

Giới thiệu Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn

Những câu chuyện của cô gái mạnh mẽ luôn là điểm lôi cuốn trong thể loại ngôn tình, cô càng tìm cách trốn tránh anh thì anh lại càng trốn chạy.

Anh luôn có vô vàn lý do của anh, còn cô cũng có vô vàn lý do để trốn tránh anh. Là tổng giám đốc thì không nên tuyển quá nhiều nhân viên xinh đẹp!

Liệu anh có thể trốn khỏi cô hay không, mời các bạn đọc truyện Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn để biết cuộc truy đuổi của cô ra sao nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chạy trốn

Biệt thự tổng cộng có ba tầng, bởi vì được xây dựa vào núi mà cảnh sắc mỗi tầng cũng không giống nhau. Bước vào cổng lớn, là một con đường nhỏ được xếp thành từ những viên đá cuội, hai bên đường là một hàng băng đá, trên băng đá được trang trí bằng những chậu cây cảnh khác nhau, khiến cho người ta có cảm giác cảnh đẹp ý vui. Quẹo sang phía bên trái của con đường nhỏ, có một cánh cửa hình ảnh trăng (nguyệt lượng môn)*, đi qua cánh cửa này chính là sân vườn tầng một của biệt thự.

Về ngoài hoa lệ của biệt thự, càng thêm khí phái.

Nho nhã, lịch sự, tinh xảo nhưng cũng không kém phần thư thái, bên hiên cửa, hai cánh cửa hướng về phía nam và bắc mở ra. Phòng khách, phòng ngủ... đều được trang trí bằng những song cửa sổ thấp hình lục giác để có thể dễ dàng ngắm được những quang cảnh bên ngoài. Phòng ăn nam bắc thông nhau, cảnh tượng bên trong và bên ngoài căn phòng được dung hoà làm một.

Chỉ là. . .

Những người giúp việc đều không nói gì, nhìn theo hai mẹ con giống như chị em.

Phu nhân hoà nhã cao quý, rõ ràng đã hơn 30 tuổi, con gái cũng đã 17 tuổi rồi, vậy mà vẫn giống như một đứa trẻ, cùng Hạ Du Huyền lôi lôi kéo kéo.

Hạ Du Huyền chu cái miệng nhỏ nhắn. Con người màu hồng tím trong veo sáng rực, mày liễu cong cong, lông mi thật dài hơi rung động, làn da trắng nõn không tỳ vết lộ ra một chút phấn hồng nhàn nhạt, đôi môi mỏng như cánh hoa hồng mềm mại ướt át. Mái tóc dài màu rượu đỏ xoã xuống bên hông, dáng người hoàn mỹ đẹp hơn cả ma quỷ, đôi chân thon dài trắng nõn càng hiện ra sự quyến rũ mê người. Bên tai trái là một viên bông tai thạch anh màu đỏ. Về đẹp này thật không giống người, làm cho người ta ngêthở.

"Mẹ, người ta không nên đi cái gì kia, híc. . . . dù sao thì cái đó là cái gì, cái gì tự hội ý."

"Là tiệc dạ hội của nhà họ Thế." Mẹ của Hạ Du Huyền — Tạ Mẫn, mặt đen lại nói.

"Đúng đúng đúng, chính là cái tiệc dạ hội này, đều đã đi đến lần thứ 249 rồi, lại đi nữa chính là 250 lần." Hạ Du Huyền nhăn mặt, thần nhiên nói.

"250? cho dù có là 250 lần hay 700 lần thì cũng không cho phép không đi." Tạ Mẫn trừng mắt nhìn cô con gái của mình.

"Không muốn không muốn." Hạ Du Huyền nói, thừa dịp lúc mẹ mình không chú ý, nhanh chân bỏ chạy.

"Con bé này." Tạ Mẫn trừng lớn mắt, ngay lập tức cũng không quản cái gì thực nữ với không thực nữ liền cời giày cao gót của mình ra đuổi theo bóng dáng con gái.

‘Bụp’ một tiếng, trong vườn hoa, Hạ Du Huyền bị ngã nhào xuống đất, bùn đất đầy mặt, da thịt trắng nõn trên người cũng bị dính không ít, quần áo lại càng không thể chịu nổi.

Tạ Mẫn thấy vậy, nhui mày, đứng ở nơi cách Hạ Du Huyền không xa, nhìn xuống mặt đất dưới thân cô bé.

"Mẹ thân yêu ~ ~ ~" Hạ Du Huyền chớp chớp con mắt màu tím, làm bộ đáng thương nhìn 'mẫu thân đại nhân cao lớn'.

Tạ Mẫn cũng không lạ gì bộ dạng này của cô, mỗi lần đều giả bộ như thế, không đi làm diễn viên thật sự quá đáng tiếc rồi. "Dù sao cũng vô dụng, bữa tiệc ở nhà họ Thế con nhất định phải đi."

Hạ Du Huyền lập tức rừ mi mắt xuống, trên trán đầy hắc tuyến, cô mới không cần làm cái đó.

Hai tay chống đỡ phía sau, len lén quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Tạ Mẫn nhìn dáng vẻ chật vật của con gái, cũng có chút không đành lòng. Hạ Du Huyền lợi dụng cơ hội tốt này, lập tức nhảy dựng dậy, vụng trộm đi ra khỏi phạm vi của Tạ Mẫn.

Quần gia từ phía sau chạy đến, thở hổn hển hỏi "Phu, phu nhân, tiểu thư, tiểu thư chạy rồi, không, không đuổi theo sao?"

Trong mắt Tạ Mẫn chứa đầy ý cười, khoát khoát tay "Không cần."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Cô cần công việc không

Quần gia từ phía sau chạy đến, thở hổn hển hỏi "Phu, phu nhân, tiểu thư, tiểu thư chạy rồi, không, không đuổi theo sao?"

Trong mắt Tạ Mẫn chứa đầy ý cười, khoát khoát tay "Không cần."

Quần gia nghi ngờ nhìn về phía phu nhân, tại sao lại có lòng tin như vậy? Thuận theo ánh mắt của phu nhân, nhìn thấy viên bông tai đỏ rực đang lấp lánh phát sáng trên mặt đất, đây chính là bông tai bảo bối của tiểu thư. Nhặt lên, hiểu ý cười cười.

Trên đường cái, mọi người kỳ quái nhìn theo cô gái toàn thân bẩn thỉu đang chạy băng băng trên đường.

Hạ Du Huyền cấp tốc chạy, thỉnh thoảng lại ngó về phía sau một chút xem có người nào đuổi theo hay không.

Lại một tiếng 'bụp'.

"A, thật là xui xẻo mà, hôm nay đã ngã hai lần rồi, rốt cuộc là cái gì không có mắt đây?" Hạ Du Huyền xoa xoa chỗ đau trên cái mông nhỏ của mình, gào thét lên.

"Áy. vị tiểu thư này, cô, cô không có chuyện gì chứ?" Từ trên đỉnh đầu truyền đến một âm thanh dễ nghe.

Hạ Du Huyền ngẩng đầu, người đàn ông trước mắt, mặc dù không tính là đẹp trai, thế nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác dễ chịu như vậy.

Sau khi người đàn ông nhìn thấy Hạ Du Huyền ngã xuống, rõ ràng là sững sờ, ngay sau đó lại kinh ngạc và vui mừng nói "Vị tiểu thư này, cô cần công việc không?"

Hạ Du Huyền trừng lớn hai mắt "Cái gì ! ?" liền vội vàng đứng lên nhảy ra xa vài bước, hai tay che ngực, cảnh giác nhìn theo người đàn ông.

"Anh. Anh có ý gì ! ?"

Người đàn ông nhìn thấy Hạ Du Huyền hiểu lầm, vội vã trả lời "Không không không, tiểu thư cô hiểu lầm rồi. Thực ra, thiếu gia nhà tôi hiện đang cần gấp một nữ giúp việc bên cạnh mình, thế nhưng trong khoảng thời gian gần đây không tìm được người."

Trông mắt Hạ Du Huyền vẫn cảnh giác mà quét tới quét lui từ trên xuống dưới người đàn ông đó.

Người đàn ông thở dài, đứng thẳng người, tay trái chỉ chỉ đến chỗ cửa sổ nhà hàng ở phía trước "Này, nếu tiểu thư không tin thì có thể đi vào trong nhà hàng đó hỏi một chút xem, thiếu gia nhà tôi đang ở bên trong."

Hạ Du Huyền vờn vờn cổ, phía trước cửa sổ dường như thật sự có một người đàn ông đang ngồi.

Nửa tin nửa ngờ nhấc bước chân đi về phía nhà hàng.

Hạ Du Huyền đi đến phía trước cửa sổ, dừng lại. Nhìn nhìn khuôn mặt hoàn mỹ giống như yêu nghiệt của người đàn ông trước mắt.

Mái tóc lộn xộn màu tím bạc, vài sợi tóc mái rũ xuống càng lộ ra khuôn mặt yêu nghiệt chuyên gây họa, đủ để khiến cho toàn bộ nữ sinh phải thét chói tai! Lông mi dài hơn cả con gái, cánh mũi cao thẳng hoàn mỹ, đôi môi mỏng gợi cảm màu anh đào nhẹ nhàng giương lên, mang theo nụ cười như có như không, lộ ra một chút tà mị. Trên khuôn mặt không tìm ra được một chút tí vết nào, làn da so với con gái còn trắng nõn nà hơn rất nhiều, đẹp trai đến mức không thể soi mói. Yêu nghiệt! Vóc người cao lớn, có lẽ phải cao hơn 1 mét 85. Bên viên tai phải có khảm một viên bông tai màu tím kết hợp với viên kim cương màu tím đậm hình chữ thập ở trước ngực cùng nhau phát sáng, khoe miệng luôn luôn ẩn chứa nụ cười ma quỷ, hoàn mỹ, thần bí!

Hạ Du Huyền ngần ngừ một hồi, nhìn người đàn ông đẹp trai trước mắt một lúc lâu mới phục hồi được tinh thần. Đừng nói rằng cô si mê, cô từ sớm đã miến dịch với trai đẹp rồi, chỉ là người đàn ông trước mắt này thật sự quá xinh đẹp, giống như một tên yêu nghiệt.

Người đàn ông nhú mồm, con mắt sắc sảo màu lam bắn về phía Hạ Du Huyền, sắc bén như một thanh gươm.

Hạ Du Huyền bĩu môi, thôi đi, cường cái gì mà cường. Đường như không tình nguyện mở miệng nói "hà, nghe nói anh đang tuyển nữ giúp việc?"

Người đàn ông đem Hạ Du Huyền quan sát từ trên xuống dưới một phen, cau mày.

Hạ Du Huyền dứt khoát đặt mông ngồi xuống đối diện với người đàn ông "Này, hỏi anh đó."

Động tác ưu nhã của người đàn ông giống như không hề có chuyện gì xảy ra, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Hạ Du Huyền, lạnh lùng mở miệng "Cô?"

Hạ Du Huyền oai phong hùng dũng, khí thế bừng bừng nói "Đúng, chính là tôi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 3: Nữ giúp việc

Động tác ưu nhã của người đàn ông giống như không hề có chuyện gì xảy ra, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Hạ Du Huyền, lạnh lùng mở miệng "Cô?"

Hạ Du Huyền oai phong hùng dũng, khí thế bừng bừng nói "Đúng, chính là tôi."

Người đàn ông nhíu mày, trong mắt thoáng qua một tia nghi ngờ, người phụ nữ này vậy mà lại không si mê hắn? Thật thú vị.

Hạ Du Huyền nhú lại đôi lông mày xinh đẹp "Gì vậy, còn tuyển người hay không?"

Người đàn ông đứng dậy, không thèm để ý chút nào đến vết bùn đất bắn thiêu dính trên người Hạ Du Huyền, kéo cô bước ra khỏi nhà hàng.

"Này này, anh chậm một chút a." Hạ Du Huyền chu cái miệng nhỏ nói.

Người đàn ông làm bộ không nghe thấy gì, trực tiếp lôi kéo Hạ Du Huyền đi tới một chiếc xe thể thao màu đỏ rất có phong cách, đem cô nhét vào trong, còn mình lại ngồi vào vị trí lái xe. 'Rừ' một tiếng liền khởi động xe lao đi.

Dọc theo đường đi, đều là tiếng hét chói tai của Hạ Du Huyền.

Chiếc xe thể thao 'rò' một cái, cuối cùng cũng dừng lại trước cửa một nhà hàng cao cấp.

Người đàn ông tà mị nhíu mày, nhìn mái tóc màu đỏ rượu rồi bù như tổ gà của Hạ Du Huyền đang ngồi im lặng bên cạnh ghế tài xế "Nữ giúp việc, xuống xe."

Nghe được âm thanh, Hạ Du Huyền hoàn hồn, run rẩy hai chân "chạy nhanh như vậy để đi đâu thai à."

"Đúng vậy, nếu người khác mà nhìn thấy mái tóc như tổ gà của cô, nhất định sẽ cười đến mức phải đi gặp Diêm Vương để đầu thai a."

Hạ Du Huyền ngẩn người, chỉnh sửa lại mái tóc một chút, lại nhìn nhìn nhà hàng cao cấp trước mặt, cúi đầu nhìn trang phục của mình "Này, Đừng nói là anh muốn tôi ăn mặc như thế này cùng anh đến nhà hàng cao cấp như vậy để thưởng thức đó."

"Cô có thể không mặc trực tiếp đi vào." Người đàn ông quăng xuống một câu làm tức chết Hạ Du Huyền, rồi nhấc hai chân thon dài đi vào.

Hạ Du Huyền ra sức đè xuống lửa giận trong mắt "Không tức giận, không tức giận. Hạ Du Huyền, mày phải nhớ kỹ, mày bây giờ đến ăn cơm còn phải ăn nhờ của tên ác ma đó." Nói xong, một đường kiên cường không thèm nhìn sang ánh mắt khinh bỉ của mọi người, đi theo người đàn ông lên tầng vip cao nhất.

Trên ghế sofa, từ sớm đã có người ngồi.

Vừa nhìn một cái cũng biết là người vô cùng cao quý.

Một người ngồi trên ghế sofa, dáng vẻ giống với mẹ mình thường ngày, có khí chất của một quý phu nhân, mỗi một cử chỉ đều ưu nhã đến cực điểm.

Còn hai người ở bên kia ghế sofa, giống với vị phu nhân kia, cũng có hình dáng của một quý phu nhân. Thế nhưng lại không hề có cái khí thế 'Bất phàm' kia, hơn nữa còn lộ ra một chút tâm thương. Bên trái của vị phu nhân này, là một cô gái có dáng vẻ vô cùng dịu dàng.

Toàn thân cô gái mặc chiếc váy màu xanh ngọc, da thịt trắng nõn, tóc đen xuống thẳng như thác nước xoã trên vai, khuôn mặt hơi lộ ra một chút hồng hồng. Cánh mũi nhỏ xinh, đôi môi hồng nhuận. Đôi mắt xinh đẹp khi nhìn thấy người đàn ông vừa mới bước vào liền phát sáng lấp lánh. Thế nhưng vừa nhìn thấy Hạ Du Huyền toàn thân bần thiêu đi bên cạnh người đàn ông kia, trong mắt rõ ràng hiện lên sự khinh bỉ.

Có điều, do được tu dưỡng khá tốt, cô rất nhanh đã khôi phục lại dáng vẻ dịu dàng như lúc đầu.

Vị phu nhân 'Bất phàm' ở một bên đứng lên, nhú mảy, khi nhìn thấy Hạ Du Huyền, trong ánh mắt không hề có một tia xem thường, ngược lại là Hạ Du Huyền nhìn không hiểu thần sắc.

"Hàn, vị này là. . ." Rất rõ ràng, vị phu nhân 'Bất phàm' này chính là mẹ của tên ác ma đó. Xem ra người mẹ này là muốn tìm vợ cho con trai mình.

"Bạn gái." Người đàn ông không thèm để ý nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bạn gái

"Hàn, vị này là. . ." Rất rõ ràng, vị phu nhân 'Bất phàm' này chính là mẹ của tên ác ma đó. Xem ra người mẹ này là muốn tìm vợ cho con trai mình.

"Bạn gái." Người đàn ông không thèm để ý nói.

Mẹ của người đàn ông dùng ánh mắt khôn khéo nhìn về phía Hạ Du Huyền. Hạ Du Huyền âm thầm toát mồ hôi, hoàn toàn quên mất trên mặt vẫn còn bùn đất.

Dịu dàng cười nói "Bác gái, xin chào, cháu tên Hạ Du Huyền, là. . . . bạn gái của. . . Hàn." Sau khi giới thiệu xong tên của mình, phát hiện mình căn bản không hề biết tên của người đàn ông này, thật may là vị phu nhân vừa mới gọi tên của người đàn ông đó xong.

Cô gái dịu dàng ngồi đối diện 'cách' một cái đứng lên, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn vào người đàn ông mê người giống như yêu nghiệt "Làm sao có thể. . ."

Người phu nhân cau mày, rõ ràng cảm thấy không hài lòng với cử chỉ thất lễ như vậy của cô gái dịu dàng, ngược lại, đối với người con gái dính đầy bùn đất trước mặt này lại tràn đầy thiện cảm. Nếu như cô bé kia lau sạch khuôn mặt, thay lại quần áo sạch sẽ, khẳng định còn đẹp hơn gấp bội lần so với cô gái dịu dàng, thậm chí ngay cả lông mày cũng không sánh bằng.

"Xin lỗi, xin lỗi, Lãnh phu nhân, thất lễ." Mẹ của cô gái dịu dàng ngay lập tức đứng dậy, lôi kéo con gái mình nhanh chóng dời đi.

Cô gái dịu dàng vẫn không quên quay đầu lại nhìn người đàn ông làm mình rung động, 'thuận tiện' trừng mắt mấy lần với 'cô gái xấu xí' đứng bên cạnh người đàn ông.

Lãnh phu nhân nhếch môi, một lần nữa ngồi xuống, nhìn con trai mình "Lãnh Liệt Hàn, con không cảm thấy mình nên giải thích một chút sao?"

Lãnh Liệt Hàn liếc mắt nhìn mẹ mình, lôi kéo Hạ Du Huyền quay đầu rồi đi, chỉ để lại một câu sâu kín "không phải mẹ biết rồi sao?"

Hạ Du Huyền bị Lãnh Liệt Hàn kéo đau tay, hất tay hất ra "Này, kéo đủ chưa."

Lãnh Liệt Hàn dừng bước, xoay người, ánh mắt lạnh lùng nhìn người con gái trước mắt. "Cô gọi tôi là gì? Nữ giúp việc."

Hạ Du Huyền âm thầm rụt cổ một cái "Cái đó, cái đó, thiếu gia."

Lãnh Liệt Hàn nhú mảy "hử? Nữ giúp việc, mới vừa rồi tôi nghe thấy không phải là như vậy a."

Hạ Du Huyền an ủi mình, không sợ không sợ, hấn không giám bắt mày như thế "Tôi. . . tôi, a! mau nhìn đĩa bay kia."

Nói xong, liền nhấc chân bỏ chạy. Ánh mắt nghiền ngẫm của Lãnh Liệt Hàn bắn về phía bóng lưng của Hạ Du Huyền "Cô gái thú vị."

Hạ Du Huyền chạy đến một con hẻm nhỏ, vỗ vỗ ngực mình "Phù, ánh mắt của người đàn ông đó thật khủng bố." Theo thói quen đưa tay sờ sờ tai trái của mình, lại phát hiện bông hoa tai đã không thấy đâu nữa. Nhớ lại mọi thứ từ nhà chạy trốn ra đây, vỗ đầu một cái:

"Chết tiệt, nhất định là rơi ở nhà." Vì thế, đứng thẳng kéo kéo tóc, chậm rãi đi trên đường.

Buổi tối

Bên trong biệt thự nhà họ Hạ vô cùng tĩnh mịch, Hạ Du Huyền thận trọng đẩy cửa lớn ra.

Trên đỉnh đầu ngay lập tức bị một bóng người bao trùm, vội vàng ngồi xổm người xuống, hai tay ôm đầu "A a a, mẹ thân yêu, con sai rồi, con sẽ không giám nữa."

Một lúc sau, trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười quái dị, ngẩng đầu, phát hiện là quản gia.

Hạ Du Huyền đen mặt lại "Quản gia, lần nào cũng như vậy ông không thấy phiền sao?"

Quản gia bắt đầu dĩ cười cười "Tiểu thư, cô đang tìm cái này?"

"Đứng đứng đứng." Hạ Du Huyền cầm lại bông tai, thoáng cái liền chạy ra khỏi biệt thự.

"Quản gia, yêu ông quá, vào từ từ a, tạm biệt." Nói xong, bóng người mất hút như một làn khói.

Quản gia bắt đầu dĩ cười cười, trở lại thư phòng lầu hai.

Tạ Mẫn đứng ở phía trước cửa sổ, Quản gia gõ cửa, tiến vào "Phu nhân, tiểu thư lấy lại bông tai rồi đi rồi."

"Ừ. Con bé này, đúng lúc nên ra ngoài rèn luyện một chút, phải mấy người vệ sĩ đi theo, có tình hình gì lập tức thông báo."

"Nhân tiện đem thẻ của con bé khoá lại." Tạ Mẫn nói xong, tay phát về phía sau, quản gia hiểu ý.

Gật đầu "Vâng, phu nhân."

Đóng cửa thư phòng lại, quản gia nhỏ xuống một giọt mồ hôi lạnh: Nguy hiểm thật, vừa mới vụng trộm đưa cho tiểu thư một ít tiền, may mà phu nhân không phát hiện ra.

Có điều, Tạ Mẫn làm sao có thể không biết.

Chỉ là không nói mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Rời nhà trốn đi

Một lúc sau, trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười quái dị, ngẩng đầu, là quản gia.

Hạ Du Huyền đen mặt lại "Quản gia, lần nào cũng như vậy ông không thấy phiền sao?"

Quản gia bắt đầu dĩ cười cười "Tiểu thư, cô đang tìm cái này?"

"Đứng đứng đứng." Hạ Du Huyền cầm lại bông tai, thoáng cái liền chạy ra khỏi biệt thự.

Chạy ra đến ngoài, Hạ Du Huyền thể nhưng lại nhấc chân lên chạy ngược trở về biệt thự, bình bịch bình bịch chạy lên phòng của mình, âm thanh 'lách ca lách cách', gọi quản gia lại.

"Chao ôi, tiểu tử tông của tôi ơi, cô đang làm gì vậy." Quản gia lo lắng nhìn Hạ Du Huyền hét chạy bên này rồi lại sang bên kia.

"Quản gia, tôi đang dọn đồ đạc." Hạ Du Huyền nói xong, nâng rương hành lý lên, rồi lại chạy xuống lầu.

"Tiểu thư, nếu rời nhà trốn đi, phu nhân sẽ đem toàn bộ thẻ của cô khoá lại đó." Quản gia nói xong, chạy đến trước mặt Hạ Du Huyền, vội vàng móc ra một xấp tiền màu đỏ, đặt vào trong tay cô.

Hạ Du Huyền cảm động chảy một đồng nước mắt nước mũi nói: "Quản gia, ông chính là quản gia vô cùng thân thiết của tôi a. Yêu ông quá. Vào từ từ a, tạm biệt." Nói xong, bóng người mất hút như một làn khói.

Quản gia bắt đầu dĩ cười cười, quản gia còn có thể phân ra thành thân với không thân sao?

Trở lại lầu hai thư phòng.

Tạ Mẫn đứng ở phía trước cửa sổ, Quấn gia gõ cửa, tiến vào "Phu nhân, tiểu thư lấy lại bông tai rồi đi rồi."

"Ừ. Con bé này, đúng lúc nên ra ngoài rèn luyện một chút, phải mấy người vệ sĩ đi theo, có tình hình gì lập tức thông báo."

"Nhân tiện đem thẻ của con bé khoả lại." Tạ Mẫn nói xong, tay phát về phía sau, quấn gia hiểu ý.

Gật đầu "Vâng, phu nhân."

Đóng cửa thư phòng lại, quấn gia nhỏ xuống một giọt mồ hôi lạnh: Nguy hiểm thật, vừa mới vụng trộm đưa cho tiểu thư một ít tiền, may mà phu nhân không phát hiện ra.

Có điều, Tạ Mẫn làm sao có thể không biết.

Chỉ là không nói mà thôi!

Đang kéo hành lý đi trên đường, lúc này đã thay quần áo và rửa mặt sạch sẽ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền khẽ hắt hơi một cái, sờ sờ sống mũi của mình "Kẻ nào đang trù ẻo bản tiểu thư vậy? E hèm, khẳng định lại là quấn gia, xem mình quay về nhất định sẽ không thu nhận ông ta, hừ."

Nói xong, đầu lại đụng phải một vách tường cứng rắn, cái miệng nhỏ nhắn không nhịn được mắng "Mẹ nó, lại đụng, ngày hôm nay đập phải vận cứt chó gì vậy?"

Trên đỉnh đầu truyền đến một âm thanh quen thuộc "Nữ giúp việc của tôi, thật khéo a."

Hạ Du Huyền sững sốt, cái âm thanh này. . . Trong nháy mắt ôm lấy hành lý, chạy ra xa vài bước, trừng mắt nhìn người đàn ông trước mắt "Anh. . . Anh. . . Anh tại sao lại ở đây?"

Lãnh Liệt Hàn nhíu mày "Tôi tại sao lại ở đây? Ở đây cũng không phải là địa bàn của cô." Sau đó cẩn thận quan sát dung mạo của cô một lượt.

Bên trong mặc một chiếc áo dây màu vàng kết hợp với áo phông trắng có hoạ tiết Graffiti hình đầu lâu màu tím đỏ, để lộ hai bên vai thon gầy, bên dưới chiếc quần bò short màu xanh nhạt là một đôi chân trắng nõn thon dài, phối hợp với đôi giày thể thao màu xanh dương. Mái tóc màu đỏ rượu xoã xuống thắt lưng, mày liễu cong cong, một đôi mắt màu đỏ tím đang trừng lên, bên tai trái có đính một viên bông tai màu đỏ rực phát sáng lấp lánh. Làn da như băng như tuyết, trắng nõn mịn màng. Xinh đến mức phải làm người ta nghẹt thở.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: gặp sát thủ trên đường

Lãnh Liệt Hàn nhìn nhìn va li hành lý trong ngực Hạ Du Huyền, nhàn nhạt mở miệng "Cô trốn nhà? Hơn nữa còn. . . . không có chỗ ở?"

Hạ Du Huyền liếc mắt nhìn Lãnh Liệt Hàn một cái, một lần nữa để hành lý xuống đất, kéo đi "Hừ, ai cần anh lo. Hơn nữa, tôi có tên, không được gọi tôi là nữ giúp việc, tên tôi là Hạ Du Huyền."

Lãnh Liệt Hàn nhìn bóng dáng càng ngày đi càng xa, tự lẩm bầm "Hạ - Du - Huyền? À."

Sau khi thoát khỏi tầm mắt của Lãnh Liệt Hàn, cả người Hạ Du Huyền thở phào nhẹ nhõm, ở cùng một chỗ với người đàn ông kia, trái tim đều luôn đập thình thịch. Đang nghĩ ngợi, trên cổ chợt cảm thấy lạnh lẽo.

Từng giọt từng giọt chất lỏng ấm nóng chảy ra từ chiếc cổ trắng mịn "Tiểu thư Hạ Du Huyền, tôi khuyên cô ngoan ngoãn không nên lộn xộn, bằng không. . ."

Hai tròng mắt Hạ Du Huyền run lên "Anh muốn như thế nào?"

Tên sát thủ cười lạnh một tiếng "Tôi không muốn như thế nào, tôi chỉ muốn toàn bộ công ty của cha cô."

Hạ Du Huyền cắn chặt môi dưới, đây chính là toàn bộ tâm huyết của cha cô, làm sao có thể nói cho là cho được? "Không có cửa đâu."

Lực đạo trên tay tên sát thủ càng thêm siết mạnh, máu chảy ra càng ngày càng nhanh hơn "Không cho? vậy tôi sẽ giết cô."

Hạ Du Huyền nhắm mắt lại "Vậy anh giết đi." Một hồi sau, vẫn không có chút động tĩnh nào, mở hai mắt ra.

Phát hiện tên sát thủ đang gắt gao nắm lấy cánh tay phải của gã, ngã lộn trên mặt đất gào thét "A. . ."

Trước mắt, là nụ cười khát máu của người đàn ông xinh đẹp tà mị đến yêu nghiệt, anh ta đang nhìn chăm chăm vào Hạ Du Huyền "Nữ giúp việc, tại sao mỗi lần gặp cô đều xui xẻo như vậy?"

Hạ Du Huyền khinh thường liếc mắt nhìn Lãnh Liệt Hàn "Hừ, là gặp được anh xui xẻo của tôi mới bắt đầu."

Lãnh Liệt Hàn ngược lại cũng không tức giận, lạnh nhạt nói "Hừ? Thật không? Ha ha."

Hạ Du Huyền nhíu mày, nhìn người đàn ông, không vui nói "Cười cái gì mà cười."

Lãnh Liệt Hàn thu hồi nụ cười, nói "Vậy cô muốn xử lý người này như thế nào?"

Hạ Du Huyền nhàn nhạt mở miệng "Tuỳ anh."

Lãnh Liệt Hàn gật đầu, đi tới trước mặt tên sát thủ, ngồi xổm xuống, bàn tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng đặt lên cổ của tên sát thủ, 'Cạch' một tiếng, tên sát thủ vốn còn đang gào thét, đầu lưỡi thật dài lè ra, ánh mắt không cam lòng trừng lớn, chết!

Hạ Du Huyền ngay lập tức dựa vào bên tường, hoảng sợ trừng lớn hai mắt, người đàn ông này quả nhiên là một ác ma a.

Lãnh Liệt Hàn giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chậm rãi đứng lên "Sợ?"

Hạ Du Huyền từ từ đứng thẳng người, run rẩy nói "Tôi, tôi mới không sợ."

Lãnh Liệt Hàn nhìn hai chân cô đang run rẩy "Chân cô rất run, là muốn đi vệ sinh sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Tiến vào học viện Lạc Anh

Hạ Du Huyền quát "mới, mới không phải. . . ấy không, là là là, tôi, tôi đi trước."

Con mắt sâu thẳm màu xanh lam của Lãnh Liệt Hàn giống như nhìn thấy bóng dáng con mồi trước mắt dần dần biến mất. Rất lâu rồi, chưa đụng phải con mồi nào thú vị như vậy.

Học viện Lạc Anh

Đạp vào mí mắt là từng hàng từng dãy, đi xuyên qua những hàng cây anh đào được xấp xếp chỉnh tề, lẫn vào những đám cỏ thẳng đứng, đi đến trước mặt một toà thành. Chỉ có điều rất kỳ lạ, màu sắc cánh hoa của những cây anh đào ở đây lại có thể là màu tím nhạt. Đây cũng chính là một trong những màu sắc mà Hạ Du Huyền yêu thích. Đi qua rừng cây anh đào, đến một góc độ mà từ đây có thể nhìn thấy một toà thành vô cùng uy nghiêm không hề bị che dấu!

Hạ Du Huyền không thể kiềm chế được tâm tình, cầm theo một cái túi sách trống rỗng, cất bước đi vào cổng chính của học viện, nơi mà cô đã phải bỏ ra mười vạn để mua một tấm vé đi vào, nhẹ nhàng yên lặng cất bước, giống như rất sợ sẽ làm kinh động đến sự yên tĩnh của rừng hoa anh đào.

'Cốc cốc' Cửa phòng học bị gõ vang.

Mở ra, là khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu của Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền mặc một bộ đồng phục học sinh, cái áo chỉ ngắn vắn đến chiếc eo thon, lộ ra phần bụng xinh đẹp của người con gái. Chiếc váy lại càng đẹp hơn thế rất nhiều, những đường hoa văn màu hồng phấn và màu đen xen kẽ lẫn nhau, được thiết kế theo phong cách công chúa. Để không lộ vẻ đơn điệu, trên chiếc váy còn được gắn thêm những đồ trang sức bằng kim loại. Đôi giày cao gót mang theo hơi thở của cô công chúa nhỏ giàu có.

So sánh với những cô gái cũng mặc đồng phục trong học viện, cô giống như một cô công chúa vô cùng hoàn mỹ, mà những người khác chỉ là mặc lên bộ trang phục của người hầu. Hoàn Mỹ không thể bắt bẻ.

Âm thanh như chuông bạc của Hạ Du Huyền vang lên "Chào mọi người, mình là Hạ Du Huyền, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn."

Nói xong, con mắt màu hồng nhìn xung quanh một vòng, không thèm đếm xỉa đến những ánh mắt hoa si. Những ánh mắt coi thường, đố kỵ, hâm mộ, yêu

mền cũng hỗn độn ở chung một chỗ, cuối cùng ánh mắt rơi xuống một người con trai ngồi cạnh cửa sổ đang nhếch môi tà mị nhìn mình.

Áo sơ mi màu trắng tinh khiết, khuy áo màu đen, chỗ cổ áo được mở rộng ra ba khuy, làm lộ ra cơ ngực hoàn mỹ. Còn bên dưới là một chiếc quần tây. Được làm theo phong cách cắt may thủ công, vừa nhìn cũng biết giá không hề rẻ. Đai lưng bằng da, yếm khoá bằng vàng đơn giản kết hợp ăn ý với móc treo, bên cạnh là những viên kim cương được trang trí vô cùng tinh xảo, rõ ràng thân phận chủ nhân của nó không hề tầm thường.

Một mái tóc sạch sẽ màu tím bạc bị làm rối, một đôi mắt màu xanh lam, sống mũi cao thẳng, môi mỏng nâng lên một ý cười tà mị. Đúng là một tên yêu nghiệt.

Hạ Du Huyền bất đắc dĩ nhìn chỗ trống trong phòng học, dường như chỉ có chỗ ngồi bên cạnh Lãnh Liệt Hàn là còn trống, không còn cách nào đành đi xuống. Các học sinh kinh ngạc nhìn Hạ Du Huyền, có người đồng tình, có người thì lại nhìn rất hả hê, giống như những điều xui xẻo sắp đến với cô. Thế nhưng.

Hạ Du Huyền đặt mông ngồi xuống, xung quanh vang lên một loạt tiếng 'xì xầm', bạn học xung quanh kinh ngạc nhìn cô.

"Trời ơi, Lãnh thiếu thế nhưng lại không tức giận."

"Đúng vậy, trước đây nếu có người ngồi xuống, khẳng định đã bị kéo ra ngoài hành hung hoặc biến mất không tăm tích rồi." Âm thanh thảo luận của học sinh trong lớp càng ngày càng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Đám hoa si

"Nữ giúp việc của tôi, nhìn thấy thiếu gia của mình mà không chào sao?" Lãnh Liệt Hàn một tay chống cằm, tà mị nhìn Hạ Du Huyền.

Lúc này, cả lớp học lại thêm một trận xôn xao "Nữ giúp việc? hoá ra là nữ giúp việc?"

"Ôi ôi ôi, nếu như được làm nữ giúp việc của Lãnh thiếu, có chết tôi cũng nguyện ý a."

"Nè nè, đừng có chết, nghe nói cô ta là dựa vào mười vạn để vào đây đó."

"Tôi đã nói rồi, làm sao có thể dễ dàng chuyển trường đến đây được." Hội hoa si thảo luận.

Hạ Du Huyền khinh bỉ nhìn xung quanh một vòng, một đám nhỉnh bọ.

"Thiếu gia Lãnh Liệt Hàn, tôi làm sao có thể nhìn thấy anh mà không chào đây? Đây không phải là đang muốn cùng anh chào hỏi sao?" Hạ Du Huyền cười tươi rộ như hoa.

"Hửm? đang muốn chào hỏi tôi sao?" Lãnh Liệt Hàn nhíu mi.

Hạ Du Huyền nhìn nhìn Lãnh Liệt Hàn đang dùng ánh mắt âm trầm nghiêng đầu nhìn về phía mình, vẻ mặt nhanh chóng nịnh nọt nói "Cậu chủ thân mến, chào buổi sáng."

"Ah, mọi người nhìn cô ta kia, trời sinh đã là đáng vẽ hồ li tinh rồi."

"Đúng vậy, cô ta cùng lắm chỉ là một kẻ đầy tớ."

"Cho là mình có vài phần nhan sắc thì có thể đi quyến rũ Lãnh thiếu của chúng ta sao. Nếu để cho chị Tinh nhìn thấy, khẳng định sẽ lột da cô ta." Âm thanh thảo luận của đám hoa si càng ngày càng to.

"Câm miệng." Hạ Du Huyền lạnh lùng quát. Cô nhin, đợi đến hôm nào đó sẽ nổi dậy, những đám hoa si đó nhất định phải chết.

Đám hoa si ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Nhưng vẫn còn có một cô gái to gan run rẩy nói "Cô, cô dựa vào, dựa vào cái gì bắt chúng tôi, chúng tôi câm miệng?"

Hạ Du Huyền cười lạnh một tiếng, đứng dậy, tới gần cô gái can đảm đó, ánh mắt hồng tím lạnh như băng khiến cô gái vô cùng sợ hãi "Tôi nhin cô."

Hạ Du Huyền bỏ lại ba chữ này, rồi rời khỏi phòng học. Cô gái đó cổ gù vờ như không có chuyện gì cười to ba tiếng "Ha, ha, ha, tôi biết ngay mà, cô ta không có gan đâu, gia thế không có gì hơn người, ở chỗ này chỉ có thể bị chúng ta bắt nạt thôi."

Ánh mắt suy ngẫm của Lãnh Liệt Hàn nhìn theo bóng dáng rời đi của Hạ Du Huyền, nhếch môi.

"Ôi ôi, Lãnh thiếu cười rồi, thật là quá đẹp trai mà." tiếng hét của một cô gái hoa si vang dội cả tầng lầu.

Vừa mới ra khỏi phòng học, Hạ Du Huyền cũng bị âm thanh chói tai làm cho xuyt thủng màng nhĩ, dưới chân lão đảo một cái, thiếu chút nữa bị bỏ nhào xuống đất, may mà vịn được vào lan can bên cạnh.

"Cái thế giới này, Đều sắp bị đám hoa si làm cho hỗn loạn rồi." Nói xong, phía sau truyền đến tiếng cười khe khẽ.

Hạ Du Huyền nhanh chóng xoay người.

Hắn đứng ở đó tựa như một vật phát sáng, chói mắt đến mức khiến cho người ta không thể di chuyển tầm mắt, mái tóc màu nâu, ngắn mà thẳng, nụ cười luôn treo trên gương mặt so với con gái còn rực rỡ hơn nhiều, một đôi con ngươi màu đen, trong đáy mắt chứa đầy ánh sáng mặt trời chói lóa. Hắn tựa như một thiên sứ đắm chìm trong ánh nắng mặt trời, cười đến vô cùng ấm áp.

Hạ Du Huyền bất giác nhìn ngây người, so sánh với tên yêu nghiệt kia, tuy rằng về tướng mạo, tên yêu nghiệt kia có phần đẹp hơn, thế nhưng người con trai trước mặt khiến cho người ta có cảm giác vô cùng ấm áp như ánh nắng mặt trời. Ồ? cô tại sao lại nghĩ đến tên yêu nghiệt kia vậy? Phì phì phì, nhất định là do ánh mắt đáng sợ của cái tên đó, không sai, là tâm hồn nhỏ yếu thuần khiết của cô tạm thời bị chiếm giữ bởi ánh mắt đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Phạt đứng

sẽ phải té xỉu đó."

Hạ Du Huyền nghe vậy, dừng lại động tác lắc đầu "Hắc hắc, tôi không có nhanh như vậy đã ngắt đầu" nói xong, cơ thể bỗng lung lay một cái.

Mỹ nam nhanh chóng tiến lên đỡ lấy cánh tay trắng mịn của cô "Còn nói nữa."

Hạ Du Huyền ngượng ngùng cười cười "Cái đó, cảm ơn anh."

Mỹ nam không thèm để ý cười nói "Hả? không cần. Tôi là Hàn Triết Húc."

Hạ Du Huyền gật đầu "Ừm, tôi là Hạ Du Huyền."

Đúng lúc này tiếng chuông 'ding ding ding' vào học vang lên.

Hàn Triết Húc mỉm cười nói "Đi học thôi, Du Huyền nhanh quay lại lớp học thôi, sắp muộn rồi."

Nghe thấy tên mình được gọi thân thiết như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền đỏ ửng lên, gật đầu, rồi nhanh chóng cất bước rời đi.

Trở lại phòng học, suy nghĩ của người con gái nào đó vẫn còn đang lơ lửng trên người anh chàng đẹp trai, Lãnh Liệt Hàn nhìn một bên mặt của Hạ Du Huyền, cảm thấy giống như những đám hoa si kia, khó chịu "Này, nghĩ cái gì vậy?"

Hạ Du Huyền lập tức khôi phục lại tinh thần, nhìn khuôn mặt đẹp trai của Lãnh Liệt Hàn đang đóng băng lại, lắc lắc đầu, quả nhiên a, tên yêu nghiệt trước mặt này căn bản không thể so sánh được với Hàn Triết Húc nha, đều là đẹp trai, nhưng sao tính cách lại khác nhiều như vậy.

Lãnh Liệt Hàn nhíu mày, hừ lạnh một tiếng, tâm tình khó chịu nằm xuống ngủ. Mà Hạ Du Huyền vẫn ngồi thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mãi cho đến khi một viên phấn trắng phi thẳng vào đầu mình, đứng lên kêu to "Là ai? Dám đánh lén bản tiểu thư."

Ngẩng đầu lên liền nhìn thấy sắc mặt xanh mét của lão yêu bà trên bục giảng (Chủ nhiệm lớp).

Vội vàng cười cười quỵn rũ "Hắc, lão yêu. . . ấy không, cô giáo thân yêu."

Lần này lão yêu bà càng tức giận hơn, tay run run chỉ vào Hạ Du Huyền "Cô, cô cút ra ngoài đứng phạt cho tôi." Cô không trị được đám tiểu thư công tử kia, chẳng có lẽ còn không trị được cái đồ học sinh nghèo dựa vào tiền để vào sao?

Hạ Du Huyền bĩu môi, khinh thường nhìn thoáng qua lão yêu bà, thầm nghĩ 'cái đồ gia hỏa không có can đảm!'. Rồi chậm rãi đi ra cửa lớp học.

Nhà ăn

Hạ Du Huyền nhìn 'biển người tấp nập' bên trong nhà ăn, cánh tay nhỏ bé sờ sờ số tiền còn lại trong túi. Lúc vội vàng ra khỏi nhà, tiền mặt mang theo không có bao nhiêu. Chỉ có tiền để dành đều nộp cho cái học viện này hết rồi.

Mức phí ăn uống trong nhà ăn của học viện này cũng cao một cách thái quá, cuối cùng đành phải ăn một chút bánh ngọt loại vô cùng bình thường với một ly sữa tươi. Đi tới chỗ trống không người ngồi xuống.

Trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện mấy cái bóng đen.

Trước mắt là ba người, trên mặt một lớp trang điểm dày cộm, duy chỉ có cô gái tóc đen thẳng dẫn đầu là nhìn xinh đẹp hơn một chút.

Tóc đen như thác nước phủ trên vai, lớp trang điểm dày cộm làm cho cô ta trông giống như một kẻ côn đồ đầu đường, chiếc váy đồng phục bị cô ta sửa ngắn đến mức có thể trực tiếp nhìn thấy màu sắc nội y ở bên trong. Áo thì lại càng không phải nói, vốn là cổ chữ V, bị cô ta biến đổi lại càng lộ ra rãnh vú sâu hoắm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Gặp hoa khôi của trường

Hạ Du Huyền nhàn nhạt liếc nhìn, hử? cô gái này dường như có chút quen mắt à. Oh, đâu chỉ quen mắt thôi đâu, cô gái giống như côn đồ ở trước mặt này, chính là cô gái ôn nhu xinh đẹp trước đó mình đã gặp qua khi đóng giả làm bạn gái của Lãnh Liệt Hàn. Ôi ôi ôi, hiện tại nhìn lại, quả thực không giống như cùng một người.

Cô gái hung hăng trợn mắt liếc nhìn Hạ Du Huyền, cũng là đồng phục trường, tại sao cô ta mặc lên lại xinh đẹp như vậy? Hơn nữa, hôm đó cô ta rất bản thủ, mình không có nhìn kỹ rốt cuộc hình dạng ra làm sao, hiện tại nhìn lại, hử, tự nhiên lại xinh đẹp một cách kỳ quái như vậy. Đáng ghét, Lãnh Liệt Hàn là của mình, ai cũng không thể cướp đi được.

Nghĩ xong, đôi tay lập tức hất đồ mà Hạ Du Huyền đang ăn ra, toàn bộ đều rơi xuống đất.

Hạ Du Huyền nhíu mày, lạnh lùng trừng mắt đứng dậy, thân hình 1m73 của cô nhìn xuống cô gái 1m65 ở trước mặt.

Cô gái càng thêm to gan trợn trừng hai mắt, mặc dù đã cố gắng căng mắt ra, thế nhưng đôi mắt vẫn không to tròn bằng Hạ Du Huyền "Này, cái đồ tiện nhân như mày làm sao có thể đi vào học viện này được?"

Hạ Du Huyền không lạnh không nhạt nói "Đến chó còn có thể trà trộn vào học viện này, tôi tại sao lại không thể chứ?"

Cô gái tức giận đến mức sắc mặt tái mét, người vây xung quanh càng ngày càng nhiều "Cô. . . Cô nói ai là chó?"

Hạ Du Huyền không sao cả nhún nhún vai "Người nào đó đã nhận thức là nói người nào rồi."

Cô gái run rẩy đôi môi, khinh thường nhìn Hạ Du Huyền "Cô biết tôi là ai không? Tôi chính là thiên kim của gia tộc Thiên Thị, một trong những gia tộc nằm trong top 10 thế giới, Thiên Tinh Tinh."

Thấy Hạ Du Huyền không nói lời nào, cho là cô đang sợ, vòng hai cánh tay ra trước ngực "Hử, Sợ rồi sao? nếu đã biết sợ thì hãy nhanh chóng quỳ xuống nhận lỗi cho tôi."

Đúng lúc này, không biết là người nào đó hô lên một tiếng "A, Lãnh thiếu đến."

Biểu tình hung ác của Thiên Tinh Tinh ngay lập tức liền được thay thế bằng dáng vẻ mỏng manh yếu đuối "Lãnh thiếu."

Ai biết, Lãnh Liệt Hàn đến một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn Thiên Tinh Tinh, trực tiếp ngồi vào chỗ đối diện Hạ Du Huyền, say sưa ăn đồ ăn trưa đến hơn một vụn của mình.

Hạ Du Huyền vốn đang đói bụng, thức ăn bị Thiên Tinh Tinh vứt xuống đầy đất, Hiện tại Lãnh Liệt Hàn lại còn ở trước mặt cô ăn ngon lành như vậy, vừa nhìn thấy con tức giận liền tăng lên. Trực tiếp đoạt lấy đồ ăn của Lãnh Liệt Hàn, từng ngụm từng ngụm ăn.

Mọi người xung quanh đều kinh ngạc nhìn một màn này, trong mắt Lãnh Liệt Hàn rất nhanh hiện lên một chút ý cười, thế nhưng vẫn lạnh băng mở miệng "Hạ Du Huyền, đây là của tôi."

Hạ Du Huyền hừ lạnh một tiếng "Của anh thì thế nào? Bữa trưa của tôi bị người ái mộ anh hất xuống đất, còn không phải là tại anh sao."

Lãnh Liệt Hàn nhủ mày, không nói. Xung quanh càng thêm yên lặng như tờ.

Duy chỉ có Thiên Tinh Tinh âm ngoan nhìn Hạ Du Huyền ăn như hổ đói ở trước mặt, lại giám cậy mạnh đi ăn đồ ăn của Lãnh thiếu? Đồ đáng ghét, mình nhất định phải cho cô ta nếm thử mùi đau khổ.

Truyện được đăng tải chính thức trên trang [dien@dan@le@quy@don.com](mailto:dan@le@quy@don.com)

Lại là giờ của lão yêu bà, Hạ Du Huyền đang say sưa ngủ, ai biết, trên bàn bỗng bụp một tiếng.

Hạ Du Huyền nhủ lại đôi lông mày xinh đẹp, nhìn lão yêu bà trước mắt "Ủm? Lão yêu bà, có việc gì?"

Lão yêu bà tức giận đến nói không nên lời, ngón tay trực tiếp chỉ vào mũi Hạ Du Huyền "Cô, cô cút cho tôi, cút ra ngoài."

Hạ Du Huyền bĩu môi, đứng dậy, nhanh chóng đi ra ngoài cửa. Ồ? Lão yêu bà chỉ bảo mình ra ngoài, cũng không có nói nhất định phải đứng phạt ở cửa. Suy nghĩ xong, giống như chuyện đương nhiên mà đi về phía trước.

Đi tới đi lui, âm thanh quen thuộc ở phía sau vang lên "Du Huyền?"

Hạ Du Huyền quay đầu, ngạc nhiên nhìn Hàn Triết Húc "Hàn Triết Húc."

"Ha ha bây giờ là thời gian đi học, cô tại sao lại chạy ra ngoài?" Hàn Triết Húc vẫn âm áp như vậy a.

Hạ Du Huyền không sao cả nhún nhún vai "Bị đuổi ra ngoài chứ sao."

Hàn Triết Húc lắc đầu "Đi theo tôi đi, nếu không, bị hội trưởng hội học sinh bắt được, có thể cô sẽ không dễ chịu chút nào đâu."

Hạ Du Huyền nghĩ nghĩ một chút rồi ngoan ngoãn đi theo sau lưng Hàn Triết Húc. Cho đến khi nhìn thấy ba chữ to đùng 'Hội học sinh' ở trước mặt.

"Cái đó, bây giờ là thời gian lên lớp, không phải anh nói nếu bị hội trưởng hội học sinh bắt được sẽ rất thâm sao? tại sao anh còn dẫn tôi tới đây?"

"Hội trưởng bình thường cũng không hay tới hội học sinh, những chuyện lớn chuyện nhỏ kia đều là hội phó như tôi đến xử lý." Hàn Triết Húc giải thích, đẩy cửa đi vào, Hạ Du Huyền cũng theo vào sau.

"Thì ra anh là hội phó a, vậy thành tích của anh khẳng định là rất tốt rồi." Hạ Du Huyền vừa nói, vừa ngồi xuống một bên của ghế sofa, hoàn toàn không khách khí.

Hàn Triết Húc ngược lại cũng không để ý, chỉ nhún nhún vai "Tạm được, lần nào cũng xếp thứ hai."

Hạ Du Huyền tròng lón hai mắt "Thứ, thứ hai? vậy xếp thứ nhất là ai? thật là lợi hại."

Hàn Triết Húc mở miệng "Lãnh Liệt Hàn?"

Đang uống nước Hạ Du Huyền chợt đem toàn bộ nước trong miệng phun ra ngoài "Anh ta? Thứ nhất?"

Hàn Triết Húc nghi ngờ nhìn về phía Hạ Du Huyền, lại mang thêm chút lo lắng, rút ra vài tờ khăn giấy đưa cho Hạ Du Huyền "Cô biết Hàn?"

Hạ Du Huyền mạnh mẽ lắc đầu "Không không không, không biết không biết. Chỉ là nghe nói qua mà thôi."

Hàn Triết Húc như có điều suy nghĩ gật đầu.

"A, đúng rồi, tôi phải nhanh quay lại thôi, nếu không bị lão yêu bà phát hiện, tôi khẳng định chết chắc rồi, bái bai." Hạ Du Huyền nhanh chóng đứng dậy, thoát ra khỏi phạm vi tầm mắt của Hàn Triết Húc.

"Ồ ô, thật may mắn. Không nghĩ tới cái tên Lãnh Liệt Hàn đó cả ngày toàn ngủ mà cũng có thể xếp thứ nhất." Hạ Du Huyền nhàm chán đá đá hòn sỏi bên chân. Sau đó dường như đột nhiên nhớ tới cái gì đó, liền nhanh chóng chạy về hướng lớp học.

Đứng ngay ngắn sau cánh cửa lớp học, đúng lúc chuông tan học vang lên. Lão yêu bà mặt mũi xanh mét đi ra, nhìn thấy Hạ Du Huyền ngoan ngoãn đứng đó, sắc mặt mới thoáng hoà hoãn một chút, sau khi dùng sách gõ vào đầu Hạ Du Huyền, liền đi phía phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Bị nhốt trong nhà vệ sinh

Hạ Du Huyền 'Ố' một tiếng, sau đó hai tay nhanh chóng che lại đầu của mình. Ai oán nhìn theo hướng lão yêu bà rời đi.

Mới vừa không chú ý, trên người liền bị vẩy đủ mọi màu sắc sặc sỡ. Nhíu mày nhìn về phía cặp mắt tràn đầy sợ sệt của cô gái trước mắt, thờ dài.

"Xin, xin lỗi, tôi không cố ý." Cô gái hai tay run run nói.

Hạ Du Huyền khoát khoát tay "Không có việc gì." Nói xong, liền đi về hướng nhà vệ sinh.

Cô gái đi về hướng ngược lại, đến trước mặt Thiên Tinh Tinh "Chị Tinh, nhiệm vụ hoàn thành rất thuận lợi."

Thiên Tinh Tinh âm hiểm nở nụ cười "Rất tốt."

Nhà vệ sinh

Trong khi Hạ Du Huyền đang lau chùi quần áo của mình, 'cạch' một tiếng, cửa liền bị khoá lại.

Hạ Du Huyền ngẩn người, đi tới phía sau cánh cửa, hai tay đập đập vào cửa nhà vệ sinh "Này, thả tôi ra ngoài."

Ngoài cửa truyền đến âm thanh của Thiên Tinh Tinh "Hừ, Hạ Du Huyền, cô cứ ngoan ngoãn ở bên trong đi."

Hạ Du Huyền nghe thấy âm thanh của Thiên Tinh Tinh, nhất thời sắc mặt tối lại "Thiên Tinh Tinh, thả tôi ra ngoài."

Thiên Tinh Tinh về mặt âm hiểm "Cô có bản lĩnh thì tự mình ra ngoài đi, nói cho cô biết, nếu không phải cô cả ngày quyến rũ Lãnh thiếu, còn cướp đồ ăn trưa của Lãnh thiếu, tôi mới chẳng thèm để ý đến loại người nghèo rớt mùng tơi như cô."

Hạ Du Huyền nắm chặt hai tay, thanh âm lạnh lùng nói "Nếu như cô có bản lĩnh, thì cô hãy tóm chặt Lãnh Liệt Hàn đi."

Thiên Tinh Tinh hừ lạnh một tiếng "Tên của Lãnh thiếu mà cũng để cô gọi sao? cô hãy ngoan ngoãn ở chỗ này đi. A, đúng rồi, bên ngoài nhà vệ sinh đã được tôi để tấm bảng thông báo đang sửa chữa rồi, hừ hừ, cô cứ ở trong đấy ngày ngọ đến chết đi nha."

Hạ Du Huyền nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài xa dần, hít sâu "A, tôi là người dễ dàng bị nhốt như vậy sao?" Nói xong, đôi mắt màu hồng nhìn nhìn mọi thứ xung quanh.

Ở nơi đó có một cánh cửa sổ, vừa vặn đủ để thân hình nhỏ xinh của cô bò ra ngoài.

Đi tới, cửa sổ cao chừng hai mét, Hạ Du Huyền tìm đến thùng nước trong nhà vệ sinh, nhẹ nhàng đứng lên trên. Hai tay vịn vào bên cửa sổ, dùng sức một cái, thân thể nhẹ nhàng nhảy lên, ngồi xồm trên bệ cửa sổ, nhìn ra bên ngoài một chút.

Ở phía đối diện không xa có một cây đại thụ, cành chĩa hàm răng một cái rồi chọt phóng ra ngoài, vừa vặn bám vào cành cây to khoẻ. Thở một hơi thật dài, chậm rãi chèo xuống dưới. Thật may là mình có học qua cái gì quyền đạo, a cái loại nhu đạo đó, chẳng qua bây giờ trên người khó tránh khỏi có chút thương tích. Trên quần áo một vài chỗ đã bị cắt rách thành những lỗ nhỏ, trên mặt cũng bị dính một chút bùn đất.

Hạ Du Huyền vừa mới rơi xuống đất, chân liền bị tẹo, đau đến mức phải ngồi xụp xuống mãi không đứng lên nổi.

Hồi lâu sau, từ từ đỡ người đứng dậy, khắp khệnh đi về hướng phòng học. "Thiên Tinh Tinh chết tiệt, đợi tôi về nhà khôi phục lại thân phận thì cô nhất định phải chết. Tôi muốn cô phải hoàn trả lại gấp nghìn lần vạn lần."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Ôm công chúa

Chuông vào lớp đã vang lên từ lâu, bà xử nữ môn số học đứng trên bục giảng kích động phun nước bọt.

"Báo cáo." Bà xử nữ đang muốn quát lên, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Hạ Du Huyền thì kinh ngạc.

"Bạn học, em... làm sao vậy?"

Toàn bộ học sinh trong lớp đều chuyển hướng về phía Hạ Du Huyền. Khi Lãnh Liệt Hàn nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Hạ Du Huyền, chân mày hung hăng nhíu lại, đứng dậy sai bước đi về phía cô.

"Nữ giúp việc, cô chuyện gì xảy ra?" Rõ ràng là giọng nói lạnh lùng đến cực điểm, thế nhưng cũng không khó để nghe ra sự lo lắng bên trong.

Hạ Du Huyền nhàn nhạt liếc mắt nhìn sắc mặt xanh mét của Thiên Tinh Tinh ở bên dưới, sau đó hừ lạnh một tiếng "Thiếu gia, cảm ơn anh đã ban tặng a."

Lãnh Liệt Hàn nhíu mày, dùng kiểu ôm công chúa ôm lấy cô, sai bước đi ra ngoài.

Hạ Du Huyền cau mày, đẩy đẩy lồng ngực rắn chắc của Lãnh Liệt Hàn "Này, thả tôi xuống."

Sắc mặt Lãnh Liệt Hàn lạnh lùng, tiểu gia hoả kia chỉ giống như đang gãi ngứa cho anh "Chớ lộn xộn, cử động nữa liền ném cô xuống đất."

Dứt lời, tay thật sự run lên mấy cái, người ở trong ngực dù chỉ một cử động nhỏ cũng không dám lộn xộn, hai tay gắt gao vòng quanh cổ Lãnh Liệt Hàn, chỉ sợ sỡ ý một chút anh ta sẽ ném cô xuống dưới, vậy thì cái móng nhỏ đánh thương của cô sẽ gặp nạn a."

Tức giận quay mặt đi, vì thế không nhìn thấy tia cung chiều chọc loé rồi biến mất trong mắt Lãnh Liệt Hàn.

Phòng y tế

Lãnh Liệt Hàn nhẹ nhàng đem người trong ngực đặt xuống giường, tự mình cầm lấy thuốc khử trùng, băng gạc giúp Hạ Du Huyền xử lý vết thương và một bên chân bị trẹo.

Khi Lãnh Liệt Hàn chạm đến chiếc chân bị trẹo của Hạ Du Huyền, Hạ Du Huyền đau đến mức nước mắt đảo vòng "A. . . Anh nhẹ chút."

Lãnh Liệt Hàn nhíu mày, bởi vì cúi đầu, cho nên Hạ Du Huyền không có nhìn thấy tia máu chọc loé lên trong mắt Lãnh Liệt Hàn: Chết tiệt, lại dám đụng vào con mồi của mình! ?

Hạ Du Huyền ngoan ngoãn nằm ở trên giường, tùy ý mặc cho Lãnh Liệt Hàn xoa nắn chân mình, nhẹ giọng hỏi "Anh dường như rất thuần thực?"

Lãnh Liệt Hàn nhẹ nhàng nhìn Hạ Du Huyền một cái "Tạm được."

Hạ Du Huyền cong cong khoé miệng "Cảm ơn anh."

Lãnh Liệt Hàn buông chân Hạ Du Huyền xuống, nhìn vào trong mắt cô "Đừng hiểu lầm. Tôi chỉ là không hy vọng nữ giúp việc của mình vì một chút vết thương mà ảnh hưởng đến chất lượng công việc."

Khoé miệng Hạ Du Huyền gật gật một cái "Thôi đi, tôi cũng biết anh không có lòng tốt mà."

Đang trong lúc không gian trầm mặc đến đáng sợ, một âm thanh ầm ập như gió xuân vang lên "Lãnh Liệt Hàn? Sao cậu lại ở đây?"

Hạ Du Huyền nhìn thấy Hàn Triết Húc đứng ở cửa "Ồ, Hàn Triết Húc"

"Du Huyền? Làm sao vậy? Bị thương sao? Có đau hay không?" Hàn Triết Húc vẻ mặt lo lắng đi về phía trước.

Khi Lãnh Liệt Hàn nghe thấy Hàn Triết Húc gọi tên Hạ Du Huyền vô cùng thân thiết, sắc mặt tối sầm. Khom lưng ôm lấy Hạ Du Huyền, trực tiếp đi ra khỏi phòng y tế.

Hạ Du Huyền rất không an phận khua chân múa tay "Này này, anh làm gì vậy, tôi muốn quay lại a, Húc vẫn còn ở đó."

"Húc? Hai người rất quen thuộc?" Lãnh Liệt Hàn cau mày, khó chịu nhìn Hạ Du Huyền bỗng dưng im lặng ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Đồ ngọt

"Không, không có a." Hạ Du Huyền chu cái miệng nhỏ nói.

"Sao hử?" tia khó chịu trong mắt Lãnh Liệt Hàn càng thêm rõ ràng.

"Cái đó, thiếu gia, anh xem hiện giờ cũng muộn rồi, anh không đói bụng sao?" Hạ Du Huyền nháy mắt, vội vàng nói sang chuyện khác.

"Cô đói bụng?" Lãnh Liệt Hàn nhíu mày.

"Ừm" Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của Hạ Du Huyền khẽ gật đầu.

Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, sau khi ôm Hạ Du Huyền lên xe, phi thẳng ra khỏi học viện.

"Hở? không ăn ở trong trường sao?" Hạ Du Huyền nghi ngờ nhìn về phía Lãnh Liệt Hàn.

"Ăn không ngon." Lãnh Liệt Hàn cau mày.

"Nhưng tôi thấy hôm qua anh ăn vô cùng ngon miệng a." Hạ Du Huyền nhớ tới ngày hôm qua anh ta còn ở trước mặt mình say sưa ăn uống.

Lãnh Liệt Hàn dừng xe trước cửa của một nhà hàng cao cấp, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía cô. Hạ Du Huyền còn tưởng rằng anh ta là đang tức giận chuyện ngày hôm qua mình đoạt đồ ăn của anh ta, ngón tay nắm chặt mép áo "Tôi, tôi hôm qua cũng không phải cố ý cướp đồ ăn của anh, tôi sẽ trả lại tiền cho anh."

Lãnh Liệt Hàn khẽ cười một tiếng, ngồi vào bên cạnh Hạ Du Huyền, ôm lấy cô đi vào nhà hàng.

Hai người ngồi đối diện nhau, ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Liệt Hàn trong lơ đãng lộ ra vẻ cung chiều, cúi đầu nhìn về mặt mèo con thêm ăn của nhóc con kia.

Một nhân viên phục vụ nam đi tới, kinh ngạc nhìn khuôn mặt xinh đẹp xuất thần của Hạ Du Huyền.

Lãnh Liệt Hàn khó chịu liếc người phục vụ một cái. Hạ Du Huyền ngẩng đầu, ngón tay nhỏ bé tùy tiện chỉ loạn trên thực đơn.

Người phục vụ kinh ngạc há to mồm "Cái đó, tiểu thư cô xác định gọi nhiều như vậy sao?"

"Nhiều sao?" Hạ Du Huyền nghiêng đầu suy nghĩ một chút, dù sao cũng là tên ác ma kia trả tiền, không ăn cũng uống phí a.

"Vậy" Hạ Du Huyền khổ sở vùi đầu vào thực đơn.

Khi người phục vụ cho rằng cô muốn gọi thêm một vài món nữa, Hạ Du Huyền nâng lên khuôn mặt tươi cười "Vậy mang tất cả lên cho tôi, mỗi thứ một phần."

Người phục vụ âm thầm nuốt nước miếng một cái, nhìn nhìn Lãnh Liệt Hàn, toàn thân đều là bộ dạng quý công tử, chắc không phải là trả tiền không nổi đi.

Lãnh Liệt Hàn cau mày, dường như biết được người phục vụ đang nghĩ cái gì, cầm ví tiền rút ra một tấm thẻ đen. Đây là tấm thẻ chỉ có ba đại gia tộc hàng đầu thế giới mới có, đến đâu chi tiêu cũng đều là miễn phí. Hạ Du Huyền kinh ngạc nhìn tấm thẻ đen trên bàn, có chút tức giận nghĩ: Hừ, mẹ cũng không cho cô loại thẻ đen này.

Người bán hàng căng sọ ngây người, vội vàng cầm lấy thẻ rời đi. Chỉ chốc lát sau, tất cả mọi thứ đều được bày trên bàn. Thế nhưng tất cả đều là đồ ngọt. Nói thật, Lãnh Liệt Hàn nhất định không thích đồ ngọt.

Chỉ nhìn cô bé vui vẻ ở trước mắt, trên mỗi một món đồ ngọt đều ăn một miếng. Sau đó ngẩng đầu nâng lên một khuôn mặt tươi cười vô hại hỏi "Thiếu gia, anh không ăn sao?"

Lãnh Liệt Hàn nhàu mày, chính bản thân cô biết rõ mỗi một món ăn đều bị cô đụng qua, vậy mà còn có ý đợi đến lúc đụng hết toàn bộ mới nhớ tới mình có ăn hay không. Người này.

Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, ngón tay thon dài mon trón vết kem trên khoé miệng Hạ Du Huyền, đưa đầu lưỡi ra, đáng vẻ yêu nghiệt, liếm liếm kem trên đầu ngón tay, tà mị nói "Ừ, thật ngọt."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Thế giao

Hạ Du Huyền sững sờ, ngờ ngác nhìn người đàn ông trước mắt.

"Nhóc con, cô không ăn sao?" Lãnh Liệt Hàn một tay chống cằm, con mắt màu xanh lơ liếc nhìn cô.

Hạ Du Huyền vùi đầu xuống, rất không thực nữ ăn các loại đồ ngọt trên bàn "Ăn, ai nói không ăn."

Ánh mắt cung chiều của Lãnh Liệt Hàn thủy chung nhìn cô bé nhóc con ăn như hổ đói ở trước mắt.

Sau khi ăn xong

Lãnh Liệt Hàn ôm Hạ Du Huyền vào trong xe thể thao "Nhà cô ở đâu?"

Hạ Du Huyền ngần ra, từ khi trốn khỏi nhà cô liền đi đến học viện này và ở luôn trong trường.

"Tôi . . ở trong trường học."

"Trường học? Thôi bỏ đi." Lãnh Liệt Hàn lạnh lùng khởi động xe.

Xe thể thao dừng lại trước một biệt thự hoa lệ tới cực điểm.

Ở nơi rừng núi tĩnh mịch, một toà biệt thự mang phong cách châu Âu đập vào tầm mắt, tỉ mỉ quan sát ta sẽ thấy nó được gắn kết từ những tấm gỗ nhỏ tinh tế, nóc nhà đỏ thẫm nhọn hoắt, ánh sáng mặt trời chiếu xuống khiến chúng vô cùng nổi bật. Trên thảm cỏ dài xanh biếc xung quanh biệt thự được điểm xuyến lên một vài chiếc bàn tròn màu trắng, làm cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, cũng khiến mọi người kinh ngạc về sự giàu có và hiên hách của chủ nhà.

Vừa tiến vào phòng khách được thiết kế đặc biệt, người con gái bị Lãnh Liệt Hàn ôm vào trong ngực liền nhìn thấy một vị phu nhân vô cùng sang trọng.

Đó chính là mẹ của Lãnh Liệt Hàn, Ngã Lệ.

Ánh mắt sắc bén của Ngã Lệ nhìn đến, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia hài lòng "Hàn, về rồi sao?"

Lãnh Liệt Hàn gật đầu "Mẹ."

"Vị này là. . . nhìn quen quen a."

Hạ Du Huyền ra hiệu cho Lãnh Liệt Hàn buông mình xuống, thế nhưng anh ta vẫn ôm mình thờ ơ, bất đắc dĩ, nâng lên khuôn mặt tươi cười "Chào bác gái, cháu là Hạ Du Huyền, chúng ta đã gặp mặt nhau rồi."

Ngã Lệ gật đầu "Ừ, Quả nhiên là một mỹ nhân, đẹp hơn nhiều so với mẹ cháu trước đây."

"Mẹ cháu? Bác gái, người biết mẹ cháu?" Hạ Du Huyền kinh ngạc trừng lớn hai mắt.

Lãnh Liệt Hàn nhìn thoáng qua Ngã Lệ, lại nhìn nhìn người con gái trong ngực. Hiện tại e rằng chỉ có cô mới không biết hai nhà bọn họ là có thể giao, cha mẹ hai bên đều là bạn bè thân thiết như anh chị em ruột. Xem ra, cô nhóc này cũng đem mình quên mất không còn một mảnh a.

Ngã Lệ nhếch môi "Đúng vậy a, Huyền Huyền quên mất đi Lệ rồi sao? Còn có Hàn ca ca đang ôm con nữa a."

Hạ Du Huyền dùng sức suy nghĩ, bỗng nhiên hô to một tiếng, thiếu chút nữa ngã xuống mặt đất "A, dì Lệ, người chính là dì Lệ mà hồi bé còn cung chiều cháu hơn cả nữ vương nhà cháu?"

Lãnh Liệt Hàn ôm chặt hai tay Hạ Du Huyền "Chớ lộn xộn."

Hạ Du Huyền khéo léo vòng hai tay quanh cổ người đàn ông, đây chính là Hàn ca ca trước đây mình vẫn hay bám sau đít sao? Trời ạ, điều này sao có thể, Hàn ca ca rất ôn nhu cơ mà.

Ngã Lệ nhỏ nhẹ phá vỡ yên lặng "Hàn, con mang Huyền Huyền lên lầu đi, xem ra Huyền Huyền cũng mệt rồi."

Lãnh Liệt Hàn gật đầu, ôm Hạ Du Huyền, không quay đầu lại đi thẳng lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Tắm rửa

Phòng của Lãnh Liệt Hàn.

Đập vào tầm mắt là toàn bộ căn phòng màu đen tuyền, màu sắc khác biệt duy nhất chính là màu trắng của mép giường và chiếc cửa sổ sát đất to lớn, rèm cửa sổ màu đen che đi toàn bộ màu sắc rực rỡ của thế giới bên ngoài. Chiếc giường lớn màu đen có thể chứa vừa bốn năm người. Màu đen bao

trùm lên bàn sách to lớn, bên trên được bày ra một chiếc máy tính sách tay và một vài văn kiện. Giá sách màu đen bên cạnh cũng được xếp kín các loại tài liệu.

Hạ Du Huyền ngồi trên giường anh ta, nhìn Lãnh Liệt Hàn nghiêm túc xử lý đống đồ trên bàn. Chắc chắn. . . cảm thấy người đàn ông này chính là một người cuồng công việc a, vì sao còn muốn đi đến trường?

Lãnh Liệt Hàn dường như nhìn thấu nghi vấn của cô "Ồ nhà buồn chán."

Hạ Du Huyền bĩu môi, chậm rãi đứng lên, khắp khênh hướng đến chiếc tủ quần áo to lớn của Lãnh Liệt Hàn. Mở ra, đập vào mắt là đủ loại quần áo, tất, cà vạt, tây trang. . . được sắp xếp ngăn nắp.

Âm thanh của Lãnh Liệt Hàn ở sau lưng Hạ Du Huyền vang lên "Nhóc con, muốn làm gì?"

"Híc, tôi muốn tắm, thế nhưng không có quần áo, nên tôi thử ngó xem trong tủ quần áo của anh có gì mặc được không a."

"Ừ." Lãnh Liệt Hàn lên tiếng, tùy tiện cầm lên chiếc áo sơ mi trắng hơn mười vạn đưa cho cô, sau đó ôm lấy cô đi vào phòng tắm.

"Cái đó, tự tôi tắm, anh muốn làm gì." Hạ Du Huyền kéo chiếc áo vào trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn vì căng thẳng mà đỏ bừng.

Lãnh Liệt Hàn nhân nhát liếc nhìn Hạ Du Huyền, sau khi giúp cô chuẩn bị xong nước thì rời khỏi phòng tắm, thuận tiện đóng cửa lại. Được rồi, là cô tự mình đa tình.

15 phút. . . nửa tiếng qua đi. Hạ Du Huyền vẫn ngâm mình trong bồn tắm cọ rửa nghịch ngợm.

Lãnh Liệt Hàn ngồi không yên, đi tới cửa gỗ nhẹ "Hạ Du Huyền, cô ở bên trong làm gì vậy?"

Hạ Du Huyền vội vã trùm khăn tắm đứng dậy, thế nhưng đã quên mất chân của mình còn đang bị đau, đứng lên hét to một tiếng 'A. . .' rồi ngã xuống bồn tắm.

Lãnh Liệt Hàn cau mày, phá cửa vào.

Chỉ nhìn thấy Hạ Du Huyền bị hơi nước lò mờ vây quanh, chiếc khăn tắm được quấn trên người làm lộ ra bờ vai trắng nõn, mái tóc màu đỏ rượu ẩm ướt dính trên khuôn mặt, con ngươi màu tím hồng trong suốt sáng ngời, mày liễu cong cong, lông mi thật dài hơi rung động, lộ ra làn da trắng hồng không tỳ vết, đôi môi mỏng như những cánh hoa hồng mềm mại ướt át. Đôi chân trắng nõn thon dài dưới khăn tắm khiến cho người ta có ý nghĩ kỳ quái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền đỏ bừng "Cái đó, anh ra ngoài đi. Tôi phải thay quần áo."

Khuôn mặt đẹp trai của Lãnh Liệt Hàn bất giác ửng hồng, nhanh chóng đi ra ngoài. Đi tới căn phòng bên cạnh tắm nước lạnh, chết tiệt, cô gái kia lại có thể khiến cho anh ta trong nháy mắt có phản ứng.

Sau khi Hạ Du Huyền xác định cửa phòng tắm đã được khoá kỹ, thận trọng bảo vệ chân bị chẹo, mặc lên chiếc áo sơ mi của Lãnh Liệt Hàn. Áo sơ mi dài đến trên đầu gối của cô một chút. Bao quanh thân thể mềm mại đẹp đẽ của cô.

Trải qua trận ngã vừa rồi, chân cô dường như lại nghiêm trọng hơn một chút. Chịu đựng đau đớn trên chân, khắp khiêng đi tới bên giường lớn ngồi xuống, nhẹ nhàng xoa nắn chân của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nụ hôn đầu

Lãnh Liệt Hàn lạnh lùng đi vào cửa liền nhìn thấy cô nhóc kia đang chau mày ngồi trên giường xoa xoa chân mình. Nhìn thoáng qua cơ thể hoàn mỹ một cái. Lửa nóng thật vất vả mới đè được xuống lại nổi lên.

Hạ Du Huyền dường như cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn mình, nhìn về phía cửa.

Người đàn ông chỉ dùng khăn tắm bọc lấy bộ vị quan trọng ở dưới thân, lộ ra cơ ngực cường tráng, không giống những kẻ chuyên khoa trương cơ bắp, mà là hoàn mỹ một cách tự nhiên. Ở phía trên, một vẻ đẹp tuấn mỹ đến yêu nghiệt, một mái tóc màu tím bạc vẫn còn vương giọt nước, dưới đôi lông mày tinh tế là một đôi mắt sắc sảo màu xanh lam đang nhìn mình chằm chằm.

Hạ Du Huyền nhìn Lãnh Liệt Hàn đang đi đến gần mình, lúng túng cười cười "Ha ha, thiếu gia."

Lãnh Liệt Hàn cau mày, nhìn chân nhỏ sưng đỏ của Hạ Du Huyền "Vừa mới té bị thương?"

Hạ Du Huyền gật gật đầu. Lãnh Liệt Hàn ôm lấy thân thể mềm mại ngồi vào trên đùi mình, cánh tay hơi lạnh của Hạ Du Huyền dán chặt vào lồng ngực ấm nóng, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt ửng đỏ.

Dùng sức nhìn chăm chăm gò má của người đàn ông hoàn mỹ.

Nuốt nước miếng một cái, choáng nha, người đàn ông này không có việc gì lớn lên hút hồn như vậy làm chi.

Dường như Lãnh Liệt Hàn rất hài lòng với biểu hiện của người ở trong ngực, nhấc chân nhỏ của cô lên, nhẹ nhàng xoa, tận lực khiến cho cô thả lỏng.

Ngẩng đầu, chớp mắt hai người hướng về nhau, khoảng cách chưa đến 1 cm, hai người đều có thể ngửi thấy mùi thơm trên cơ thể của đối phương.

Lãnh Liệt Hàn nhìn chăm chăm đôi mắt màu tím hồng, từ từ dời ánh mắt xuống đôi môi anh đào hồng nộn, bốn cánh môi chạm nhau.

Hạ Du Huyền trừng lớn hai mắt, nhìn chăm chăm người đàn ông trước mắt. Lãnh Liệt Hàn một tay vòng qua eo thon của cô, một tay khác nhẹ nhàng đem hai mắt cô khép lại.

Kỹ thuật hôn thuần thục khiến Hạ Du Huyền hô hấp dồn dập. Khi cảm thấy người trong ngực sắp hít thở không thông, mới buông cô ra. Nhìn chăm chăm vào đôi môi sưng đỏ của cô, đôi mắt màu xanh lam nhuộm một mảng nóng rực.

"Anh. . . Anh. . . Đó là nụ hôn đầu của tôi." Hạ Du Huyền che lại cái miệng nhỏ nhắn của mình.

"Vậy thì sao?" Lãnh Liệt Hàn nhún mày, nhìn cô bé sắp nhảy dựng lên ở trước mắt, tâm tình không cho là tốt.

"Anh, anh trả lại cho tôi." Hạ Du Huyền bóp cổ Lãnh Liệt Hàn, thế nhưng đối với Lãnh Liệt Hàn mà nói chỉ giống như đang gãi ngứa.

"Trả lại cho cô? Được a." Lãnh Liệt Hàn trong nháy mắt cười tà ác.

Không đợi Hạ Du Huyền phản ứng kịp, cái miệng nhỏ nhắn lại bị chặn lại. Chiếc lưỡi dài linh hoạt của Lãnh Liệt Hàn chui vào trong miệng nhỏ của Hạ Du Huyền. Hút lấy mật ngọt bên trong.

Chẳng biết thế nào, chờ đến khi Hạ Du Huyền phục hồi lại tinh thần, Lãnh Liệt Hàn đã sớm ôm cô nằm trên giường.

Cơ thể cứng ngắc, một chút cũng không giám động đậy, đôi mắt mở to, ngay cả chớp mắt một cái cũng không giám. Cho đến khi trên đỉnh đầu truyền đến một âm thanh khàn khàn "Ngủ."

Hạ Du Huyền vẫn không chịu nhắm mắt lại, chỉ đến khi cảm thấy trên đầu truyền đến tiếng hít thở rất nhỏ, mới chậm rãi nhắm hai mắt lại, cùng Chu Công đi hẹn hò.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tình cảm ấm lên

Lãnh Liệt Hàn cảm thấy người con gái trong ngực dần dần thả lỏng, truyền đến tiếng hít thở đều đều. Hai con mắt màu xanh lam mở ra, cung chiều nhìn cô nhóc ngủ say trong lòng mình rồi thận trọng đứng dậy, đi tới phòng tắm, mặt đen lại, xuyên qua bóng đêm đi tắm nước lạnh.

Ngày thứ hai

Ánh sáng mặt trời từ cửa sổ sát đất chiếu vào trong phòng, chiếu lên hai người vô cùng hoàn mỹ đang nằm trên giường.

Hạ Du Huyền từ từ nâng mí mắt lên, ngắm nhìn người đàn ông đẹp trai trước mắt. Trên thắt lưng, một đôi cánh tay cường tráng đang vòng qua ôm chặt lấy mình.

Bàn tay nhỏ bé từ từ rời xuống, muốn lấy cánh tay đang vòng qua hông mình ra, nhưng không ngờ đôi tay này càng ôm càng chặt.

Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn đành buông tha giấy dựa.

Trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói trầm ấm dễ nghe "Bảo bối, buổi sáng tốt lành."

Hạ Du Huyền chợt ngẩng đầu "Bảo, bảo bối? Ai là bảo bối của anh?"

Lãnh Liệt Hàn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn "Em a."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền bỗng chốc ửng đỏ, tim đập rất nhanh đến sắp nổ tung.

Cảm thấy bản thân thoáng cái bay lên không trung, không sai, tên đàn ông ác ma kia lại ôm mình lên.

"Rời giường đánh răng." Người đàn ông nói xong liền ôm cô đi vào phòng tắm.

Dưới lầu, phòng khách

Phu nhân hoà nhĩ _ Ngã Lệ, đang ưu nhĩ dùng bữa sáng, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Lãnh Liệt Hàn đang ôm người con gái mình đã xem là con dâu đi xuống. Trong mắt tràn ngập ý cười.

"Mẹ"

"Di Lệ, chào buổi sáng." Hai người đồng thời lên tiếng.

"A, chào buổi sáng a. Huyền Huyền tới đây ăn sáng đi, ăn xong rồi con cùng Hàn hẵng đến trường." Ngã Lệ dịu dàng nói.

"Được, cảm ơn di Lệ." Hạ Du Huyền khéo léo trả lời, vùi vào trong ngực Lãnh Liệt Hàn an tĩnh ăn cơm. Vì sao lại vùi vào trong ngực Lãnh Liệt Hàn ư? Vì căn bản người đàn ông này quá bá đạo, không chịu buông cô ra. Ngay cả ăn cũng ôm.

"Còn khách khí với di Lệ cái gì a." Ngã Lệ hài lòng nhìn cách làm của con mình, nghĩ nghĩ sau này nên lấy tên gì đẹp cho cháu trai cháu gái mình.

Học viện Lạc Anh

Khi đi qua, đám học sinh đều quay đầu lại, nhìn theo vương tử băng sơn không bao giờ gần gũi con gái, thế mà lại ôm học sinh mới.

Chuyện này rất nhanh liền truyền đến ta Thiên Tinh Tinh, trong phòng học lập tức truyền đến một tiếng gầm giận dữ "Toàn bộ rút ra ngoài cho tôi." Đám học sinh trong lớp đều run lẩy bẩy chạy ra ngoài như làn khói, gia tộc Thiên Thị top mười thế giới không dễ chọc, bọn họ còn không nhanh đi trốn sao?

"Cô nói lại lần nữa xem! ?" Thiên Tinh Tinh nhìn chăm chăm vào nữ sinh đang run rẩy ở trước mặt mình.

"Em . . em . . thấy . . thấy Lãnh thiếu. . . Lãnh thiếu ôm . . ." Còn chưa nói hết, Lãnh Liệt Hàn đã ôm Hạ Du Huyền đi vào.

Hạ Du Huyền cố ý liếc nhìn gương mặt nở hoa của Thiên Tinh Tinh, trên mặt cô ta lúc này đã không còn lớp trang điểm dày cộm, mà chỉ là trang điểm nhân nhật, làm nổi bật lên khuôn mặt vốn xinh đẹp, lại càng thêm dịu dàng.

Nhìn thấy người trong lòng vừa đến, lập tức dịu dàng nói "Lãnh thiếu ~ ~"

Một tiếng này khiến toàn bộ gai ốc của Hạ Du Huyền đều nổi lên. Xoa xoa cánh tay của mình, con người màu tím đảo quanh một vòng, hai cánh tay vòng chặt qua cổ Lãnh Liệt Hàn "Hàn, ở đây quá buồn chán."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tranh tài hoa khôi trường 1

Lãnh Liệt Hàn đương nhiên biết cô nhóc này đang có chủ ý gì. Lại dám lợi dụng anh? Tốt! Cúi đầu, ngay trước mặt Thiên Tinh Tinh hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền, cười tà nói "Bảo bối, muốn đi đâu?"

Hạ Du Huyền cười quyến rũ, tới gần bên tai Lãnh Liệt Hàn, nhỏ giọng gầm nhẹ nói "Lãnh Liệt Hàn, cảnh cáo anh, anh đừng quá đắc ý."

Hạ Du Huyền nói xong, liền nhảy xuống khỏi ngực Lãnh Liệt Hàn. Cũng không biết Lãnh Liệt Hàn bôi thuốc gì cho mình, sáng sớm hôm nay đã có thể tự do hoạt động, nhảy tung tung loạn xạ.

Mất nhìn xuống Thiên Tinh Tinh trước mắt " Thiên tiểu thư, ngày hôm qua nhốt tôi trong nhà vệ sinh rất vui sướng đi. Nhìn thấy đáng về chặt vật thoát ra ngoài của tôi cũng rất vui sướng a. Cô yên tâm, tôi hiện tại sẽ không đối với cô như thế, chỉ là. . . sau này cũng không dám nói."

Thiên Tinh Tinh cắn chặt môi dưới, nhìn nhìn Lãnh Liệt Hàn, phát hiện trong mắt anh ta căn bản không có chút xiu nào bóng dáng của mình, đối với Hạ Du Huyền ở trước mắt không biết xinh đẹp hơn mình gấp bao nhiêu lần này lại tăng thêm vài phần căm ghét.

"Hừ, một người nghèo dựa vào tiền mua học vị như cô, chẳng lẽ tôi sẽ sợ cô sao? Cô nghe đây, tối mai có cuộc thi tranh tài hoa khôi của trường, nếu như cô có gan thì tham gia đi, tôi nhất định khiến cho cô thua không ngóc đầu lên nổi. Dám không?" Thiên Tinh Tinh không thể không ngẩng đầu nhìn Hạ

Du Huyền so với mình cao hơn 10cm.

"Tranh tài hoa khôi trường? Nhảm chán." Hạ Du Huyền nhún nhún vai, ánh mắt tràn đầy xem thường.

"Cô. . . Ngày mai người thắng có thể nhận được quà tặng bí mật của Lãnh thiếu và Hàn thiếu, người thua phải đáp ứng một điều kiện của người thắng." Tự tin của Thiên Tinh Tinh không biết từ đâu tới nói.

"Hừ? Điều kiện? Được." Hạ Du Huyền nhìn Lãnh Liệt Hàn với vẻ mặt như không liên quan tới mình ở phía sau.

Thiên Tinh Tinh bộ dạng tự tin như đạt được ý muốn, dẫn theo một đám chị em rời khỏi lớp học.

Lãnh Liệt Hàn lúc này đi tới "Bảo bối, còn chưa chơi đủ sao?"

Hạ Du Huyền liếc mắt nhìn anh ta, cô còn chưa bắt đầu trò chơi có được hay không.

Lãnh Liệt Hàn nhìn bóng lưng rời đi của Hạ Du Huyền, cũng rời đi theo.

Rất nhanh, Trong trường học điên cuồng truyền đi tin tức Hạ Du Huyền sắp cùng Thiên Tinh Tinh 'Khai chiến'.

Hội học sinh

Lãnh Liệt Hàn ôm Hạ Du Huyền ngồi trên ghế sofa, bàn tay to lười biếng nghịch ngợm mái tóc đỏ rượu của cô.

Một màn này, khiến cho hai mắt Hàn Triết Húc vô cùng đau nhói.

Rất nhanh khôi phục dáng vẻ dịu dàng vốn có "Du Huyền."

"Húc." Nhìn người tới, Hạ Du Huyền vui mừng nhảy lên. Lãnh Liệt Hàn bắt khẩn kéo tay cô lại, đem cô kéo về trong ngực của mình, tay trái ôm chặt vòng eo mềm mại của Hạ Du Huyền, tay phải vẫn như cũ chơi đùa mái tóc của cô.

Hạ Du Huyền bắt đầu đi từng bước nhìn người đàn ông bá đạo này. Ngượng ngùng nhìn Hàn Triết Húc.

Hàn Triết Húc quay đầu đi, che giấu cô đơn trong ánh mắt. Người thông minh như Lãnh Liệt Hàn, làm sao anh có thể không biết Hàn Triết Húc có ý tứ với bảo bối của mình đây?

Hàn Triết Húc nhẹ nhàng nói "cuộc thi hoa khôi trường học tới mai, em thật sự đánh cuộc cùng Thiên Tinh Tinh?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tranh tài hoa khôi trường 2

Hạ Du Huyền khẽ rung mình, tin tức truyền đi nhanh như vậy sao? còn chưa qua một buổi sáng a.

Gật đầu "Đúng vậy a."

"Em hẳn chưa biết, trong trường đã bắt đầu đánh cuộc em với Thiên Tinh Tinh ai thắng ai thua, hiện tại đã hình thành hai thế trận lớn rồi."

Nghe thấy Hàn Triết Húc nói vậy. Hạ Du Huyền nhìn nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Lãnh Liệt Hàn "Quá khoa trương đi."

Hàn Triết Húc cười khê. Lúc này, từ cửa phòng lại có một người đàn ông đẹp trai đi đến.

Anh ta ít nhất cũng phải cao khoảng 1m8, quần áo màu đen hơi bó sát người, đem vóc dáng hoàn mỹ lộ ra không sót một chút nào, mái tóc xinh đẹp màu nâu nhạt khiến người ta không nói nên lời, đôi mắt dài trong suốt sáng rực, từ trong mắt màu nâu đậm lộ ra một chút tính khí trẻ con, sống mũi thẳng tắp, làn da trắng bóng, đôi môi mỏng hiện ra màu hồng đáng yêu, ngũ quan tinh tế tuyệt mỹ. . .

"Áy, tôi nghe nói trường học mới chuyển đến một siêu cấp mỹ nhân. . .Oa, chính là cô nha, Hạ Du Huyền." Người đàn ông giống như một đứa trẻ con chỉ tay vào Hạ Du Huyền trong ngực Lãnh Liệt Hàn.

Hạ Du Huyền nghiêng nghiêng đầu, cười nói "Làm sao anh biết tôi là Hạ Du Huyền?"

"Ha ha, truyện đánh cuộc tranh tài hoa khôi của các cô ở trong trường cũng đã truyền ầm lên rồi." Anh ta đắc ý cười to.

"A đúng rồi, tôi tên Mạc Tập Triệt." Đưa tay phải ra, khi chuẩn bị cùng Hạ Du Huyền nắm tay. Lại bị 'bộp' một tiếng đánh rớt.

"Ê. Hàn, không nên như vậy a." Mạc Tập Triệt uất ức chớp chớp hai mắt.

Khoé miệng Hạ Du Huyền giật giật một cái, nghe thấy bên tai truyền đến âm thanh lạnh lùng như băng của Lãnh Liệt Hàn "Tôi không ngại lần sau đem cây đao đến chém tay cậu."

"Cậu. . .Hừ, chị dâu, thấy chưa. Hàn chính là bá đạo vậy đó, chị nên cẩn thận." Mạc Tập Triệt cũng thay đổi luôn cách xưng hô với Hạ Du Huyền.

Lãnh Liệt Hàn hải lòng nhìn Mạc Tập Triệt ý nói: Gọi không sai. (Ôi Ôi anh có thể bá đạo hơn thế nữa không????)

Hạ Du Huyền ngáy người "Chị, chị dâu? Không phải, tôi. . ." Vừa mới tiếp xúc với ánh mắt của Lãnh Liệt Hàn, lời muốn nói tiếp đành phải cô nuốt xuống bụng.

Buổi tối ngày thứ hai

Cuộc thi hoa khôi trường học mà mọi người mong đợi đã bắt đầu.

Ánh đèn lấp lánh trên sân khấu, người chủ trì thao thao nói một đồng chuyện.

Sau đó chính là vòng thi đầu tiên 'tranh tài dung mạo'. Hầu như toàn bộ nữ sinh trong trường đều báo danh vì muốn có được món quà bí mật của hai vị vương tử.

Thế nhưng sau khi trải qua một vòng sàng lọc, cuối cùng chỉ còn lại 10 người.

Đương nhiên, Thiên Tinh Tinh và Hạ Du Huyền chắc chắn ở trong số đó.

Lời nói của người chủ trì lại một lần nữa phiêu đảng trong không khí "Kế tiếp chính là vòng thi đấu cuối cùng, 'tự do thể hiện'. Đã để cho mọi người mỏi mắt mong chờ, nào hãy xem xem đến cuối cùng danh hiệu số một sẽ thuộc về ai đây? Thiên Tinh Tinh? Hay là học sinh chuyển trường Hạ Du Huyền? Như vậy, trước tiên chúng ta hãy tiến hành một đoạn quảng cáo."

Sau hội trường, Hạ Du Huyền nhỏ xuống một giọt mồ hôi. Quảng, quảng cáo? Mang theo ánh mắt ngạc nhiên dò dẫm lên sân khấu. Chỉ thấy một vài nữ sinh ăn mặc hở hang đang nhảy múa nhiệt tình trên sân khấu.

Cho dù là mỹ nữ thanh tú nhảy múa, khán giả dưới đài cũng không chấp nhận, tranh cãi ầm ĩ "Xuống đi a. Chúng tôi muốn xem mỹ nữ chân chính a. Cút."

"Đúng vậy a. . . xuống đi." Rốt cuộc người chủ trì không nhìn nổi nữa, đành vội vàng lên trên ngăn cản khác giả nổi loạn.

Nâng lên một nụ cười mím "Kế tiếp xin hoan nghênh thí sinh đầu tiên xxx, cô sẽ mang đến cho chúng ta một bài hát, Hix. . . 'xông vào bến tàu' ?" Đồ mờ mờ, bài hát quá tùy tiện.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tranh tài hoa khôi trường 3

Bởi vì quyết định rút thăm thứ tự biểu diễn, Thiên Tinh Tinh và Hạ Du Huyền vừa khéo bốc phải số tứ tự biểu diễn đối đầu nhau. Thiên Tinh Tinh ở vị trí số 9, còn lại Hạ Du Huyền ở vị trí cuối cùng.

Rất nhanh, đã đến lần cô gái số 8 biểu diễn, sau khi kết thúc. Mọi người dưới khán đài đều náo nhiệt hẳn lên.

"Tiếp theo chính là màn biểu diễn của hai đối thủ mạnh nhất. Đầu tiên xin hoan nghênh vị tiểu thư Thiên Tinh Tinh sẽ mang đến cho chúng ta một màn biểu diễn." Nước miếng của người chủ trì bay loạn xạ.

Xoạt' ánh đèn chiếu lên sân khấu.

Thiên Tinh Tinh mặc bộ váy công chúa trắng như tuyết, ngang bên hông cột một dải ruy băng màu tím thủy tinh, càng làm tôn thêm vẻ đẹp vốn có. Đôi giày công chúa trắng tinh khiết, phối hợp với bộ váy công chúa màu trắng kia, khiến cho toàn thân càng toát ra khí chất công chúa. Mang theo nụ cười nhẹ tiêu chuẩn trên khoé miệng, mỉm cười phong cách công chúa, càng tăng thêm tự tin nhìn mọi người dưới khán đài.

Đi theo vũ điệu âm nhạc ưu nhã, hơi chuyển động người, giống như một cô công chúa dịu dàng, nhẹ nhàng nhảy múa.

Sau hậu trường, con người màu tím hồng của Hạ Du Huyền mang theo chút thương thức nhìn theo bóng dáng trên sân khấu. Quả thực nhảy không tồi.

Ở khúc cuối cùng của bài biểu diễn, tiếng vỗ tay từ dưới khán đài vang lên ầm ầm. Ưu nhã lùi xuống sân khấu, khiêu khích nhìn Hạ Du Huyền "Cô nhất định sẽ thua."

Khi người chủ trì tuyên bố đến lần mình lên biểu diễn, Hạ Du Huyền không thèm để ý, trực tiếp đi lên sân khấu.

Ngon đèn trắng lấp lánh phát sáng xung quanh Hạ Du Huyền. Toàn bộ hội trường đều yên lặng, đến một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Người trên sân khấu quá xinh đẹp, đẹp đến không giống thực. Nếu nói Thiên Tinh Tinh là công chúa, vậy Hạ Du Huyền chính là nữ vương.

Cô tựa như một con búp bê hoa lệ đến cực hạn, khiến cho người ta kinh sợ đến tận cùng. Làn da so với ngà voi còn trắng nõn mịn màng hơn rất nhiều, lộ ra hương sắc tường vi vô cùng diễm lệ. Mái tóc màu rượu đỏ hơi uốn xoắn buông thả trên lưng, biểu lộ một chút lười biếng và phản nghịch. Biểu tình trên mặt lạnh như băng, chân mày lá liễu nhỏ dài được cô vẽ lên màu tím đậm, ánh mắt âm sắc, đôi mắt màu tím hồng bị hàng lông mi dài che khuất, ngăn cách với người ngoài ngàn dặm xa cách.

Một dải kim cương nhỏ đen sáng lấp lánh được gắn trên thắt lưng của chiếc váy ngắn, phối hợp với chiếc áo choàng bờ tinh xảo, tạo nên sự ấn ý cùng đôi mắt màu đen.

Vũ khúc DJ mạnh mẽ vang lên, cô điên cuồng uốn éo cơ thể, mỗi một động tác đều thể hiện vô cùng hoàn mỹ đến không chê vào đâu được. Đôi mắt tím hồng nhìn chăm chăm vào đám người đồng nghiệp dưới khán đài, một người trong đó luôn luôn phát ra ánh sáng nổi bật — Lãnh Liệt Hàn.

Hắn và cô nhìn nhau, ánh mắt cứng chiều nhẹ nhàng mà dễ thấy.

Ở khúc cuối, điệu nhảy đã được dừng lại, thế nhưng tâm hồn của khán giả dường như vẫn còn vương lại trên màn biểu diễn vừa rồi, hồi lâu sau, không biết là ai vỗ tay đầu tiên, tiếng vỗ tay vang lên so với Thiên Tinh Tinh còn vang dội hơn vạn phần.

Không thể nghi ngờ, người chiến thắng chính là Hạ Du Huyền. Dưới khán đài, trên gương mặt xinh đẹp của Thiên Tinh Tinh lộ ra một nụ cười âm ngoan "Hừ, Hạ Du Huyền phải không? Tôi sẽ không để cho cô sống dễ chịu đâu." Nói xong, rồi khỏi hiện trường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Quà tặng bí mật

Người chủ trì đứng trên sân khấu công bố kết quả, kế tiếp là quà tặng bí mật.

Chỉ nhìn thấy Lãnh Liệt Hàn lười biếng bước chân hướng lên trên.

Mái tóc màu tím bạc hơi rối loạn, phía trước mặt vài sợi tóc xoã xuống, lộ ra khuôn mặt yêu nghiệt. Lông mi so với con gái còn dài hơn rất nhiều, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng gợi cảm màu anh đào nhẹ nhàng nhếch lên, mang theo nụ cười như có như không, lộ ra vẻ tà mị. Trên mặt không tìm thấy một chút tí vết nào, so với con gái còn trắng nõn mịn màng hơn rất nhiều, đẹp trai đến không thể soi mói. Bông tai màu tím bên tai phải cùng sợi dây chuyền hình chữ thập màu tím đậm ở trước ngực cùng nhau phát sáng.

Người đàn ông như vậy dù cho đi tới đâu cũng vô cùng chói mắt, khiến cho người ta dù muốn coi thường cũng không thể được.

Chỉ thấy Lãnh Liệt Hàn đi đến gần Hạ Du Huyền, bàn tay to giữ lấy đầu cô, môi mỏng khiêu gợi đề lên, hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp của cô.

Hồi lâu sau, buồng người con gái đang hô hấp dồn dập ra, ôm lấy cô, rồi khỏi hiện trường. Dưới khán đài một mảng trầm lặng.

Ở một góc khuất, không ai để ý tới.

Một người có mái tóc ngắn gọn gàng màu hạt dẻ, đôi mắt đen lấp lánh như bảo thạch phát sáng trong đêm, sâu sắc, giữa đôi lông mày có chút ưu thương, sống mũi cao thẳng kéo dài tới gần đôi môi mỏng gợi cảm, là kiệt tác hoàn mỹ của thượng đế, dù chỉ mặc chiếc áo phông đơn giản cùng quần bò đã giặt đến bạc trắng cũng không thể che đi khí thế vương tử.

Hàn Triết Húc nhìn theo phương hướng hai người rồi đi, thất thần.

Mạc Tập Triệt lúc này coi bỏ tính cách trẻ con, hơi nghiêng người dựa vào dàn hoa bên cầu thang, vóc dáng cao gầy, thái độ thanh thản, vẻ mặt như không sao cả. Dáng dấp vô cùng đẹp trai. Da trắng mịn màng, ngũ quan xinh đẹp giống như điêu khắc, lông mi dài như kiếm, hai tròng mắt sáng như ánh sao, môi mỏng khẽ nhếch lên, nâng lên một nụ cười lười biếng.

"Húc, cậu thích Huyền Huyền?" Mạc Tập Triệt hỏi. Kỳ thực anh ta biết mình đang nói lời thừa thãi.

"Ừ." Hàn Triết Húc lại cười khở một cái. Rồi khỏi tầm mắt của Mạc Tập Triệt.

"Ài, lẽ nào muốn diễn cảnh cuộc tình tay ba sao? Ừ, không sai, lại có trò hay để xem. Hắc hắc." Mạc Tập Triệt nhìn theo ba người đi hai phương hướng khác nhau. Bản thân cũng bước về hướng ngược lại, rồi đi.

Phương hướng rồi đi của bọn họ, đúng lúc tạo thành một hình tam giác.

Lãnh Liệt Hàn cùng Hạ Du Huyền ngồi trên xe thể thao, Hạ Du Huyền thất thần nhìn gò má đẹp trai của Lãnh Liệt Hàn, đột nhiên hét to một tiếng "A ! !"

Lãnh Liệt Hàn vô cùng bình tĩnh hỏi "Sao vậy?"

"Anh còn chưa tặng quà bí mật cho tôi? Húc cũng chưa cho." Hạ Du Huyền bắt mắt ngồi ở vị trí gần bên lái xe, hai tay khoanh trước ngực. Chu cái miệng nhỏ nhắn.

"Không phải tôi đã tặng em rồi sao? Lãnh Liệt Hàn cười tà, đưa ngón trỏ bên tay phải ra vuốt ve đôi môi anh đào hồng nộn của cô.

"Em vẫn còn muốn?" cười tà một cái rồi ngay lập tức dựa người tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hắc bang

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền đỏ bừng, ngượng ngừng đẩy hẳn ra "Mới không phải. Tôi còn tưởng là có cái gì đó ngon để ăn đây."

Lãnh Liệt Hàn nắm lấy eo thon của Hạ Du Huyền, thoáng dùng sức, Hạ Du Huyền liền bị ôm lên trên đùi của anh ta.

"A. . . Ừm. . ." Đang thét lên, cái miệng nhỏ nhắn liền bị chặn lại.

Ngay sau đó bị một trận hơi thở nam tính lượn lờ xung quanh mình.

Lãnh Liệt Hàn hài lòng nhìn Hạ Du Huyền không có phản kháng, ngược lại còn không kiềm hãm được mà nhắm chặt mắt lại, hai cánh tay vòng lên cổ anh. Hôn, dường như càng sâu hơn.

Lấy xe làm mái nhà, ghé ngồi hạ ngang xuống, hai người tựa như đang nằm trên giường.

Lãnh Liệt Hàn đem Hạ Du Huyền đặt ở dưới thân, ở xung quanh cổ của cô phủ đầy lên những dấu hôn chỉ thuộc về riêng mình.

Lại một lần nữa phủ lên cái miệng nhỏ nhắn, bàn tay to lớn của người đàn ông không an phận mà chơi đùa sau lưng Hạ Du Huyền.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại rất không hiểu chuyện mà vang lên. Lãnh Liệt Hàn cau mày, cũng không thèm để ý. Thế nhưng Hạ Du Huyền lại phục hồi tinh thần, hai tay chống đỡ trước bộ ngực rắn chắc của người đàn ông "Hàn, điện thoại."

Trong mắt Lãnh Liệt Hàn bé lên một tia máu rồi biến mất. Ôm lấy Hạ Du Huyền ngồi lên trên đùi mình, rất khó chịu nhận điện thoại "Nói." Chỉ một chữ đơn giản thôi đã lộ ra người đàn ông này có bao nhiêu tức giận. Lại dám quấy rối chuyện tốt của anh và bảo bối?

"Bang chủ, đã tra ra tung tích của 'Tử tinh thạch'." trong điện thoại truyền đến giọng nam lạnh lùng mà cung kính.

"Gửi mail qua đây cho tôi." Nói xong, đang muốn tắt máy, lại bị người đầu bên kia điện thoại ngăn lại.

"Bang chủ chờ một chút. Tử tinh thạch hiện giờ đang ở trong vách núi Hắc Sơn."

Vách núi Hắc Sơn? Nói cách khác. . . đang ở gần chỗ mình? Lúc này, nơi này chính là vách núi Hắc Sơn.

Tắt điện thoại, nhìn về phía ngoài cửa sổ, tử tinh thạch. . .

Hạ Du Huyền nhẹ nhàng lên tiếng "Hàn, nếu như anh có chuyện cần xử lý, tôi có thể tự đi trước. Anh không cần bận tâm đến tôi."

Lãnh Liệt Hàn nhếch môi "Bảo bối, không có việc gì." Nói xong, xung quanh liền xuất hiện hai chiếc xe màu đen vụt tới.

Một vài người trong xe đều là những kẻ khoa trương cơ bắp, trong tay mỗi người đều cầm một cây gậy bóng chày thô ráp.

Hướng về phía chiếc xe thể thao đi tới.

Lãnh Liệt Hàn biết, bọn họ là người của bang Hồ Xà. Hình xăm con rắn bên tay trái và đầu hổ bên tay phải là ký hiệu của bang Hồ Xà.

"Hàn. Bọn họ. . ." Ánh mắt Hạ Du Huyền mang theo chút run sợ, khẩn trương nhìn Lãnh Liệt Hàn.

"Bảo bối, ở trên xe ngoan ngoãn đợi tôi." Nói xong, hôn lên môi cô một chút, chuẩn bị mở cửa xe ra ngoài, lại bị cô nhóc bắt được cánh tay. Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của cô.

Ánh mắt Lãnh Liệt Hàn dịu xuống "Bảo bối, không có chuyện gì." Sau đó từ trong ngực rút ra một khẩu súng tinh xảo.

Hạ Du Huyền nhận lấy, gật đầu "Cẩn thận một chút a."

Lãnh Liệt Hàn gật đầu, đi ra cửa xe. Ánh mắt nhu hoà sớm đã biến mất, thay vào đó là ánh mắt khát máu, giống như ma quỷ tới từ địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Vô cùng đáng sợ

Những kẻ cơ bắp có ít nhất 10 tên, bọn chúng đem Lãnh Liệt Hàn vây kín ở giữa.

"Hừ, xem ra thủ hạ của bá chủ thế giới hắc đạo cũng chỉ như vậy thôi, nhìn tên mặt trắng này xem." Một tên đàn ông cơ bắp châm chọc nói. Không sai, Lãnh Liệt Hàn chính là ma vương vô cùng đáng sợ trong giới hắc đạo, chỉ cần nghe thấy tên cũng khiến người ta phải sợ mất dạng. Trong bang, trừ hai trợ thủ đắc lực đã nhìn thấy dung mạo thật sự của anh, còn lại chưa ai từng nhìn thấy. Cho nên tên cơ bắp kia chỉ cho rằng Lãnh Liệt Hàn là thủ hạ của ma vương, mà không hề biết, thực ra anh chính là ma vương.

Vừa dứt lời, còn chưa có nhìn rõ người đàn ông ra tay như thế nào, tên cơ bắp kia đã ngã xuống đất. Hơn mười tên cơ bắp còn lại có chút kinh ngạc, rồi rít gờ cây gậy bóng chày vọt về phía Lãnh Liệt Hàn.

Chỉ là. . .

Một phút, chỉ một phút ngắn ngủi, toàn bộ những tên cơ bắp kia đều ngã xuống đất.

Hạ Du Huyền kinh ngạc há to miệng, nhìn thấy những tên cơ bắp kia người thì gãy tay người thì gãy chân, sống không bằng chết nằm la liệt trên mặt đất. Giờ cô đã biết, Lãnh Liệt Hàn quả đúng là so với ma quỷ còn khủng khiếp hơn rất nhiều.

Lúc này Lãnh Liệt Hàn đã cởi bỏ đáng vẻ khát máu, con mắt màu xanh lục chiều nhìn cô gái đang kinh ngạc, bàn tay dịu dàng sờ lên mái tóc đỏ rượu của cô "Sợ sao?"

Hạ Du Huyền phục hồi lại tinh thần, lắc lắc đầu.

"Nhóc con lừa đảo." Lãnh Liệt Hàn đem cô ôm vào trong ngực. Rõ ràng sợ đến mức thân thể phát run, lại không dám thừa nhận. Thật là một cô nhóc lừa đảo.

"Hàn, ma vương?" Hạ Du Huyền nhẹ giọng nói.

Lãnh Liệt Hàn khe khẽ đáp một tiếng "Ừm"

Bàn tay nhỏ bé của Hạ Du Huyền nắm thật chặt vạt áo Lãnh Liệt Hàn, cắn môi dưới.

Lãnh Liệt Hàn nâng cằm cô lên, ép cô nhìn thẳng vào mình, nhìn vào khuôn mặt tái nhợt của cô "Em sợ tôi?"

Hạ Du Huyền nhào vào trong ngực Lãnh Liệt Hàn "Không sợ. Hàn, tôi không sợ anh. Thật đó." nói xong, lại ngẩng đầu lên, đôi mắt màu tím nghiêm túc nhìn vào người đàn ông hoàn mỹ đến cực điểm ở trước mặt.

Lãnh Liệt Hàn nhìn vào khuôn mặt trẻ con của cô, nở nụ cười "Ngu ngốc. Sợ cũng vô dụng, nếu em dám chạy trốn, tôi liền đuổi theo em đến chân trời góc biển, không bao giờ buông tha."

"Tôi mới không trốn. Ngược lại là anh." Hạ Du Huyền chu cái miệng nhỏ nhắn.

Lãnh Liệt Hàn cúi người xuống hôn một cái "Tôi?"

"Đúng vậy, anh nhìn đám hoa si ở trường xem, nếu như một ngày nào đó bọn họ điên lên liền chen chúc vào, tôi còn không biết mình có thể bỏ chạy nữa không đây." Nói xong, thở dài lo lắng.

"Hử? Bỏ chạy? Không được, em là nữ giúp việc của tôi, cho nên phải bảo vệ tôi." Người đàn ông bá đạo nói, nắm chặt vòng eo của người con gái, cúi đầu xuống hôn một trận nồng nhiệt.

Hạ Du Huyền thở hổn hển, con mắt hơi nhắm hờ "Hàn, mệt quá, tôi muốn đi ngủ."

Lãnh Liệt Hàn ôm lấy thân thể mềm mại vào trong ngực mình, cầm tay lái, ở trên trán của cô hôn nhẹ một cái "Được, chúng ta về nhà."

Nói xong, chiếc xe thể thao nhanh chóng rời đi.

Sau khi nhìn thấy chiếc xe thể thao hoàn toàn biến mất, hai bóng người trên cây nhảy xuống, người đàn ông tóc ngắn màu mực thở dài "Ôi, ma vương mỗi lần đều như vậy, thu dọn tàn cuộc đều là chúng ta."

Một người đàn ông khác có mái tóc màu bạc cười khê "Không phải như vậy đã không là ma vương rồi."

"Cũng đúng." Hai người nhìn nhau cười một tiếng. Bắt đầu gọi điện thoại kêu người đến khiêng những thi thể này đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Bị bắt cóc?

Ngày thứ hai

Hạ Du Huyền nhàm chán đi trong sân trường. Bởi vì tối qua đột nhiên có tin tức của tử tinh thạch đã bị mất cách đây nhiều năm, nên hôm nay Lãnh Liệt Hàn đã quay về bang để điều tra. Chỉ còn lại một mình cô lẻ loi đi tới.

Đúng lúc nhìn thấy Thiên Tinh Tinh đang đi đến.

Hôm nay toàn thân cô mặc một bộ váy công chúa thuần trắng tinh khiết, mái tóc cũng được tạo kiểu công chúa, phối hợp với một đôi cao gót màu trắng sữa, nét mặt biểu lộ nụ cười ôn nhu. Rất giống một cô công chúa chân chính. Tuy mang trên mặt một nụ cười ôn nhu, thế nhưng sự nhạy cảm trời sinh khiến Hạ Du Huyền cảm thấy có chút khó chịu, không thể nói rõ là khó chịu ở chỗ nào.

"Bạn học Hạ Du Huyền, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?" Mờ to con mắt sạch sẽ, mong đợi nhìn Hạ Du Huyền trả lời.

Hạ Du Huyền khẽ nhăn mày, một hồi lâu sau mới gật đầu "Ừ."

Hai người đi tới một con phố không người.

Hạ Du Huyền cảm thấy sau lưng mình dường như có người nào đó, cảnh giác quay đầu lại, thế nhưng không có gì khác lạ. Thật kỳ quái, chẳng lẽ do mình quá nhạy cảm?

Thiên Tinh Tinh chú ý tới động tác của Hạ Du Huyền, ánh mắt sâu thẳm, nhẹ giọng nói "Hạ Du Huyền, cô mới tới đây mấy ngày?"

"Dựa vào cái gì thái độ của Lãnh thiếu đối với cô và những người khác lại không giống nhau?"

"Dựa vào cái gì cô lại có thể dễ dàng tiếp cận Lãnh thiếu như vậy?"

"Dựa vào cái gì cô lại có thể thân mật cùng Lãnh thiếu, mà tôi đã biết anh ấy một năm rồi, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy trái tim của tôi đã theo anh ấy mất rồi, nhưng thử hỏi tại sao từ đầu đến cuối trong mắt anh ấy không hề có tôi?"

"Đều là vì cô, vì sự xuất hiện của cô, cô đem tôi và Lãnh thiếu đi lừa gạt. Cô cái đồ nha đầu nghèo kiết xác này, cô dựa vào cái gì đòi xứng với Lãnh thiếu?" Thiên Tinh Tinh càng nói càng kích động.

Trực giác của Hạ Du Huyền là đúng, người con gái hung ác trước mắt này, làm sao có thể chỉ là đơn thuần cùng mình nói chuyện đây? Vừa nghĩ tới, xung quanh lập tức xuất hiện 5 người mặc áo đen cường tráng.

Năm người này xem ra là vệ sĩ của Thiên Tinh Tinh.

Quả nhiên, Thiên Tinh Tinh âm ngoan nhìn Hạ Du Huyền một cái, quay lưng lại, lạnh lùng nói với vệ sĩ "Các người, đem cô ta bắt lại cho tôi."

Mặc dù công phu của Hạ Du Huyền không tệ, nhưng dù sao trước mặt cũng là năm người đàn ông to cao vạm vỡ, một mình cô làm sao đánh thắng nổi?

Một thứ mùi gay mũi xuất hiện trên lỗ mũi, hai mắt nhắm lại liền ngất đi.

Căn phòng tối đen

Cốc cốc'

"Vào." Lãnh Liệt Hàn đang vui đầu vào tìm kiếm tin tức của tử tinh thạch đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên biến mất.

"Báo cáo bang chủ, nhận được tin tức, Hạ tiểu thư bị bắt cóc. " Thanh Long nửa quỳ, cung kính nói.

Người đàn ông lập tức bật dậy, hai tròng mắt xuất hiện tia máu nhìn về phía trước "Là ai? Ở đâu?"

"Là thiên kim của Thiên Thị, ở trong một căn phòng nhỏ bị bỏ hoang gần học viện Lạc Anh."

Con mắt Lãnh Liệt Hàn lạnh băng, sải bước rời đi. Đồng hành còn có Thanh Long và Ngân Long. Hai người này ngoại trừ màu tóc không giống nhau ra thì chính là anh em sinh đôi, cũng chính là hai trợ thủ đắc lực của Lãnh Liệt Hàn.

Cùng lúc đó, biệt thự Hạ gia.

Quản gia lão đạo chạy đến trước mặt Tạ Mẫn "Phu nhân, phu nhân không xong rồi, tiểu thư, tiểu thư bị bắt cóc."

Tạ Mẫn kích động đứng lên "Là ai to gan như vậy?"

"Là, là thiên kim của gia tộc Thiên Thị. Hiện giờ thiếu gia của gia tộc Lãnh Thị cũng đã chạy đi cứu tiểu thư rồi."

"Một phút, ta muốn nhìn thấy tập đoàn Thiên Thị biến mất, về phần người của gia tộc Thiên Thị. . ." Khoé miệng Tạ Mẫn nâng lên một nụ cười khát máu, nắm bắt cóc con gái bảo bối của mình? Thật là không biết sợ chết là gì mà.

Quản gia gật đầu, nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Cứu người

Bên trong căn phòng nhỏ bị bỏ hoang

rào' Hạ Du Huyền bị dội lên thân thể gầy yếu một gáo nước lạnh, hiện tại đã bắt đầu vào thu, thời tiết không nóng không lạnh. Thế nhưng bị dội một gáo nước lạnh như vậy, là người ai cũng đều cảm thấy lạnh.

Do bị dội nước, đôi môi Hạ Du Huyền run lên bần bật.

Thiên Tinh Tinh cuồng vọng cười to, nhìn đáng vẻ chật vật của Hạ Du Huyền "Ha ha ha, Hạ Du Huyền, không nghĩ tới cô cũng có ngày hôm nay a, rơi vào trong tay Thiên Tinh Tinh tôi, cô cũng chỉ có một con đường chết."

Con người màu hồng tím của Hạ Du Huyền nhìn chăm chăm vào Thiên Tinh Tinh, bộ váy màu trắng trên người đã bị nước làm ướt, dính sát lên những đường cong hoàn mỹ trên cơ thể. Khiến cho Thiên Tinh Tinh điên cuồng đỏ kị.

Thiên Tinh Tinh nhếch lên một nụ cười tà ác, nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt do nước lạnh mà tái nhợt "Chắc chắn chắc, cô chính là vì khuôn mặt tròn tròn này, mà đi mê hoặc Lãnh thiếu của tôi sao. Nếu như tôi hủy đi khuôn mặt này, không biết Lãnh thiếu còn muốn cô nữa không? A, đúng rồi, nếu như. . . cô không còn sạch sẽ nữa? Ha ha ha."

Nói xong, hướng về phía năm tên vệ sĩ từ sớm đã không khống chế được nói "Các người, hầu hạ Hạ tiểu thư thật tốt cho tôi."

Năm tên vệ sĩ nghe vậy, nhìn nhau mấy cái. Thiên Tinh Tinh nhàn nhã cất bước đi tới một góc quay phim.

Một tên vệ sĩ trong đó mang theo nụ cười dâm đãng, từng bước từng bước tới gần Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền bởi vì thuốc mê trên người còn chưa có tan hết, cơ thể căn bản không thể động đậy, cắn chặt môi dưới, con ngươi lạnh băng bắn thẳng về phía Thiên Tinh Tinh.

Xoạt! Bộ váy trên người bị xé rách, lộ ra bờ vai trần trắng nõn làm cho tên vệ sĩ kia càng không thể chịu nổi, một mỹ nhân đẹp như vậy, vóc dáng lại càng không phải nói, nếu là tự mình nắm thử một chút. . .

Nghĩ đến đó, lực đạo trên tay càng mạnh hơn, không tới mấy cái, thân hình hoàn mỹ của Hạ Du Huyền lộ ra, chỉ còn dư lại một bộ nội y màu đen quyền rũ.

Đôi môi Hạ Du Huyền run rẩy "Không muốn. . .Hàn, cứu tôi. Không muốn. . ."

Tên vệ sĩ đang muốn tiến lên, cánh cửa căn phòng lập tức bị đá văng. Năm tên vệ sĩ bị dọa sợ đến mức vội vàng nhảy lên. Ở một góc, hai chân Thiên Tinh Tinh run lên cầm cập "Lãnh, Lãnh thiếu. . ."

Lãnh Liệt Hàn nhìn khuôn mặt tái nhợt của Hạ Du Huyền, cùng với làn da trắng mịn bị lộ ra ngoài không khí kia. Hai Mắt nhuộm đầy tia máu. Vội vàng chạy đến bên cạnh Hạ Du Huyền, cởi áo khoác của mình xuống, vững vàng bao lại cô nhóc đang không ngừng run rẩy.

"Không cho phép giết chết." Lời nói âm lãnh vừa dứt, động tác của cặp song sinh ở phía sau rất chuẩn xác bắt lấy năm tên vệ sĩ, về phần Thiên Tinh Tinh, từ sớm đã bị bọn họ tát cho một cái, bật người đập vào tường, hôn mê.

Lãnh Liệt Hàn đau lòng ôm lấy Hạ Du Huyền đang thất thần "Bảo bối."

Hạ Du Huyền phục hồi lại tinh thần, hai tay chột vung lên "Không được. . .không được qua đây. Hàn, cứu tôi, nhanh cứu tôi."

Lãnh Liệt Hàn ôm thật chặt người con gái đang không ngừng run rẩy vào trong lòng "Ngoan, bảo bối đừng sợ, tôi tới rồi, ngoan. Đừng khóc."

Hạ Du Huyền từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú quen thuộc trước mắt, nhào vào trong ngực người đàn ông, lớn tiếng khóc lên "Ô oa oa. . .Hàn, bọn họ, bọn họ. . ."

Lãnh Liệt Hàn chưa sót hôn lên từng giọt nước mắt của Hạ Du Huyền "Đừng khóc, tôi sẽ không bỏ qua cho bọn họ đâu. Bảo bối ngoan, chúng ta về nhà."

Hạ Du Huyền nhu thuận gật đầu. Lãnh Liệt Hàn ôm lấy cô, khi đi qua bên cạnh Thanh Long và Ngân Long, lãnh khốc nói "Mang đi nhốt vào ngục tối dưới lòng đất."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Cung chiều vô hạn

Trên chiếc giường lớn màu đen, một cô gái xinh đẹp đến không giống thực đang nằm trên đó.

Đôi lông mày xinh đẹp nhíu lại thật chặt, khoé mắt vương vẩn vài giọt nước mắt. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cái trán sáng bóng hiện lên một tầng mồ hôi mỏng, bên cạnh, một người đàn ông giống như yêu nghiệt đang vô cùng lo lắng nhìn người con gái bất an ngủ trên giường.

"Đừng tới đây. . . Không được. . .Không được." Hạ Du Huyền chột mở to hai mắt, hô hấp dồn dập.

Lãnh Liệt Hàn ôm cô "Bảo bối không sao, có anh ở đây, đừng sợ."

Những giọt nước mắt trong suốt của Hạ Du Huyền men theo khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt rơi xuống. Lãnh Liệt Hàn chỉ cảm thấy trái tim quá đau, nhìn nước mắt Hạ Du Huyền, lần đầu tiên anh cảm thấy bất lực như vậy.

"Bảo bối không khóc có được hay không? chỗ này của anh đau quá." Lãnh Liệt Hàn nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Hạ Du Huyền, đặt lên trên trái tim của mình.

Ở nơi đó đang đập rất nhanh. Con mắt đỏ ngầu của Hạ Du Huyền nhìn Lãnh Liệt Hàn "Hàn, ô ô ô. Rất sợ, em rất sợ anh sẽ không đến."

Lúc đó, Hạ Du Huyền chỉ nghĩ đến một người duy nhất là Lãnh Liệt Hàn, ngay cả người mẹ thân yêu của mình cô cũng không nhớ. Trong não, trong tim toàn bộ đều là hình ảnh của Lãnh Liệt Hàn.

"Ừ, bảo bối không sợ, ngoan a. Anh ở cùng em. Ngủ đi." Lãnh Liệt Hàn ôm cô thật chặt đi vào giấc ngủ. Giống như rất sợ chỉ sợ ý một chút sẽ không thấy bảo bối ở trong ngực đâu nữa.

Hai cánh tay Hạ Du Huyền cũng quấn chặt vòng quanh chiếc eo rắn chắc của người đàn ông, đầu vùi vào trong lồng ngực ấm áp của Lãnh Liệt Hàn, dần dần đi vào giấc ngủ.

Lúc này, Hạ Du Huyền có không nhìn thấy, con ngươi màu xanh của Lãnh Liệt Hàn nhuộm đầy tia máu, là tia máu khiến cho người khác không chịu đựng nổi phải tự sát.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hạ Du Huyền mở to cặp mắt màu hồng tím, phát hiện người đàn ông bên cạnh đã không thấy đâu, vội vàng nhảy xuống giường, đi chân trần chạy ra mở cửa. Cánh cửa vừa mới mở liền nhìn thấy người đàn ông đang bung lên một bát cháo trắng nóng hổi, mạnh mẽ nhào vào trong ngực anh.

"Hàn."

Nghe thấy âm thanh êm tai như chuông bạc của Hạ Du Huyền "Bảo bối, sao không ngủ nhiều thêm một chút?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền đỏ ửng, chẳng lẽ cô phải nói rằng vì không cảm thấy có anh ở bên cạnh cho nên vừa mới mở mắt liền vội vàng nhảy xuống giường đi tìm sao?

Lãnh Liệt Hàn dường như nhìn thấu tâm ý của cô nhóc ở trong ngực, đem bát cháo trên tay đặt lên chiếc bàn bên cạnh, ôm lấy bảo bối vào trong ngực đi đến bên giường "Bảo bối, sau này không cho phép không đi giày chạy loạn khắp nơi. Anh sẽ giận đó."

Nhẹ nhàng buông Hạ Du Huyền ra, cung chiều sờ sờ lên chiếc mũi thanh tú của cô.

Hạ Du Huyền bĩu môi, nhỏ giọng nói "Cái gì cơ, rõ ràng là mình không nhìn thấy mới chạy xuống tìm, làm hại người ta lo lắng."

Là một sát thủ, hơn nữa còn là một ma vương khiến người ta phải khiếp sợ, cho nên thính lực của anh vô cùng tốt.

Lãnh Liệt Hàn nhíu mày, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào cô "Bảo bối, em vừa nói cái gì?"

Thân thể Hạ Du Huyền run lên, cô tại sao lại quên mất người đàn ông này là một tên sát thủ cơ chứ? Thính lực khẳng định rất tốt. Vì vậy khoát tay một cái nói "Không có, không có, không có, em không có nói gì."

Lãnh Liệt Hàn bắt lấy bàn tay nhỏ bé đang vung loạn của cô "Bảo bối ngồi ở trên giường, không được xuống, anh đi mang cháo tới đây cho em ăn."

Nhìn Hạ Du Huyền ngoan ngoãn gật đầu, bung bát cháo ở trên bàn gần cửa lên, đi tới, cẩn thận chăm sóc cô nhóc bướng bỉnh này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Ngục giam dưới lòng đất

Một tuần đã trôi qua.

Hạ Du Huyền luôn ở bên cạnh Lãnh Liệt Hàn, cô dần dần quên đi sạch sẽ chuyện đã xảy ra ở trong căn nhà nhỏ bằng gỗ. Thế nhưng trong sâu thẳm nội tâm vẫn tồn tại một chút sợ hãi.

"Hàn." Đôi mắt tím xinh đẹp nhìn chăm chăm vào người đàn ông hoàn mỹ đang ôm lấy mình.

Lãnh Liệt Hàn nhẹ nhàng hôn xuống cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào, lên tiếng "Ừm." Trong một tuần này, ngày nào anh cũng dính thật chặt với bảo bối của mình, hai người luôn luôn như hình với bóng, người ngoài nhìn thấy hết sức đỏ mặt. Hai cái người này mà không ân ái ái, bọn họ liền thấp hương bái phật.

"Ừmm. . ." Nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của Hạ Du Huyền, Lãnh Liệt Hàn đại khái đoán được cô muốn nói gì.

"Cô ta ở trong ngực tối của anh. Muốn đi xem một chút sao?" Lãnh Liệt Hàn cung chiều nhìn Hạ Du Huyền, trong mắt bỗng loé lên một tia máu rồi biến mất rất nhanh.

"Không cần." Hạ Du Huyền suy nghĩ một chút, ôm lấy cổ Lãnh Liệt Hàn cười nói.

Cô đã từng nghe Thanh Long và Ngân Long kể qua về ngục giam dưới lòng đất. Nơi đó tuyệt đối là nơi khiến cho người ta phải khắc sâu cả đời, là nơi muốn chết mà không thể chết được. Bên trong tối om, mặt đất ẩm ướt, thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng 'xột xoạt', giống như có rất nhiều loài côn trùng

vô cùng kinh tởm đang bò qua bò lại. Chỉ cần vừa mới bước vào sẽ bị những thứ mùi hôi thối bốc lên làm cho suýt nữa ngất xỉu.

Hạ Du Huyền nghĩ đến Thiên Tinh Tinh ở trong đó nhất định là đang hối hận đến chết. Thế nhưng cô tuyệt đối không thể ngờ rằng, vào giờ phút này, Thiên Tinh Tinh giống như một con quỷ cái, quần áo rách nát đến không thể chịu nổi, mái tóc màu đen rơi bấn rối loạn, vành mắt thâm đen, khuôn mặt vốn trắng nõn mịn màng giờ đây giống như một bà lão tang thương. Đôi môi không còn một chút huyết sắc nào nữa. Chỉ còn dư lại đôi con ngươi đen kịt, những vùng trắng còn lại ở trong mắt đều hiện lên tơ máu.

"Lãnh Liệt Hàn, lòng dạ anh thật là độc ác. Đều do Hạ Du Huyền, đều do con tiện nhân kia." Thanh âm của Thiên Tinh Tinh càng ngày càng trở nên u ám đáng sợ.

Cạch cạch! từ phía cửa sắt truyền đến tiếng mở khoá.

Đi vào là một người phụ nữ ngoại quốc vô cùng xinh đẹp. Mái tóc gọn sóng màu vàng đậm tùy ý khoác lên trên vai, từng sợi từng sợi đều đẹp đến mê người! Lòng mũi dày đậm, ánh mắt hút hồn, đôi môi gợi cảm, lúc nào cũng để lộ ra phong tình vạn chủng. . .

Người phụ nữ nói một câu tiếng Trung vô cùng thuần thực, con ngươi màu xanh nhạt lạnh lùng nhìn Thiên Tinh Tinh đang thoi thóp ở trước mặt "Cô rất hận Hạ Du Huyền?"

Thiên Tinh Tinh không có trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào người phụ nữ trước mắt. Là cô ta, mỗi ngày đều đúng giờ mang theo một vài con côn trùng vô cùng kinh tởm không rõ tên đến đây.

Người phụ nữ khinh thường cười một tiếng, ngồi xổm người xuống, ngón tay trắng nõn bắt lấy chiếc cảm bởi vì gầy gò mà nhọn hoắt của Thiên Tinh Tinh, buộc cô phải nhìn vào mình "Thế nào? không dám nói lời nào sao?"

Thiên Tinh Tinh hừ lạnh một tiếng, từ trong giọng nói của người phụ nữ này, cô cảm nhận được, cô ta dường như cũng rất căm ghét Hạ Du Huyền? "Cô cũng hận cô ta. chỉ là, cô không dám."

Người phụ nữ giống như bị nói trúng tim đen, khuôn mặt thoáng tối sầm lại, bóp thật chặt chiếc cảm nhọn của Thiên Tinh Tinh, không nói gì. Đúng, cô rất căm hận Hạ Du Huyền, rất hận! Dựa vào cái gì Hạ Du Huyền vừa mới xuất hiện, trong mắt Lãnh thiếu liền chỉ có cô ta! ? Mà bản thân cô vì Lãnh thiếu đã bỏ ra nhiều như vậy, tại sao ngay cả một chút dư quang cũng không lưu lại cho cô! Cho nên, cô hận, hận Hạ Du Huyền đã cướp đi người đàn ông cô yêu mến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Lão đại và Đại mẫu hắc đạo

Bỗng nhiên, cô ta cười lên, cười đến mức khiến cho Thiên Tinh Tinh cảm thấy rằng cô ta chính là một con quỷ, nữ quỷ.

Người phụ nữ tóc vàng buông Thiên Tinh Tinh ra, đứng dậy, đi tới cửa, nhận lấy một cái hòm từ trong tay người vệ sĩ đứng ở phía sau. Không biết bên trong đựng cái gì, thế nhưng Thiên Tinh Tinh biết, lần này cô chết chắc rồi. Chỉ là chết cũng tốt, rốt cuộc cũng không phải khổ sở như vậy nữa.

Người phụ nữ tóc vàng làm sao không biết suy nghĩ của Thiên Tinh Tinh, cô ta lạnh lùng cười, nói "Tôi sẽ không để cho cô chết nhanh như vậy đâu, cô yên tâm đi." Nói xong, cô ta vô cùng khoái chí đem con thần lẫn từ trong hòm thả ra, quay lưng lại nói với tên vệ sĩ:

"Trông chừng cô ta, không được để cô ta chết đi, cho thần lẫn bảo bối của tôi ăn no xong rồi thôi, hửn là . . . Một cánh tay? hay là cả hai cánh tay?" Nói xong, đập giày cao gót 'cộp cộp cộp' rồi đi. Giả bộ mất điếc tai ngơ đối với âm thanh gần kề cái chết của Thiên Tinh Tinh ở phía sau.

Biệt thự Hạ gia.

Quản gia vội vàng đi vào thư phòng, nhìn lên nữ chủ nhân giống như nữ vương ở trước mặt này, cung kính nói "Phu nhân, tiểu thư ở Lãnh gia được thiếu gia vô về đã không còn vấn đề gì đáng lo, có phải nên đón tiểu thư về nhà?"

Tạ Mẫn nhếch môi "Khi nào rảnh rồi rồi hãy nói."

"Vâng, vậy còn. . . người của Thiên gia?" Quản gia nghe xong mà đỏ mặt hỏi, nói thật, ông rất nhớ tiểu thư bướng bỉnh của mình.

Con ngươi hồng tím của Hạ Du Huyền chính là di truyền từ mẹ mình, con ngươi hồng tím của Tạ Mẫn loé ra một tia sáng rét lạnh, vung tay lên "Nằm vào trong hồ cá mập trắng, bảo bối cá mập trắng của chúng ta hửn là đôi rồi."

Quản gia gật đầu, quả nhiên tính cách giống hệt lão gia. Rồi khỏi thư phòng.

Nếu nói về cá mập trắng, so với ngực giam dưới lòng đất còn đáng sợ hơn rất nhiều. Đó là địa bàn chiếm giữ của đại mẫu hắc đạo, bên trong có nuôi một con cá mập trắng to lớn vô cùng hung ác, lực tấn công của con cá mập này rất lớn. Đặc biệt là khi đói bụng, chỉ cần nó nhìn thấy loài vật mà nó cảm thấy ăn được hoặc là muốn ăn, căn bản không có không thành công.

Mà lão đại hắc đạo, không một ai biết ông ta là ai, càng không có ai biết hình dạng của ông ta rốt cuộc là như thế nào, chỉ biết rằng, ông ta tuyệt đối có tồn tại, là người khiến cho người khác phải tuân phục.

Tất cả mọi chuyện, Hạ Du Huyền đều không biết, cha cô chính là lão đại hắc đạo, còn mẹ cô lại chính là đại mẫu hắc đạo.

Đối với mẹ của mình, Hạ Du Huyền vô cùng thân thuộc, thế nhưng lại không hề biết rốt cuộc cha cô là ai, bao nhiêu tuổi. Chỉ biết rằng, mẹ cô tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài. Mà đối với cha của mình, trong đầu chỉ có một chữ 'cha', cô gần như chưa từng gặp qua cha mình, cô càng không biết rốt cuộc cha của mình có hình dạng gì.

Khi còn nhỏ, mỗi lần hỏi mẹ về vấn đề của cha, mẹ luôn luôn nói rằng cha rất bận, không có thời gian trở về, thế nhưng ông ấy nhất định sẽ rút ra chút thời gian để quay trở về. Dần dà, cô dần quên mất người cha này, thậm chí xem ông như người xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Quay lại trường học

Hai người ở nhà nghỉ ngơi cũng đã hơn một tuần. Trong trường học không có ai biết về chuyện kia.

Cho nên, sáng sớm hôm nay, trong khi mọi người xung quanh đang chứa đầy những loại ánh mắt kinh ngạc, hâm mộ cùng đố kỵ, Lãnh Liệt Hàn cũng chiều nhìn Hạ Du Huyền ở trong lòng, ôm cô cả đoạn đường đi đến phòng học.

"Hàn, nếu như ánh mắt có thể giết người, em sớm đã bị nhìn thủng trăm nghìn vết thương rồi!" Hạ Du Huyền ôm cổ Lãnh Liệt Hàn, rúc vào trong lòng anh.

Lãnh Liệt Hàn dừng bước, đứng bên cạnh hồ phun nước không người, cúi đầu nhìn cô nhóc ở trong lòng rồi thả cô xuống đất, một tay ôm ngang eo cô, một tay còn lại cũng chiều sờ sờ lên chóp mũi của cô "Nhóc con mê người."

Hạ Du Huyền bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, Lãnh Liệt Hàn ngay lập tức tiến lên 'chụt' một cái.

Hạ Du Huyền ngây ra một lúc, đẩy Lãnh Liệt Hàn ra "Này, anh lại hôn em! ?"

"Ừ, vậy thì sao? nếu không cho em hôn lại?" nói xong, anh tiến lên ôm lấy eo cô, cúi đầu xuống hôn thêm lần nữa.

Nụ hôn lần này rất sâu, sâu đến nỗi toàn thân Hạ Du Huyền đều mềm nhũn không đứng vững nổi, hai tay chỉ có thể ôm lấy cổ anh, toàn bộ cơ thể đều treo trên người anh, phải nhờ vào lực hai cánh tay của anh đang ôm hông mình, cô mới có thể miễn cưỡng đứng ngay ngắn.

Hồi lâu sau, Lãnh Liệt Hàn tà mị nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô, trước ngực bởi vì hơi thở hỗn hển mà khẽ phập phồng lên xuống. Bên ngoài được khoác lên một chiếc áo khoác hiệu Joe&Amp màu tím nhạt cực ngắn càng làm nổi lên vóc người tuyệt hảo, cùng kết hợp với một chiếc váy nhung màu vàng nhạt ngắn đến đầu gối của nhãn hiệu EL, một đôi giày cao gót Pinky&Amp màu đen. . . Thật sự là quá kiều mị.

Hai mắt Lãnh Liệt Hàn nguy hiểm híp lại. Đáng chết, anh thật muốn ngay lập tức ăn tươi nuốt sống bảo bối của mình.

Hạ Du Huyền cũng không biết Lãnh Liệt Hàn đang nghĩ cái gì, chỉ là cong cong khoé miệng, lại càng tăng thêm vẻ xinh đẹp động lòng người. Lực tự kiểm chế của Lãnh Liệt Hàn bình thường cực kỳ tốt, cho dù có một cô gái vô cùng xinh đẹp khoả thân đứng trước mặt anh, anh cũng không thèm. Thế nhưng, cô nhóc này lại có thể khiến cho anh ngay lập tức có phản ứng.

Hạ Du Huyền kinh ngạc, cô căn bản không có cảm thấy người đàn ông này đang nhích lại gần mình, bỗng nhiên bị anh bế thốc lên cao.

"Hàn, đi đâu?"

"Chúng ta về nhà." Âm thanh khàn khàn của Lãnh Liệt Hàn rất gợi cảm. Không khỏi khiến cho khuôn mặt của Hạ Du Huyền thêm một lần nữa đỏ bừng lên.

Được anh ôm, cô có thể nhìn thấy rõ ràng hai hàng lông mi của anh rất dài. Trước mặt rơi xuống vài sợi tóc màu tím bạc, lộ ra một khuôn mặt yêu nghiệt. Lông mi so với con gái còn dài hơn rất nhiều, cánh mũi cao thẳng hoàn mỹ, đôi môi mỏng gợi cảm màu anh đào nhẹ nhàng nhếch lên, hàm chứa nụ cười như có như không, toát ra dáng vẻ vô cùng tà mị. Trên khuôn mặt không tìm thấy một chút tí vết nào, làn da so với con gái còn trắng nõn mịn màng hơn rất nhiều, đẹp trai không thể soi mói. Bên tai phải có khảm một viên bông tai màu tím, kết hợp cùng với sợi dây chuyền hình chữ thập màu tím trong suốt

cùng nhau phát sáng.

Lãnh Liệt Hàn dường như không nhìn nổi nữa, ôm người con gái vào trong lòng rồi đi lên xe, chiếc xe thể thao nhanh chóng phóng đi, giống như viên đạn xuyên thủng qua không khí rồi đi.

Vào ngày bão bồi của anh bị bắt cóc, anh đã rất muốn âu yếm cô, thế nhưng, anh lo lắng cô sẽ sợ hãi. Cho nên, anh nhìn một tuần. Có thể thấy rằng, lực tự kiểm chế của người đàn ông này là lớn đến cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Thả lỏng

Lãnh Liệt Hàn dường như một khắc cũng không muốn đợi, nhanh chóng ôm lấy bảo bối vào lòng rồi đi vào trong phòng, 'ầm' một tiếng, cánh cửa bị anh hung hăng đóng lại. Hạ Du Huyền còn chưa phản ứng kịp đã bị một cỗ hơi thở nam tính vây quanh, ngay sau đó môi bị chặn lại.

Cô biết Lãnh Liệt Hàn muốn gì. Cô khẩn trương, không biết nên làm thế nào. Cho nên, hai tay chỉ có thể nắm chặt thành một quả đấm nhỏ để ở bên người.

Lãnh Liệt Hàn vội vàng hôn sâu khiến cho cô thở không nổi, bàn tay to lớn miêu tả dọc theo đường cong hoàn mỹ của cô, một đường đi xuống.

Ngẩng đầu, nhìn vào khuôn mặt đỏ ửng đến mức có thể chiêm trúng của cô gái nhỏ "Bảo bối, anh muốn em."

Hạ Du Huyền không nói gì, cúi đầu, khiến cho người ta nhìn không rõ biểu tình của cô. Chỉ là quả đấm nhỏ ở bên người đã dần dần buông lỏng. Lãnh Liệt Hàn tà mị nở nụ cười, ôm lấy cô đi về phía chiếc giường.

Mới vừa để người trong ngực xuống giường, thân thể nặng nề của người đàn ông liền đè lên trên. Không kịp chờ đợi liền nhanh chóng cởi ra toàn bộ vương bận trên cơ thể hai người.

"Hàn. . ."

Lãnh Liệt Hàn nhìn người con gái đang khẩn trương sợ hãi ở phía dưới mình, trấn an nói "Bảo bối ngoan, không đáng sợ như em nghĩ đâu."

"Nhưng người khác nói lần đầu tiên của con gái là rất đau. . . ." Nói xong, Hạ Du Huyền khẩn trương siết chặt góc chăn.

Đôi mắt rét lạnh màu xanh lam của Lãnh Liệt Hàn nhìn chằm chằm vào cô "Người khác? Là ai?"

Hạ Du Huyền nhìn thấy ánh mắt kinh khủng đó của anh, quả quyết không nói ra "Em. . . chính là. . . em tự biết."

Lãnh Liệt Hàn hừ lạnh một tiếng, bàn tay to lớn xoa nhẹ lên nơi đầy đặn no đủ, co dãn mười phần đầy đặn. Đầu ngón tay đè xuống chấm nhỏ thẳng đứng màu đỏ.

Hạ Du Huyền hít một trận khí lạnh. Khẩn trương nhắm chặt mắt lại, không dám nhìn vào người đàn ông trước mặt.

"Bảo bối, mở mắt, nhìn anh." Người đàn ông lên tiếng, cực thấp, cực khàn, rất có từ tính.

Hạ Du Huyền nằm trên giường, mái tóc màu rượu đỏ giống như những sợi tảo biển nhẹ nhàng rủ ra xung quanh, đó là nét đẹp tự nhiên đến cực hạn. Hàng lông mi thật dài khẽ rung lên một cái, tuyên bố rõ ràng nội tâm cô đang rất khẩn trương, vàng trán đầy đặn, đôi lông mày thanh nhã, đôi môi đỏ mọng bị cắn nhẹ và chiếc cằm xin xắn.

Giống như tuyết thể mỹ nhân từ trong Dao Trì bước ra, lại phảng phất như tiên nữ đứng trên đám mây bông bành, cũng giống với Tiểu Long Nữ không rành thế sự chậm rãi đi ra từ Cổ Mộ. Lại vừa có thể so sánh với trí tuệ của Hoàng Dung.

Lãnh Liệt Hàn ở phía trên cô, ngưng mắt nhìn cô. Cô vẫn rất đẹp, giờ khắc này càng đẹp đến cực hạn.

"Bảo bối, không mở mắt sao?" Lãnh Liệt Hàn cười khê.

Hạ Du Huyền đáng yêu lắc lắc chiếc đầu nhỏ nhỏ.

Lãnh Liệt Hàn không vội, nhìn đường cong vòng eo duyên dáng của cô, dịu dàng nắm chặt. Hơi hơi nằm nghiêng về một phía. Hiện lên trong mắt anh, chỉ có cặp mông tròn ngạo nghễ vênh cao cùng hai chiếc chân thon dài thẳng tắp đang chồng lên nhau.

Mỗi lần ánh mắt của anh rời đến một chỗ. Cô đều cảm thấy ánh mắt nóng bỏng này.

Người đàn ông lại một lần nữa áp thân đè lên, bàn tay to lớn nhẹ nhàng nắn vuốt nơi tròn trịa mê người đó của cô. Thân thể Hạ Du Huyền khẽ run lên một hồi, mở mắt, nhìn vào vóc người đẹp đẽ mà khoẻ khoắn của anh. Trừ khuôn mặt tuấn mỹ mê người đến điên đảo chứng sinh đó ra, vóc người của anh cũng vô cùng kiện mỹ mà lại không quá cường tráng, không giống như những người đàn ông Âu Mỹ vai u thịt bắp.

Cô rất đẹp, đẹp đến mức khiến cho người khác không thể rời mắt, lúc này lại càng làm cho người ta hít thở không thông.

Anh rất tuấn tú, giống như yêu nghiệt mê hoặc chứng sinh, cả người lộ ra khí thế vương giả.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Bảo bối, ngoan

Lãnh Liệt Hàn bắt đầu cúi xuống hôn cô, từ mi tâm thẳng đến cánh môi, từ cánh môi tuyết trắng tiến thẳng xuống dưới. Dừng lại chỗ thỏ trắng bé nhỏ trên bộ ngực đứng thẳng, môi lưỡi không ngừng vận về. . .

Anh dùng mọi cách thức phong phú đùa nghịch nơi nắn cảm, đầu lưỡi linh hoạt của anh khiến cho Hạ Du Huyền không thể chịu nổi, thân hình nhỏ nhắn trong vô thức cũng giãy dụa theo, xao động không yên nhưng khát vọng lại càng nhiều. . .

Môi lưỡi anh loạn động ở một bên, bàn tay to lớn cũng không nhàn rỗi vuốt ve bên còn lại, hai luồng kích thích khiến cho Hạ Du Huyền khẽ ngậm nga, hơn thế nữa, không kiềm chế được mà ưỡn ngực lên. Cứ như vậy, cô đem mình dâng lên miệng sói xám to lớn.

Lòng bàn tay của anh rất ấm áp, Hạ Du Huyền giống như một đứa trẻ tham luyến hấp thu hơi ấm của anh, làm cho anh từ từ cưng chiều cô.

Lãnh Liệt Hàn ngừng đầu, hai mắt nhìn cô nhóc đang xao động ở dưới thân.

Bàn tay to nhẹ nhàng đỡ dưới lưng cô, cúi đầu, tiếp tục hôn lên phần đầy đặn bên còn lại. Tay cô không tự giác luồn vào những sợi tóc màu tím bạc của anh, những sợi tóc tinh tế đó vô cùng mềm mại, nhưng lại không theo khuôn phép, giống như anh, vô cùng kiêu ngạo và cuồng vọng, không chịu khuất phục trước bất kỳ ai, nhưng lại vô cùng ôn nhu dịu dàng.

Không có người con gái nào có thể chống lại sức quyến rũ của anh.

Hạ Du Huyền cảm nhận được anh đang trêu chọc, nơi bị anh cưng chiều dần dần lan tràn ra xung quanh. Cô không kiềm hãm được khẽ run rẩy, khát vọng càng thêm nhiều hơn.

Lãnh Liệt Hàn biết rõ cô đang muốn, thế nhưng lại không vội đi vào, nộ long to lớn đè trên hoa nhị của cô, bàn tay to bắt lấy vòng eo thon nhỏ của cô "Bảo bối, muốn?"

Hai cánh tay Hạ Du Huyền giống như con rắn trơn mềm ôm lấy cần cổ của người đàn ông, đôi mắt tím mê ly càng làm cô thêm quyến rũ, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, đẹp đến rung động lòng người.

Trong mắt Lãnh Liệt Hàn nhanh chóng hiện lên ngọn lửa nóng rực, cưng chiều mở miệng "Bảo bối, ngoan, gọi tên của anh."

Nói xong, đem hai chân thon dài trắng nõn của cô nâng lên, đặt ngang hông mình.

"Hàn. . . Ừm. . . A. . . ." Thanh âm kiều mị của Hạ Du Huyền thốt ra, ngay sau đó là những tiếng hét chói tai.

Hạ thân người đàn ông nhanh chóng nhúc nhích, anh biết đây là lần đầu tiên của bảo bối, thế nhưng cô thật sự rất đẹp, đẹp đến mức khiến cho anh không kiềm chế được, căn bản dịu dàng không nổi.

"Ừm hừ. . . Đau, đau quá. Hàn. . ."

Lãnh Liệt Hàn đau lòng hôn lên những giọt nước mắt trên khoé mắt cô, dịu dàng nói "Bảo bối, ngoan, thả lỏng, em kẹp anh quá chặt. Ngoan, thả lỏng."

Cái đó của Hạ Du Huyền rất chặt và nhỏ, kẹp lấy niềm kiêu hãnh của anh đến gần đứt đoạn.

"Ừm. . ." Móng tay sắc nhọn của Hạ Du Huyền bấm vào sau lưng người đàn ông. Điều này tựa hồ như càng kích thích toàn bộ khát khao của người đàn ông.

Ngoài miệng dịu dàng an ủi Hạ Du Huyền, thế nhưng động tác dưới thân lại càng ngày càng hung hãn, càng ngày càng nhanh.

Ra ra vào vào, Hạ Du Huyền khẽ ngâm nga không ngừng.

Trên thân thể hai người đều lộ ra những giọt mồ hôi lấp lánh, trong căn phòng tràn ngập mùi vị mập mờ.

Hai người mặc dù mệt mỏi không chịu nổi, nhưng vẫn kiên trì làm, giống như không biết mệt mỏi là gì. . .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Hơi thở 1

Rạng sáng ngày thứ hai

Ánh mặt trời ấm áp lấp lánh như ánh vàng, chiếu rọi lên hai thân hình hoàn mỹ trên giường, nhưng trong nháy mắt những ánh hào quang vàng rực xung quanh dường như biến mất, chỉ có thể làm nền cho hai người phía trên.

Người con gái từ từ mở mắt. Con người màu tím hồng dần dần hé lộ, lông lánh một tầng từ quang. Mày liễu cong cong, lông mi thật dài hơi rung động, làn da trắng nõn không tí vết nhân nhợt lộ ra một chút phấn hồng, đôi môi mọng như những cánh hoa hồng mềm mại ướt át. Mái tóc dài màu rượu đỏ giống như những dải tảo biển phân tán xung quanh, đẹp đến mức khiến cho người ta phải hít thở không thông, đẹp đến mức thật không chân thực chút nào.

Ở bên cạnh cô, là một người đàn ông giống như yêu nghiệt. Mái tóc màu tím bạc, trước mặt vài sợi tóc rơi xuống, để lộ ra khuôn mặt yêu nghiệt đủ làm cho đám nữ sinh phải thét lên chói tai! Lông mi so với con gái còn dài hơn rất nhiều, cánh mũi cao thẳng hoàn mỹ, đôi môi anh đào mọng gọi cảm. Trên mặt tìm không thấy một chút tí vết nào, làn da so với con gái còn trắng nõn hơn rất nhiều, đẹp trai đến không thể nói nên lời, thật yêu nghiệt!

Hạ Du Huyền kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt, không khỏi thốt nên lời "Người đàn ông này, thật đúng là không phải đẹp bình thường. Chắc chắc. . ."

Nói xong, cặp mắt màu xanh lam trong nháy mắt hiện ra trước mắt cô, Hạ Du Huyền lại càng hoảng sợ hơn, thân thể nhẹ nhàng run run. Nhưng cũng vì run nhẹ như vậy mà hạ thân của cô đau nhức muốn chết.

Trong mắt Lãnh Liệt Hàn hiện lên ý cười cưng chiều, một tay ôm chặt vòng eo nhỏ bé của cô, tay còn lại nhẹ nhàng sờ lên cánh mũi nhỏ xinh của cô "Nhóc con, chào buổi sáng."

Vừa dứt lời, Hạ Du Huyền còn chưa kịp nói, cái miệng nhỏ nhắn đã bị che lại, ngay sau đó là một nụ hôn rất sâu.

Cho đến khi cảm thấy người trong ngực sắp hít thở không thông mới buông ra. Nhìn cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ của cô, Lãnh Liệt Hàn chỉ cảm thấy bụng dưới lại một trận nóng rực. Nộ long to lớn lại một lần nữa ngẩng cao đầu đứng thẳng.

Anh nhìn chăm chăm vào vùng hoa viên bí ẩn của Hạ Du Huyền khiến cho cô dù chỉ một cử động nhẹ cũng không dám lộn xộn, trọn to hai mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

Lãnh Liệt Hàn khẽ cười một tiếng, không một mảnh vải che thân đứng dậy, ôm lấy Hạ Du Huyền cũng không một mảnh vải che thân, đi vào phòng tắm.

Sau khi nhẹ nhàng đặt vật báu trong ngực vào trong làn nước ấm áp. Bản thân cũng đi vào theo, ôm lấy eo cô, trong nháy mắt đặt cô ngồi trên đùi mình. Bàn tay to lớn tà ác càng không rảnh rỗi, ở trên người cô sờ động sờ tây.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền khẽ ửng hồng, tóm lấy bàn tay không an phận kia "Hàn, đủ rồi."

"Bảo bối, đau không?" Lãnh Liệt Hàn tự nhiên không có làm loạn nữa, ôn nhu hôn lên cằm cổ tuyết trắng của cô.

"Ừm. . ." Ngay lập tức chọc cho cô gái trong ngực run lên một hồi.

"Bảo bối, anh giúp em xem một chút." Nói xong, bàn tay to lớn lại dừng ngay bên ngoài vùng đất bí mật, vuốt ve dài dặt đẹp đẽ mềm mại nhất của người con gái. Điều này càng khiến cho thân thể Hạ Du Huyền mềm nhũn không thể chịu nổi.

"Bảo bối, em thật mẫn cảm." Âm thanh khàn khàn của Lãnh Liệt Hàn thật là gọi cảm.

"Ừm, Hàn, dừng tay." Hạ Du Huyền ngay cả lời nói phát ra cũng mang theo sự quỵn rũ chết người.

Con người màu xanh lam của Lãnh Liệt Hàn trong nháy mắt chìm vào đục vọng. Năm lấy eo thon của cô, hai người ngồi đối mặt nhau.

Anh vùi đầu vào trong cổ cô, những đầu hôn ám áp từng hồi từng hồi rơi xuống không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Hơi thở 2

Bàn tay bé nhỏ của Hạ Du Huyền vòng qua ôm lấy cổ anh, chiếc đầu nhỏ hơi hơi ngẩng cao.

Một bàn tay to lớn của Lãnh Liệt Hàn nắm lấy eo cô, một cánh tay khác cũng không nhàn rỗi, phủ lên một bên đầu gối của cô, nhào nặn thành những hình dạng xinh đẹp khác nhau, một đầu cây nhỏ ngẩng cao thoát ra khỏi những khe ngón tay anh, người đàn ông dường như không nhận nổi nữa, mãnh liệt hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền, điên cuồng hút lấy mật ngọt bên trong. Những sợi nước bạc trắng giữa miệng hai người truyền ra, hai bàn tay mãnh liệt ôm lấy chiếc eo thon, thúc mạnh một cái.

Nộ long to lớn trong nháy mắt xông vào cái miệng chặt khít vừa nhỏ nhắn vừa tròn chịa, một đường chọc đến nơi cao nhất.

"Ừm A. . ."

"Oh. . ." Âm thanh hỗn tạp của hai người hoà trộn vào nhau. Tựa hồ tạo thành một bản nhạc xinh đẹp.

"Bảo bối, em thật là đẹp, quá đẹp." Lãnh Liệt Hàn ôm lấy thân thể mềm mại của cô. Thân thể của Hạ Du Huyền thật sự rất mềm, chiếc eo thon vô cùng uyển chuyển, vô luận là động tác như thế nào, cho dù là lần đầu tiên của cô, đều có thể cùng anh kết hợp vô cùng ăn ý, giống như hai người đã từng làm với nhau rất nhiều lần rồi, đẹp đến mức căn bản anh không thể dừng lại được.

"Hàn. . . Hàn. . . Em. . . Hàn. . ." Hạ Du Huyền không nhận được lắc lắc cái đầu, trong miệng một lần lại một lần gọi tên người đàn ông.

Điều này càng kích thích hưng phấn của người đàn ông, nộ long to lớn ở phía dưới không ngừng ra vào vào, trải qua cuộc chiến đầy kịch liệt tới qua, hiện tại thân thể hai người càng thêm hoà hợp.

Trực tiếp từ trong phòng tắm ra đến phòng ngủ. Mỗi một nơi trong căn phòng này tựa hồ đều có vết tích của cuộc chiến kịch liệt.

Hai người vẫn tiếp tục chiến đấu kịch liệt cho tới tận buổi chiều.

Lãnh Liệt Hàn ôm vật báu trong lòng, ngồi trước màn hình tivi.

Hạ Du Huyền cắn cắn hạt dưa, nhướn mày lên "Hàn, anh nói xem người đàn ông kia rốt cuộc có yêu người con gái đó không?"

Lãnh Liệt Hàn nhếch môi "Còn chưa xem tình tiết tiếp theo, làm sao biết được?"

Hạ Du Huyền bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, sau đó hai mắt phát sáng "Ừ, người đàn ông kia thật đẹp trai."

Con người Lãnh Liệt Hàn lạnh băng, nhìn chăm chăm gò má Hạ Du Huyền "Bảo bối, anh đẹp trai hay hấn ta đẹp trai?"

Lúc này Hạ Du Huyền cảm thấy không ổn, bỏ tay cầm hạt dưa xuống, ôm lấy người đàn ông "Đương nhiên là Hàn của em đẹp nhất rồi."

Lãnh Liệt Hàn lúc này mới hài lòng nhếch môi, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn tràn ngập mùi hạt dưa.

Đầu lưỡi linh hoạt chui vào trong miệng nhỏ nhắn "Bảo bối, không cho phép lại nhìn người đàn ông khác ngoài anh."

Hạ Du Huyền nói không nên lời, chỉ có thể mở to đôi mắt, gật gật đầu.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một tràng tiếng gõ cửa.

Hạ Du Huyền đẩy Lãnh Liệt Hàn ra. Con người lạnh lùng của Lãnh Liệt Hàn trừng lên nhìn Ngân Long và Thanh Long.

Hai anh em song sinh đỏ mặt hơi lạnh "Bang, bang chủ. Chúng tôi vẫn chưa có tin tức về người của Thiên gia."

Hạ Du Huyền ngăn ra. Nhìn Lãnh Liệt Hàn, chỉ thấy anh hơi nghiêng đầu, không nhìn ra bất kỳ biểu tình gì trên gương mặt anh. Thế nhưng, cô biết, đáng về lúc này của anh rất dọa người, nếu không sắc mặt Thanh Long và Ngân Long cũng sẽ không tái nhợt.

"Không tra được?" Thanh âm lạnh băng như truyền ra từ địa ngục.

"Vâng, đúng vậy. Thế nhưng theo những gì chúng tôi tra được, gia tộc Thiên Thị từ đó đã không còn tồn tại, mà người trong gia tộc bọn họ cũng không còn trên đời." Thanh Long nói.

Lãnh Liệt Hàn phát tay, ý bảo bọn họ lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Hung hăng cung chiều cô

Hạ Du Huyền không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhìn Lãnh Liệt Hàn trầm lặng.

"Bảo bối, sao lại nhìn ông xã của em như vậy, thế nào, muốn sao?" Lúc này Lãnh Liệt Hàn tà mị nhếch môi, ánh mắt cung chiều nhìn cô.

Hạ Du Huyền mặt đỏ lên, cúi đầu "Mới không có, anh đừng có muốn những thứ này có được hay không."

"Hừ? Không có sao? Vậy em nhìn anh, không phải nói là em bị anh mê hoặc đó chứ?" Lãnh Liệt Hàn cười khế.

Hạ Du Huyền nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn "Không có không có không có. Hàn, anh cái tên hỗn đản này."

Lãnh Liệt Hàn nhìn dáng vẻ đáng yêu như vậy của cô, không nhịn được lại hôn lên. Hai người ngã nhào trên ghế sofa.

Hai tay Hạ Du Huyền chống đỡ trước ngực Lãnh Liệt Hàn, nhưng lại bị làn da nóng bỏng của anh làm cho sợ hãi rút tay về. Lãnh Liệt Hàn trực tiếp nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, ấn vào vị trí tim mình, thanh âm khàn khàn nói ra:

"Bảo bối, cảm nhận được không? Anh muốn em, hung hăng muốn em."

Nghe thấy lời nói gian tà như vậy, con ngươi Hạ Du Huyền dần dãn nước mắt "Đừng. . ."

Bàn tay to lớn của Lãnh Liệt Hàn vẫn ở chỗ cũ từ từ cởi bỏ chiếc áo của cô ra "Đừng? Đừng cái gì? Hừm?"

Hạ Du Huyền chỉ lắc lắc đầu, không nói gì. Ánh mắt mê ly đã bán đứng cô.

"Đừng dừng, phải không? Bảo bối. Được, ông xã thỏa mãn em." Lãnh Liệt Hàn tà ác nói xong, 'Xoẹt' một tiếng, toàn bộ da thịt trắng mịn của Hạ Du Huyền đều bị lộ ra ngoài.

Vài vóc trên thân thể hai người càng ngày càng ít. Đến khi chỉ còn dư lại bộ đồ nội y, người đàn ông mới chịu dừng lại.

Nhìn vật báu dưới thân mình. Bàn tay to lớn của anh giống như đang diễn tấu một bản nhạc tuyệt vời, ở trên da thịt trắng nõn mềm mịn của cô, vuốt ve từng tác từng tác một.

"Bảo bối, nói cho anh biết. Em yêu anh." Thanh âm của Lãnh Liệt Hàn giống như mị hoặc.

"Ừ. . . Hàn, em yêu anh." Thanh âm kiều mị của Hạ Du Huyền vừa mới thốt ra.

Người đàn ông điên cuồng xé đi toàn bộ ràng buộc trên thân thể hai người. Không có dự báo trước mà xông thẳng vào, đến tận nơi sâu nhất.

Cánh môi gợi cảm ngăn lại cái miệng nhỏ nhắn của người con gái, đem toàn bộ những âm thanh kiều diễm của cô nuốt vào trong bụng. Hạ thân không ngừng ra vào vào, thân thể Hạ Du Huyền cũng bị ép buộc mà đung đưa theo.

Thanh âm càng ngày càng quyến rũ mê người giống như tiếng kêu của con mèo nhỏ "Ừm . . . Hừ. . . Ừm . . ."

Lãnh Liệt Hàn nhìn người con gái dưới thân, bàn tay dịu dàng nâng khuôn mặt cô lên, chóp mũi chạm vào chóp mũi, giọng nói ảm áp phát ra rất gần cái miệng nhỏ nhắn của cô "Bảo bối, em là của anh. Chỉ có thể là của anh."

Hạ Du Huyền chỉ cảm thấy bản thân như đang bay lên đám mây, cái gì cũng không nghe thấy. Cô chỉ biết rằng, người đàn ông này đang cung chiều cô, hung hăng cung chiều cô.

Hồi lâu sau, hai người mồ hôi đầm đìa, Hạ Du Huyền nhắm chặt đôi mắt, chìm sâu vào giấc ngủ. Lãnh Liệt Hàn cũng chiều cười cười, từ trên cái miệng nhỏ nhắn của cô nhẹ nhàng hôn xuống một cái. Cô nhóc này, đã chiến đấu kịch liệt lâu như vậy rồi, đúng là nên để cô từ từ nghỉ ngơi.

Lãnh Liệt Hàn ôm cô dậy, đi lên lầu. Trên ghế sofa vẫn còn lưu lại dấu tích của cuộc chiến kịch liệt và mùi hương mập mờ của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Mẹ tìm đến trường học

Ngày thứ hai, hai người giống như thường ngày, trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, Lãnh Liệt Hàn trực tiếp ôm cô đi vào lớp học.

Sau khi để Hạ Du Huyền ngồi vào vị trí, anh nhẹ giọng nói "Bảo bối, anh phải đi ra ngoài xử lý một vài chuyện, ngoan ngoãn ở trong trường học, buổi tối tan học anh đón em"

Hạ Du Huyền gật đầu. Anh ở trên môi cô hôn lên một nụ hôn rất lâu mới bằng lòng rời đi.

Ngay sau khi Lãnh Liệt Hàn rời đi không lâu, cách đó không xa truyền đến những tiếng động huyền ảo.

Điều này khiến cho Hạ Du Huyền hết sức tò mò, vội vàng đứng lên nghe ngóng tình hình. Thế nhưng phía trước có quá nhiều người, cô không thể nào thấy rõ mọi thứ. Chỉ có thể nhìn thấy từ xa xa, một đoàn người áo đen bao quanh lấy một người.

Cô cau mày, đứng ở trên bàn học, nhìn thấy người này không phải ai khác, chính là nữ vương đại nhân nhà cô —— Tạ Mẫn, người mẹ thân yêu của cô.

Hạ Du Huyền 'bịch' một tiếng nhảy xuống bàn học, khi đang chuẩn bị chạy đi, toàn bộ đám người vừa mới ngăn trở tầm nhìn của cô ngay lập tức nhường ra một lối đi, giống như đang chào đón một đại minh tinh tôn quý không gì sánh được, mà vị 'minh tinh' này đang đi về phía cô.

Một vài cô gái hoa si giống như đang xem kịch vui "Hừ, con ranh Hạ Du Huyền này nhất định là đắc tội với người khác rồi, hiện tại người ta đã tìm đến cửa rồi nha."

"Đúng vậy, nghe nói quý phu nhân này là phu nhân Hạ gia, gia tộc xếp hàng thứ nhất song hàng cùng với Lãnh gia đó."

Thế nhưng ngay trong khi những cô gái kia đang thảo luận rôm rả, câu nói tiếp theo của Hạ Du Huyền hoàn toàn hù dọa bọn họ.

"Mẹ thân yêu, ngọn gió nào đem mẹ thổi tới đây vậy a." Hạ Du Huyền sợ hãi nhìn nữ vương trước mặt.

"Hử? Bảo bối Huyền Huyền, con vẫn còn biết ta là mẹ của con sao?" Tạ Mẫn nhếch môi, hai tay chống nạnh.

Trong tay quản gia lúc này đang cầm một chiếc khăn mùi xoa, lau lau những giọt nước mắt của mình "Ô ô ô, tiểu thư, rốt cuộc cũng tìm được cô rồi. Tôi . . . và phu nhân nhớ cô muốn chết."

Hạ Du Huyền khinh bỉ lướt nhìn quản gia: Thôi đi, ông thấy tôi không có ở nhà, trong nhà liền thiếu đi trò vui thì có.

Trong lòng quản gia đúng là nghĩ như vậy: Hắc hắc, tiểu thư đã trở về, lại có trò hay miễn phí để xem rồi.

"Quản gia, tôi cũng rất nhớ ông nha." Hạ Du Huyền cố ý nhấn mạnh hai chữ 'nhớ' và 'nhớ'.

Âm thanh thồn thốc xung quanh của đám học sinh càng ngày càng to hơn. Tất cả đều kinh ngạc khi thấy một nha đầu nghèo kiết xác trong nháy mắt biến thành thiên kim phượng hoàng.

"Huyền Huyền, có hài lòng với cái trường học này không?" Âm thanh dễ nghe của Tạ Mẫn vang lên, xung quanh một hồi an tĩnh. Cùng chờ đợi lời nói của tiểu công chúa.

Hạ Du Huyền hữu ý vô ý quét mắt nhìn đám nữ sinh bên cạnh Thiên Tinh Tinh trước đây. Những nữ sinh này khiếp sợ toát mồ hôi lạnh, nghe nói gia tộc Thiên Thị đã biến mất rồi, người nhà Thiên gia cũng không biết đã đi đâu, như vậy các cô. . . .

Hạ Du Huyền nhếch môi "Tốt a, trường học thú vị như vậy, con vẫn là lần đầu tiên mới nhìn thấy."

Tạ Mẫn đương nhiên hiểu rõ ý của con gái bảo bối, gật đầu "Ừ, Huyền Huyền thích là tốt rồi."

"Mẹ, con đói bụng rồi." Hạ Du Huyền lúc này chu cái miệng nhỏ nhắn lên, rất đáng yêu nói.

"Được. Mẹ dẫn con đi ăn thật ngon. Buổi tối quay về dùng cơm không?" Cái đầu nhỏ thông minh của Hạ Du Huyền khẳng định mẹ đã biết tất cả mọi

chuyện của mình, chỉ là tại sao phải cố ý đến lúc này mới đến tìm mình?

Thế nhưng vẫn là nghiêm túc suy nghĩ một chút "Ừ, buổi tối con mang theo Hàn quay về nhà."

Tạ Mẫn nhếch môi, mặc cho Hạ Du Huyền ôm lấy cánh tay mình rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Tụ họp buổi tối

Buổi tối, Hạ gia

Tạ Mẫn và Hạ Du Huyền giống như hai chị em tốt lâu năm, vui vẻ trò chuyện cười đùa.

Lúc này, quần gia đi tới "Phu nhân, tiểu thư, thiếu gia cùng phu nhân Lãnh gia đã đến rồi."

Tạ Mẫn phát tay, quần gia liền lui xuống chuẩn bị. Trước cửa nhà, có một vị phu nhân cùng một người đàn ông đẹp trai giống như yêu nghiệt đang đứng đó.

Ngũ quan tuần mỹ tựa như điêu khắc, cả người toát ra một loại khí thế vương giả chấn uy thiên hạ, trên khuôn mặt tuần mỹ mà tà ác lúc này chứa đựng một nụ cười phóng đảng không câu nệ, toàn thân quần áo màu đen cũng không thể che dấu nổi tư thế oai hùng hơn người của anh. Trôi sinh một cỗ khí thế vương giả quân lâm thiên hạ, ngũ quan vô cùng anh tuấn, giống như một tác phẩm điêu khắc từ khối đá cẩm thạch lớn, đường cong góc cạnh rõ ràng, ánh mắt bén nhọn thâm thúy, không tự chủ được khiến cho người khác có một loại cảm giác vô cùng áp bách! Đôi lông mày rậm thoáng giương lên, dưới hàng lông mi dài mà cong vút chứa đựng một đôi mắt xanh lam sắc bén như đao kiếm, sống mũi anh tuấn, đôi môi mềm mại giống như những cánh hoa hồng, còn có làn da trắng nõn. . .

Hạ Du Huyền đứng dậy.

Trên người mặc một chiếc áo dài tay màu trắng, một chiếc áo khoác ngắn màu lam nhạt cùng một chiếc váy ngắn xếp li màu trắng, ở ngang hông có thắt một chiếc đai lưng tua rua màu trắng. Mái tóc màu rượu đỏ dài đến ngang hông, được cột lại bởi một sợi dây màu xanh lam, một đôi con ngươi xinh đẹp màu hồng tím, hai hàng lông mi vừa dài vừa dày như cánh quạt nhỏ, tóc mái dài chạm đến mí mắt được tách ra thành hai bên. Toàn thân đều toát lên vẻ nhiệt tình, giống như có thể đem tất cả mọi thứ hoà tan.

Lãnh Liệt Hàn đi tới, trước cùng Tạ Mẫn lên tiếng chào hỏi "Chào bác gái, cháu là Lãnh Liệt Hàn."

Đôi mắt sắc bén của Tạ Mẫn nhanh chóng bắn ra, hài lòng nhìn về Lãnh phu nhân ở phía sau —— Ngã Lệ.

"Lệ nhi, con trai nhà em chị rất hài lòng." Tạ Mẫn nhếch môi.

Ngã Lệ tiến lên "Đương nhiên, con trai nhà em như vậy mới xứng đôi với con gái bảo bối nhà chị, không phải sao?"

Tạ Mẫn cười khẽ. Hạ Du Huyền nhỏ nhẹ cúi đầu "Chào dì Lệ."

"Cái đứa nhỏ này, còn xấu hổ cái gì?" Ngã Lệ thú vị nhìn Hạ Du Huyền, liếc mắt nhìn về mặt lạnh băng của Lãnh Liệt Hàn.

"Mẹ, người không nên lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào bảo bối nhà con như vậy." Lãnh Liệt Hàn cau mày, anh không thích bảo bối nhà mình bị người khác nhìn chằm chằm.

"Hàn. . ." Hạ Du Huyền ngượng ngùng kéo kéo góc áo Lãnh Liệt Hàn.

Lãnh Liệt Hàn tự nhiên ở trước mặt hai vị trưởng bối, ôm lấy Hạ Du Huyền, đi về hướng sofa.

Hạ Du Huyền càng thêm cúi đầu ngượng ngùng.

Tạ Mẫn nhìn theo bóng lưng hai người, thật đúng là xứng đôi a.

Lúc này, ánh mắt Ngã Lệ đột nhiên nghiêm túc "Mẫn nhi, chị không định nói cho Huyền Huyền biết về thân phận của chị và Tu sao?"

"Thời cơ còn chưa tới, nếu như nói, Huyền Huyền sẽ gặp nguy hiểm." Tu, chồng của bà, hiện nay còn không biết đang ở nơi nào.

"Cho dù bây giờ chị không nói ra, sau này cũng sẽ có nguy hiểm không phải sao? Chẳng lẽ chị không tin Hàn có thể bảo vệ tốt cho Huyền Huyền sao?"

"Không phải, chị nghĩ, Hàn đã biết chị và Tu là đại phụ và đại mẫu hắc đạo. Thực lực của nó, chắc cũng ngang hàng với bọn chị rồi, đến một ngày nào đó, nhất định có ngày sẽ vượt lên cả chị và Tu. Cho nên, chị tuyệt đối tin tưởng nó có thể bảo vệ tốt cho Huyền Huyền."

"Chị a. . . Àiii, được rồi, không nói những thứ này nữa. Chúng ta còn chưa ăn cơm, nhanh lên còn bàn bạc về hôn sự của hai đứa chúng nó nữa." Ngả Lệ vừa nói xong, hai người lại lập tức thay đổi khuôn mặt, thật giống như hai đứa trẻ sắp kết hôn, chọn đi chọn lại, chọn đông rồi lại chọn tây.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Nhanh như vậy đã bàn bạc hôn sự ! ?

Phòng khách

Lãnh Liệt Hàn ôm lấy bảo bối đang tức giận vào trong lòng, dụ dỗ nói "Bảo bối, không tức giận nữa có được hay không?"

"Hừ, anh tại sao lại có thể ôm em ở trước mặt mẹ và dì Lệ như vậy?" Cái miệng nhỏ nhắn chu lên thật cao.

Lãnh Liệt Hàn hôn lên, bàn tay to che phủ sau ót Hạ Du Huyền, nụ hôn vô cùng sâu, căn bản không có để ý đến mấy người hầu bên cạnh.

Đám người hầu tự giác quay đầu đi, lén lút lui ra.

"Hò. . .Hàn, anh. . ." Tròng mắt Hạ Du Huyền nhanh chóng đảo quanh một vòng, may là không có ai ở bên cạnh nhìn thấy (tác giả: Bởi vì tất cả những người đó đã lui đi rồi) hơn nữa cũng không biết mẹ và dì Lệ đang nói cái gì mà vui vẻ như vậy.

"Làm sao vậy, bảo bối. Mặt của em thật là đỏ." Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, biết rõ còn cố hỏi.

Hạ Du Huyền tức giận ném cho anh một cái liếc mắt, đứng dậy, đi về phía hai vị trưởng bối, liền nhìn thấy những quyển album cực to giới thiệu về cái gì mà váy cưới, bày tiệc rượu với cuộc sống.

"Mẹ, mẹ xem những cái này làm gì?" Hạ Du Huyền không nhìn được kêu to. Ở phía sau, Lãnh Liệt Hàn đi tới, tâm tình dường như rất tốt, đứng bên cạnh Hạ Du Huyền, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Nhếch môi.

"Hừm? đang giúp hai con xem xét chi tiết chuẩn bị lễ cưới a." Tạ Mẫn thần nhiên nói.

"Con còn chưa nói muốn gả cho anh ấy." Hạ Du Huyền không biết những lời này đã chọc giận đến người đàn ông bên cạnh. Bàn tay nhỏ bé bị anh bóp rất đau.

"Bảo bối, em không gả cho anh thì gả cho ai?" Nói xong, cau mày ôm ngang cô lên, trực tiếp đi về hướng phòng ngủ của cô. Quản gia mới vừa rồi đã nói cho anh biết phòng của cô ở đâu rồi.

Hai người trong phòng khách nhìn nhau bật cười "Xem ra, chúng ta rất nhanh sẽ có cháu trai hoặc cháu gái rồi."

"Đúng vậy a, hay là chúng ta kêu quản gia chuẩn bị một chút đồ ăn thức uống bổ dưỡng cho phụ nữ có thai đi a."

Gian phòng

Lãnh Liệt Hàn đem Hạ Du Huyền ném xuống chiếc giường ngủ to lớn, bản thân thì nhanh chóng đè lên "Bảo bối, nói cho anh biết, em không gả cho anh thì gả cho ai? Hừ?"

Hạ Du Huyền âm thầm nuốt nước miếng một cái "Cái đó, Hàn, chúng ta còn chưa ăn cơm đây. Em đói bụng rồi."

Lãnh Liệt Hàn tà ác nhún mày "Đói bụng? Rất tốt, anh cũng đói rồi."

Hạ Du Huyền đương nhiên hiểu anh có ý gì, anh đói bụng, muốn ăn cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng cái đỏ bừng, nịnh nọt nói "Hàn, em là nói, bụng của em đói rồi, muốn ăn cơm."

Lãnh Liệt Hàn lại mặc kệ cô, nhanh chóng che lại cái miệng nhỏ nhắn của cô, bàn tay to không an phận làm loạn khắp nơi.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh của quản gia "Tiểu thư, Lãnh thiếu gia, phu nhân gọi hai người xuống ăn cơm."

Hạ Du Huyền giống như gặp được cứu tinh, vui mừng hô to "Đã biết, chúng tôi lập tức xuống ngay."

Lãnh Liệt Hàn lúc này mới không cam lòng đứng dậy, vừa chỉnh sửa quần áo trên người Hạ Du Huyền vừa chỉnh sửa quần áo trên người mình, rồi mới ôm cô xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Bá đạo như anh

Trong phòng khách, bên cạnh bàn ăn, mọi người vừa mới sôi nổi bàn bạc về hôn sự, thế nhưng hiện tại lại vô cùng an tĩnh ưu nhã ngồi vào vị trí, chờ hai người đi đến.

Nhìn thấy đôi môi sưng đỏ của Hạ Du Huyền, lại nhìn vào khuôn mặt lạnh băng của Lãnh Liệt Hàn đang ôm lấy cô, đó chính là khuôn mặt dục vọng chưa được thỏa mãn nha. Hai người thoáng nhìn nhau một cái.

Tạ Mẫn lên tiếng trước nói "đến đây đến đây, hai cái đứa vợ chồng nhỏ này a, mau đến đây, toàn thế giới đều đang đợi hai người rồi đó."

Tạ Mẫn cũng cười híp mắt nhìn Hạ Du Huyền và Lãnh Liệt Hàn "Bảo bối Huyền Huyền qua đây, đi và mẹ con vừa mới tự tay làm chút canh gà rất bổ cho cơ thể, mau tới nằm thử xem."

Hạ Du Huyền đã sớm đói bụng đến da ngực dán vào da lưng, thoáng cái đã nhảy xuống, Lãnh Liệt Hàn ôm cô còn chưa xuống hết bậc thang, cô liền trực tiếp từ trên bậc thang phi xuống. Điều này đã khiến mọi người xung quanh sợ hết hồn.

Dường như cảm thấy không ổn, cái miệng nhỏ nhắn còn chưa chạm đến mép chén, liền nhìn nhìn xung quanh một chút, lại nhìn thấy con người Lãnh Liệt Hàn lạnh đến cực hạn. Nguy rồi, đại thiếu gia nhà anh tức giận rồi

Nhanh chóng bưng bát canh gà của mình lên, đi đến đầu cầu thang, lấy lòng nói "Hàn, đến nằm thử một chút canh gà của mẹ và đi Lệ làm xem. Thom quá nha." Đúng vậy a, mùi hương thơm đến mức cô sắp không chịu nổi rồi, bàn tay bưng bát canh gà giờ lên cũng sắp sắp một chết rồi.

Lãnh Liệt Hàn liếc mắt nhìn cô gái nhỏ này một chút, tình cảnh mới vừa rồi đã dọa anh sợ chết khiếp. Nếu như cô sơ xảy một chút bị thương ở đâu, anh còn không đau lòng đến chết sao.

Nhận lấy bát canh gà, không có uống, nhìn thoáng qua nữ giúp việc bên cạnh, nữ giúp việc hiểu ý nhận lấy bát canh gà. Lãnh Liệt Hàn một lần nữa ôm lấy Hạ Du Huyền, đi tới bên cạnh bàn ăn ngồi xuống. Mà Hạ Du Huyền lại ngồi trên đùi của anh. điều này khiến cho cô ở trước mặt hai vị trưởng bối vô cùng xấu hổ.

"Cái đó. . .Hàn. . ." Vừa định nói muốn anh thả mình xuống, liền chạm phải ánh mắt của anh, vì vậy cô chỉ có thể nuốt trở lại lời mình muốn nói.

Ngà Lệ cau mày "Hàn, không cho phép khi dễ Huyền Huyền."

Tạ Mẫn thế nhưng lại cười vui vẻ "Không sao không sao, cái đứa nha đầu bướng bỉnh này chính là đang thiếu một bài học từ người khác. Đúng lúc, Hàn phải giúp ta giáo huấn đứa nhóc bướng bỉnh này thật tốt nha."

Hạ Du Huyền bất mãn hừ một tiếng, rõ ràng mình cũng rất thực nữ đó thôi, bướng bỉnh ở đâu ra?

"Nhất định." Lãnh Liệt Hàn nhú máy, nhìn Hạ Du Huyền, giống như muốn nói:

Nhìn xem, mẹ của em cũng bảo anh giáo huấn em thật tốt rồi đó, buổi tối em nên ngoan ngoãn rửa sạch tiểu PP (cái mông nhỏ) chờ anh.

Hạ Du Huyền biết tối nay cô chạy không thoát rồi. Cúi mặt xuống bàn ăn, kéo kéo đầu.

Buổi tối

Bốn người ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm.

"Ta nói hai vợ chồng son các con a, khi nào mới sinh cho chúng ta một đứa bé đẹp trai và một đứa bé xinh xắn đáng yêu đây a." Tạ Mẫn nhìn bọn họ nói.

"Mẹ, tại sao mẹ có thể nói như vậy?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền khẽ ửng hồng, đầu vùi vào trong ngực Lãnh Liệt Hàn.

"Đúng vậy, Mẫn nhi không thể nói như vậy nha." Ngà Lệ mang theo một chút trách cứ, đúng lúc Hạ Du Huyền dùng ánh mắt cảm kích nhìn bà, câu nói tiếp theo khiến cho Hạ Du Huyền thật muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Chương 39: Cô quan trọng hơn tất cả mọi thứ

"Đúng vậy, Mẫn nhi không thể nói như vậy nha." Ngã Lệ mang theo một chút trách cứ, đúng lúc Hạ Du Huyền dùng ánh mắt cảm kích nhìn bà, câu nói tiếp theo khiến Hạ Du Huyền thật muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

"Bọn chúng đêm nay sẽ cố gắng, để Hàn hành động nhanh hơn một chút là được rồi." Ngã Lệ hữu ý như vô tình liếc mắt mấy cái nhìn Lãnh Liệt Hàn, ý bảo con trai mình gia tăng tốc độ.

Lãnh Liệt Hàn chỉ nhàn nhạt nâng lên khoé môi, tâm tình vô cùng tốt nhìn vào cô gái nhỏ đang xấu hổ ngồi trong lòng mình.

"Hừ, không nói chuyện với mọi người nữa." Nói xong liền nhảy ra khỏi cái ôm của Lãnh Liệt Hàn, vội vàng vàng chạy trốn vào phòng.

Lãnh Liệt Hàn cũng không có ý định đuổi theo, anh biết, hai vị trưởng bối có chuyện muốn nói với anh.

Sự thật đúng là như vậy, hình ảnh hài hoà cười đùa mới vừa rồi trong nháy mắt đã không còn nữa. Thay vào đó là vẻ nghiêm túc trên gương mặt mỗi người.

"Hàn, cháu đã biết thân phận của bác rồi phải không?" Âm thanh lạnh lạnh của Tạ Mẫn vang lên.

"Dạ." Lãnh Liệt Hàn nhàn nhạt gật đầu, nhìn về phía Tạ Mẫn.

"Bác hi vọng cháu đừng nói với Huyền Huyền, dù sao, điều này cũng sẽ đem lại rất nhiều nguy hiểm cho con bé."

"Cháu hiểu."

"Bác cũng tin tưởng, cháu tuyệt đối có khả năng bảo vệ tốt cho Huyền Huyền."

"Đương nhiên."

"Với thực lực của cháu, hiện tại so với bác cùng cha của Huyền Huyền có thể nói là ngang hàng. Một ngày nào đó nhất định còn vượt qua cả chúng ta. Vì vậy, bác hi vọng, Huyền Huyền không thể có một chút sơ xuất nào." Tạ Mẫn rất yêu quý bảo bối của mình.

"Đương nhiên, cháu sẽ không bao giờ để cho bảo bối của mình xuất hiện một chút khó chịu nào, thậm chí ngay cả một chút lông tơ cũng không thể có tổn thương." cuối cùng cũng nói một câu dài như vậy.

"Không cho phép khi dễ Huyền Huyền, con bé sắp là con dâu của mẹ rồi đó." Ngã Lệ chen miệng vào nói.

"Đã biết." Lãnh Liệt Hàn cười cười. Đứng dậy, đi về phòng Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền đang nằm trên giường buồn ngủ, trong lúc mơ màng màng, một mùi hương nam tính quen thuộc bỗng dưng tới gần, khiến cho cô phải mở đôi mắt hồng tím ra "Hàn. . ."

Giọng nói như con mèo nhỏ khiến cho trái tim của anh không khỏi rung động "Ừm, bảo bối, anh đây."

"Em mệt mỏi quá." Hạ Du Huyền nửa mơ nửa tỉnh, bộ dạng giống như rất mệt mỏi.

Làm sao có thể không mệt mỏi cơ chứ, vận động kịch liệt liên tục mấy ngày nay. Người đàn ông này vậy mà vẫn còn tỉnh thần như vậy. Lãnh Liệt Hàn đau lòng ôm lấy cơ thể mềm mại của cô, hôn một cái lên khoé miệng cô "Ừm, bảo bối, chúng ta ngủ. Đợi em hết mệt rồi chúng ta lại làm."

Hạ Du Huyền cong cong khoé môi, hai cánh tay ôm thật chặt cổ Lãnh Liệt Hàn, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Lãnh Liệt Hàn nhìn Hạ Du Huyền lúc này.

Mày liễu cong cong, lông mi thật dài hơi rung động, làn da trắng nõn mịn màng không tỳ vết lộ ra một chút hồng hồng, đôi môi mỏng mềm mại ướt át như cánh hoa hồng. Khoé miệng nâng lên một nụ cười hạnh phúc.

Bỗng đôi lông mày khẽ cau lại, cái miệng nhỏ nhắn bất mãn nỉ non một tiếng. Lãnh Liệt Hàn cho là mình đã đánh thức cô, vội vàng cúi đầu xuống.

Lãnh Liệt Hàn cười khẽ, thì ra, bảo bối nhà anh đang tìm vị trí thoải mái nhất trong lòng của mình.

Trong lòng không phải người khác, là bảo bối, là vật báu của anh. So với quyền lợi, tiền tài, châu báu, hết thảy đều quan trọng hơn. Anh có thể vì cô mà buông tha mọi thứ, bao gồm cả tính mạng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: chàng trai trẻ tuổi

Không một ai biết đến nơi này, ngay cả cha mẹ bọn họ cũng không biết.

Dọc theo con đường nhỏ, rừng trúc rậm rạp chằng chịt đan xen vào nhau đứng thành hai hàng, lá trúc xanh biếc trên đỉnh đầu dần dần vây kín, tạo thành một 'nóc nhà' hình vòm, ánh mặt trời chói chang cùng cái nóng oi bức cuối hè cứ như vậy bị ngăn lại ở bên ngoài, cho dù bạn có đi đến bất kỳ nơi nào, cũng tuyệt đối không thể nhìn rõ quanh cảnh bên ngoài cách con đường 10 mét, rừng trúc xanh biếc cao vút khiến cho toàn bộ khuôn viên bên trong được giấu kín hoàn toàn, ở nơi khúc rẽ có một lối đi nhỏ, mà xung quanh lối đi cũng tràn ngập hình ảnh rừng trúc trong mắt.

Lúc này, một người đàn ông vô cùng đẹp trai giống như yêu nghiệt đang đứng trên ban công lầu hai.

Một trận gió nhẹ thổi qua, mái tóc chói mắt kia của anh khẽ rối loạn, đường cong trên khuôn mặt rõ nét mà hài hoà, đôi mắt xanh lam hiện lên tinh quang tựa như ánh sáng giao hoạt vô cùng rực rỡ, giống như trong thần thoại Hy Lạp cổ, sống mũi cao thẳng, đôi môi hoa anh đào mỏng manh gợi cảm và vóc người cao gầy thon dài tựa như thân ánh sáng Apollo, Trên người mặc chiếc áo khoác màu đen, lộ ra khí chất cao quý lại vô cùng thần bí, còn có, chiếc vòng cổ màu tím trên cổ trắng nõn càng làm nổi bật thêm khí chất quý tộc. Hết thảy những điều này giống như đang phác hoạ lên một con người tuyệt mỹ, tản ra một loại khí tức thần bí của một đế vương tàn ác, đẹp đến mức mơ hồ hồ.

Đứng bên cạnh, là một chàng trai trẻ lạ mặt. Chàng trai này mặc dù không có yêu nghiệt như Lãnh Liệt Hàn, thế nhưng cũng đẹp trai đến mức khiến cho người khác phải thất thần.

Thân hình anh chàng cao lớn, mái tóc màu mực ngay ngắn nằm trên da thịt trắng nõn, anh chàng có đường cong gương mặt duyên dáng, lông mi tinh xảo, lông mày đen nhánh thon dài, đuôi mắt phượng khẽ nhếch lên, con ngươi màu hổ phách giống như hổ sâu yên lặng không thấy đáy, đôi môi mỏng hoàn mỹ khẽ gợn lên một nụ cười hứng thú không rõ ràng.

"Sâm, thế nào? cuối cùng cũng trốn ra được?" Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, hai chân bắt chéo ngồi trên chiếc ghế sofa bằng da màu đen. Ánh mắt lười biếng nhìn về phía biển rộng trước mắt.

"Lãnh Liệt Hàn, anh còn nói nữa sao? Nếu không phải anh lừa gạt em quay về Đường gia, ông cụ nhà em cũng sẽ không nhốt em lại, như thế em đã không thất hẹn với nhiều cô gái đẹp rồi." Anh chàng có mái tóc màu mực này, chính là thiếu gia Đường gia, gia tộc đứng thứ hai thế giới. Đường Sâm.

Trong lúc hai người đang trò chuyện, một cô gái với dáng vẻ ngái ngủ từ trong phòng bước ra.

Mái tóc dài màu rượu đỏ hơi hơi xoắn được xoắn xuống, hiện ra một chút buông thả cùng nghịch ngợm. Trên người là bộ quần áo ngủ Stitch (*) đáng yêu màu xanh da trời. Chiếc bông tai đặc biệt làm cho người khác phải đau mắt, trên cổ lộ ra một chiếc vòng cổ đen trắng hình chữ thập. Con ngươi lười biếng hiện lên vẻ trong sáng, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi bĩu ra, phảng phất giống như cây anh túc, khiến cho người khác phải say mê.

Dường như đột nhiên ý thức được trong nhà có người lạ, ánh mắt trừng lên thật to, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, dáng vẻ như vậy thật khiến cho người ta ngay lập tức muốn hôn lên một cái.

Lãnh Liệt Hàn cau mày, nhìn vào đôi chân trần trắng nõn của bảo bối nhà mình đang đứng trên nền nhà lạnh băng, càng tức giận hơn chính là, cái dáng vẻ xinh đẹp chỉ có thể để cho anh nhìn đó, thế nhưng bây giờ lại để cho cái tên Đường Sâm đó chiếm tiện nghi.

Đường Sâm nhú mày, tinh tế quan sát cô gái trước mắt. Anh có thể cam đoan rằng, đây chính là cô gái xinh đẹp nhất mà anh từng gặp, không có bất kỳ cô gái nào có thể xinh đẹp hơn thế, cho dù có trang điểm đi nữa.

Làn da trời sinh đã trắng nõn mịn màng như vậy, tuyệt mỹ đến mức khiến cho người ta hít thở không thông, khiến cho anh không khỏi ngáy người. Khó trách, cô lại là bảo bối của tên ác ma kia, từ sớm anh đã muốn nhìn xem rốt cuộc cô gái của anh ấy có hình dạng như thế nào. Không nhìn không biết, vừa nhìn liền bị đoạ cho giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Ghen tuông

Lãnh Liệt Hàn nhú mày, sai bước đi về phía Hạ Du Huyền. Ôm lấy cô trực tiếp đi về phía sofa bên trong phòng.

Nhẹ nhàng buông xuống, con người xanh lam tập trung nhìn vào đôi mắt tím hồng của cô "Nhóc con, không được đi chân trần. Không được nhìn người đàn ông khác ngoài anh."

Hạ Du Huyền khẽ run, gật đầu "Biết rồi, cái đồ đàn ông bá đạo."

Lãnh Liệt Hàn ngưng mắt, cúi đầu, chuẩn xác bắt được cái miệng nhỏ xinh xắn ngọt ngào, hung hăng giằng xé một phen, đến lúc Đường Sâm lúng túng ho khan một tiếng, mới bắt nắn dừng lại, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía anh ta.

Hạ Du Huyền ngượng ngùng cúi đầu, tay nắm thật chặt lớp áo trước ngực người đàn ông, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng như sắp chảy máu. Người đàn ông này, tại sao lại có thể hôn cô trước mặt người khác như vậy.

Đường Sâm thế nhưng cũng không để ý đến ánh mắt của Lãnh Liệt Hàn, quang minh chính đại hướng về bọn họ "Hắc, mỹ nữ. Tôi là Đường Sâm, là anh em tốt với Hàn."

Hạ Du Huyền lúc này mới ngẩng đầu, nhìn về phía người đàn ông trước mặt, gật đầu "Ừm, xin chào. Tôi là Hạ Du Huyền."

Lúc này mặt Lãnh Liệt Hàn đã đen hơn phân nửa. Thế nhưng Đường Sâm vẫn không thèm nhìn như cũ, tiếp tục nói "Ha ha. . . Huyền Huyền, sau này chúng ta là bạn bè nha."

Vừa nói vừa đưa tay ra, tính toán cùng cô bắt tay. Ai biết, ngay lúc Hạ Du Huyền định thò bàn tay nhỏ bé ra, Lãnh Liệt Hàn một tay bắt lấy, một tay khác 'bộp' một tiếng đánh rớt tay của Đường Sâm.

"Oa oa oa, anh cái đồ ác ma này, trọng sắc khinh bạn. Một ngày nào đó, em sẽ đem toàn bộ chuyện tình của anh nói ra. Hừ." Đường Sâm tức giận hất mặt, rời khỏi chỗ này, để cho bọn họ ở riêng một chỗ.

Trái lại, Hạ Du Huyền rất có hứng thú với câu nói cuối cùng của Đường Sâm. Nhìn theo bóng lưng anh ta rồi đi: Chuyện tình của Hàn?

Lãnh Liệt Hàn khó chịu xoa khuôn mặt của cô lại, sắc mặt đen thui "Hắn ta đẹp bằng anh?"

Hạ Du Huyền lắc đầu.

"Hắn ta đẹp hơn anh?"

Lắc đầu.

"Vậy tại sao em nhìn hắn ta?" Nồng nặc ghen tuông.

"Không có, Hàn nhà em đẹp trai nhất." Nói xong, ôm lấy cổ anh, cái miệng nhỏ nhắn chủ động đưa lên.

Làm gì có chuyện dê béo đến miệng mà không ăn? Bàn tay to lớn của Lãnh Liệt Hàn chế trụ thật chặt cái ót của cô, đầu lưỡi nhanh chóng chui vào. Sâu đậm hôn lên cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào đến mức khiến cho người khác muốn ngừng mà không ngừng được, JJ trong nhảy mắt đứng lên. Chết tiệt, chỉ cần khẽ đụng vào cô, anh đều sẽ có phản ứng. Cô nhóc này, thế nhưng đem anh gặt gao ăn sạch.

Hai người cùng nhau ngã xuống sofa, người đàn ông từng chút từng chút men theo ngũ quan của người bên dưới, một đường hôn xuống. Không biết từ lúc nào, trên thân thể hai người đã không còn gì.

Bàn tay to lớn của người đàn ông khẽ xoa nắn một bên búp măng của Hạ Du Huyền, một bên còn lại bị anh nồng đậm hôn mút. Chọc cho người con gái dưới thân run rẩy không ngừng.

Không ngừng phát ra âm thanh "Ừm. . ."

Người đàn ông ngẩng đầu lên, từng chút từng chút hôn xuống khuôn mặt cô, bàn tay to miêu tả dọc theo đường cong cơ thể cô một đường đi xuống. Khi đến vườn hoa bí mật, khuôn mặt ác ma trầm xuống, ngón tay thon dài thoáng cái chui vào.

"Ừm a. . ." Thân thể Hạ Du Huyền run lên, hạ thân nhanh chóng chảy ra dịch thể trong suốt. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bừng.

Lãnh Liệt Hàn biết cô cũng đã động tình rồi, thế nhưng cũng không vội vã đi vào, ngón tay từ từ chuyển động, thanh âm khàn khàn vang lên "Nhóc con, muốn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Tìm thú vui

Khuôn mặt ngưng ngững của Hạ Du Huyền đỏ bừng đến sắp chảy máu, hàm răng cắn chặt vào môi dưới, không nói nên lời.

Người đàn ông cũng không tức giận, nhú mảy, lại tiến vào thêm một ngón tay "Nhóc con, muốn sao?"

"Ủm hừ. . ." Hạ Du Huyền vẫn không nói như cũ, thế nhưng không tự chủ được mà cong người lên biểu đạt suy nghĩ trong lòng cô.

Lãnh Liệt Hàn nhìn chăm chú "Bảo bối, gọi anh. . . nói em yêu em."

Hạ Du Huyền khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, thanh âm kiều mị vang lên "Umm. . . Hàn, em yêu. . . Umm, em yêu anh."

Vừa dứt lời, Lãnh Liệt Hàn nhanh chóng rút ngón tay ra, trong nháy mắt đó, thân thể khẽ động một cái, đâm vào thật sâu vọt đến tận đáy.

Hai người bay lên tận trời.

Đường Sâm sau khi ra ngoài, lập tức 'cạch' một tiếng khoá cửa lại. Đã rất lâu rồi mới thấy Lãnh Liệt Hàn tức giận như vậy. Bây giờ nghĩ lại liền thấy buồn cười.

Lúc này, Thanh Long và Ngân Long đi qua, vẻ mặt kỳ quái nhìn vào nụ cười ngốc nghếch này của Đường Sâm.

Thanh Long tiến lên "Đường thiếu, có gì buồn cười sao?"

Đường Sâm lúng túng ho khan một tiếng "Khụ Khụ. . . Không, không có gì."

Đúng lúc Ngân Long chuẩn bị mở cánh cửa đang bị đóng ra thì từ bên trong truyền đến một loại âm thanh khiến cho người khác phải nổi da gà.

Đường Sâm 'Ha ha ha' cười ra tiếng "Ngân Long, cậu có thể đi vào a. Không sợ bị tên ác ma kia phái đi chơi đùa với dã nhân(*) đâu."

(*) Dã nhân: người rừng, người hoang dã

Nói đến đi chơi với dã nhân, sắc mặt Đường Sâm trong nháy mắt lạnh xuống. Thanh Long và Ngân Long liếc nhau, run run thu tay về.

Nhớ đến lần đó Đường Sâm mắc sai lầm, Lãnh thiếu vô cùng tốt bụng để cho Đường Sâm đi Châu Phi du ngoạn. . . và chơi đùa cùng dã nhân. Ai biết, nơi đó quả thật là địa ngục trần gian. Dã nhân ở đó khoẻ như chó, nếu không phải Đường Sâm đã khổ luyện qua, con mẹ nó đã sớm trở thành thức ăn trong miệng bọn họ rồi.

Hơn nữa động vật ở đó nếu so với bình thường đều to lớn hơn gấp mấy lần, lợi hại hơn gấp mấy lần. Bọn họ chỉ biết rằng, một tháng sau đó, khi Đường Sâm trở về, bọn họ gần như không nhận ra anh ta.

Ăn mày bên đường còn tốt hơn anh ta. Trên người chỉ có duy nhất một chiếc váy được bện bằng cỏ dùng để che đi bộ vị quan trọng nhất. Con mắt đỏ ngầu, điên cuồng vọt vào phòng bếp cầm con dao lên, hét to "Lãnh Liệt Hàn cái tên hỗn đản kia đâu? Cái tên ác ma đó chết ở đâu rồi, lão tử muốn giết hắn."

Lần đó Lãnh Liệt Hàn bởi vì có chút việc phải ra nước ngoài. Nên vẫn là Thanh Long cùng Ngân Long phải áp chế anh ta, cho anh ta uống thuốc an thần, mới trấn tĩnh lại được.

Lúc này, cửa phòng mở ra. Lãnh Liệt Hàn ăn mặc chỉnh tề, đóng cửa phòng lại. Liếc nhìn ba người bọn họ. Đi về phía thư phòng cách vách.

Ba người cũng liếc nhìn nhau, đi theo vào phòng.

Bên trong phòng ngủ

Trên giường lớn, người con gái tuyệt mỹ đang nằm trên đó, chậm rãi mở hai mắt ra. Nhìn lên trần nhà. Mới vừa rồi Lãnh Liệt Hàn nói với mình "Bảo bối, trường học sau này chúng ta không cần đến nữa, em ngoan ngoãn sống ở đây, anh đã bảo Thanh Long và Ngân Long làm thủ tục nghỉ học rồi."

Hơi hơi chu cái miệng nhỏ nhắn lên "Dạ, vậy kế tiếp đi đâu tìm thú vui đây?" Tâm tình của Hạ đại tiểu thư của chúng ta chính là cả ngày đi tìm thú vui.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Trốn đi

Đang lúc suy nghĩ, khuôn mặt Hàn Triết Húc chợt loé lên trong đầu. Hạ Du Huyền 'Ồ' một tiếng liền nhảy dựng lên "Đúng rồi, Húc còn chưa có đưa quà tặng thần bí cho mình nha." Nói xong liền cầm lấy điện thoại gọi cho Hàn Triết Húc.

Rất nhanh, điện thoại di động liền được thông, âm thanh ấm áp truyền đến "Du Huyền, sao lại gọi cho anh vậy?"

Ở bên kia, Hàn Triết Húc lúc này đang ở trong công ty nhà mình xử lý công việc, bởi vì chuyện của công ty, anh bắt buộc phải nghỉ học, không nghĩ tới khi mình nghỉ học không lâu, Hạ Du Huyền, người trong lòng anh cũng nghỉ học, đương nhiên còn có Lãnh Liệt Hàn cũng nghỉ.

"Ừm . . Chính là, lần trước cái cuộc thi hoa khôi trường học đó anh còn nhớ rõ không?" Hạ Du Huyền thận trọng nói ra.

"Ừ, đương nhiên nhớ nha." Khi đó, em bị Hàn mang đi a. Hàn Triết Húc nghĩ nghĩ, khoé miệng nâng lên một nụ cười khổ.

"Ha ha. Đúng rồi. Hôm đó thật ngại, Hàn kéo em đi. Ừm . . thế nhưng anh còn chưa đưa quà cho em nha." Hạ Du Huyền hơi hơi nâng đầu lên. Nhìn trần nhà.

"Được. Du Huyền muốn cái gì?" Giọng nói của Hàn Triết Húc luôn không tự chủ được mà êm dịu xuống.

"Ừ. . . Hàn có chuyện bận rồi, em muốn anh đưa em đi chơi." Hạ Du Huyền suy nghĩ một chút.

Hàn Triết Húc cười khổ, đúng vậy, Hạ Du Huyền sớm đã ở chung với Lãnh Liệt Hàn rồi, mình tới tận bây giờ vẫn còn nhớ mong nha đầu đó. Thế nhưng giọng nói vẫn rất cung chiêu "Được, bây giờ anh đi đón em?"

"Hà? Không cần đâu, nửa giờ sau chúng ta gặp nhau ở cửa Electronic City" Hạ Du Huyền vội vàng nói.

"Được." Hàn Triết Húc nhìn điện thoại bị cắt đứt, đau khổ trong lòng chỉ tự mình biết.

Trợ lý ở bên cạnh bị dọa sợ đến mức hồn cũng bay đi mất rồi, Hàn thiếu gia từ trước đến giờ chưa bao giờ cười, Thế nhưng hôm nay lại có thể cười, hơn nữa âm thanh lại ôn nhu như vậy.

Hàn Triết Húc lại đột nhiên thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nói "Giúp tôi đem toàn bộ công việc ngày hôm nay đẩy xuống."

Trợ lý ngần ra "Thế nhưng, tổng giám đốc, hôm nay thế nhưng có 300 triệu. . . Hixx, được. Tôi sẽ đi làm." Nhìn thấy sắc mặt tổng giám đốc thay đổi nhanh tựa như thời tiết, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Cho dù chuyện buôn bán có quan trọng, cũng không thể so sánh với cô gái trong lòng mình. Nghĩ xong khoé miệng nhếch lên, cầm lấy áo khoác tây trang nhanh chóng đi ra khỏi phòng làm việc.

Hạ Du Huyền cúp điện thoại, nhanh chóng đổi lại một cái áo hờ vai màu xanh da trời, bên dưới là một cái quần soóc màu trắng, dưới chân đi một đôi giày thể thao màu đen. Cô tuy ăn mặc đơn giản, thế nhưng lại toát lên một loại khí chất vô cùng xinh đẹp. Tựa như trời sinh đã là nữ vương.

Thận trọng mở cửa phòng ra, sau khi xác định không có người, mới thận trọng đi qua cửa thư phòng, nhanh chóng chạy ra ngoài. Thế nhưng. . . Cửa lớn biệt thự 'cạch' một tiếng đóng cửa, đã làm bại lộ chuyện cô trốn đi.

Bên trong thư phòng

Khuôn mặt nghiêm túc của bốn người trong phòng đều lạnh băng, đặc biệt là người đàn ông ngồi trên ghế lãnh đạo ở giữa, càng thêm yêu nghiệt làm cho người ta phải run sợ.

"Ngân Long, Thanh Long, ý của các cậu là. . . lần trước tử tinh thạch xuất hiện tuyệt đối không phải chuyện ngoài ý muốn?" Đường Sâm nhíu mày, vẻ mặt bốn cột trước đó đã không còn chút nào.

"Đường thiếu, dụng cụ dò xét trong bang chúng ta tuyệt đối là tân tiến nhất, trên thế giới chỉ có duy nhất một bộ, chưa bao giờ xuất hiện sai sót." Ngân Long lạnh lùng nói.

"Như vậy, vì sao lại đột nhiên biến mất?" Đường Sâm đưa ra một điểm đáng nghi.

"Cái này. . . tôi cũng không biết." Giọng nói của Ngân Long thấp xuống rõ ràng.

"Tuyệt đối không sai." Lúc này, âm thanh tự tin đến lạnh buốt vang lên, mọi người cùng nhau nhìn về phía Lãnh Liệt Hàn.

"Hàn, anh tự tin không có sai sót như vậy?" Đường Sâm nhíu mày, hỏi.

"Cậu nghĩ tôi sẽ nói ra chuyện mình không nắm chắc sao?" Lãnh Liệt Hàn hỏi lại. Quả thực, chuyện chưa nắm chắc trong tay, Lãnh Liệt Hàn tuyệt đối sẽ không nói ra, lại càng không đi động thủ.

"Vì sao?" Đường Sâm hỏi một câu đơn giản.

"Trực giác." Đang lúc mọi người trầm mặc đến đáng sợ, Lãnh Liệt Hàn đột nhiên nói ra hai chữ.

"Trực giác? Đại ca, trực giác của anh? Em cũng không tin. Anh đừng tùy tiện hù dọa như thế a, em cũng không phải dễ bị hù dọa đâu." Đường Sâm vội vàng nhảy dựng lên.

Thanh Long và Ngân Long lại không biểu hiện ra bất cứ chuyện gì, vẫn lạnh lùng như thường ngày.

Lãnh Liệt Hàn lúc này không nói gì, chỉ là khoé môi khẽ cong lên.

Đường Sâm biết cứ như vậy cũng không hỏi ra được cái gì. Chuyện ác ma không muốn nói, anh ta có chết cũng đừng mong biết được.

Lúc này, cửa thư phòng bị gõ 'cốc cốc' vài tiếng.

Một người vệ sĩ toàn thân quần áo màu đen đi vào "Báo cáo Lãnh thiếu, tiểu thư đã ra khỏi biệt thự."

Lãnh Liệt Hàn nhíu mày "Đi đâu?"

"Electronic city."

Đường Sâm đang uống cà phê thì 'phụt' một tiếng, toàn bộ đều bị phun ra ngoài "Cái gì? Electronic city? cái nha đầu này đi đến đó là gì? một mình sao?"

"Thưa Đường thiếu, tiểu thư là đi cùng tổng giám đốc của Hàn Thị."

"Hàn Triết Húc?" Đường Sâm cau mày, người đàn ông này cũng là một nhân vật nguy hiểm thâm tàng bất lộ a.

Thanh Long, Ngân Long lúc này nhìn về phía Lãnh Liệt Hàn, nhìn xem anh có muốn bọn họ làm gì không, ví dụ như. . . đón tiểu thư trở về?

Ai ngờ, Lãnh Liệt Hàn lạnh lùng đứng dậy, sải bước đi ra ngoài. Thanh Long, Ngân Long biết lão đại của bọn họ muốn tự thân xuất mã, vì vậy nhún nhún vai, nhìn về phía Đường Sâm.

Giương mặt Đường Sâm lại vô cùng hứng thú, bộ dạng mười phần là xem kịch vui đi ra ngoài cùng Lãnh Liệt Hàn. Thanh Long, Ngân Long bất đắc dĩ, chỉ có thể ở lại, tiếp tục dò xét tin tức từ tình thạch.

Lúc này, ở Electronic city Hạ Du Huyền đang điên cuồng chơi đùa lại không hề biết rằng, nguy hiểm sắp xảy ra. . .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Cam tâm chỉ làm kỵ sĩ sau lưng

"Oa, Húc, mau nhìn này, cái cây súng này thật kích thích." Hạ Du Huyền nói xong, hưng phấn vùng chân lên chạy về phía trò chơi bắn súng.

Hàn Triết Húc về mặt cung chiều nhìn theo bóng lưng nho nhỏ đang vui sướng kia, cười cười, đi theo. Xung quanh, đều là một đám hoa si.

Lúc này ở cửa ra vào là một trận rối loạn.

Hạ Du Huyền lại không hề để ý tới, dù sao cũng không phải chuyện của cô, vì vậy tiếp tục cầm súng dùng sức bắn.

Từ phía sau, một bóng đen to lớn bao trùm toàn bộ cơ thể cô, xung quanh lộ ra một trận hàn khí.

Hạ Du Huyền từ từ để súng xuống, xoay người lại, quả nhiên, Lãnh Liệt Hàn, cái người đàn ông này quả không phải là loại đèn đã cạn dầu, thoáng cái đã đuổi tới nơi.

Nhìn vào khuôn mặt đen đến không thể đen hơn được nữa của anh, trong lòng liền biết, người đàn ông này có bao nhiêu bá đạo, hiện giờ nhìn thấy mình ở cùng với người đàn ông khác, không phát điên lên coi như đã là may mắn lắm rồi.

Làm bộ đáng yêu le lưỡi một cái, tựa như lấy lòng nói "Hàn, anh đến rồi." Nói xong, nũng nịu ôm lấy cánh tay của người đàn ông lúc lắc.

Từ phía sau đi tới là vẻ mặt mỉm cười của Đường Sâm, anh ta vô cùng hưng phấn nhìn cô "Ồi, Huyền Huyền."

Hạ Du Huyền quay lại cười một cái "Hi, Đường Sâm."

Khuôn mặt đen thui của Lãnh Liệt Hàn càng thêm kinh khủng.

Thế nhưng Hạ Du Huyền dường như không nhìn thấy, đi tới trước mặt Đường Sâm "Này, Đường Sâm, ở đây chơi rất vui. Trước đây tôi đã từng muốn đến, thế nhưng mẹ không cho, lần này tôi đã được Húc đưa đến rồi nha."

Đường Sâm âm thầm lau mồ hôi lạnh thay Hạ Du Huyền, tâm tình của cô gái nhỏ này thật là. . . Không biết người nào đó giờ này có bao nhiêu tức giận, trốn ra ngoài không nói, lại còn đi cùng người đàn ông khác. Thế nhưng. . . có thể nhìn thấy bộ dạng vụn vẹo đó của Lãnh Liệt Hàn, cơ hội tốt như vậy, anh làm sao có thể lãng phí cơ chứ?

"Vậy cô muốn chơi cái gì? Tôi chơi cùng cô." Đường Sâm hào phóng nói.

"Hay quá hay quá, anh xem trò bắn súng này vô cùng kích thích nha." Hạ Du Huyền chỉ chỉ về thành tích mình vừa đạt được ở phía sau. Thế nhưng điều này lại làm cho Đường Sâm sợ hết hồn.

Cái kỷ lục này đều đã đạt đến đỉnh điểm, lực bạo phát của cô gái nhỏ này thật là mạnh mẽ. Lần đầu tiên chơi trò này thế nhưng lại có thể bạo phát như vậy.

Đường Sâm cười cười, mang Hạ Du Huyền đi đến chỗ khác, để lại hai người đàn ông tựa như đế vương. Thế nhưng, hiển nhiên, khí chất của Lãnh Liệt Hàn cao hơn một bậc.

"Lãnh thiếu không phải luôn coi thường những thứ vớ vẩn như thế này sao? tại sao cũng tới vậy?" Hàn Triết Húc mỉm cười nói.

"Người phụ nữ của tôi ở đây. Tôi đương nhiên cũng ở đây." Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, sai bước đi về phía Hạ Du Huyền và Đường Sâm.

Hàn Triết Húc cũng không tức giận, chỉ nhìn thoáng qua Lãnh Liệt Hàn, rồi lại dùng ánh mắt nồng đậm nhìn về phía bóng dáng nhỏ xinh xắn kia, tóc mái dài che đi sự cô đơn trong ánh mắt, rời khỏi Electronic city. Anh biết, thực lực của Lãnh Liệt Hàn sâu đến mức không ai có thể tưởng tượng ra được, cái tên đàn ông giống như ma quỷ đó, tuyệt đối có thể bảo vệ tốt cho cô gái anh yêu mến.

Cho nên, anh cam tâm nhận thua. Anh cam tâm chỉ làm kỹ sĩ sau bóng lưng Hạ Du Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Diên cuồng

"Huyền Huyền, cô có biết nhìn thấy được dáng vẻ vụn vẹo đó của Hàn tôi thoải mái đến cỡ nào không?" Đường Sâm vẻ mặt hưng phấn, nhìn Hạ Du Huyền đang diên cuồng bắn súng trước mặt.

"Ha ha Sâm, anh xem, lại thắng rồi. Chơi không vui nữa." Hạ Du Huyền cau mày, tức giận để súng xuống. Những thứ trò chơi rác rưởi này, thoáng cái đã xong rồi, không thú vị chút nào.

"Bảo bối rất thích súng?" Lãnh Liệt Hàn đi đến, cung chiêu ôm lấy chiếc eo thon nhỏ của Hạ Du Huyền, ánh mắt cảnh cáo thoáng liếc về phía Đường Sâm.

Đường Sâm không sao cả nhún nhún vai.

"Đúng vậy, thật là đẹp trai, Hàn, em muốn chơi súng." Nhìn vào con người tím hồng của Hạ Du Huyền toàn bộ đều là ánh mắt thèm muốn, Lãnh Liệt Hàn cười khê.

"Được, anh đưa bảo bối đi nghịch súng." Dứt lời, không thèm để ý đến dáng vẻ kinh ngạc của Đường Sâm, ôm eo bảo bối đi ra khỏi Electronic city.

Để lại Đường Sâm đứng đó một mình tự lẩm bẩm "Chắc chắc. . . cô gái này, hoá thủy a. . ."

Biệt thự nhìn ra biển (Dành riêng cho Lãnh thiếu và Huyền Huyền.)

Lãnh Liệt Hàn ôm Hạ Du Huyền đi vào phòng ngủ, vừa vào cửa, 'cạch' một tiếng liền hung hăng cài khoá cửa.

Hạ Du Huyền còn chưa kịp phản ứng, cái miệng nhỏ nhắn liền bị bịt chặt lại.

Người đàn ông giống như mang theo sự trừng phạt, khiến cho cô hít thở không thông.

"Bảo bối, em còn nợ anh một lời giải thích." Lãnh Liệt Hàn nhìn vào dáng vẻ đang động tình của cô gái dưới thân, cổ nén ** trong cơ thể lại, nhìn chăm

châm vào con người tràn đầy hơi nước của cô.

"Ừm . . . Hàn . . ." Cánh tay nhỏ bé của Hạ Du Huyền ôm lấy cổ người đàn ông, chủ động hôn lên người anh, thế nhưng người đàn ông này lại không có bất kỳ hành động nào. Cô thất vọng dừng lại, con người màu hồng tím nhìn chăm chăm vào con người màu xanh lục của anh.

"Anh không phải có việc muốn làm sao? Em không muốn quấy rầy anh a, cho nên mới nghĩ đến Hàn Triết Húc còn thiếu em một món quà." Hạ Du Huyền thận trọng nói, chỉ sợ người đàn ông này trong lúc giận dữ lại bỏ mặc mình.

"Bảo bối, sau này không cho phép đi tìm Húc, người đàn ông khác cũng không được." Lãnh Liệt Hàn bá đạo tuyên thệ.

"Vậy nếu như anh bận quá nhiều việc?"

"Cho dù có bận rộn hơn nữa cũng không bằng bảo bối của anh." Lãnh Liệt Hàn nói xong, hạ thân chợt động một cái.

"A . . . ừm . . . đau." Hai mắt Hạ Du Huyền tràn ngập hơi nước, đáng thương nhìn người đàn ông đang nổi nóng trước mặt.

"Đau? Đau cũng phải chịu cho anh, vật nhỏ bướng bỉnh." Nói xong, đôi môi mỏng cá tính hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn như quả anh đào. Đầu lưỡi dây dưa thật chặt với nhau.

"Ừm hừ. . . ." Hạ Du Huyền rút cuộc cũng biết, Lãnh Liệt Hàn mà điên lên thật không phải là người.

Hạ thân người đàn ông không ngừng vận động, căn bản không để ý tới lời cầu xin của Hạ Du Huyền. Trái lại càng thêm ra sức vận động.

Toàn bộ mầm mống đều bắn vào trong cơ thể cô, hạ thân hai người dán thật chặt vào nhau, không có một chút khe hở nào.

"Ừm . . . Đau quá." Nhìn đôi lông mày cô cau lại.

Lãnh Liệt Hàn rút cuộc cũng dừng lại động tác, thế nhưng không có ý định rút ra, hơn nữa còn lưu lại trong người cô "Bảo bối, đáp ứng anh. Không được ở cùng một chỗ với người đàn ông khác, anh sẽ phát điên lên đó."

Hạ Du Huyền liền vội vàng gật đầu "Hàn, em đáp ứng anh, anh cũng phải đáp ứng em, chỉ được đối tốt với em."

Lãnh Liệt Hàn cười khê, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn "Được, bảo bối của anh."

Không khí mập mờ như cũ, hai người vẫn đang không ngừng vận động.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Trường bắn súng

Sáng sớm, trong phòng khách.

Hạ Du Huyền ngồi trong lòng Lãnh Liệt Hàn, chỉ là. . . .

Hạ Du Huyền chu chu cái miệng nhỏ nhắn, dường như rất không vui.

Đường Sâm từ trên lầu đi xuống, cười ha hả, cặp mắt mông lung nhìn chăm chăm vào Hạ Du Huyền "Huyền Huyền, cô không vui sao?"

Hạ Du Huyền bất mãn liếc nhìn Lãnh Liệt Hàn, hôm qua đã nói muốn đưa cô đi nghịch súng, ai biết, tên đàn ông này lại vô sỉ hỏi ngược lại cô:

Chẳng lẽ em không biết ý của anh là ở trên giường chơi 'súng' hay sao?

Hạ Du Huyền hung hăng chọn mắt liếc nhìn Lãnh Liệt Hàn, không nói gì.

Đường Sâm đã hiểu "Cô muốn đi chơi súng?"

Hai mắt Hạ Du Huyền sáng ngời, gật gật đầu "Ừm ừm ừm."

Ánh mắt u ám của Lãnh Liệt Hàn khẽ liếc qua Đường Sâm, không phải hắn không muốn đưa cô đi, mà là đi đến nơi đó rất nguy hiểm. Hắn biết, nơi mà bảo bối của hắn muốn đến. . . chính là trường bắn súng, nơi mà hắn chuyên đào tạo và huấn luyện sát thủ.

Trường bắn súng, đó là một khuôn viên rộng lớn bằng thủy tinh trong suốt ở ngoài trời, xung quanh đều là thủy tinh công nghiệp, cho dù bạn có dùng đại

pháo cũng không thể xuyên thủng. Có thể vào đó, đều là những tay súng thiên phú, ở bên trong, không có thứ gì có thể bảo vệ bạn, duy chỉ có một cây súng lục và những viên đạn phù hợp với bản thân.

Nếu như bạn không may mắn bị trúng đạn, bên trong sẽ có một gian phòng chuyên để chữa bệnh, thuốc ở trong đó a, rượu thuốc có một đồng lớn, cái gì cần có thì đều có đầy đủ. Chỉ là, muốn nhìn xem bản thân bạn tự chữa trị cho chính mình như thế nào mà thôi.

Mỗi lần đi vào đều chỉ có mười người, mà trong mười người đó chỉ có một người duy nhất có thể sống sót ra ngoài, không phân biệt nam nữ. Người có may mắn sống sót đó, cũng không thể cứ đi ra ngoài đơn giản như vậy, mà bên trong còn ẩn dấu năm tay bắn súng lão luyện với thực lực cao ngang nhau, năm người này đều là những tay súng thiện xạ. Chỉ có đánh bại năm người bọn họ, bạn mới có thể đi ra ngoài.

Cho nên, hấn làm sao có thể nhẫn tâm để cho bảo bối của mình đi mạo hiểm như vậy?

Đường Sâm thoáng nhìn qua Lãnh Liệt Hàn, anh biết anh ta đang lo lắng cái gì, thế nhưng con mèo hoang nhỏ bé này cũng không dễ thuần hoá như vậy, vì vậy mở miệng nói "Huyền Huyền, trường bắn súng rất nguy hiểm."

"Thế nhưng. . ." Hạ Du Huyền ưỡn khuỷu nhìn thoáng qua Lãnh Liệt Hàn, cô chính là muốn đi nha, cô không biết tại sao, từ nhỏ đã rất thích bắn súng, thế nhưng mẹ lại không cho cô chạm vào dù chỉ một chút xíu, chính là nhìn một chút thôi cũng không được.

Lãnh Liệt Hàn nhú mày, nhìn khuôn mặt đau khổ của Hạ Du Huyền, anh làm sao không biết, bảo bối của anh rất thích súng? Thế nhưng nơi nguy hiểm như vậy, anh sẽ không để cô đi.

"Bảo bối, không đi có được hay không? Trong đó rất nguy hiểm, nếu như em xảy ra chuyện gì, anh sẽ điên lên mất, anh sẽ không nhận được mà phá huỷ tất cả." Lãnh Liệt Hàn ôn nhu nói, ngay cả Đường Sâm cũng yên lặng không nói lời nào, chăm chú nhìn vào hai người.

Một giọt nước mắt trong suốt rớt cuộc cũng rơi xuống, Hạ Du Huyền khóc, ghé sát vào trong lòng Lãnh Liệt Hàn "Ô ô ô, Hàn, người ta là thật sự muốn đi a."

Đường Sâm biết, lúc này hấn là nên để cho hai người có không gian riêng, vì vậy đi ra khỏi biệt thự.

"Bảo bối, không khóc. Nói cho anh biết, em chỉ đơn thuần là thích súng như vậy thôi sao?" giọng nói nhẹ nhàng của Lãnh Liệt Hàn càng làm cho nước mắt của Hạ Du Huyền cuộn trào mãnh liệt.

Lãnh Liệt Hàn nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn toàn nước mắt của cô, trong tim đều là đau đớn. Cúi đầu xuống, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn. Nhẹ nhàng hôn.

Hồi lâu sau, Lãnh Liệt Hàn buông người con gái vẫn còn đang thấp giọng nức nở trong lòng anh ra.

"Hàn, em không biết, em chỉ là cảm thấy, chỉ cần đi vào trong đó, giống như là có thể đến gần với cha của mình hơn một chút." Hạ Du Huyền tựa vào trong ngực người đàn ông, nhẹ giọng nói.

Trong ngực giống như có một giọng nói, đang kêu cô đi vào trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Lần đầu gặp mặt tình địch 1

Con người màu xanh lam của Lãnh Liệt Hàn ngưng tụ một chút, thì ra, cô nhóc của anh là đang nhớ cha.

"Bảo bối, có anh ở đây, không sợ. Một ngày nào đó em sẽ gặp được cha của mình." Lãnh Liệt Hàn cưng chiều nhìn cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn chợt nâng lên, mong chờ nhìn Lãnh Liệt Hàn "Hàn, lời anh nói là sự thật?"

Lãnh Liệt Hàn nhẹ nhàng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô "Ừ, bảo bối, không tin anh?"

Vật nhỏ lắc lắc đầu "Không có không có, chỉ cần có Hàn ở đây, em cái gì cũng không sợ."

Người đàn ông hài lòng nhếch môi, tâm tính rất tốt. Nhìn thấy sự bi thương của Hạ Du Huyền khẽ loé lên rồi biến mất, đau lòng nói "Bảo bối thật muốn đến trường bắn súng?"

Hạ Du Huyền không nói gì, cúi đầu. Lãnh Liệt Hàn khẽ cười một tiếng "Anh dẫn em đi xem, thế nhưng. . . không được chạy lung tung, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng bên cạnh anh."

Hạ Du Huyền không thể tin nổi nhìn vào Lãnh Liệt Hàn, anh vừa mới nói muốn dẫn cô đi đến trường bắn súng sao?

"Làm sao vậy? Không muốn đi sao? Vậy cũng tốt." Lãnh Liệt Hàn nhún mày.

"Không phải không phải, em đi em đi. Em nhất định sẽ ngoan ngoãn đứng bên cạnh anh." Hạ Du Huyền vội vàng đứng lên, kéo tay anh đi ra ngoài.

Lãnh Liệt Hàn sai bước rộng đi đến, ôm lấy Hạ Du Huyền hướng về phía chiếc xe thể thao của mình. Đúng lúc Đường Sâm đứng ngoài cửa, nhìn thấy hai người đi ra "Ồ? Hai người đi đâu à? Chờ tôi một chút." Đường Sâm nói xong, vội chạy đi theo.

Trường bắn súng

Quả nhiên, tiếng súng bên trong thỉnh thoảng truyền đến bên tai, Hạ Du Huyền không nén được hưng phấn, đưa hai tay áp lên tấm kính thủy tinh trên tường, đôi con ngươi tím đỏ kinh ngạc nhìn vào bên trong. Hoá ra, non này chính là trường bắn súng.

Bên trong có từng mảng từng mảng bãi cỏ lớn, từ phía xa xa rõ ràng có thể nhìn thấy vài cây cỏ thụ. Thế nhưng không có một bóng người, mà tiếng súng lại không ngừng truyền đến.

"Lãnh thiếu." Một âm thanh kiều mỵ vang lên từ sau lưng ban người.

Lãnh Liệt Hàn cũng không để ý, trong con ngươi màu xanh chỉ có bóng dáng của vật nhỏ.

Ngược lại, Hạ Du Huyền và Đường Sâm đều xoay người lại. Nhìn vào cô gái xinh đẹp đó.

Mái tóc dài cuộn sóng màu vàng đậm tuý ý buông xuống ngang vai, từng sợi từng sợi đều mê đắm chết người ~! Lông mi dài đậm, trong ánh mắt mang theo vẻ mỉa mai, đôi môi đầy gợi cảm lúc nào cũng để lộ ra phong tình vạn chủng. . .

Trong con ngươi màu đen không hề nén được mà phát ra sự hưng phấn cùng ái mộ.

Hạ Du Huyền không có một chút thiện cảm nào đối với cô gái này, trái lại còn mang theo một chút chán ghét. Đường Sâm cũng như vậy.

"Đường thiếu." Lúc này, người con gái mới nhớ đến Hạ Du Huyền cùng Đường Sâm. Lễ phép gọi một tiếng.

"Xin chào, tôi là Phác Cận Huệ, là một trong những sát thủ bên cạnh Lãnh thiếu." Người con gái đứng mực đưa tay phải về phía Hạ Du Huyền.

Là người ai cũng nhìn ra được, cô ta đang ám chỉ sự bất lực của cô. Hạ Du Huyền cũng không phải là người dễ bị lừa gạt như vậy, khuôn mặt lập tức lạnh lẽo, ôm lấy cánh tay Lãnh Liệt Hàn, cười nói "Xin chào, tôi là bạn gái của Hàn, Hạ Du Huyền. Đường Sâm là huynh đệ tốt của tôi."

.....

Giải mã tên một số nhân vật trong truyện (Rất thú vị, mn nên tham khảo :)))

Lãnh Liệt Hàn (冷冽寒):

冷 - Lạnh (có nghĩa là 'lạnh lẽo' hoặc 'lạnh nhạt')

冽 - Lạnh (có nghĩa là 'khí lạnh' hoặc 'hàn khí')

寒 - Lạnh(Hàn) (Hàn cũng mang nghĩa 'Lạnh', ở đây là 'rét lạnh')

=> Nam 9 của chúng ta từ tên cho đến tính cách chỉ có một chữ duy nhất, đó là 'Lạnh'

Hạ Du Huyền (夏悠萱):

夏 - Hạ (có nghĩa là 'mùa hè')

悠 - Du (có nghĩa là 'nhàn rỗi' hoặc 'thong dong')

萱 - Huyền ('萱' trong từ '萱草', đó là một loài hoa có tên tiếng Anh là *hemerocallis flava*, đây là một loài hoa khá đẹp, thường có ba màu phổ biến là cam, vàng và đỏ)

=> Nữ 9 của chúng ta từ tên cho đến tính cách và ngoại hình đều là một cô gái xinh đẹp tuyệt mỹ, tính cách vui vẻ phóng khoáng, mang đến cho người khác cảm giác chói mắt như ánh nắng mùa hè.

Hàn Triết Húc (韩哲旭):

韩 - Hàn (chỉ là một họ của người, ngoài ra 'Hàn' còn có một nghĩa khác mà mình nghĩ nó cũng không liên quan lắm đó là, 'Hàn' trong 'Hàn Quốc' 韩国)

哲 - Triết (có nghĩa là 'trí tuệ' hoặc 'thông minh')

旭 - Húc (có nghĩa là 'ánh nắng ban mai')

=>Húc ca ca của chúng ta từ tên gọi cho đến tính cách là một người đàn ông vô cùng ôn nhu và ảm áp như ánh nắng sớm mai, anh cũng là người tài giỏi, cơ trí. Giống như Đường Sâm ca ca đã nói, đó là một người đàn ông thâm tàng bất lộ 'có tài nhưng dấu')

=>Ta thấy tác giả khá dễ tâm đến việc chọn tên nhân vật sao cho phù hợp với tính cách và ngoại hình của nhân vật đó. Lúc đầu ta cũng không định làm một cái note về tên nhân vật như thế này đâu. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại ta vẫn thấy nên chia sẻ cho mn cùng biết, để mọi người có một cái nhìn riêng biệt về từng nhân vật.

Ngoài ra hôm nay tiểu tam cũng đã chính thức lên sân. Trong quá trình edit ta phát hiện tên của cô ta rất ư là Hàn Quốc, không biết tác giả có tình cảm 'đặc biệt' nào với đất nước Hàn Quốc hay không? Phác Cận Huệ (朴 槿 惠), hay còn có một cách phiên âm latin hoá khác, đó là Park Geun-hye. Theo như ta tra trên baidu.com (một trang web tìm kiếm giống với google, nhưng là trang web của Trung quốc) thì 朴槿惠 chính là tên gọi Trung Quốc hoá của Tổng thống Hàn Quốc đương nhiệm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Lần đầu gặp mặt tình địch 2

Phác Cận Huệ thấy Hạ Du Huyền không nhìn mình, trực tiếp ôm lấy cánh tay Lãnh Liệt Hàn, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia khinh thường, thế nhưng cô ta lại đem tâm tình của mình cất dấu rất nhanh, chậm rãi thu tay về, nhẹ giọng nói "Ừm, được. Tôi đã biết. Không biết hôm nay Lãnh thiếu và Đường thiếu đến đây có chuyện gì?"

"Hử?" Hạ Du Huyền cau mày liếc nhìn Phác Cận Huệ, dường như đang rất bất mãn với chuyện cô ta bỏ lơ mình.

Lãnh Liệt Hàn ngay lập tức nhíu mày, giọng nói lạnh băng vang lên khiến cho người ta không tự chủ được run rẩy cả người "Mắt của cô bị mù rồi sao? Không nhìn thấy vẫn còn một người đang đứng ở đây sao?"

Phác Cận Huệ cắn chặt môi dưới, không tình nguyện kêu lên "Hạ tiểu thư."

Đường Sâm khẽ cười một tiếng "Chúng tôi đến không có việc gì, chỉ là tiểu bảo bối của Hàn rất có hứng thú với nơi này, vì vậy mang cô ấy đến chơi đùa một chút."

Lãnh Liệt Hàn dường như rất hài lòng với câu trả lời của Đường Sâm, hàn khí trên người cũng giảm bớt đi một chút "Bảo bối, chơi đủ rồi chứ?"

Hạ Du Huyền nhàn nhạt liếc mắt nhìn khuôn mặt Phác Cận Huệ bởi vì ghen ghét đố kỵ mà trở nên vặn vẹo, ngược lại, cô quay lại dành cho Lãnh Liệt Hàn một nụ cười vô cùng rực rỡ "Ừm, được rồi. Hơn nữa em cũng đói bụng rồi."

Lãnh Liệt Hàn không thèm quan tâm đến ánh mắt của mọi người xung quanh, cúi đầu, nhẹ nhàng mở xuống đôi môi hồng nộn của cô "Được, anh đưa bảo bối đi ăn." Nói xong, ôm lấy Hạ Du Huyền đi ra ngoài.

Đường Sâm thờ dãi một tiếng, liếc mắt nhìn Phác Cận Huệ đang bị đố kỵ làm cho mê muội, rồi cũng đi theo bước chân của hai người rời đi.

Phác Cận Huệ nắm chặt hai tay, móng tay sắc nhọn đâm sâu vào lòng bàn tay, thế nhưng cô không cảm thấy đau đớn chút nào. Bởi vì trái tim của cô đau hơn thế rất nhiều. Dựa vào cái gì con bé Hạ Du Huyền đó vừa mới đến đã chiếm được trái tim của Lãnh thiếu, mà cô đã đi theo anh một năm rồi, dù cho chỉ là một cái liếc mắt Lãnh thiếu cũng không dành cho cô. Thậm chí một chút dư quang cũng chưa từng có.

Cho nên, cô hận. Cô thề nhất định phải phá hủy Hạ Du Huyền, không thể để cho cô ta cướp đi thứ vốn thuộc về mình, Lãnh thiếu là của cô, chỉ có thể là của cô.

Nghĩ xong, lấy điện thoại di động ra, gọi vào một dãy số.

Nhà hàng Giai Nhân

Phòng VIP trên tầng cao nhất

Hai nam một nữ đang ngồi trên ghế sofa. Người đàn ông có mái tóc màu mực chỉ có thể ngồi một mình trên ghế sofa, trùng mắt liếc nhìn hai người đang ăn ái trước mặt.

"Này, hai người đủ rồi đó. Có suy nghĩ đến cảm nhận của người khác hay không." Đường Sâm trừng lớn hai mắt nói.

"Thế nào, Đường thiếu đồ mắt?" Một tay Lãnh Liệt Hàn lấy ôm bảo bối vào trong lòng, một tay khác lại đang chơi đùa mái tóc đỏ rượu. Ánh mắt lười

biếng liếc nhìn Đường Sâm.

"Mẹ nó. Lão tử chính là đồ mất." Đường Sâm dùng sức trừng mắt với Lãnh Liệt Hàn.

"Hả? Vậy cậu nhanh đoạt lại vị hôn thê nhà cậu về đi." Hạ Du Huyền khinh bỉ liếc nhìn Đường Sâm.

"Cô ta đã chạy theo người đàn ông khác rồi, còn đuổi theo làm cái gì? Hơn nữa, ngược lại tôi cũng không thích cô ta." Thế nhưng như đã nói qua, chỉ cần Đường Sâm ngoắc tay gọi một tiếng, phụ nữ sẽ chạy đến một đồng, nhưng mà vị hôn thê của anh cư nhiên lại chạy trốn ngay trong ngày đính hôn. Thật may là bản thân anh cũng bay trở lại đây, nếu không đã rất mất mặt rồi a.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Nồng nhiệt

"Này? Chờ một chút, tại sao cô biết tôi có vị hôn thê? hơn nữa còn biết cô ta chạy trốn?" Về mặt Đường Sâm tỏ ra nghi hoặc, sau đó khuôn mặt tuấn tú trở nên âm trầm nhìn Lãnh Liệt Hàn.

Đáng tiếc, Lãnh Liệt Hàn ngoài bày ra vẻ mặt cứng chiều nhìn vào bảo bối của mình, lại không lộ ra bất kỳ biểu hiện nào khác.

"Hử? À, tôi chỉ là tùy tiện lên mạng tìm kiếm một chút tư liệu của anh mà thôi." Hạ Du Huyền tỏ ra không sao cả nói.

"Cái gì!? Toàn bộ tin tức đó đã bị phong tỏa, cô làm sao có thể tra ra?" Đường Sâm kinh ngạc trừng lớn hai mắt, quả nhiên a, người có thể ở chung với cái tên yêu nghiệt kia, đều không phải là người. Thế nhưng anh dường như đã quên, anh cũng là người cùng phe với Lãnh Liệt Hàn, điều này chẳng khác nào tự nói mình không phải là người.

"Chắc chắn, Đường thiếu, cái này anh không biết rồi, anh thử nghĩ chút xem, hiện nay khoa học kỹ thuật đã phát triển rất nhiều rồi a, đặc biệt là cái đó của Hàn nhà tôi." Một câu lơ đãng của Hạ Du Huyền đã thành công làm cho ánh mắt của Lãnh Liệt Hàn phong tỏa trên người cô.

Cảm giác trên người có một luồng ánh mắt nóng bỏng, Hạ Du Huyền theo bản năng nhìn về phía Lãnh Liệt Hàn, được rồi, cô nhất thời lỡ miệng nói ra ba chữ 'Hàn nhà tôi'.

Đường Sâm chỉ cảm thấy da gà nổi đầy đất, xoa xoa cánh tay nói "Ah ~ ~ hai người thật là. . . thôi quên đi, tôi đi tìm điểm tâm ngọt ngào của mình đây." Nếu nói đến điểm tâm ngọt ngào, chính là một đám phụ nữ kia của Đường Sâm. Người đàn ông này, thật là vô cùng hoa tâm.

Hạ Du Huyền liếc nhìn bóng lưng Đường Sâm rồi đi, nhẹ giọng nói "Chắc chắn, quá hoa tâm, thảo nào vị hôn phu lại chạy trốn cùng người đàn ông khác."

Lãnh Liệt Hàn lúc này đem cằm đặt lên vai cô, khí nóng thổi ra phun vào cổ của cô "Nhóc con, em vừa mới gọi anh là gì?"

"Hix. . . Cái gì?" Cả người Hạ Du Huyền bắt đầu run run.

Bàn tay to của Lãnh Liệt Hàn bắt đầu không an phận chu du trên người cô "Hử? Đã quên rồi?"

Bàn tay to của người đàn ông đặt lên nơi đầy da của cô, chọc cho Hạ Du Huyền không tự chủ được ngâm nga ra tiếng "Ừm. . ."

"Bảo bối, em thật mẫn cảm." Người đàn ông cười khế, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô gái. Ôm lấy cô trực tiếp đi lên lầu hai, đá văng cửa phòng.

Phần lưng vừa chạm vào giường lớn mềm mại, người đàn ông ngay lập tức đè lên, nhanh chóng xé rách quần áo trên thân thể hai người. Không một mảnh vải che thân.

Cánh môi vừa rời khỏi, bàn tay to lớn men theo đường cong đi xuống, dừng lại bên ngoài hoa viên bí mật của Hạ Du Huyền, trêu chọc nhụy hoa nhỏ bé kia.

"Ân ưm. . ." Hạ Du Huyền khó chịu ngâm khẽ, thân thể rất nóng.

Lãnh Liệt Hàn hài lòng nhìn biểu hiện của cô, ngâm lấy vành tai trắng nõn giống như rất ngon miệng "Nhóc con, gọi anh."

"Ừm. . . Hàn, Hàn của em. . ." Âm thanh kiều mị vừa dứt, vật to lớn của người đàn ông lập tức đặt vào bên ngoài lỗ nhỏ của người con gái. Dùng sức đẩy một cái đến tận đáy.

"A Ừm. . . Ừm. . ." Hạ Du Huyền không ngừng được run rẩy, vật to lớn của người đàn ông khiến cô sắp không chịu nổi.

Lãnh Liệt Hàn cúi đầu hôn tên từng chỗ từng chỗ một trên người cô. Hạ thân điên cuồng vận động, đối với bảo bối của mình, anh giống như không bao giờ chán.

Bên trong gian phòng, nhanh chóng tràn ngập hương vị mập mờ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Bạn tốt trở về + Tai nạn xe cộ

Ngày thứ hai, Lãnh Liệt Hàn và Đường Sâm, còn có Ngân Long và Thanh Long bởi vì trong bang có chuyện cần xử lý. Cho nên hôm nay chỉ còn một mình Hạ Du Huyền ở trong biệt thự.

Hạ Du Huyền nhàm chán ngậm kẹo que, đang nghịch ngợm chiếc máy tính trên tay.

Đột nhiên, QQ truyền đến một tiếng thông báo có tin nhắn, là bạn thân của cô — Mộc Y Sương.

Mộc Y Sương: Huyền Huyền, hôm nay mình trở về nước rồi nha.

Hạ Du Huyền: Cậu được lắm Sương Sương, bây giờ mới thông báo cho mình, hừ.

Mộc Y Sương: Ai nha, tiểu nhân không phải bây giờ đã thông báo cho người rồi sao.

Hạ Du Huyền: Hừ hừ, cậu còn biết còn có một người bạn thân như mình nữa sao.

Mộc Y Sương: Huyền Huyền tốt đẹp của tôi ơi, đừng giận nữa mà. Người ta bây giờ ra công chính công việc Bắc Cực đợi cậu có được hay không? Mình còn mua sô cô la mà cậu thích nhất đó nha.

Hạ Du Huyền: Được, cậu chờ ở đó, nửa giờ sau mình đến.

Mộc Y Sương: Ừ, mình chờ cậu.

Hạ Du Huyền bỏ máy tính xuống, xông lên lầu, sau khi mặc quần áo tử tế xong, chạy thẳng vào trong một chiếc xe thể thao ở dưới lầu, phóng như bay về phía món sô cô la cô yêu thích nhất.

Cô đã hoàn toàn quên mất chuyện trước khi ra cửa, Lãnh Liệt Hàn đã căn dặn cô nếu đi đâu phải gọi điện cho anh.

Công viên Bắc Cực

Một cô gái xinh đẹp đáng yêu đang cầm trong tay ghệp quà rất tinh xảo. Mặc trên người một chiếc váy lụa mỏng màu xanh nhạt, phối hợp với một vài bông hoa ngọt ngào đáng yêu trên vạt váy, đôi má hồng của cô cũng đã được đánh thêm một chút phấn mỏng, thoát nhìn giống như một thiếu nữ mê người. Mái tóc xoăn màu hồng phản theo làn gió khẽ bay bay.

Xa xa, một cô gái khác từ trên chiếc xe thể thao nhảy xuống.

Mái tóc đỏ rực được uốn nhẹ thả xuống ngang lưng, lộ ra một chút rối loạn vô cùng tự nhiên. Trên người mặc một bộ quần áo vô cùng thanh nhã, ngược lại, chiếc bông tai đỏ rực lại khiến cho người ta phải chói mắt. Trên cổ cô đeo một sợi dây chuyền hình chữ thập màu đen trắng. Kinh ngạc nhìn về phía cô gái đang đứng trước cổng công viên Bắc Cực, khoe miệng nâng lên một nụ cười âm áp, phảng phất giống như cây thuốc phiện nở rộ, càng khiến cho người ta cảm thấy đẹp đến không trần thực, con người hồng tím tản ra ánh sáng mê người.

"Sương Sương." Đúng lúc Hạ Du Huyền đang muốn chạy vội về phía Mộc Y Sương. Cách đó không xa có một chiếc xe đang điên cuồng phóng về phía cô.

Mộc Y Sương ném hộp sô cô la trên tay xuống, trừng lớn hai mắt hô lên "Không được. . . Huyền Huyền. . ."

Nhanh chóng chạy về phía Hạ Du Huyền, thế nhưng vẫn không thể ngăn cản được, trong nháy mắt chiếc xe ô tô đâm vào Hạ Du Huyền.

Đùng! một tiếng vang lên rất lớn, cả người Hạ Du Huyền bị văng ra xa 10 mét, giọt nước mắt trong suốt của Mộc Y Sương nhanh chóng rơi xuống, chạy vội đến bên người Hạ Du Huyền, ôm lấy thân thể sưng máu của cô "Huyền Huyền, cậu tỉnh lại đi, không được ngủ. Tỉnh tỉnh đi a. . . Huyền Huyền. . . cậu không phải muốn sô cô la sao?"

Chiếc xe đụng vào Hạ Du Huyền nhanh chóng biến mất, ánh mắt oán hận của Mộc Y Sương nhìn chằm chằm về hướng chiếc ô tô đó rồi đi, âm thầm

nhớ kỹ biển số xe:

'VIET T • SB XXX'

Hạ Du Huyền ho khan vài tiếng, hai mắt nhắm chặt, trong miệng không ngừng gọi tên một người "Hàn. . . ."

Mộc Y Sương nhanh chóng gọi xe cấp cứu, sau đó cầm lấy điện thoại của Hạ Du Huyền, gọi vào số của người tên 'Hàn'.

Lãnh Liệt Hàn đang họp thì nhận được điện thoại, nhiệt độ xung quanh lập tức hạ xuống, sắc mặt đen đến mức khiến cho người khác sợ hãi không ngừng run rẩy.

Không mang theo một chút do dự đứng dậy, nhanh chóng đi ra khỏi phòng họp.

Đường Sâm nhíu mày, truyền lệnh cho Thanh Long và Ngân Long ở lại giải quyết mọi chuyện, còn mình đi theo Lãnh Liệt Hàn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Tai nạn xe

Bệnh viện

Lãnh Liệt Hàn nhanh chóng chạy đến thì nhìn thấy một cô gái xa lạ, khuôn mặt lúc này vô cùng tái nhợt, nước mắt không ngừng rơi xuống đọng lại trên gương mặt nhỏ nhắn.

Đường Sâm cũng tiến lên một bước "Mộc Y Sương? Tại sao cô ở đây?"

"Đường Sâm. Đường Sâm, Huyền Huyền cô ấy xảy ra tai nạn. Ô ô ô. . ." Mộc Y Sương chính là vị hôn thê của Đường Sâm, cô không có chạy trốn theo người đàn ông khác, mà là đào hôn, đi đến đây tìm Hạ Du Huyền.

Gương mặt Lãnh Liệt Hàn vô cùng lạnh lùng, không còn đáng vẻ bình tĩnh như thường ngày, mà là sự lo âu cùng tia máu đỏ tươi tràn ngập trong ánh mắt "Nói cho tôi biết, chuyện gì xảy ra."

Giống như nghe thấy âm thanh từ địa ngục, Đường Sâm thể nhưng lại là lần đầu tiên nghe thấy, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy đáng vẻ kinh khủng như vậy của Lãnh Liệt Hàn.

"Huyền Huyền, tôi và Huyền Huyền vốn hẹn gặp nhau ở trước cổng công viên Bắc Cực, thể nhưng không ngờ rằng, đúng lúc Huyền Huyền muốn băng qua đường thì một chiếc xe ô tô lao như bay về phía Hạ Du Huyền." Đường Sâm ôm lấy Mộc Y Sương đang khóc sụt sùi vào lòng an ủi.

"Được rồi, đừng khóc, Huyền Huyền sẽ không có chuyện gì." Đường Sâm nhìn vào cô gái khóc đến vô cùng thương tâm, không khỏi đau lòng.

Trong ánh mắt Lãnh Liệt Hàn lúc này tràn đầy tia máu. Đúng lúc này, Ngân Long và Thanh Long cũng vừa kịp đến, nhìn thoáng qua ông chủ liền biết đã xảy ra chuyện gì. Vì vậy chủ động lui ra ngoài, đi thăm dò về chiếc xe gây ra tai nạn ngày hôm nay.

Thời gian dài đằng đặc cũng dần trôi qua. Bác sĩ đi tới với vẻ mặt rất mệt mỏi, tháo khẩu trang xuống "Tai nạn xe lần này vô cùng nghiêm trọng. Dưới tình huống người bị thương không hề dự liệu trước sẽ có một chiếc xe điên cuồng lao tới, thân thể bị văng ra ngoài 10 mét. Các bộ phận trong cơ thể đa phần đã bị đụng đến chảy máu trong. Xin . . . xin hãy nén bi thương."

Nghe thấy tin này, Mộc Y Sương liền hôn mê bất tỉnh. Mà Tạ Mẫn và Ngã Lệ vừa mới chạy đến cũng sợ ngây người, Ngã Lệ đỡ lấy thân thể Tạ Mẫn đang ngã quỵ xuống "Mẫn nhi, đừng sợ. Hàn sẽ không để cho Huyền Huyền gặp chuyện không may. Huyền Huyền cũng nhất định không có việc gì."

Tạ Mẫn thể nhưng giống như không nghe thấy gì, mờ mịt lắc đầu "Huyền Huyền của tôi. . . Huyền Huyền. . ."

Toàn thân Lãnh Liệt Hàn dường như tản mát ra một loại hơi thở của ác quỷ, bấm một cuộc điện thoại "Lăng Thiếu Bạch, một phút, bệnh viện Bắc Ái."

Ở bên kia, khi Lăng Thiếu Bạch vừa nghe xong thì cả người run lên, không để ý đến văn kiện trong tay, nhanh chóng vội vàng chạy ra ngoài.

Một phút, một giây không kém. Khi chạy đến nơi, nhìn vào bầu không khí liền biết đã phát sinh chuyện lớn. Không nói câu nào, chỉ nhanh chóng bước vào phòng giải phẫu.

Đèn đỏ trước cửa phòng phẫu thuật lần thứ hai sáng lên. Người bên ngoài ai ai cũng vô cùng yên tĩnh không nói câu nào.

Lãnh Liệt Hàn nắm mạnh một quyền lên trên bức tường trắng tinh, trong tức khắc bức tường liền xuất hiện một vết hõm sâu. Máu trên tay cũng theo đó

chảy xuống. Hai mắt đỏ ngầu, nếu để cho anh biết là ai dám to gan làm tổn thương bảo bối của anh như vậy, nhất định sẽ để cho tên đó từ từ nằm thử mùi vị sống không bằng chết.

Trải qua mười tám giờ đồng hồ, trong khi y tá không ngừng đi ra, trên tay cầm theo một túi máu rất lớn lại vội vã đi vào.

Rốt cuộc, Lăng Thiếu Bạch cũng đi ra vội về mặt mệt mỏi, hít một hơi thật sâu.

Khi anh đi vào, cô gái bên trong gần như đã bước một chân vào cửa lớn địa ngục. Anh vốn cũng không có lòng tin, thế nhưng nghĩ đến dáng vẻ đó của Lãnh Liệt Hàn, anh dù như thế nào cũng nhất định phải cứu sống cô gái đó. Anh biết rất rõ, người con gái này so với mạng của Lãnh Liệt Hàn đều vô cùng quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Bước ra từ quỷ môn quan

Anh vẫn là lần đầu tiên chữa trị cho người khác ngoại trừ những người quan trọng như Lãnh Liệt Hàn và Đường Sâm. . . , hơn nữa đối phương lại còn là một cô gái.

Khi anh bắt đầu động thủ, vô tình nói ra một câu "Thật là không nghĩ đến, Hàn cư nhiên lại để anh chữa trị cho một cô gái, nhìn cái bộ dạng muốn chết kia của anh ta. . . chắc chắn. . ."

Những lời này có lẽ Hạ Du Huyền đã nghe thấy, vốn nhịp tim dần dần yếu đi, thế nhưng trong nháy mắt lại kịch liệt nhảy lên. Lăng Thiếu Bạch không dám chậm trễ, lập tức toàn tâm toàn ý tập trung tinh thần chữa trị.

Lăng Thiếu Bạch vừa mới bước ra khỏi phòng giải phẫu, không đến một giây đồng hồ, Lãnh Liệt Hàn vốn đang suy sụp tinh thần ngồi ở một bên, vội vàng xông tới túm lấy cổ áo của anh, thanh âm giống như ma quỷ đến từ địa ngục vang lên "Bảo bối của tôi thế nào? Nói!"

Trên trán Lăng Thiếu Bạch rớt xuống một giọt mồ hôi lớn "Lão đại, đừng kích động, vừa mới bước ra từ quỷ môn quan, đã không còn gì đáng ngại. Chỉ là. . ."

"Chỉ là cái gì?" Trái tim Lãnh Liệt Hàn vừa mới không dễ dàng hạ xuống một chút, lại bị anh nhắc lên.

"Bởi vì nội tạng bên trong cơ thể của cô ấy xuất huyết, không biết sau khi tỉnh lại sẽ trở thành bộ dạng gì, có thể không sao, cũng có thể. . . trở thành người thực vật. Thế nhưng thể chất của cô ấy rất tốt, sẽ không có chuyện gì. Tỉnh lại. . . Ngắn thì ba tháng, dài thì một năm, thậm chí. . . là vĩnh viễn." Lăng Thiếu Bạch chật vật giải thích.

Nếu như không phải cô ấy theo bản năng tự bảo vệ mình, đã sớm mất mạng rồi.

Lãnh Liệt Hàn nghe xong, tia máu trong mắt càng ngày càng đậm "Mặc kệ cậu dùng biện pháp gì, nhất định phải khiến cô ấy tỉnh lại, hơn nữa phải vẹn toàn không hao tổn gì. Nếu không. . ."

Lăng Thiếu Bạch hung hăng nuốt xuống từng ngụm nước bọt. Đại ca, cho dù y thuật của tôi có cao đến đâu đi chăng nữa, cũng phải dựa vào ý chí của bệnh nhân nữa a.

Chỉ chốc lát sau, Hạ Du Huyền được các y tá thận trọng đẩy ra ngoài. Lãnh Liệt Hàn lập tức tiến lên, những người khác cũng vây quanh ở một bên "Huyền Huyền. . . Không được có chuyện."

Phòng chăm sóc đặc biệt

Toàn thân Lãnh Liệt Hàn mặc một bộ quần áo khử trùng. Ngồi bên cạnh cô gái đẹp như ma quỷ đến không giống thật.

Nhẹ nhàng yêu quý vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn gần như trong suốt "Bảo bối, tỉnh lại đi có được hay không? Không được ngủ. Ngủ rất mệt mỏi."

"Em có biết không? Khi anh nghe thấy em bị tai nạn, lần đầu tiên anh cảm thấy sợ hãi."

"Anh rất sợ, em sẽ đột ngột biến mất."

"Anh rất sợ, em sẽ ngủ mãi, vĩnh viễn rời khỏi anh."

"Bảo bối, tỉnh lại có được hay không? Đùa như thế này không vui chút nào a."

"Tỉnh lại a. Anh muốn nhìn thấy đôi mắt tràn ngập linh khí đó của em, anh muốn nhìn thấy bộ dạng nũng nịu của em, anh muốn nhìn thấy bộ dạng quật

cường của em có được hay không?"

Đêm đó, Lãnh Liệt Hàn không ngừng trò chuyện với Hạ Du Huyền. Người bên ngoài nhìn thấy không khỏi đau lòng.

Từ lúc nào, ma vương luôn luôn khiến cho tất cả mọi người phải sợ hãi, lại có thể vì một cô gái mà trở thành bộ dạng tiều tụy như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Bộ dáng tiều tụy

Liên tiếp một tuần qua đi. Hạ Du Huyền đã vượt qua được giai đoạn nguy hiểm và được Lãnh Liệt Hàn sai người đưa đến bệnh viện riêng của anh để chữa trị.

Thế nhưng trong một tuần này, Lãnh Liệt Hàn cũng đã không ăn không ngủ, luôn luôn thức trực bên cạnh chăm sóc cho cô, xung quanh rìa mép cũng đã mọc đầy một hàng râu dày.

Tạ Mẫn đau lòng nhìn hai đứa trẻ "Hàn, quay về rửa mặt một chút có được hay không?"

Lãnh Liệt Hàn giống như không nghe thấy gì, vẫn canh giữ bên giường bệnh như cũ.

Ngà Lê thờ dài một hơi, nói "Hàn, cái bộ dạng này của con. Huyền Huyền tỉnh lại sẽ đau lòng chết mất."

Lãnh Liệt Hàn lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn thật sâu vào khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn tái nhợt như cũ của Hạ Du Huyền "Mẹ, bác. Thay con chăm sóc Huyền Huyền, con sẽ lập tức quay về."

Nói xong, sai bước rồi đi.

Tạ Mẫn nhìn theo bóng lưng Lãnh Liệt Hàn rồi đi, đi tới bên giường Hạ Du Huyền, nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô, lại một lần nữa rơi nước mắt "Huyền Huyền, Huyền Huyền của mẹ. . . con tỉnh lại đi có được hay không? Hàn a, nó đã coi chừng con liên tục một tuần không ăn không ngủ rồi."

Thế nhưng người trên giường vẫn không có một chút dấu hiệu tỉnh lại nào.

Đường Sâm lúi kúi kéo Mộc Y Sương đi vào.

Mộc Y Sương lập tức nhào tới bên giường, bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay lạnh băng của Hạ Du Huyền "Huyền Huyền, tỉnh lại đi. Nhanh tỉnh lại cướp số cô la với mình đi."

"Huyền Huyền, nhanh tỉnh lại đi nha. Tất cả mọi người đang chờ đợi những trò nghịch ngợm của cô đó." Đường Sâm khó có khi lộ ra vẻ nhu tình.

Lại một tuần nữa qua đi, người trên giường vẫn không tỉnh lại như cũ. Trong khi tất cả mọi người đều lần lượt đến thay phiên chăm sóc. Thì riêng Lãnh Liệt Hàn vẫn luôn túc trực bên giường. Sắc mặt tiều tụy thật khiến cho người ta đau lòng.

Tròn nửa năm trôi qua.

Hôm nay, Lãnh Liệt Hàn vẫn đến nói chuyện với Huyền Huyền như cũ, mọi chuyện trong bang phái và trong công ty toàn bộ đều giao cho Thanh Long và Ngân Long xử lý.

Lăng Thiểu Bạch cầm dụng cụ chữa bệnh, tỉ mỉ giúp Hạ Du Huyền kiểm tra cơ thể.

Đúng lúc này, ngón tay Hạ Du Huyền động đậy, Lãnh Liệt Hàn kích động đến nhảy dựng lên "Lăng Thiểu Bạch, cô ấy cử động rồi, bảo bối của tôi đã cử động rồi. Nhanh lên một chút."

Lăng Thiểu Bạch nghe thấy vậy, cảm lấy ống nghe cẩn thận kiểm tra. Cũng không lâu lắm, người ngủ say suốt nửa năm cuối cùng cũng tỉnh lại.

Từ từ nâng mí mắt lên, con ngươi màu hồng tím mờ ra. Nhìn vào khuôn mặt tuấn tú đang phóng đại trước mắt.

Lãnh Liệt Hàn ôm thật chặt Hạ Du Huyền vào lòng "Bảo bối, bảo bối của anh, em cuối cùng cũng tỉnh."

Lăng Thiểu Bạch thức thời lui ra ngoài. Để lại không gian riêng cho hai người.

"Nước. . ." Câu nói đầu tiên khi tỉnh lại, Lãnh Liệt Hàn ngay lập tức cầm lấy ly nước bên cạnh, lấy thêm một chút nước ấm, sau khi thử qua độ ấm thì

đưa tới bên môi cô.

Vừa mới uống một ngụm, lại ho khan phun ra ngoài. Lãnh Liệt Hàn nhíu mày, tự mình uống một ngụm nước ấm, sau đó áp môi mình lên trên môi Hạ Du Huyền, nước ấm bên trong vừa vận truyền vào trong miệng Hạ Du Huyền.

Có thể bởi vì quá khát, đầu lưỡi hung hăng hút lấy nước trong miệng người đàn ông.

Điều này đã khơi dậy lên tất cả dục hoả của người đàn ông. Chế trụ thật chặt sau ót của người con gái, hung hăng hôn lấy đôi môi đó, giống như muốn đem toàn bộ ngọt ngào đã mất trong nửa năm qua bù lại.

Thế nhưng Hạ Du Huyền vừa mới tỉnh lại, thân thể vẫn chưa hoàn toàn bình phục, Lãnh Liệt Hàn không nỡ buông ra, lo lắng nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ ửng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đau lòng

"Hàn, anh gầy, anh gầy quá." Hạ Du Huyền đưa bàn tay nhỏ bé lên, vuốt ve hàng râu dài trên khuôn mặt anh, quãng thâm trên mắt hiện lên rõ ràng, trong hai con mắt tràn đầy tơ máu, tất cả những điều này khiến cho cô đau lòng đến hồ hạp không nổi.

"Không có chuyện gì, nhóc con. Tỉnh lại cảm thấy như thế nào?" Lãnh Liệt Hàn nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh ngắt của cô, dịu dàng nói.

Hạ Du Huyền lắc đầu "Không sao, Hàn, em mệt rồi, em muốn ôm anh ngủ có được không?"

Lãnh Liệt Hàn cười khẽ một tiếng, cung chiêu thổi thổi lên cánh mũi nhỏ nhắn thẳng tắp của cô "Được." Nói xong, ôm lấy cô nằm xuống giường, nhìn thấy Hạ Du Huyền từ từ khép lại đôi mắt tím hồng, bản thân anh cũng rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Lúc này, Hạ Du Huyền nâng mí mắt lên, cô biết, Lãnh Liệt Hàn đã mấy ngày nay không có ngủ rồi, cho nên cô mới nghĩ ra biện pháp này để cho anh ngủ, nếu không, anh chắc chắn sẽ không chịu ngủ.

Trước cửa phòng, Đường Sâm và Mộc Y Surong vừa mới bước vào.

Mộc Y Surong kích động đến sắp nhảy dựng lên, đúng lúc đang muốn kêu to, Đường Sâm kịp thời bịt miệng cô lại "Ừm. . ." Sau đó sụt sịt vài tiếng, ý bảo cô nhìn về hướng Hạ Du Huyền.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Hạ Du Huyền nâng lên một nụ cười mỉm, nhẹ nhàng lắc đầu, đưa ngón tay đặt lên trên miệng, ý bảo không nên đánh thức Lãnh Liệt Hàn.

Mộc Y Surong gạt đầu, Đường Sâm buông cô ra. Thế nhưng nước mắt Mộc Y Surong lại một lần nữa không có báo trước mà rơi xuống.

Hạ Du Huyền liếc mắt nhìn người đàn ông đang ngủ say, cẩn thận nhẹ giọng nói "Surong Surong, đừng khóc, mình như vậy không phải đã tốt rồi sao?"

Mộc Y Surong chỉ là dùng sức lắc đầu một cái, lo lắng đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn tái nhợt như cũ.

Ngược lại, Đường Sâm thoải mái cười một tiếng, cô gái này, cuối cùng cũng tỉnh lại.

Buổi tối

Lãnh Liệt Hàn mở choàng hai mắt ra, khẩn trương nhìn vào cô gái bên cạnh. Sau khi xác định đây không phải là mơ, mới thở phào một hơi.

Lúc này Hạ Du Huyền cũng mở mắt ra, kỳ thực cô vẫn không có ngủ, cô vẫn luôn nhìn vào người đàn ông trước mặt.

Lãnh Liệt Hàn ngồi dậy, cẩn thận ôm cô ngồi lên đùi mình "Bảo bối, khá hơn chút nào chưa?"

Hạ Du Huyền gạt đầu "Ừm. Hàn, anh không ngủ tiếp sao?"

Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mà mình đã khát vọng bấy lâu, chỉ là nhẹ nhàng hôn, mang theo một chút gặm cắn trừng phạt "Nhóc con, anh không mệt."

Hạ Du Huyền chỉ nhìn vào anh, không nói gì. Trùng hợp lúc này Đường Sâm cầm theo một tô cháo thơm ngát đi vào.

Đặt lên bàn, Đường Sâm nhìn vào hai người, hài hước mở miệng "Chắc chắc . . . Hạ Du Huyền cô không biết a. Người nào đó bởi vì cô mà một tháng

không ngủ cũng không sao nha, tôi cũng sắp lo lắng đến mức muốn đánh ngất anh ta rồi."

"Còn có a, vì cô, toàn bộ viện chữa trị này cũng sắp biến thành viện nghiên cứu rồi. Ngày nào cũng có một đồng người tụ tập lại một chỗ để thảo luận cái này cái kia. Cũng bởi vì một câu nói của người nào đó, nếu như cô vẫn không tỉnh lại thì toàn bộ đều phải đi xuống gặp Diêm Vương."

Hạ Du Huyền khẽ cắn môi dưới, nhìn vào Lãnh Liệt Hàn, sau khi xác định anh không có tức giận, bản thân mới thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Anh bón em ăn

"Đường Sâm, cậu nói nhiều như vậy, chắc hẳn là đang nhớ đến người bạn Châu Phi nơi phương xa của mình?" Lãnh Liệt Hàn âm trầm phun ra một câu.

Hai bả vai Đường Sâm bỗng run lên bần bật, tròng lớn hai mắt nhìn anh "Lãnh Liệt Hàn, em đây là đang suy nghĩ cho anh. Huyền Huyền, cô xem anh ta . . . " Nơi đó, chỉ cần đi đến một lần sẽ không bao giờ dám nghĩ đến nữa. Đó không phải là nơi dành cho người ngu ngốc.

Hạ Du Huyền cười khẽ, cô đương nhiên biết nơi đó là nơi nào nha, thế nhưng lần này cô sẽ giúp Đường Sâm, bởi vì Đường Sâm đúng là đang nghĩ cho Lãnh Liệt Hàn "Hàn, thôi bỏ đi. Đường Sâm sống ở đây rất tốt."

Đường Sâm liền vội vàng gạt đầu. Lãnh Liệt Hàn bắt mắt ném một ánh mắt về phía Hạ Du Huyền, cư nhiên dám cả gan nói giúp người đàn ông khác, em được lắm, xem sau này anh trừng phạt em như thế nào.

"Nếu như Đường Sâm đi rồi, em sẽ không còn thú vui nữa." Hạ Du Huyền uýnh mắt méo mồm.

"Cô. . . Cô được lắm" Đường Sâm tức giận nói không nên lời, đặt mông ngồi xuống ghế sofa, buồn bực hờn dỗi.

Lúc này, từ cửa ra vào xuất hiện một người đàn ông đẹp trai.

Thân hình cao lớn trẻ khỏe, mái tóc màu mực ngay ngắn nằm trên làn da trắng nõn. Anh ta có đường cong gương mặt rất duyên dáng, hình dáng lông mày tinh xảo, đen mà dài, một đôi mắt phượng xệch lên, con ngươi màu hổ phách, giống như hồ sâu vắng lặng không nhìn thấy đáy, môi mỏng hoàn mỹ khẽ cong lên một nụ cười hứng thú không rõ ràng.

Nhìn thấy Hạ Du Huyền tinh thần rất tốt đang ngồi trên giường, thế nhưng khí sắc vẫn có chút tái nhợt.

Đi đến gần "Cảm thấy như thế nào?"

Hạ Du Huyền nhìn thấy anh ta toàn thân khoác lên một chiếc áo bác sĩ màu trắng, gạt đầu "Ừ, khá hơn nhiều rồi."

"Ừ, quả thực khôi phục không tồi, thời gian tĩnh lại cũng gây bất ngờ, tôi vốn nghĩ cô sẽ ngủ một năm." Lăng Thiếu Bạch nói xong câu đó, Lãnh Liệt Hàn trừng mắt liếc anh ta một cái.

Thế nhưng lại bị anh ta bỏ lơ, tiếp tục nói "Trong khoảng thời gian này không nên ăn những thứ khác, uống nhiều nước một chút, tạm thời chỉ ăn được cháo loãng, từ từ khôi phục lại mới được ăn đồ ăn bình thường."

"Ừ, tôi biết rồi." Hạ Du Huyền khéo léo trả lời.

"À, đúng rồi, tôi vẫn chưa tự giới thiệu. Tôi là Lăng Thiếu Bạch, là bác sĩ riêng của Hàn." Lăng Thiếu Bạch cười vô cùng xán lạn.

"Ừm, tôi là Hạ Du Huyền."

Lãnh Liệt Hàn dường như không hài lòng với việc cô và người đàn ông khác trò chuyện nhiều như vậy "Bảo bối, đói bụng không? anh bón em ăn."

Vừa dứt lời, liền cầm lấy bát cháo trắng bên cạnh, tỉ mỉ đặt lên trên miệng, thổi thổi vài cái mới đưa lên miệng cô, bón cho cô ăn.

Điều này lại khiến cho Lăng Thiếu Bạch có chút kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên Lãnh Liệt Hàn phục vụ người khác nha.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền đỏ bừng lên, dường như cảm thấy bảo bối của mình có chút ngượng ngùng. Lãnh Liệt Hàn nhàu mày "Hai người các cậu không có việc gì làm sao?"

Ý tứ chính là hai người bọn họ ở chỗ này làm phiền bảo bối của anh.

Lăng Thiếu Bạch vội vàng nghiêm túc suy nghĩ một chút "A, tôi chợt nhớ ra mình vẫn chưa mang thuốc đến cho Hạ tiểu thư, tôi đi trước đây."

"Này, tôi cũng đi xem cùng cậu nha." Đường Sâm nhanh chóng đứng dậy, rồi đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Lần đầu tiên phục vụ người khác

Bên trong căn phòng, chỉ còn lại Hạ Du Huyền và Lãnh Liệt Hàn.

"Hàn, làm sao cau mày vậy?" Hạ Du Huyền phát hiện tuy rằng Lãnh Liệt Hàn vẫn luôn dịu dàng với mình, thế nhưng chân mày lại nhíu lại không ít.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền hiện lên dáng vẻ ủy khuất. Lãnh Liệt Hàn cười khẽ, cô nhóc này đang cho rằng mình chán ghét cô sao. Đem bát cháo đặt sang một bên, ôm lấy cô vào ngực "Bảo bối, anh không thích nhìn thấy em và người đàn ông khác ngoài anh thân mật như vậy."

Hạ Du Huyền trừng lớn hai mắt, cái này. . . trò chuyện vài câu cũng coi là thân mật? !

Lãnh Liệt Hàn thấy cô không trả lời, đôi môi mím chặt lại "Nhóc con."

Dường như cảm thấy người đàn ông khế run, bàn tay nhỏ bé khéo léo vòng qua hông người đàn ông "Hàn, anh tức giận rồi sao?"

Lãnh Liệt Hàn lắc đầu, đem cái đầu nhỏ nhỏ của cô đè vào trước ngực, để cô nghe thấy nhịp tim đập mạnh của anh "Bảo bối, anh không có tức giận. Cho dù tức giận cũng là tức giận với chính mình, vì sao không có bảo vệ tốt cho em. Em có biết không, khi anh nghe thấy tin em gặp tai nạn, trong nháy mắt toàn thân anh đều hoảng sợ, chưa bao giờ anh có cảm giác hoảng sợ như vậy, sợ mất đi một người so với tình mạng của mình còn quan trọng hơn rất nhiều. Anh không thể biểu đạt tình cảm, vì vậy chỉ có thể khóa chặt em ở bên người."

Nghe thấy trong ngực dồn dập của người đàn ông, vô hình xuất hiện một loại cảm giác an lòng "Hàn, xin lỗi, đã để anh lo lắng."

Nói xong, Lãnh Liệt Hàn hưng hăng hôn lên môi cô, không chút lưu tình cạy mở hàm răng, hút lấy mật ngọt bên trong miệng cô.

Hồi lâu sau, buông cô ra, nhìn chăm chăm vào đôi môi sưng đỏ của cô "Nhóc con, sau này đừng để anh nghe thấy em nói những lời cảm ơn hay xin lỗi gì đó nữa, nếu không, anh sẽ không trừng phạt em đơn giản như vậy đâu."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền khế đỏ ửng, cái đầu nhỏ nhỏ vùi vào trong ngực người đàn ông, khế gật đầu.

Lãnh Liệt Hàn lúc này mới hài lòng nhếch môi, đem bát cháo ở bên cạnh bụng lên lần nữa "Bảo bối, ngừng đầu lên. Ăn cháo tiếp."

Nhìn dáng vẻ nhu thuận của cô nhóc trong lòng, độ cong trên khoé môi người đàn ông càng ngày càng lớn. Rất nhanh sau đó, bát cháo đã nhìn thấy đáy.

Lãnh Liệt Hàn hài lòng nhìn cô, tà mị mở miệng "Bảo bối, đây là lần đầu tiên anh phục vụ người khác, thế nào, không định cho anh một chút phần thưởng sao?"

Hạ Du Huyền bĩu môi, liền biết rằng người đàn ông này không có để bị người khác ăn hiếp như vậy, tức giận nói "Anh muốn thưởng cái gì?"

"Em nói xem?" Người đàn ông mập mờ tới gần bên tai cô, nhẹ nhàng cắn cắn.

Hạ Du Huyền chỉ cảm thấy cả người không ngừng run rẩy, thân thể rất nhanh đã mềm nhũn. Người đàn ông hài lòng ôm thân thể mềm nhũn vào lòng, nhẹ giọng nói "Nhóc con, em thật là mắc cảm. Cũng đã nhiều lần như vậy rồi, mà vẫn thẹn thùng như thế sao?"

Hạ Du Huyền cắn chặt môi dưới, không nói gì.

Con người màu tím hồng loé ra ánh sáng mê người, người đàn ông chặt vật nuốt một ngụm nước miếng, cô gái này, chính là đến để dẫn vật anh mà, nếu như không phải cô mới hồi phục, anh nhất định sẽ đem cô ăn đến khớp xương cũng không còn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 57: Thả cô ta ra, từ từ chơi đùa

Cốc cốc' Tiếng gõ cửa rất không thức thời vang lên.

Hạ Du Huyền khéo léo ngồi vào trong lòng Lãnh Liệt Hàn. Khuôn mặt người đàn ông rất bất mãn, nhìn chăm chăm vào Thanh Long và Ngân Long đang đi vào.

"Vương." Thanh âm của Thanh Long và Ngân Long mang theo chút run rẩy vang lên.

"Nói." Lãnh Liệt Hàn lười biếng chơi đùa mái tóc Hạ Du Huyền, mí mắt cũng lười biếng sụp xuống.

"Dạ. Phác Cận Huệ đã theo như Vương phân phó, chờ Hạ tiểu thư tỉnh lại liền lập tức bắt lấy, đợi Vương xử trí." Thanh Long nói.

"Ừ, bảo bối, em muốn xử lý như thế nào?" Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, nhìn vào con người tím hồng mê người của cô.

"Hàn, thả cô ta đi." Câu này vừa nói ra, những người ở đây đều tròn to hai mắt. Chỉ có độ cong khoé miệng của Lãnh Liệt Hàn là càng ngày càng lớn.

"Hàn. Tai nạn của em, là cô ta làm, đúng không? Nếu là cô ta ra tay trước, không bằng để cho em từ từ chơi đùa." Hạ Du Huyền ôm lấy cổ Lãnh Liệt Hàn nũng nịu.

"Ừ, bảo bối muốn chơi như thế nào?" Lãnh Liệt Hàn hết sức tự nhiên không hề để ý đến những người đang đứng ở đây, cứ như vậy hôn lên môi cô.

"Không nói cho anh, chỉ là, em muốn giả bộ như không hề biết là do cô ta gây ra tai nạn, phải có thái độ với cô ta giống như trước đây. Còn chuyện hôm nay. . . anh cứ xem đó mà làm." Hạ Du Huyền liếc mắt nhìn Thanh Long và Ngân Long.

Người đàn ông trực tiếp cười ha ha đứng lên "Được. Anh sẽ nhìn xem bảo bối chơi đùa như thế nào. Thanh Long, Ngân Long, các người hiểu rồi chứ?"

"Dạ. Vương." Nói xong, hai người cung kính lui ra ngoài.

Bên ngoài phòng, Thanh Long và Ngân Long đều tự lau mồ hôi cho mình.

"Thanh Long, xem đi, tôi biết ngay cô gái được Vương coi trọng không hề đơn giản như vậy mà." Ngân Long nhếch môi, cô bé này, quả thật có đủ tư cách để lên làm nữ vương của bọn họ.

"A. . . Cũng là chủ nhân phúc hắc nữa." Thanh Long nhủ mảy.

Ngục giam dưới lòng đất

Một cô gái xinh đẹp tóc vàng gọn sóng, lúc này đang bị nhốt trong một gian phòng vô cùng tối tăm. Nơi này, chính là nơi trước đây Thiên Tinh Tinh bị Phác Cận Huệ xử lý.

Phác Cận Huệ trừng to hai mắt, nhìn ngó bốn phía "Thả tôi ra, tôi rút cuộc đã làm sai chuyện gì."

Lúc này, Thanh Long và Ngân Long đi đến, đứng ngoài cửa, lạnh lùng nhìn cô ta "Phác Cận Huệ, Vương nói, muốn nhốt cô ở chỗ này một tuần."

"Dựa vào cái gì? Tôi rút cuộc là đã là sai chuyện gì?" Phác Cận Huệ không thể tin được, cô cho rằng Lãnh Liệt Hàn đã tra ra được tai nạn xe của Hạ Du Huyền là do mình giờ trò, cho nên mới nhốt mình ở đây. Thế nhưng, lại chỉ nhốt có một tuần? Là do Vương không có coi trọng cô gái đó, hay là Vương căn bản không biết tai nạn xe là do mình làm?

"Đây là quyết định của Vương. Chúng tôi làm sao đoán được Vương có suy nghĩ gì?" Thanh Long nhủ mảy, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào cô gái xinh đẹp này.

"Anh. . . Một tuần? Được. Tôi nhận." Nói xong, Phác Cận Huệ cũng không phát sinh ra bất kỳ âm thanh nào nữa.

Thanh Long và Ngân Long liếc nhau, ăn ý đi ra ngoài.

Bên trong căn phòng

"Hàn, anh nhìn không ra cái cô Phác Cận Huệ đó thích anh sao?" Hạ Du Huyền nhủ mảy, nhìn vào dáng điệu lười biếng của Lãnh Liệt Hàn.

"Ừm." Lãnh Liệt Hàn nhẹ giọng đáp.

"Vậy anh từng có cái gì đối với cô ta không?" Hạ Du Huyền nhủ mảy, nhìn chăm chăm vào anh.

Lãnh Liệt Hàn khẽ mồm mồm xuống đôi môi động lòng người "Nhóc con, em ăn dấm?"

"Hừ. Mới không có." Chỉ cần nghĩ đến người phụ nữ đó đã ở bên cạnh Hàn một năm rồi, trong lòng cô liên tục vô cùng khó chịu.

Chương 58: Yến hội hắc bang 1

"Ha ha, bộ dạng ăn phải dấm chua của bảo bối thật là đáng yêu." Lãnh Liệt Hàn khẽ cười một tiếng, ôm lấy cô đi ra ngoài.

"Ah? Đi đâu?" Hạ Du Huyền đành phải ôm chặt lấy cổ Lãnh Liệt Hàn, hỏi hỏi.

"Dẫn bảo bối nhà anh đi tham gia yến hội." Lãnh Liệt Hàn vừa nói vừa đi lên xe thể thao, đặt cô ngồi lên đùi mình, một tay ôm lấy eo cô, một tay khác cầm tay lái.

"Hử? Yến hội gì?"

"Hắc bang." Lãnh Liệt Hàn nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

"Thật sao? Thật hay quá, cuối cùng cũng có thể mạo hiểm rồi." Hạ Du Huyền vui vẻ giống như một đứa trẻ nhận được kẹo.

Lãnh Liệt Hàn nhún mày, mạo hiểm? Cô nhóc này. . . Thật là gan lớn đến ngây thơ mà.

Cuối cùng, xe dừng lại ở một ngôi biệt thự rất khí thế.

Lãnh Liệt Hàn kéo lấy chiếc eo thon của cô, lười biếng đi vào. Vừa mới bước vào, ánh mắt của mọi người bên trong đều dừng lại trên người hai người.

Cô gái mặc một chiếc váy dài thuần trắng hở vai, xương quai xanh xinh đẹp như ẩn như hiện, chất liệu màu trắng giống như đôi cánh thiên sứ của chiếc váy tựa như trong suốt, hơi hơi phản chiếu, lại không bị lộ. Dưới vạt váy là một đôi chân thon dài trắng nõn, trên gót váy được điểm lên rất nhiều những viên kim cương xinh đẹp, giống như vô số những giọt sương sớm long lanh.

Mái tóc dài màu rượu đỏ hơi cuốn xoắn được xoắn xuống vai, hiện lên một chút lười biếng cùng phản nghịch. Chiếc bông tai đặc biệt bên tai trái nhanh chóng làm cho người ta chói mắt. Con ngươi xinh đẹp mê người màu hồng tím lấp lánh ánh lên sự hiếu kì cùng kinh hi, nhìn ngó xung quanh.

Ngũ quan người đàn ông tinh tế yêu nghiệt, làn da trắng nõn không tỳ vết tựa như miếng ngọc cổ nghìn năm, mang đến cho người ta cảm giác lạnh lùng như băng tuyết. Trên khoé môi luôn luôn mang theo một độc cong nhất định, như một loại cung chiều sâu đậm.

Khuy áo màu trắng kết hợp cùng chiếc áo sơ mi tinh tế sạch sẽ kiểu Anh, cho thấy tác phong của anh vô cùng nghiêm cẩn (cẩn thận chặt chẽ), vừa đúng lộ ra thân hình hoàn mỹ của anh. Anh không đeo caravat, chỉ là trên cần cổ có đeo một chiếc vòng hình chữ thập tinh xảo đẹp mắt, lộ ra một chút khí tức thần bí. Khoác trên mình một bộ âu phục thành thực ưu nhã, mang đến một loại sức quyến rũ rất khác biệt. Trên cổ tay có đeo một chiếc đồng hồ hiệu Calvin Klein vô cùng tinh xảo, làm lộ ra một loại phẩm vị không hề bình thường, một gia cảnh vô cùng hiển hách.

Hai người đứng cùng nhau, giống như một cặp hoàn mỹ do ông trời phái tới. Chỉ là, nơi này là yến hội hắc bang.

Người tổ chức nên buổi yến hội này chính là Đường Sâm của Đường gia nổi tiếng trên toàn thế giới.

Đường Sâm toàn thân mặc một chiếc áo bành tô màu đen kết hợp cùng dáng vẻ hoa hoa công tử thường ngày của anh ta. Mái tóc màu mực, dưới đôi mày kiếm là một cặp mắt hoa đào nhỏ hẹp tràn ngập vẻ phong tình, khiến cho người ta không cẩn thận mà trím đắm đi lạc vào trong đó. Sống mũi cao thẳng, đôi môi hồng có độ dày mỏng vừa phải lúc này lại hiện lên một nụ cười làm loá mắt người khác.

"Ồi, hôm nay anh lại có thể hào phóng như vậy nha, mang theo cả mèo con bảo bối nhà anh đến đây sao? Nơi này thế nhưng là yến hội hắc bang nha, anh nghĩ kỹ chưa?" Đường Sâm nửa đùa nửa thật nói.

Chương 59: Yến hội hắc bang 2

Đáng tiếc, người đàn ông chỉ cười cười, ôm lấy bảo bối đi đến một góc trong căn phòng

Đường Sâm bắt đầu đi lắc đầu, phải biết rằng, Lãnh Liệt Hàn là một đại nhân vật trong giới hắc đạo, bình thường chỉ cần nghe đến danh cũng đã khiến người khác phải run sợ. Vậy mà bây giờ lại có thể cả gan mang theo một cô gái đến đây, nếu như bị người đàn ông lãnh khốc kia biết, lại còn không nhìn chăm chăm vào bảo bối của anh hay sao?

Thế nhưng, ngay cả điều này cũng sợ, thì quá không giống tác phong của Lãnh Liệt Hàn rồi.

Xem đi, nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo liền xuất hiện.

Mấy người Lãnh Liệt Hàn vừa mới đi vào, thì ở cửa lại xuất hiện một người đàn ông cũng có bộ dạng rất chói mắt.

Một người đàn ông toàn thân tỏa ra sát khí mãnh liệt đang đứng thẳng che khuất ánh sáng. Anh ta hơi cúi đầu, những sợi tóc mái xoã xuống che khuất đi khuôn mặt. Dưới sự chiếu rọi của ánh đèn huỳnh quang, từng sợi từng sợi tóc màu nâu vàng của người đàn ông đó đều phát ra một loại ánh sáng vô cùng đẹp mắt, đẹp trai đến rối tinh rối mù. Người đàn ông bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén, con ngươi lạnh lùng xinh đẹp của anh ta nhìn vào nơi nào, thì nơi đó tựa như sẽ được dát lên một tầng ánh sáng rực rỡ, khiến cho người ta choáng váng đầu óc.

Ánh mắt sắc lạnh dừng lại ở một góc có ba người, chính xác mà nói, là dừng trên người đàn ông tà ác yêu nghiệt kia.

Dẫn theo Độc Xà (rắn độc) ở phía sau, anh ta và Hắc Xà cùng đi về một phía. Mọi người xung quanh đều không dám thở mạnh, tình cảnh hiện giờ chính là hai đại nhân vật trong giới hắc đạo cùng tụ họp một chỗ.

Con ngươi lạnh lùng của Sở Thiên Ngao bắn thẳng đến Lãnh Liệt Hàn. Con ngươi màu lam xinh đẹp của Lãnh Liệt Hàn mang theo sự lười biếng, nhìn vào đôi mắt màu mực tràn đầy hàn khí của Sở Thiên Ngao.

Đường Sâm nhếch môi, châm chọc nói "Ồi, Ngao vương đại danh lừng lẫy sao lại đến chỗ này nha? Ngày thường không phải luôn luôn ở Anh, cho dù giờ thôi cũng không lay hay sao?"

Sở Thiên Ngao không để ý đến lời bóng gió của Đường Sâm, giọng điệu lạnh lùng khiến cho toàn thân Hạ Du Huyền run rẩy "Hàng của tôi có phải do anh chặn đứng không?"

Đồng hàng vận chuyển sang Châu Phi lần này hoàn toàn không để lộ ra một chút thông tin nào, có bản lĩnh lớn như vậy, ngoài Lãnh Liệt Hàn, thì không còn ai cả.

"Sở đương gia cảm thấy như thế, vậy thì, chính là như thế rồi." giọng điệu quá cuồng ngạo.

Hạ Du Huyền nhin không được trọn tròn mắt, người đàn ông này thật là. . .

Lúc này, Sở Thiên Ngao cẩn thận đánh giá Hạ Du Huyền.

Cô rất đẹp. Toàn thân một bộ váy trắng muốt hở vai lại càng tôn lên khí chất phi phàm của cô. Ngay cả tiên nữ có đứng cạnh cô cũng phải cảm thấy tự ti. Đặc biệt là cặp mắt màu tím hồng kia, lấp lánh lên ánh sáng vô cùng mê người.

Lãnh Liệt Hàn ra sức bảo vệ bảo bối trong ngực mình, hai cánh tay ôm chặt lấy vòng eo thon nhỏ của Hạ Du Huyền, im lặng bá đạo tuyên bố quyền sở hữu.

Sở Thiên Ngao không chút dấu vết thu hồi lại ánh mắt "Chắc hẳn, đây chính là Lãnh phu nhân tương lai của Lãnh gia?"

Lãnh Liệt Hàn nhếch môi "Rốt cuộc Sở đương gia cũng có một lần thông minh."

Hắc Xà tính tình tương đối nóng vội, vừa lúc có ý định muốn ra tay giáo huấn Lãnh Liệt Hàn, lại bị Sở Thiên Ngao ngăn lại "Ha ha, Lãnh đương gia, chúng ta cũng giống nhau nha."

Hắc Xà tức giận bắt bình nhìn Lãnh Liệt Hàn, Lãnh Liệt Hàn dường như không để tâm đến câu nói kia, ngược lại, lại càng đem sự tức giận của ai đó nâng lên cao hơn "Sở đương gia, người ta thường nói chó cùng rứt giậu, làm sao lại không kiềm chế được như vậy a?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Yến hội hắc bang 3

Khuôn mặt của Thanh Long và Ngân Long ở phía sau Lãnh Liệt Hàn trái lại vẫn rất lạnh nhạt, giống như chuyện vừa vói xảy ra không liên quan đến bọn họ, Thế nhưng, nếu giám mạo phạm Lãnh gia, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Hắc Xà nghe xong, lại càng phẫn nộ "Lãnh Liệt Hàn, nói đến cùng thì anh và đương gia của chúng tôi cũng là quyền thế ngang nhau, anh rốt cuộc là

cuồng ngạo cái gì?"

Thanh Long vừa nghe thấy, trong nháy mắt liền muốn tấn công Hắc Xà. Hắc Xà vốn đang phẫn nộ, lần này giống như tìm được thú vui, hưng phấn đấu võ. Mà những người còn lại chỉ đứng một bên xem kịch vui, ai cũng không ra tay hoặc là nói chuyện, bởi vì không ai dám.

Thế nhưng sau đấy, hình ảnh khiến cho người ta không thể nào tưởng tượng nổi đã xuất hiện:

Hạ Du Huyền nhếch môi, con ngươi màu tím hồng lười biếng nhìn trận đấu võ trước mặt "Chắc chắc. . . Hôm nay dù nói thế nào cũng là do Đường gia làm chủ yến hội. Tại sao lại nháo loạn lên như vậy a?"

Tất cả mọi người đều đang tập chung vào một điểm lại nhanh chóng quay lại, dừng trên người Hạ Du Huyền. Hai người đang đánh nhau cũng ăn ý dừng lại, quay về phía sau đường gia của mỗi người. Lãnh Liệt Hàn lại càng sùng sịnh nhìn Hạ Du Huyền.

Trong mắt Sở Thiên Ngao nhanh chóng chạy qua một tia yêu thích: Cô gái có can đảm!

"Sở đường gia phải không? Tôi là người phụ nữ của Hàn, Hạ Du Huyền." Hạ Du Huyền nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt.

Trên người của người đàn ông này tồn tại một cỗ khí thế vương giả, không giống với Lãnh Liệt Hàn. Nếu Lãnh Liệt Hàn là một tên yêu nghiệt âm lãnh tàn ác. Thì anh ta chính là một ngọn núi tuyết lạnh lùng sắc bén.

Hai người thân phận giống nhau, cả hai đều có thân phận võ cùng thần bí, thế nhưng phong cách lại không giống nhau.

Sở Thiên Ngao không để ý đến cô, mở miệng lạnh lùng nói "Đồng hàng đó, tôi sẽ đoạt lại." Đúng lúc mọi người cho rằng Sở Thiên Ngao sẽ rời đi.

Thế nhưng, Sở Thiên Ngao lại tiến lên, trực tiếp cầm lấy bàn tay trái non mềm của Hạ Du Huyền, nhẹ nhàng hôn lên bàn tay cô, thân sĩ mở miệng "Hạ tiểu thư, rất hân hạnh được biết cô, tôi là Sở Thiên Ngao."

Điều này càng làm cho mọi người xung quanh kinh ngạc, Sở Thiên Ngao chưa bao giờ gần gũi phụ nữ, từ khi nào lại nói chuyện nhu tình như vậy? Mà đối phương lại còn là người phụ nữ của Lãnh Liệt Hàn.

Khuôn mặt anh tuấn của Lãnh Liệt Hàn nhất thời đen xuống, kéo bàn tay nhỏ bé của cô lại lau lau chùi chùi. Hạ Du Huyền giật mình nhìn bóng lưng lạnh lùng vừa mới rời đi.

"Nhóc con, hân ta rất đẹp mắt sao?" Nghe thấy âm thanh tràn ngập mùi vị dấm chua của người bên cạnh, Hạ Du Huyền phục hồi lại tinh thần, tâm tình rất tốt.

"Hàn, anh ghen sao?"

Người đàn ông rất hào phóng thừa nhận "Đúng vậy, em còn chưa trả lời. Anh ta rất đẹp mắt sao?"

Khoé mắt Hạ Du Huyền giựt giựt, cố ý ra vẻ cẩn thận suy nghĩ.

Chưa có đáp án, người đàn ông liền vội vàng ôm chặt eo cô, trực tiếp đi lên lầu hai, rất tự nhiên coi nơi này là nhà của mình.

Đường Sâm bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Lãnh Liệt Hàn, người đàn ông này, một khi đã bá đạo thật đúng là muốn chết mà, thật muốn thương thay cho con mèo hoang nhỏ đó, tự cầu nhiều phúc đi. Sau đó xoay người hướng về phía Thanh Long, Ngân Long nói "Ồ lại đây trông chừng, có điều gì bất thường thì trực tiếp nói với tôi. Không cần làm phiền tên Hàn kia."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Yến hội hắc bang 4

Đường Sâm bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Lãnh Liệt Hàn, người đàn ông này, một khi đã bá đạo thật đúng là muốn chết mà, thật muốn thương thay cho con mèo hoang nhỏ đó, tự cầu nhiều phúc đi. Sau đó xoay người hướng về phía Thanh Long, Ngân Long nói "Ồ lại đây trông chừng, có điều gì bất thường thì trực tiếp nói với tôi. Không cần làm phiền tên Hàn kia."

Nói xong, xoay người đi vào đại sảnh.

Bên trong đại sảnh.

Một ông cụ có mái tóc bạc phơ, mặc dù tuổi không còn thấp, thế nhưng hai mắt lại lấp lánh có hồn.

"Lão già, tin tức đồng hàng đó của Sở Thiên Ngao là do ông nói cho Hàn?" Đường Sâm về mặt méo mó.

"Cháu, tên nhóc này, tại sao cùng ông cháu nói chuyện như thế?" Đường lão gia giận đến phát run.

"Hừ?" Đường Sâm mặc dù về mặt không để ý, nhưng hai mắt cũng lạnh lẽo một mảnh.

"Cháu... Được, ông nói, là ông nói ra tin tức. Nếu như không làm như vậy, tên nhóc như cháu sẽ quay về sao?" Đường lão gia rất tức giận.

"Người có biết hay không, sau này sẽ có nhiều chuyện phiền phức phải xử lý?" Đường Sâm cau mày.

"Hừ. Tiểu tử cháu còn nói, vị hôn thê của cháu đâu? Tìm được chưa?" Đường lão gia giận đến sắc mặt xanh mét.

"Hừ." Ai ngờ Đường Sâm quay ngoắt gương mặt tuấn tú đi, trực tiếp trở về phòng.

Đường lão gia từ tức giận không tìm được nơi phát tiết, không thể làm gì khác hơn là đặt mông ngồi trên ghế sofa, lầm rầm nói: "Thôi bỏ đi, dù sao sau này Đường gia do cháu tiếp nhận, coi như là phiền toái cũng không tới phiên ông quản."

Tầng hai, bên trong một căn phòng.

Lãnh Liệt Hàn ôm cô gái vào lòng, ngay sau đó là một hồi ** hôn mãnh liệt. Cho đến khi anh cảm thấy thân thể người trong ngực xụi lơ, mới ôm lấy cô đi về phía giường ngủ.

Hạ Du Huyền tức giận trừng mắt liếc nhìn người đàn ông, ở trong mắt của anh, điều này chính là điểm hấp dẫn không tiếng động đối với anh.

Trong nháy mắt cõng xuống toàn bộ ràng buộc trên cơ thể hai người. Vóc người tuyệt mỹ không một mảnh vải che thân bại lộ trước mắt người đàn ông. Lãnh Liệt Hàn thoải mái thưởng thức thân thể hoàn mỹ này.

Làn da trắng nõn giống như da của trẻ con, xúc cảm mềm mại lập tức làm cho anh có phản ứng. Khi cảm thấy vật khổng lồ phía dưới chống đỡ ở nơi đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền thành công ửng hồng.

Lãnh Liệt Hàn về mặt tà mị, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào kia, hung hăng hút lấy món ăn ngon thuộc về mình.

Bàn tay to cũng không nhàn rỗi, tự do đi đến nơi đầy đặn của người con gái, nhẹ nhàng véo nắn. Trêu chọc khiến cho cô gái phía dưới không ngừng rên khê.

"Ừm...Hàn..."

"Bảo bối, biết sai rồi hay chưa?" Thanh âm khàn khàn kêu gọi động lòng người của người đàn ông vang lên.

"Ừ hừ... Cái gì?" Con người Hạ Du Huyền lúc này bị nhiễm một tầng mơ màng, làm cho người ta say mê.

Cảm nhận được người phía dưới đã bắt đầu động tình, người đàn ông cũng không vội vã đi vào, nhiệt tình hôn lên người cô, thẳng một đường từ cổ đi xuống, dừng lại chỗ quả ô mai nhỏ đã sớm ngẩng cao đứng thẳng. Mút lấy nơi đầy đặn.

"Ừm... "

Hạ Du Huyền ưỡn người, giống như muốn nhiều hơn thế, nhưng người đàn ông không theo ý cô, tiếp tục trêu chọc từng sợi dây thần kinh của cô.

"Bảo bối, nói cho anh biết, em có sai hay không? Hừ?"

"Ừm..." Lúc này Hạ Du Huyền không nghe được rõ người đàn ông đang nói cái gì, cô chỉ biết, người đàn ông này đối với cô mà nói chính là một loại độc dược, làm cho người ta đắm sâu trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Sai ở đâu?

Bảo bối, nói cho anh biết, em có sai hay không? Hừ?"

"Ừm..." Lúc này Hạ Du Huyền không nghe được rõ người đàn ông đang nói cái gì, cô chỉ biết, người đàn ông này đối với cô mà nói chính là một loại độc dược, làm cho người ta đắm sâu trong đó.

"Bảo bối, trả lời anh." Người đàn ông nói tiếp, độ mạnh yếu trên tay đột nhiên tăng thêm.

Đau, con ngươi màu hồng trong suốt, ủy khuất nhìn người đàn ông "Hàn, em sai rồi."

"Sai ở đâu? Hà?" Lãnh Liệt Hàn nhíu mày, độ mạnh yếu trên tay giảm xuống rõ ràng.

"Em... Ừ... Sai... Ừ... Hàn, đừng, nhẹ chút." Hạ Du Huyền nhíu lại đôi mày thanh tú, lắc lắc đầu nhỏ.

"Ừ hừ, nói, sai ở đâu?" Người đàn ông âm trầm. Tay lại càng không chút kiêng kỵ vuốt ve địa phương đã sớm ướt át.

"Ừ... Sai, sai ở chỗ không nên... Ừ... Không nên nhìn... Ừ... đàn ông." Hạ Du Huyền vừa mới nói xong, người đàn ông liền nhấp một cái, lập tức thỏa mãn cô nhóc phía dưới.

"Ừ, còn có lần sau không?"

"Ừ hừ.... Không, không dám, không có không có. A ừm..." Cái miệng nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền tràn ra những nốt nhạc êm tai.

Người đàn ông hưng phấn vọt mạnh "Bảo bối, em là của anh. Chỉ có thể là của anh." Phía dưới dùng sức, chạm đến nơi cuối cùng.

"A... Hàn, chậm, chậm... A ừ... Quá, quá sâu, a..." Hạ Du Huyền khóc cầu xin tha thứ.

Nhưng mà người đàn ông không có để ý tới, bởi vì tiểu yêu tinh thật đẹp, quá đẹp.

Tốc độ phía dưới càng lúc càng nhanh, số lần càng ngày càng nhiều, càng ngày càng sâu.

Âm thanh ngâm nga của cô gái cũng càng ngày càng êm tai. Người đàn ông gầm nhẹ "A... Huyền Huyền bảo bối của anh, tiểu yêu tinh của anh. Em vĩnh viễn trốn không thoát."

Bởi vì người đàn ông giống như mảnh thú đâm thẳng vào, cô gái chỉ có thể bị buộc ôm thật chặt cổ anh, tiếp nhận từng đợt từng đợt va chạm càng ngày càng mạnh của anh.

Ngày hôm sau.

Hạ Du Huyền cau mày, cảm thấy phía dưới ê ẩm rất rát, căn bản cũng không muốn nhúc nhích, toàn thân xụi lơ giống như một vũng nước. Dù dễ biết, người đàn ông này tới hôm qua đã cố sức như thế nào. Bá đạo khiến cho người ta phát sợ.

Lãnh Liệt Hàn ngược mắt, cúi đầu lại là một trận nộ hỏa nóng bỏng. Vật khổng lồ kia vẫn như cũ ở trong cơ thể Hạ Du Huyền, cảm nhận sự ấm áp khít khao của cô.

"Bảo bối, chào buổi sáng."

"Ừm, chào buổi sáng." Hạ Du Huyền rớt cuộc cũng nhúc nhích, tuy nhiên không dám cử động mạnh, vì vật kiêu ngạo của người đàn ông vẫn lưu lại trong cơ thể mình.

"Anh... Anh đi ra ngoài a." Hạ Du Huyền xấu hổ đẩy anh ra.

"Ừ? Bảo bối em xác định muốn anh đi ra ngoài?" Lãnh Liệt Hàn cười tà mị.

"Đứng... Đi ra ngoài đi ra ngoài. Nhanh lên một chút." Hạ Du Huyền nhíu lại đôi mày thanh tú, quơ quơ tay nhỏ lại bị người đàn ông bắt được.

"Tốt. Anh đi ra ngoài." Người đàn ông chợt rút ra, Hạ Du Huyền hít sâu một hơi, người đàn ông này, cũng rất biết cách hành hạ người ta mà.

Nhưng không đợi Hạ Du Huyền hoàn hồn, người đàn ông đã động thân, thẳng tiến mà vào.

"A..." Không chút nào báo trước, Hạ Du Huyền khít khao sắp đem vật khổng lồ của người đàn ông cắt đứt.

"Hừ... Bảo bối, em muốn cắt đứt cái đó của chồng em sao? Ngoan, buông lỏng." Lãnh Liệt Hàn cau mày, cô gái nhỏ bé này vẫn còn quá chặt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Mặc quần áo

"Ừm . . Anh đi ra ngoài." chiếc đầu nhỏ nhỏ của Hạ Du Huyền không ngừng đong đưa.

"Được được được, bảo bối em trước thả lỏng đã, ngoan, thả lỏng. Không thì anh không ra được, mắc kẹt trong đó vô cùng khổ sở." Lãnh Liệt Hàn ôn nhu dỗ dành.

Nhưng thật bất đắc dĩ, Hạ Du Huyền lại càng ngày càng thắt chặt hơn, sắc mặt của người đàn ông biến đổi rõ rệt, chết tiệt, nếu cứ tiếp tục đi vào như vậy, không chỉ cự long của anh sắp đứt, mà ngay cả vật nhỏ của anh cũng sẽ bị thương mất thôi.

Nắm chặt lấy chiếc eo thon của cô, anh bắt chấp tất cả, mạnh mẽ đụng vào.

"A ừm . . " Hạ Du Huyền không chịu nổi, ngất đi.

Lãnh Liệt Hàn cẩn thận từng chút từng chút một rút cự long của mình ra, tỉ mỉ kiểm tra lỗ nhỏ của Hạ Du Huyền. Không tòi không tòi, không có bị thương, chỉ là có chút sưng đỏ mà thôi. Xem ra, do mình quá gắng sức rồi.

Nằm xuống bên cạnh cô, nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng, nhắm mắt lại tiếp tục đi ngủ.

Thoáng cái đã đến buổi tối, Hạ Du Huyền vì đói bụng mà không ngủ được nữa.

Theo thói quen vươn cánh tay ra dò dò xét xét người bên cạnh, lại phát hiện không có một bóng người, chỉ còn lưu lại một chút hơi ấm, điều này chứng tỏ người đàn ông vừa mới rời giường.

Vì thế cô đành chịu đựng đau nhức dưới hạ thân, để chân trần đi ra cửa phòng, vừa mới bước tới cửa, ngay lập tức bị người trước mặt ôm lấy.

Cô kinh ngạc hô lên một tiếng "A. . . Hàn?"

"Ừ, nhóc con, lại không đi dép?" Lãnh Liệt Hàn ôm lấy cô quay về giường, tay trái cầm theo một bộ váy màu trắng sữa, còn tay phải lại cầm một bộ nội y. Về mặt tà mị đi tới.

"Hàn, cái này. . . cái này em tự làm được." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền đỏ bừng bừng, muốn cầm lấy quần áo của mình.

Thế nhưng người bá đạo như anh, làm sao có thể để cho cô tự cầm lấy đây?

cánh tay ngay lập tức giơ lên cao, người nào đó không với tới, rõ ràng bản thân cao 1m 73, vậy mà khi đứng bên cạnh người đàn ông này, lại trở thành lùn hơn hẳn một cái đầu.

Người đàn ông nào đó nhếch môi, nhìn cô nhóc trước mặt đang chỉ mặc duy nhất một chiếc áo sơ mi của anh ở trên người. Điều này khiến cho đáng người nhỏ xinh của cô càng thêm động lòng người.

"Bảo bối, ngoan, ngồi xuống, để ông xã giúp em mặc quần áo." Vừa mới nói xong liền ngay lập tức bắt tay vào hành động.

Mặc quần áo vốn là một việc vô cùng đơn giản, thế nhưng dưới sự 'giúp đỡ' của người đàn ông nào đó, lại phải giằng co đến nửa tiếng đồng hồ.

Vốn đã mặc xong quần áo, lại bị người đàn ông này còi ra, nói ra cho oai là mặc bị lệch. Anh ta lại có thể mặc lệch hay sao? Rõ ràng là do anh ta đói khát đến mức không nhìn được thì đúng hơn.

Cuối cùng, cô tức giận đặt mông ngồi bên mép giường, nghiêng đầu sang chỗ khác không thèm để ý đến anh nữa.

Người đàn ông cười nhẹ, gấp gối ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nâng đôi chân trần của cô đặt lên đùi mình. Chân cô rất đẹp, cũng rất nhỏ, nhỏ đến mức còn chưa đủ một nắm tay của anh.

Người đàn ông nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn, xúc cảm mềm mại khiến cho Hạ Du Huyền trừng to hai mắt, người đàn ông này. . .

Hạ Du Huyền không được tự nhiên nói "Hàn, em đói bụng."

Sau khi Lãnh Liệt Hàn nhẹ nhàng uyển chuyển mặc quần áo và đi giày từ tể cho cô, anh mới tự mình sửa sang lại quần áo cho bản thân. Chỉ trong chốc lát đã chuẩn bị xong.

Sùng nịnh ôm lấy cô "Ừm, chúng ta ra ngoài ăn cơm."

Hạ Du Huyền gật đầu, yên lặng núp trong ngực anh, không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Sơn trang Thanh Sắc

Trong màn đêm dày đặc, một chiếc xe ô tô nhỏ xinh vững chãi đi đến sơn trang Thanh Sắc.

Nơi này là khu vực dành riêng cho Lãnh Liệt Hàn, vô cùng tĩnh mịch trong lành. Phía sau sơn trang có một ngọn núi khá lớn, tiếng nước chảy róc rách trên núi vô cùng êm tai, điều này càng khiến cho cảnh sắc nơi đây thêm phần trong lành tươi mát.

Trước kia, những lúc Lãnh Liệt Hàn mệt mỏi, đều sẽ đến sơn trang Thanh Sắc này để nghỉ ngơi, hưởng thụ khoảng khắc yên lặng ở nơi đây.

Xuống xe, Lãnh Liệt Hàn vẫn ôm Hạ Du Huyền như cũ, đi vào sơn trang. Nhân viên phục vụ ở bên trong xem ra cũng đã được huấn luyện qua. Đối với việc thấy Vương đi đến cũng không tỏ ra ngạc nhiên chút nào, thế nhưng cô gái được ôm trong ngực kia, xem ra rất được sủng ái. Điều này khiến cho bọn họ hết sức kinh ngạc. Chỉ là, dù sao bọn họ cũng đã được huấn luyện vô cùng kỹ lưỡng, cho nên cũng không biểu lộ một chút khác thường nào ra bên ngoài.

"Hoan nghênh Vương đã đến." Đây là câu nói đầu tiên Hạ Du Huyền nghe thấy khi bước vào bên trong. Chắc chắn, nơi đây cũng là địa bàn của người đàn ông này.

Lãnh Liệt Hàn khẽ gật đầu, ôm Hạ Du Huyền đi đến một căn phòng nhỏ. Trông thấy dáng vẻ thông thuộc của anh, nhất định là anh rất hay đến đây.

Dường như nhìn ra nghi vấn của cô, người đàn ông cười khẽ "Bảo bối, quang cảnh nơi đây rất tốt, anh thỉnh thoảng xong việc sẽ đến nơi đây nghỉ ngơi một chút. Em là người phụ nữ đầu tiên anh dẫn đến đây."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền khẽ ửng hồng "Ai thêm quan tâm người phụ nữ đầu tiên anh dẫn đến là ai?"

Lãnh Liệt Hàn nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn bừng bừng của cô, nhin không được hôn lên một cái "Ừm, thật không quan tâm?"

"Mới, mới không cần a." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền hơi hất sang một bên. Nói thì nói như vậy, thế nhưng chỉ có cô mới biết trong lòng cô lúc này đang vô cùng ngọt ngào.

Người đàn ông cũng không trêu chọc nữa, sủng nịnh nhìn cô một cái, xoay người hướng về phía nhân viên phục vụ đang kinh ngạc ở phía sau, nói "Mang toàn bộ đồ ăn ở đây lên."

Nhân viên phục vụ khom người 90 độ cung kính "Vâng" sau đó lui ra ngoài.

Hạ Du Huyền hơi sững sờ "Hàn, chúng ta chỉ có hai người, anh gọi nhiều như vậy để làm gì, chúng ta không ăn hết đâu."

Lãnh Liệt Hàn sờ sờ cánh mũi nhỏ xinh của cô "Còn chưa có gả vào, đã biết tiết kiệm tiền cho ông xã rồi hả?"

Hạ Du Huyền tức giận tròn mắt nhìn anh "Ai nói muốn gả cho anh."

Lãnh Liệt Hàn giận quá hóa cười "Ừm . . Không gả cho anh? Vậy anh sẽ ra ngoài tìm một cô gái xinh đẹp nào đó, sau đó cưới về."

Quả nhiên, Hạ Du Huyền sốt ruột, tức giận nói "Anh dám."

Lãnh Liệt Hàn híp đôi mắt màu xanh lại "Bảo bối em cũng không gả cho anh, anh đương nhiên là phải đi tìm một cô gái khác rồi. Tục ngữ nói rất đúng, không nên vì một cái cây mà buông tha cả một khu rừng."

Lãnh Liệt Hàn bỗng nhiên cảm thấy trêu chọc bảo bối dường như cũng không tồi, thế nhưng anh lại không biết rằng cô coi lời anh nói là thật, nước mắt ngay lập tức chảy xuống, ủy khuất cắn cắn môi dưới, con ngươi màu tím hồng giống như 'tiểu bạch thỏ' đang thương cảm chính mình.

Lãnh Liệt Hàn bỗng cảm thấy căng thẳng, đáng chết, cô nhóc sẽ không tưởng là thật đó chứ. Anh vội vàng ôm lấy cô trấn an "Bảo bối, anh nói đùa thôi, đừng khóc được không? Đầu là anh không tốt. Anh không nên nói những câu như vậy. Đừng khóc nữa nhé?"

Ai ngờ, nước mắt Hạ Du Huyền giống như một chuỗi ngọc trai bị chặt đứt, chảy xuống không ngừng, cũng không nói câu nào.

Lãnh Liệt Hàn nóng nảy, đôi môi mỏng ngay lập tức áp lên, nhẹ nhàng hôn lên thân thể đang khẽ run của bảo bối.

Vừa mới dừng hôn, anh liền nhìn ngay vào đôi mắt đẹp đã khóc đến sưng đỏ của cô, trong lòng vô cùng khó chịu "Bảo bối, ngoan, những lời vừa rồi thật sự chỉ là nói đùa mà thôi, anh biết sai rồi có được hay không? đừng khóc nữa."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Anh chỉ cưng chiều một mình em

Lãnh Liệt Hàn nóng nảy, đôi môi mỏng ngay lập tức áp lên, nhẹ nhàng hôn lên thân thể đang khẽ run của bảo bối.

Vừa mới dừng hôn, anh liền nhìn ngay vào đôi mắt đẹp đã khóc đến sưng đỏ của cô, trong lòng vô cùng khó chịu "Bảo bối, ngoan, những lời vừa rồi thật sự chỉ là nói đùa mà thôi, anh biết sai rồi có được hay không? đừng khóc nữa."

Hạ Du Huyền hít hít mũi, nghẹn ngào nói "Thật?"

Lãnh Liệt Hàn khẽ thở dài một hơi "Ừ, thật. Anh đôi khi chỉ cần một mình bảo bối, chỉ cưng chiều một mình em."

Hạ Du Huyền bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, lại không hề biết rằng dáng vẻ lúc này của cô có bao nhiêu mê người.

"Vậy sau này anh không được nói những lời này nữa." Nhìn thấy tính khí trẻ con của bảo bối, trong lòng Lãnh Liệt Hàn không khỏi truyền đến một trận thỏa mãn.

"Được. Sau này nếu còn chọc bảo bối tức giận, anh sẽ mặc cho bảo bối trừng phạt." Đôi mắt màu xanh lam nghiêm túc thâm tình nhìn vào Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền lúc này mới vui vẻ nở nụ cười, chủ động ôm lấy cổ người đàn ông, đáng lên đôi môi đỏ mọng. Lãnh Liệt Hàn ngăn người trong nháy mắt, chỉ là rất nhanh đã kịp phản ứng, từ bị động chuyển thành chủ động.

Chiếc lưỡi dài thăm dò vào bên trong, hấp thụ lấy chất lỏng ngọt ngào. Khóe môi kéo ra sợi bạc trong suốt.

Một hồi lâu sau, Lãnh Liệt Hàn buông cô ra, sợ mình không nhịn được ở chỗ này muốn cô. Đúng lúc này, thức ăn bắt đầu được mang lên.

Mấy phút sau, thức ăn nhiều màu sắc được bày đầy bàn, con người tím hồng trong suốt trong nháy mắt sáng lên, nhìn chăm chăm vào những món ăn, cô đã đói bụng cả một ngày rồi, hơn thế nữa tối hôm qua người đàn ông này còn vận động không biết mệt mỏi là gì, đã sớm đói đến mức ngực dán cả vào lưng. Bắt đầu ăn như hổ đói.

Lãnh Liệt Hàn một tay chống cằm, thỉnh thoảng vươn tay ra thay Hạ Du Huyền lau đi vết dầu mỡ bên khóe môi, cưng chiều nhìn vào dáng vẻ ăn uống không chút hình tượng nào của bảo bối trước mặt.

Thật tốt, đây là báu vật của anh, là bảo bối dành riêng cho Lãnh Liệt Hàn anh.

Hạ Du Huyền lè lưỡi liếm liếm khóe môi, không biết cái dáng vẻ này có bao nhiêu sức hấp dẫn, còn ngây thơ hỏi một câu "Hàn, anh không ăn sao?"

Lãnh Liệt Hàn kéo cô ngồi vào trong ngực mình, làm cho cô quay mặt đối diện với mình. Đôi môi ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn kia đang uống nước trái cây.

Hạ Du Huyền ngây người nhìn chăm chăm vào đôi mắt xinh đẹp đó, cảm thấy người đàn ông này đang hút lấy nước trái cây từ trong miệng mình, một giọt cũng không chừa.

Hai mắt nhẹ nhàng nhắm lại, hai tay ôm cổ anh, hai người say sưa hôn.

Trong gian phòng yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng ồ ồ thở dốc của hai người.

Lãnh Liệt Hàn chỉ cảm thấy bên dưới của mình nóng rang, cự long bành trướng khó nhịn.

Nhanh chóng cởi quần áo trên người hai người ra, lưu lại trên người Hạ Du Huyền ấn ký chỉ thuộc về mình.

"Ừ... Hàn, đừng..." Hạ Du Huyền bỗng nhiên hoàn hồn, nếu như một lát nữa có người xông vào thì làm sao bây giờ?

"Bảo bối, không có chuyện gì, không ai dám vào. Thả lỏng, từ từ cảm thụ anh, hử?" Thanh âm mị hoặc của người đàn ông quyến rũ hồn của Hạ Du Huyền.

Ngốc nghếch gật đầu, không tự chủ rên khẽ "Ừm . . ."

Người đàn ông cũng không chịu nổi nữa, làm cho mặt cô quay về phía mình, nắm eo thon của cô, chọt hạ xuống, nộ long khổng lồ tựa như muốn đem thân thể mềm mại của Hạ Du Huyền đánh bay ra ngoài, khiến cho cô chỉ có thể ôm chặt cổ anh. Mới có thể tiếp nhận nộ long khổng lồ đâm sâu vào.

"Ừm hử. . ."

"A. . ." Trong nháy mắt, trong phòng tràn đầy cảnh xuân, hơi thở mập mờ liên tục không ngừng. Xen lẫn tiếng rên khẽ của cô gái là tiếng người đàn ông gầm nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66: Giết người, cũng chỉ vì chơi rất vui

Chẳng mấy chốc, một tuần đã trôi qua.

Hôm nay, trong thư phòng, Lãnh Liệt Hàn đang bận rộn xử lý công việc ở trên bàn, mà Hạ Du Huyền lại đang ngồi trên ghế sofa, chơi máy tính.

Thanh Long cùng Ngân Long đi vào "Vương."

"Ừ" Lãnh Liệt Hàn lười biếng đáp một tiếng, nhưng vẫn không đặt giấy tờ trên tay xuống.

"Phác Cận Huệ đã được thả." Thanh Long nói.

Hạ Du Huyền chợt ngừng đầu "Ý của anh là Phác Cận Huệ ở trong ngục giam dưới lòng đất suốt một tuần?"

Ngân Long nhìn về phía Hạ Du Huyền, nhẹ giọng nói "Đúng vậy, Hạ tiểu thư."

"Hừ? Hàn, sao anh lại giam cô ta một tuần? Nếu cô ta hỏi, các anh phải trả lời làm sao?" Hạ Du Huyền vẫn chờ từ từ chơi a, nếu mau khai ra chân tướng vụ tai nạn, vậy thì sẽ không còn thú vị nữa rồi.

Lãnh Liệt Hàn cười khê, ngừng đầu nhìn bộ dáng cau mày của cô nhóc "Bảo bối, cô ta không dám hỏi."

Hạ Du Huyền khê thờ dài một cái, ai dám mở miệng hỏi Lãnh gia nguyên nhân đây? Lãnh Liệt Hàn làm việc, chưa bao giờ chơi đúng luật. Cho dù anh muốn giết người, cũng chỉ vì chơi rất vui mà thôi.

Sự thật đúng là như thế.

Mới từ ngục giam dưới lòng đất lên mà Phác Cận Huệ đã gầy đi rất nhiều.

Cô ta cẩn thận quan sát tình huống xung quanh, xác định không có ai theo dõi mình, mới xoay người đi vào căn nhà trông giống như một ngôi biệt thự bị bỏ hoang.

Không người nào dám vào. Nhưng mà bên trong cũng xa hoa đến tận cùng.

Tất cả đồ đạc đều phát ra ánh sáng vàng rực rỡ, chói mắt khiến cho người ta không biết làm sao. Phác Cận Huệ quen thuộc đi lên tầng hai, lặng lẽ mở cửa phòng màu vàng ra.

Bên trong có một người đàn ông đang ngồi một mình.

Người đàn ông này mặc dù không có chói mắt cũng như không có khí chất bằng Lãnh Liệt Hàn và Sở Thiên Ngao. Nhưng cũng đủ khiến cho mọi người phải ngạc nhiên về vẻ ngoài anh tuấn khôi ngô của người đàn ông này.

Thật giống như tác phẩm hoàn mỹ do Thượng Đế điều khắc ra. Một đầu tóc ngắn màu bạc, mắt xéch màu xanh tã mị bị cặp kính che lại. Nhưng vẫn không ngăn được vẻ anh tuấn làm cho người khác rung động.

Người đàn ông lộ ra nửa người trên trần trụi, nửa thân dưới chỉ có một chiếc khăn tắm bao bọc.

Dường như đã sớm biết Phác Cận Huệ sẽ đến, trên bàn để sẵn hai ly trà nóng.

"Huệ Nhi, tới đây." Anh ta mở miệng, nhếch môi.

Phác Cận Huệ giống như bị câu mắt hồn, đàn độn đi về phía người đàn ông, giăng hai chân ngồi trên đùi anh ta, hai tay vòng qua cổ, môi đỏ mọng khê mở "Thuộc hạ tham kiến Liệt Diễm chủ nhân."

Liệt Diễm khê gạt đầu, tay phải cầm lấy ly rượu đỏ, tay trái lười biếng nâng cầm Phác Cận Huệ "Huệ Nhi của tôi, em có phải đã quá vội vàng rồi hay không? Lại dám lái xe đụng vào người phụ nữ của Lãnh Liệt Hàn?"

Phác Cận Huệ cúi đầu "Thuộc hạ biết sai rồi, xin Liệt Diễm chủ nhân trừng phạt."

Liệt Diễm đem rượu đỏ hắt ra ngoài cửa sổ, một tay gạt quần Phác Cận Huệ xuống, chỉ còn để lại một cái quần lót màu da, thế nhưng trong mắt người đàn ông này không có một chút ham muốn nào.

Phác Cận Huệ sợ hãi kêu một tiếng, mặc dù người đàn ông này không có câu hồn như Lãnh Liệt Hàn, nhưng cũng đủ khiến cho người ta phải đánh mắt

lý trí.

Phác Cận Huệ to gan vuron tay, giặt khăn tắm duy nhất trên người anh ta xuống. Chủ động nhích tới gần, thân thể bỗng nhiên, trong nháy mắt căng kín.

"Ừm a. . ." Phác Cận Huệ thoải mái rên rỉ ra tiếng, nhưng khuôn mặt người đàn ông vẫn như cũ không chút thay đổi, giống như việc không liên quan đến mình, chẳng qua chỉ là giống như đang thưởng thức trò chơi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Đồng tính

Liệt Diễm đẩy người phụ nữ ra, khuôn mặt lạnh băng nói "Đủ chưa?"

Phác Cận Huệ phục hồi lại tinh thần, quỳ rạp trên mặt đất, run rẩy nói "chủ nhân Liệt Diễm, xin, xin lỗi."

Liệt Diễm lại giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, thân thể vẫn trần truồng như vậy đứng lên, cao ngạo nhìn xuống người phụ nữ dưới đất "Kế tiếp, tôi vẫn muốn em tiếp tục ở bên cạnh Lãnh Liệt Hân, tiếp cận công ty của hắn, đem tất cả những gì thuộc về hắn hủy diệt từng chút từng chút một."

Phác Cận Huệ nghe thấy vậy, gật đầu, mặc xong quần áo rồi đứng dậy "Vâng, chủ nhân Liệt Diễm." Sau đó rời khỏi biệt thự.

Sau khi đợi Phác Cận Huệ đi khỏi, từ trong phòng tắm lại xuất hiện một người đàn ông có diện mạo đẹp trai không khác gì Liệt Diễm.

Chỉ là, người đàn ông này lùn hơn Liệt Diễm một cái đầu, mái tóc màu bạc dài đến ngang eo. Diện mạo của anh ta còn xinh đẹp hơn cả con gái, giống như tiên nữ thời cổ đại, thế nhưng. . . Anh ta, lại là đàn ông.

Mái tóc dài màu bạc của người đàn ông che khuất đi một phần thân thể trần truồng, vẻ mặt bất mãn nói "Anh, vừa rồi sao anh lại có thể làm với cô ta?"

Người đàn ông này tên Liệt Hỏa, là em trai của Liệt Diễm, bọn họ, có mối quan hệ không bình thường. Trước mặt người ngoài, bọn họ giống như anh em bình thường, thế nhưng sau lưng lại là. . .

Liệt Diễm nhếch môi, kéo Liệt Hỏa vào trong lòng mình, mở miệng cười xấu xa "Sao vậy? em ghen sao?"

Liệt Hỏa tỏ ra bất mãn, hất mặt sang hướng khác, không thèm để ý đến anh ta nữa.

Liệt Diễm cung chiêu nhìn Liệt Hỏa "Hóa nhi của anh, em có biết rằng, chỉ có em mới làm anh động tình."

"Nhưng mà, anh, vừa rồi đã làm với cô ta, anh xem, chỗ đó của anh vẫn còn độ ẩm của người phụ nữ đó." Liệt Hỏa không cam lòng nắm lấy vật to lớn của Liệt Diễm.

Trong mắt Liệt Diễm chột lóe lên một chút lửa dục, nhanh chóng đẩy ngã Liệt Hỏa xuống giường, để cho anh ta đưa lưng về phía mình, vật to lớn bỗng đâm mạnh vào mông Liệt Hỏa.

"A. . . anh, nhẹ chút. . . Ừm. . ." Liệt Hỏa ngâm nga ra tiếng.

"Ừ. . . a. . . Hóa nhi của anh, em thật là mỹ vị, thật là đẹp." Liệt Diễm ghé vào trên lưng Liệt Hỏa, hạ thân dùng lực thúc mạnh.

"A ha. . . a, a. . . Nhẹ chút, anh." Hai bàn tay của Liệt Hỏa túm chặt lấy ga trải giường.

Liệt Diễm rút vật to lớn của mình ra, lại lật người Liệt Hỏa lên, để cho mặt anh ta đối mặt với mình, nắm chặt lấy điểm hồng hồng nho nhỏ của Liệt Hỏa, bàn tay to xoa nắn vật đó của Liệt Hỏa.

"A. . . Anh, dễ chịu quá. Ừm. . ."

"Hóa nhi của anh, Hóa nhi. . ." Liệt Diễm ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang động tình của Liệt Hỏa.

Đôi môi hồng hăng đề lên, đầu lưỡi hai người quấn quýt với nhau, kéo ra từng sợi bạc trắng.

"Ừm. . ." Cánh tay Liệt Hỏa vòng qua cổ Liệt Diễm, thân thể hai người dán sát vào nhau.

Liệt Diễm một tay ôm lấy Liệt Hỏa, một tay khác thì lúc mạnh lúc nhẹ nắm lấy vật kia của anh ta "A. . ."

Ở trên giường, hai người đang quay cuồng vì kích thích. Người bên ngoài không biết, lại tưởng rằng là một cặp nam nữ bình thường đang hoan ái, trên

thực tế, chỉ có bản thân bọn họ mới biết. . .

Hai người đàn ông yêu nhau, chỉ trừ hai người bọn họ, ngoài ra không một ai biết chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Tuyển thư ký

Biệt thự bên bờ biển

Lãnh Liệt Hàn ôm Hạ Du Huyền vào trong ngực, trên tay vẫn cầm một chiếc laptop, đang xử lý công việc ở công ty.

Hạ Du Huyền nói đùa "Hàn, anh không sợ em nhìn thấy bí mật quan trọng của công ty, sau đó tiết lộ ra ngoài sao?"

Lãnh Liệt Hàn híp híp đôi mắt màu lam, ngừng công việc trên tay lại, đem máy tính đặt sang bên cạnh, khóa chặt Hạ Du Huyền vào trong ngực "Không sao, bảo bối muốn thế nào, anh cũng đều chiều theo."

Hạ Du Huyền hếch hếch môi "Thôi đi, Hàn, nghe nói anh muốn tuyển thư ký?"

Người đàn ông nhú mày, ý bảo cô nói tiếp.

"Không bằng để cho tiểu nữ giúp Lãnh đương gia tuyển chọn? Ý đương gia như thế nào?" Hạ Du Huyền ôm cổ Lãnh Liệt Hàn, cười khẽ nói.

"Được a, anh không ngại để bảo bối tự làm thư ký của anh đâu." Lãnh Liệt Hàn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Đôi mắt đẹp của Hạ Du Huyền bỗng trừng lên "Mới không cần, thứ đồ chơi này quá nhàm chán."

"Hử? Ở bên cạnh anh rất nhàm chán?" Lãnh Liệt Hàn nhú mày.

"Ai nha, không phải a, em nói là ở trong công ty anh rất nhàm chán, suốt ngày đối mặt với máy tính, như vậy không tốt cho da." Hạ Du Huyền nghiêm túc mở miệng.

Người đàn ông khẽ cười một tiếng "Ừm, cũng đúng. Thế nhưng bảo bối nhà anh trời sinh đoan trang xinh đẹp, làn da lại càng không phải nói đến, làm sao có thể sợ sự phóng xạ từ máy tính?"

Hạ Du Huyền phát hiện mình căn bản không thể đấu thắng võ mồm với người đàn ông này được, vì thế vội vàng nói sang chuyện khác "Hàn, chúng ta bây giờ liền đến công ty tuyển chọn thư ký đi."

Lãnh Liệt Hàn không nói, chỉ lười biếng gật đầu, sau đó ôm cô đi ra ngoài.

Công ty Lãnh Thị

Lãnh Liệt Hàn ôm Hạ Du Huyền vào trong lòng, khuôn mặt lạnh băng ngồi vào vị trí tổng giám đốc, nhìn vào bốn người phụ nữ ăn mặc cẩn thận ở trước mặt.

Hạ Du Huyền biết một người trong đó, đối với Lãnh Liệt Hàn lại càng quen thuộc hơn. Đó chính là Phác Cận Huệ.

Cô ta tại sao lại ở đây! ? Hạ Du Huyền nghi hoặc suy nghĩ.

Lãnh Liệt Hàn cung chiều nhìn Hạ Du Huyền, ôn nhu nói "Bảo bối, muốn người nào?"

Cảm giác giống như đang đi mua gà ở chợ thức ăn. Hạ Du Huyền không hề nghĩ ngợi, ngón tay thon dài chỉ vào khuôn mặt lạnh nhạt của Phác Cận Huệ "Cô ấy đi."

Lãnh Liệt Hàn đến nhìn cũng không thèm nhìn, anh biết bảo bối của anh sẽ chọn Phác Cận Huệ, gật đầu "Ừ, bốn người còn lại đi ra ngoài. Thanh Long, cậu đưa thư ký mới đi làm quen với môi trường xung quanh."

Thanh Long gật đầu "Vâng. Boss." Nói xong, liền dẫn Phác Cận Huệ đi ra ngoài.

Lãnh Liệt Hàn nhếch môi "Bảo bối, em cảm thấy anh có nên hỏi cái gì không?"

Hạ Du Huyền bùng tỉnh trong nháy mắt, đúng a, cái gì cũng không giấu được người đàn ông này, huống chi cô vì cái gì mà chọn Phác Cận Huệ?

Hạ Du Huyền hôn lên hai bên gò má của người đàn ông "Hi hi, vẫn là Hàn nhà em hiểu em nhất."

Lãnh Liệt Hàn đứng dậy, ôm Hạ Du Huyền đi về phía phòng nghỉ bên trong phòng làm việc.

Cánh cửa mở ra, sau lưng vừa mới chạm vào tấm nệm mềm mại, người đàn ông liền ngay lập tức đè lên người cô, tỉ mỉ hôn lên trán cô rồi một đường đi xuống.

Hạ Du Huyền rất hiểu người đàn ông này, không cần nghĩ cũng biết, nụ hôn lên má vừa rồi của mình đã khơi dậy lửa dục bên trong của người đàn ông.

Tiếp theo đương nhiên lại là một màn vận động kịch liệt. . .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Cà phê

Hạ Du Huyền cười xấu xa "Sương Sương thân mến, các cậu bao giờ thì đính hôn? Lúc đó mình cùng Hàn nhất định sẽ đến chúc phúc a."

Đường Sâm chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà, những điều từ trong miệng Hạ Du Huyền nói ra vốn chẳng có chuyện gì tốt đẹp.

Còn Mộc Y Sương vẫn cố tình cười như một kẻ ngốc "Được a được a, một tuần sau, cậu nhất định phải đến nha."

"Nhất định nhất định." Hạ Du Huyền nhún mày nhìn Đường Sâm.

Đường Sâm chỉ cảm thấy một hồi gió lạnh thổi qua. Quả nhiên, bên cạnh tên yêu nghiệt kia đã lâu, con mèo nhỏ cũng sẽ biến thành sói đội lột cừu.

"Ặc, vậy chúng tôi không quấy rầy nữa, bái bai." Nói xong, Đường Sâm lập tức lúi cuồn kéo Mộc Y Sương rời đi. Nếu như còn tiếp tục ở lại, cũng không biết hai người nham hiểm kia sẽ lừa gạt cái gì đây.

Đường Sâm và Mộc Y Sương vừa rời đi, thư ký Phác Cận Huệ đã cầm văn kiện đi vào.

"Tổng giám đốc, nửa giờ nữa có một cuộc hội nghị." Phác Cận Huệ một thân trang phục đơn giản, áo váy trắng đen mặc trên người của cô, tóc vàng gọn sóng tùy ý xõa xuống, cả người thoát nhìn vừa thành thực vừa không mất đi sự quyền rũ.

Chỉ tiếc là, trong mắt của người đàn ông chỉ có một mình Hạ Du Huyền.

Thấy Lãnh Liệt Hàn không trả lời, Hạ Du Huyền nhìn thoáng qua Phác Cận Huệ "Ừ, biết rồi. Nói này, tiểu thư Phác Cận Huệ thật đúng là chuyên nghiệp nha, mới được chọn làm thư ký, đã bắt đầu công việc."

"Thư ký luôn ở bên cạnh tổng giám đốc, mà ở gần một vị tổng giám đốc hoàn mỹ như vậy, không phải luôn cần một thư ký toàn năng hay sao?" Hai bàn tay Phác Cận Huệ âm thầm nắm thành quyền, nhắc nhở mình: Đây chỉ là một cô nhóc miệng còn hôi sữa mà thôi, còn chưa đủ để đem ra uy hiếp mình. Tổng giám đốc đối với cô ta cũng chỉ là nhất thời cao hứng mà thôi.

"Hả? Toàn năng sao? Nếu là toàn năng, vậy sao một ly cà phê thậm chí một chén nước trà cũng không mang tới?" Hạ Du Huyền nhún mi.

"Cái này...?" Phác Cận Huệ không nói được lời nào.

"Còn không đi." Lãnh Liệt Hàn cau mày, gầm nhẹ nói.

"Dạ, tổng giám đốc." Phác Cận Huệ không cam lòng nhìn Hạ Du Huyền một cái, đạp giày cao gót đi ra ngoài.

"Bảo bối, tâm tình không tốt?" Lãnh Liệt Hàn vuốt vuốt mái tóc Hạ Du Huyền, cưng chiều nhìn cô.

"Hử? Không có, chỉ là có chút nhàm chán." Hạ Du Huyền nhu thuận như một con mèo nhỏ úp mặt vào trong ngực Lãnh Liệt Hàn, con ngươi trong nháy mắt đỏ lên.

Đôi môi mòng khêu gợi của người đàn ông bắt lấy cái miệng nhỏ nhắn, đầu lưỡi tiến nhanh vào bên trong, thật chặt ở chung một chỗ dây dưa.

"Cốc, cốc." Tiếng gõ cửa vang lên, Hạ Du Huyền đẩy người đàn ông đang động tình hôn mình ra, người đàn ông bị đẩy ra, sắc mặt đen lại, bộ dáng chưa thỏa mãn dục vọng, lạnh lùng nhìn Hạ Du Huyền.

Cô ủy khuất nhìn anh "Hàn, có người tới."

"Vào đi." Hạ Du Huyền nói thay Lãnh Liệt Hàn. Ngoài cửa Phác Cận Huệ bùng một ly cà phê phần uất nầm thành nầm đấm, tổng giám đốc còn chưa lên tiếng, cô ta tại sao phải thay thế anh nói chuyện?

Thế nhưng, một người phụ nữ thông minh sẽ không bao giờ biểu hiện một chút khác thường nào ra ngoài, bùng cà phê vào. Khom người, đem cà phê đặt lên bàn "Tổng giám đốc, cà phê của ngài."

Cánh xuân lộ ra ngoài, khe rãnh thật sâu hoàn toàn đập vào mắt anh, Phác Cận Huệ còn đặc ý kéo kéo quần áo, mới đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Trả thù 1

Thế nhưng, một người phụ nữ thông minh sẽ không bao giờ biểu hiện một chút khác thường nào ra ngoài, bùng cà phê vào. Khom người, đem cà phê đặt lên bàn "Tổng giám đốc, cà phê của ngài."

Cánh xuân lộ ra ngoài, khe rãnh thật sâu hoàn toàn đập vào mắt anh, Phác Cận Huệ còn đặc ý kéo kéo quần áo, mới đứng lên.

Người đàn ông không chút biểu tình bùng cà phê lên, mới vừa uống vào miệng, liền bị tiếng kêu kinh ngạc của cô nhóc trong ngực làm cho giật mình, toàn bộ cà phê đều bị phun trở lại trong cổ.

"A. . ."

"Làm sao vậy?" Người đàn ông mang theo ánh mắt lo lắng.

"Ừm. . . Không có gì, chính là. . . Em nghĩ thấy cà phê thơm quá, em cũng muốn uống." Hạ Du Huyền oan ức nhìn Lãnh Liệt Hàn.

"Không nghe thấy sao? Còn không mau đi." Lãnh Liệt Hàn lần thứ hai trăm mặt, mang chút tức giận nói.

"Vâng, vâng, tổng giám đốc, tôi đi ngay đây." Phác Cận Huệ lập tức chạy ra ngoài. Đóng cửa lại, không cam lòng giẫm giẫm giày cao gót xuống nền mây cái.

"Chết tiệt Hạ Du Huyền, chờ xem, tôi nhất định phải đem cô kéo xuống, mạnh mẽ dằn vặt."

--- -----

"Hàn, còn không mau uống một chút? Đây chính là cà phê do cô gái xinh đẹp pha cho anh nha." Lãnh Liệt Hàn nhìn cô nhóc xinh đẹp trước mắt, biết rõ anh vừa phun ra ngoài, còn muốn anh uống vào?

"Nhóc con." Lãnh Liệt Hàn khẽ cười thành tiếng.

Hạ Du Huyền không để ý tới anh, chơi đùa ngón tay của chính mình. Lãnh Liệt Hàn thả cốc cà phê xuống, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô ngắm nghía "Giận rồi?"

"Nào dám a, tổng giám đốc anh hoàn mỹ như vậy, nhóc con bé nhỏ như em làm sao dám tức giận?" Rõ ràng là mùi vị chua chua.

Lãnh Liệt Hàn tâm tình rất tốt, bàn tay to lớn ôm lấy eo nhỏ của cô "Nhóc con, anh đối với cô ta chưa từng có tình cảm gì."

"Hừ, đúng vậy, không có cảm tình. Vừa rồi còn liên tục nhìn chăm chăm vào bộ ngực của người ta đấy." Hạ Du Huyền mím môi lại.

Lãnh Liệt Hàn trong nháy mắt hôn lên, bàn tay to lớn thăm dò vào bên trong Hạ Du Huyền, cách nội y xoa nắn, thanh âm khiêu gợi nói "Bảo bối, anh chỉ động tình với một mình em."

Hạ Du Huyền lần thứ hai đẩy anh ra, dánh về kiều mị khiến người ta không nhận được mạnh mẽ thương yêu một phen "Hàn, không được, lát nữa sẽ có người vào đây."

Nói xong, cửa lần thứ hai vang lên, Phác Cận Huệ trực tiếp mở cửa đi vào "Hạ tiểu thư, cà phê của cô."

Hạ Du Huyền hài lòng nhảy lên, tiếp nhận cà phê, nghĩ một cái "Oa, đây chính là cà phê sao? Thơm quá, Hàn, em chưa có uống qua."

"Thật sao? Vậy Hạ tiểu thư phải cố gắng thưởng thức rồi." Phác Cận Huệ ánh mắt lóe lên về khinh bỉ.

Hạ Du Huyền gật gù, nhanh chóng uống một hớp "Phụt. . ." Thế nhưng toàn bộ lại bị phun về phía Phác Cận Huệ.

"A. . . Cô, cô. . ." Phác Cận Huệ không thể tiếp tục duy trì hình tượng thực nữ, cả người run rẩy, nhìn vào ngực lớn đầy vết bẩn.

Kẻ cầm đầu còn bày ra bộ mặt vô tội nhìn về phía Lãnh Liệt Hàn "Hàn, em, em không phải cố ý. Thật sự. . ."

Lãnh Liệt Hàn cong môi "Thư ký Phác, cô trước tiên đi đổi bộ quần áo khác đi."

"Vâng, tổng giám đốc." Phác Cận Huệ mang theo vẻ mặt tức giận đi ra ngoài.

Hạ Du Huyền chạy về phía Lãnh Liệt Hàn, ngồi lên đùi anh "Hàn, anh biết em không phải cố ý."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Trả thù 2

Lãnh Liệt Hàn nhếch môi "Thư ký Phác, cô trước tiên đi đổi một bộ quần áo khác đi."

"Vâng, tổng giám đốc." Phác Cận Huệ mang theo vẻ mặt tức giận đi ra ngoài.

Hạ Du Huyền chạy về phía Lãnh Liệt Hàn, ngồi lên đùi anh "Hàn, anh biết em không phải cố ý."

"Ừm, bảo bối không phải cố ý, vậy bây giờ đã chơi đủ chưa?" Lãnh Liệt Hàn nhún mày, khẽ mồm xuống cổ Hạ Du Huyền.

"Ha ha ha, lại bị anh nhìn ra rồi, thế nhưng em vẫn muốn chơi tiếp?" Hạ Du Huyền cười 'khanh khách' ra tiếng.

"E hèm? Bảo bối, như thế nào? anh thật là thâm khi yêu phải tiêu bại hoại như em." Lãnh Liệt Hàn hơi hơi thờ dốt, tựa vào cổ Hạ Du Huyền, nhẹ nhàng gặm cắn.

"Ha ha. . ."

"Hàn, đừng đùa nữa, không phải anh sắp hợp sao?" Hạ Du Huyền mở to đôi mắt hồng tím, nhìn vào người đàn ông.

"Ừm." Người đàn ông nhẹ nhàng đáp một tiếng, rồi ôm cô đi ra ngoài.

Đúng lúc Phác Cận Huệ thay xong quần áo đi tới, lửa giận trong lòng đã giảm xuống không ít "Tổng giám đốc, đã đến giờ họp rồi."

Lãnh Liệt Hàn không trả lời, tiếp tục đi về phía trước, Hạ Du Huyền nhìn theo Phác Cận Huệ ở phía sau, ngọt ngào nói "Chị, vóc người của chị thật là đẹp a."

Phác Cận Huệ nhếch môi, được người khác khen ngợi đương nhiên là rất vui "Ha ha, Hạ tiểu thư thật biết nói chuyện."

"Hử? Không có a, em chỉ là vừa vặn nhìn thấy khi chị bị cà phê bắn vào mà cúi người xuống, chỗ đó đã lộ ra hết, thật là lớn a."

Một câu nói giống như vô cùng ngây thơ đó, lại nhất thời khiến cho các đồng nghiệp xung quanh nổi lên bàn luận xôn xao.

Sắc mặt Phác Cận Huệ tái nhợt, Hạ Du Huyền tiếp tục nói, giống như rất tui thân "Hài, nếu như em biết phẫu thuật thẩm mỹ hiện nay phát triển như vậy, lúc trước em đã không cần bôi bỏ nhiều đu đủ như vậy."

Lãnh Liệt Hàn cười xấu xa đến gần bên tai Hạ Du Huyền "Nhỏ sao?"

Sắc mặt Phác Cận Huệ càng thêm tái nhợt. Mọi người xung quanh từ ánh mắt hâm mộ đổ kỵ, lại biến thành khinh thường sâu sắc.

Phác Cận Huệ không nói gì, cúi đầu, làm cho người ta không thấy rõ biểu tình lúc này của cô ta.

Trong phòng hội nghị

Các vị quản lý cấp cao đều đã ngồi xuống, chỉ còn đợi duy nhất một vị đại nhân vật đi đến. Nhìn thấy Lãnh Liệt Hàn xuất hiện, sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên nghiêm túc.

Nhưng khi nhìn thấy cô gái trong lòng người đàn ông, mọi người đều vô cùng kinh ngạc. Phải biết rằng, hội nghị lần này rất quan trọng và vô cùng bí mật a.

Hạ Du Huyền cũng không đùa giỡn nữa, ôm lấy máy tính của Lãnh Liệt Hàn, thu người lại ngồi trên ghế sofa chơi điện tử.

Lúc này, Phác Cận Huệ đã đè nén cơn giận xuống, đi vào trong, biểu tình trên mặt đã được thay bằng sự thành thực chuyên nghiệp.

Đứng trước màn hình lớn "Chào mọi người, tôi là Phác Cận Huệ, hội nghị lần này sẽ do tôi chủ trì, tiếp theo để tôi giải thích cho mọi người một chút."

Rút ra cây gậy nhỏ màu trắng bạc chỉ vào số liệu trên màn hình lớn, không thể không nói, Phác Cận Huệ quả thật là người phụ nữ có năng lực.

Thế nhưng... Hội nghị diễn ra còn chưa tới năm phút, đèn đỏ báo động đã vang lên.

Ngoại trừ Lãnh Liệt Hàn và cô nhóc đang co người ngồi trên ghế sofa ra, tất cả mọi người đều sững sốt đứng dậy, phải biết rằng, hội nghị lần này quan trọng như thế nào, nếu như bị lộ ra ngoài, công ty có thể sẽ phải tổn thất đến hơn một tỷ.

Bảo vệ xông vào "Tổng giám đốc, không xong rồi, hệ thống giám sát tối đen, không khởi động lại được nữa."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Nhóc con, đến anh cũng dám lừa gạt sao?

Thế nhưng... Hội nghị diễn ra còn chưa tới năm phút, đèn đỏ báo động đã vang lên.

Ngoại trừ Lãnh Liệt Hàn và cô nhóc đang co người ngồi trên ghế sofa ra, tất cả mọi người đều sững sốt đứng dậy, phải biết rằng, hội nghị lần này quan trọng như thế nào, nếu như bị lộ ra ngoài, công ty có thể sẽ phải tổn thất đến hơn một tỷ.

Bảo vệ xông vào "Tổng giám đốc, không xong rồi, hệ thống giám sát tối đen, không khởi động lại được nữa."

"Chuyện gì xảy ra? Tại sao có thể như vậy?" Phác Cận Huệ cũng bị rối loạn, gõ gõ bàn phím, nhưng làm thế nào cũng không có tín hiệu.

Lúc này, đôi chân thon dài của người đàn ông bước xuống, đi đến trước ghế sofa, dụ dỗ cô gái "Bảo bối, em tới thử xem sao?"

Hạ Du Huyền ngược mắt lên nhìn, đứng dậy, đi đến phía trước màn hình, ngón tay thon dài thần tốc gõ trên bàn phím. Không đến một phút, toàn bộ hệ thống khởi phục lại bình thường.

Tất cả mọi người đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc về khả năng của cô trước mặt. Thế nhưng về mặt Phác Cận Huệ vẫn lúng túng xấu hổ như trước, hơn nữa lại càng không cam lòng.

"Tổng giám đốc, vừa mới tra ra được, là do viruts độc từ... từ... từ..." Một người bảo vệ khác đi vào, dè dặt nhìn thoáng qua Phác Cận Huệ.

"Là người nào? Rốt cuộc là ai?" Các vị quản lý cấp cao bắt đầu hô to.

"Là, là xuất phát từ máy tính của thư ký Phác." Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Phác Cận Huệ, lúc này, cô ta đang hết sức kinh ngạc.

"Không, không phải tôi, thật sự không phải tôi. Tổng giám đốc..." Phác Cận Huệ ra sức khoát khoát cánh tay.

"Cái gì? Thư ký mới tới lại dám cả gan tiết lộ bí mật?"

"Đúng vậy, tổng giám đốc, tôi nghĩ chuyện này nên báo cảnh sát."

"Bảo bối, em nghĩ nên xử trí như thế nào?" Thế nhưng lúc này Lãnh Liệt Hàn lại trung cầu ý kiến của Hạ Du Huyền.

"Hàn, em nghĩ không nhất thiết phải báo cảnh sát, để cho cô ấy thu xếp lại đồ đạc là được rồi." Hạ Du Huyền bày ra gương mặt không đành lòng.

Người đàn ông nhếch môi, ôm lấy Hạ Du Huyền "Ừm, làm theo lời bảo bối. Thanh Long, Ngân Long ở lại."

"Vâng, Boss." Thanh Long, Ngân Long đồng thời đáp lại.

Bên trong xe thể thao

Lãnh Liệt Hàn nhìn bảo bối trong ngực "Nhóc con, em có biết chỉ một chút xíu thông tin vừa rồi bị lộ ra, anh sẽ tổn thất bao nhiêu không?"

"Chắc, mới một tỷ ba thôi mà, tổng giám đốc sẽ không vì con số nhỏ như vậy mà tính toán với một người nghèo như em đó chứ." Hạ Du Huyền ưỡn khuỷu

chóp chóp hai mắt.

"Nhóc con." Người đàn ông nhếch môi, hung hăng hôn lên.

Hồi lâu sau, người đàn ông mới rời khỏi cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào kia. Hạ Du Huyền cẩn thận quan sát sắc mặt người đàn ông.

"Hàn, em không có làm tổn thất một chút tiền nào của công ty a, thật đó, đây chỉ là thủ thuật che mắt mà thôi." Hạ Du Huyền vẫn sợ người đàn ông tức giận, cấp tốc giải thích.

"Nhóc con, ngay cả anh em cũng dám gạt rồi hả? Hừ?" Lãnh Liệt Hàn lại cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng.

"Anh còn không biết, bảo bố nhà anh là cao thủ máy tính hay sao?"

"Không tính là cao thủ, thế nhưng từ một chiếc máy tính mà thâm nhập vào một chiếc máy tính khác thì rất đơn giản. Anh thử nghĩ xem, máy tính của anh và máy tính của Phác Cận Huệ được kết nối với nhau, vì vậy để gửi đến một chút thứ linh tinh vào đó là rất dễ dàng nha." Hạ Du Huyền nói.

"Tiểu bại hoại thông minh." Lãnh Liệt Hàn sùng nịnh cười, cọ cọ lên chiếc mũi cao thẳng của cô.

"Vừa rồi anh đã nói, nói rằng thật thâm khi yêu phải tiểu bại hoại như em. Vậy anh sẽ không hối hận đó chứ?"

"Yêu tinh." Nói xong, một lần nữa bá đạo hôn lên đôi môi đỏ mọng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Gặp trai đẹp trên đường

Trên đường phố phồn hoa náo nhiệt.

Mộc Y Sương hưng phấn lôi kéo Hạ Du Huyền chạy tán loạn khắp nơi. Nếu như là bình thường, Hạ Du Huyền sẽ luôn luôn bị người đàn ông Lãnh Liệt Hàn kia bá đạo chiếm hữu, muốn liếc mắt nhìn cô ấy một chút cũng không được, cũng chiều đến muốn chết đi được.

Hôm nay trong hắc đạo có hội nghị quan trọng, cho nên Lãnh Liệt Hàn mới phải tự mình dự họp.

Vì vậy, Hạ Du Huyền hôm nay là thuộc về Mộc Y Sương cô.

"Sương Sương, cậu rốt cuộc muốn lôi kéo mình chạy đi đâu?" Hạ Du Huyền bắt đầu dĩ nhiên, cô gái ở phía trước vẫn đang chạy không ngừng, giống như không biết mệt là gì.

"Ai nha, Huyền Huyền. Mình cho cậu biết nha, đợt lát nữa dẫn cậu đến chỗ này rất hay. Bên trong có rất nhiều anh chàng đẹp trai nha." Mộc Y Sương đúng là người mê trai trầm trọng.

Hạ Du Huyền nâng chán, cô gái nhỏ này từ bé đã là một đại hảo sắc, cứ hề nhìn thấy anh chàng đẹp trai nào liền ngay cả bản thân cô ấy tên là gì cũng không biết.

"Sương Sương, Đường Sâm nhà cậu cũng là đại soái ca a, tại sao không nhìn anh ta?" Lãnh Liệt Hàn thì lại càng hoàn mỹ. Hạ Du Huyền cau mày, dừng bước, đứng tại chỗ.

"Ai nha, cái đó không giống. Đường Sâm nhìn chán rồi, soái cái P(cái mông) a? Còn có a, Lãnh Liệt Hàn nhà cậu cũng là anh chàng đẹp trai hiếm có, có điều ai dám nhìn?" Mộc Y Sương ám muội nháy mắt với Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền xem thường nâng khóe miệng "Này, được rồi. Trên thế giới nhiều anh chàng đẹp trai như vậy, cậu nhìn không hết đâu. Lại nói, cậu còn có Đường Sâm a."

Mộc Y Sương bĩu môi, không nói lời nào.

"A a a. . . Tránh ra, mau tránh ra. Sắp đâm vào rồi a." Từ phía xa xa có một chiếc xe máy mất khống chế, đang lao đầu về phía Hạ Du Huyền.

Đúng lúc sắp đâm vào, có một sức lực mạnh mẽ kéo Hạ Du Huyền ra.

"A." Một tiếng kêu rên.

Hạ Du Huyền ngẩng đầu lên, là một người đàn ông có mái tóc rối màu bạc rất chói mắt, khuôn mặt đẹp trai, thoát nhìn ảm áp như ánh mặt trời. Con

ngươi màu xanh đẹp để nhiễm thêm một chút đau đớn.

"Ách. . Anh, không sao chứ." Hạ Du Huyền nhìn người đàn ông vài lần, cảm thấy người đàn ông này tuy rằng không thể sánh bằng Lãnh Liệt Hàn, có điều, khí chất lại rất xuất chúng.

"Ừm. . . Không có chuyện gì." Người đàn ông hồi phục nụ cười tươi tắn ấm áp, trả lời.

"Huyền Huyền, cậu không sao chứ." Mộc Y Sương căng thẳng kiểm tra khắp người Hạ Du Huyền.

"Yên tâm, Sương Sương, mình không sao. Ngược lại là anh chàng đẹp trai này mới có sao đó." Nói đến anh chàng đẹp trai, Mộc Y Sương đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh toả sáng.

"Anh chàng đẹp trai, anh tên gì? Có muốn tôi. . . chúng tôi đưa anh đi bệnh viện?" Về mặt Mộc Y Sương vô cùng hưng phấn, rõ ràng người ta còn đang bị thương đấy.

"Không cần, không có chuyện gì." Người đàn ông cười cười, lịch sự từ chối.

"Được rồi. Nhưng mà anh đã cứu Huyền Huyền. Coi như anh không đi bệnh viện, nhưng tốt xấu gì anh cũng phải nói cho chúng tôi biết anh tên gì chứ, lưu lại số điện thoại, sau đó chúng tôi sẽ nhiệt tình báo đáp a." Nói cho cùng, Mộc Y Sương chính là muốn phương thức liên lạc.

Cô xin thề, người đàn ông này tuyệt đối là người đẹp trai tiếp theo cô nhìn thấy sau Lãnh Liệt Hàn, Sở Thiên Ngao và Đường Sâm. Anh ta quá đẹp trai.

"Hix. . ." Người đàn ông nhìn vào vẻ mặt nhàn nhã lại mang theo một chút xa cách của Hạ Du Huyền ở bên cạnh. Trong ánh mắt chợt lóe lên một chút nghiền ngẫm rồi biến mất rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Hứng thú

Cô xin thề, người đàn ông này tuyệt đối là người đẹp trai tiếp theo cô nhìn thấy sau Lãnh Liệt Hàn, Sở Thiên Ngao và Đường Sâm. Anh ta quá đẹp trai.

"Hix. . ." Người đàn ông nhìn vào vẻ mặt nhàn nhã lại mang theo một chút xa cách của Hạ Du Huyền ở bên cạnh. Trong ánh mắt chợt lóe lên một chút nghiền ngẫm rồi biến mất rất nhanh.

"Ừm. . . Có thể..." Người đàn ông làm bộ chăm chú suy tư một chút, rồi gật đầu nói.

"Vậy thì nhanh lên một chút, nhanh lên một chút." Nói xong, Mộc Y Sương vội lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị bấm số. Hạ Du Huyền không nói gì nhìn cô gái mê trai tới cực điểm này.

"Tôi tên Liệt Diễm, mới du học nước ngoài về, hiện đang làm bác sĩ thực tập cho bệnh viện Đệ Nhất." Liệt Diễm nhàn nhạt cười.

"Bác sĩ?" Hạ Du Huyền cau mày. Người đàn ông này xem ra rất hòa nhã lịch sự. Có điều, nội tâm lại chôn dấu một loại khí tức âm lãnh. Chỉ là rất khó phát hiện, hoặc là anh ta cố tình ẩn dấu bản chất thật bên trong con người mình.

"Tiểu thư hình như có hoài nghi đối với tôi?" Độ cong khóe miệng Liệt Diễm càng lúc càng lớn. Không hổ là cô gái của Lãnh đại đương gia, lại có thể lộ ra một chút khí thế vương giả. Con gái mà cũng có khí thế vương giả, thật đúng là hiếm thấy.

"Không có, chỉ là có chút nghi hoặc. Tôi cảm thấy anh sẽ là. . . Cảnh sát đấy." Hạ Du Huyền có ngụ ý nói.

"Ài? Tôi cũng cảm thấy tiền sinh Liệt Diễm anh nên làm cảnh sát, vô hình chung để lộ ra một loại khí phách." Mộc Y Sương gật đầu, cười nói.

"Ồ? Vậy sao? Nhưng mà thể chất của tôi hơi kém, không thích hợp làm cảnh sát, không thể làm gì khác hơn là làm bác sĩ, vì suy nghĩ cho sức khỏe của mình, cũng vì sức khỏe của người khác." Liệt Diễm giải thích, còn cố ý ho khan hai tiếng.

"Ồ. . . Vậy là chúng tôi hiểu lầm anh rồi." Hạ Du Huyền nói xong, điện thoại di động liền vang lên.

Nhìn thấy tên người gọi đến, nhếch miệng cười một tiếng "Chúng tôi có chút việc, xin đi trước. Khi nào có cơ hội nhất định sẽ báo đáp tiền sinh Liệt Diễm."

Nói xong, lời kéo Mộc Y Sương rời khỏi phố lớn.

Liệt Diễm nhìn theo bóng lưng Hạ Du Huyền rời đi, nhếch miệng cười âm lãnh "Cô gái này thật thú vị. Vẫn là cô gái đầu tiên làm mình nổi lên hứng thú."

Biệt thự gần biển

Lãnh Liệt Hàn và Đường Sâm từ sớm đã ngồi trên sofa trong phòng khách chờ đợi hai cô gái. Ngân Long và Thanh Long vẫn đứng bên cạnh như cũ.

Hạ Du Huyền lúi cúi kéo Mộc Y Sương bước vào, đi đến trước mặt hai người.

Lãnh Liệt Hàn lười biếng ngẩng đầu lên, quét mắt nhìn Hạ Du Huyền từ trên xuống dưới một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại vị trí hai cô gái đang nắm tay nhau, ánh mắt lạnh lẽo.

Đường Sâm nhanh chóng đứng dậy, tách tay hai người ra, quay về phía Lãnh Liệt Hàn nói "Hàn, Huyền Huyền. Lão gia nhà tôi muốn gặp cô gái nhà tôi, tôi đi trước đây."

Lãnh Liệt Hàn nhìn chằm chằm về phía Đường Sâm, giống như đang nói rằng, cậu mà đem móng vuốt của cô gái nhà cậu tách ra khỏi bàn tay bảo bối nhà tôi chậm một chút nữa thôi, tôi sẽ sai người chặt đứt tay cô ta.

Đường Sâm lúi cúi kéo Mộc Y Sương nhanh chóng rời đi. Ngân Long cùng Thanh Long cũng thức thời rời đi, bằng không, nếu như làm phiền Lãnh đại đương gia, không biết đương gia sẽ đem bọn họ phân phó đi đến nơi nào 'Bảo vệ môi trường'.

Lãnh Liệt Hàn cong cong khóe môi "Lại đây."

Hạ Du Huyền ngoan ngoãn đi đến, còn chưa kịp ngồi xuống, đã bị một luồng sức mạnh kéo xuống. Cái móng an vị trên đùi Lãnh Liệt Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Mẹ tới chơi 1

Lãnh Liệt Hàn cong cong khóe môi "Lại đây."

Hạ Du Huyền ngoan ngoãn đi đến, còn chưa kịp ngồi, đã bị một luồng sức mạnh kéo xuống. Cái móng an vị trên đùi Lãnh Liệt Hàn.

"Bảo bối, hôm nay đã đi đâu?" Lãnh Liệt Hàn cúi đầu vào cổ Hạ Du Huyền, tham lam hấp thụ hương thơm tự nhiên trên cơ thể cô.

"Hả. . . đi đến khu phố mua sắm gần bệnh viện Đệ Nhất."

"Ừm, có gì thú vị không?" Đôi môi Lãnh Liệt Hàn như có như không nhẹ nhàng chạm vào cằm cổ trắng ngần của Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền không an phận vịn vào cơ thể "Không, không có gì."

"Bảo bối, đừng lộn xộn." Âm thanh khàn khàn của Lãnh Liệt Hàn vang lên, nghe qua rất hấp dẫn, thế nhưng Hạ Du Huyền biết, người đàn ông này. . .

"Hàn, hôm nay em gặp một anh chàng rất đẹp trai." Hạ Du Huyền có ý đồ muốn đem dục hóa của người đàn ông này áp chế xuống, cho nên cố ý nói rằng mới quen một anh chàng đẹp trai. Trên thực tế đúng là mới quen một anh chàng đẹp trai thật.

"Hừ, hần ta có đẹp bằng anh không?" Thế nhưng, dường như không có tác dụng gì đối với Lãnh Liệt Hàn, anh chỉ nhàn nhạt hỏi lại.

Hạ Du Huyền nhìn Lãnh Liệt Hàn, được rồi, quả thật không có đẹp bằng anh. Hơn nữa cũng không yêu nghiệt bằng anh.

"Nhóc con, em dám nhìn người đàn ông khác ngoài anh sao?" Lãnh Liệt Hàn nhíu mày, bàn tay to lớn già tăng sức lực ôm chặt eo cô.

"Ừm. . . Không có, người đàn ông đó đã cứu em." Kỳ thật Lãnh Liệt Hàn đã sớm biết chuyện này. Nếu như không phải người vệ sĩ kia đúng lúc thông báo cho anh biết, anh cũng sẽ không gấp rút xử lý công việc nhanh đến như vậy.

Ngẫm nghĩ lại thấy Đường Sâm nói cũng đúng, Lãnh Liệt Hàn anh quả thật đã thất bại thảm hại trên người cô nhóc Hạ Du Huyền này rồi. Còn chưa có ra trận đã thất bại triệt để.

"Hừ." Lãnh Liệt Hàn hôn xuống cái miệng nhỏ nhắn, sau đó tiếp tục nói.

"Một lúc nữa 'mẫu thân đại nhân' sẽ qua đây, nhóc con, trên người em bẩn như vậy, không thể được. Đi, anh thay quần áo cho em." Lãnh Liệt Hàn không nói, Hạ Du Huyền còn không chú ý tới, trên bộ quần áo màu trắng của mình đã bị dính một mảng dầu mỡ rồi.

Có thể do chiếc xe máy mất không chế vừa rồi gây ra.

Hạ Du Huyền nhu thuận gật đầu, bị Lãnh Liệt Hàn ôm vào phòng ngủ chính trên tầng hai.

Lãnh Liệt Hàn đặt bảo bối lên giường, đi đến phía trước chiếc tủ quần áo sang trọng. Phía trên cánh tủ có gắn một con bướm màu tím vô cùng tinh tế và đẹp mắt, nhìn qua vô cùng trân trọng và thần bí, hoàn mỹ đến mức khiến cho người khác phải thốt lên lời thán phục.

Lãnh Liệt Hàn mở cánh tủ sang một bên, đúng lúc đang chuẩn bị cởi quần áo Hạ Du Huyền ra, lại bị cánh tay của cô bắt được "Hàn, em tự thay."

Đôi mắt màu lam của Lãnh Liệt Hàn thâm sâu híp híp lại "Không thích anh thay quần áo cho em sao?"

Hạ Du Huyền nhếch nhếch khóe miệng, nếu để người đàn ông này thay quần áo cho mình, vậy không biết có phải thay quần áo đến sáng mai hay không.

"Không phải, em chỉ là không muốn làm phiền anh mà thôi." Hạ Du Huyền lắc lắc cánh tay người đàn ông.

Lãnh Liệt Hàn kéo Hạ Du Huyền lại, ngay lập tức hôn lên tóc cô.

"Được rồi. Anh ra ngoài, nhanh lên một chút, nếu không anh sẽ vào đó." Lãnh Liệt Hàn cười nhẹ, rồi tham lam hôn xuống cánh môi của Hạ Du Huyền thêm một lần nữa, mới chịu rời đi.

Hai má Hạ Du Huyền đỏ ửng, không ngừng nghi hoặc, lần này người đàn ông đó lại tốt như vậy sao? Có lẽ do 'mẫu thân đại nhân' sắp đến, vì vậy không nghĩ nhiều nữa, bắt đầu thay quần áo. . .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Mẹ tới chơi 2

"Được rồi. Anh ra ngoài, nhanh lên một chút, nếu không anh sẽ vào đó." Lãnh Liệt Hàn cười nhẹ, rồi tham lam hôn xuống cánh môi của Hạ Du Huyền thêm một lần nữa, mới chịu rời đi.

Hai má Hạ Du Huyền đỏ ửng, không ngừng nghi hoặc, lần này người đàn ông đó lại tốt như vậy sao? Có lẽ do 'mẫu thân đại nhân' sắp đến, vì vậy không nghĩ nhiều nữa, bắt đầu thay quần áo. . .

Bên trong cánh tủ là một bộ váy rất đẹp, đẹp đến mức khiến cho người ta phải kinh ngạc.

Hạ Du Huyền không để ý nhiều lắm, nhanh chóng thay quần áo, sau đó đi ra khỏi phòng. Lúc này cô mới phát hiện ra, người đàn ông này không biết từ lúc nào cũng đã thay xong một bộ quần áo mới.

"Oa? Hàn, chúng ta mặc lịch sự như vậy, gặp mặt 'mẫu thân đại nhân' cũng không cần như vậy nha." Hạ Du Huyền nhíu mày.

"Tí nữa em sẽ biết." Lãnh Liệt Hàn cố ý nói mập mờ. Nắm tay Hạ Du Huyền xuống lầu.

Dưới lầu, hai vị phu nhân cao quý xinh đẹp đã ở bên dưới đợi sẵn. Khi nhìn thấy hai người bước xuống, lại càng thêm kinh diễm.

Cô gái mặc trên người một chiếc váy dài thuần trắng hở vai, xương quai xanh xinh đẹp như ẩn như hiện, chất liệu vải trắng của chiếc váy gần như trong suốt, tựa như đôi cánh thiên thần, hơi hơi phản chiếu, nhưng không hề hở hang. Dưới vạt váy là những đường cong cắt may tinh tế, thanh nhã bằng phẳng, để lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn như ngọc của cô thiếu nữ tuổi đôi mươi, mép váy được đính rất nhiều hạt kim cương, tầng tầng lớp lớp kim cương, tựa như vô số những giọt sương lấp lánh buổi sớm mai.

Mái tóc dài màu rượu đỏ hơi hơi xoắn, được thả bằng phẳng trên đầu vai, thoát nhìn vô cùng tự nhiên. Đôi mắt tím hồng đẹp đến mức khiến cho người ta phải say mê, cánh mũi cao thẳng, cái miệng nhỏ nhắn hồng nõn như cánh hoa anh đào. Gương mặt xinh đẹp trắng nõn như tuyết, hai bên gò má hơi hơi phồng hồng, vô cùng mê người.

Mái tóc màu tím bạc hơi hơi phủ xuống, khiến cho ánh sáng màu lam ngọc bích bên trong đôi mắt như ẩn như hiện, thứ ánh sáng mê người ấy trong veo, bên trong hàm chứa vô vàn những tia ôn nhu dịu dàng. Ngồi quan tĩnh xảo, làn da trắng nõn tựa như ngọc cổ ngàn năm, không một chút tỳ vết lại chứa đựng một loại cảm xúc lạnh băng. Bên khóe môi thoáng hiện lên một nụ cười cung chiêu vô cùng đẹp mắt.

Những khuy áo tinh tế được đính gọn gàng trên chiếc áo sơ mi màu trắng theo phong cách Anh, làm toát lên tác phong nghiêm nghị trầm ổn, vừa vặn tôn lên dáng người hoàn mỹ. Tuy không thắt caravat, thế nhưng trên cổ lại có đeo một chiếc vòng hình chữ thập rất tinh xảo, mang đến một loại khí tức vô cùng thần bí.

Hai người đẹp đôi đến mức khiến cho người ta không mở nổi hai mắt, làm lu mờ mọi cảnh vật xung quanh.

"Mẹ, đi Lệ. Hai người đến rồi a." Hạ Du Huyền mỉm cười ngọt ngào.

"Mẹ, đi Mẫn." Lãnh Liệt Hàn không có nhiệt tình như Hạ Du Huyền, nhàn nhạt chào hỏi.

Lười biếng ngồi xuống chiếc ghế sofa, Hạ Du Huyền ngồi trên đùi. Trong ánh mắt kiêu ngạo chỉ dung nạp duy nhất một mình bảo bối đang ngồi trước mặt.

Hai vị phu nhân nhìn nhau, lắc đầu không nói gì. Hàn, cái thằng nhóc này quá kiêu ngạo rồi, thế nhưng, sự kiêu ngạo này lại toát ra từ bản chất một cách vô cùng tự nhiên, chứ không phải loại cô tỏ ra kiêu ngạo.

"Mẫn nhi, nhìn đôi vợ chồng trẻ này xem, ngọt ngào như vậy, xem ra chúng ta cũng sắp có cháu trai cháu gái rồi a." Ngã Lệ cười nói.

"Đúng a, không biết cục cưng do hai đứa nhóc này sinh ra sẽ thông minh đẹp trai như thế nào a." Tạ Mẫn hòa theo nói.

"Mẹ, đi Lệ, hai người nói gì vậy a. Cái gì cục cưng, bọn con còn chưa kết hôn mà." Hạ Du Huyền ngượng ngùng nói.

Lãnh Liệt Hàn cười quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Mẹ tới chơi 3

"Mẹ, đi Lệ, hai người nói gì vậy a. Cái gì cục cưng, bọn con còn chưa kết hôn mà." Hạ Du Huyền thẹn thùng nói.

"Hả? Bảo bối muốn cùng anh kết hôn? Sao không nói sớm a, ngày mai anh sẽ chuẩn bị hôn lễ." Lãnh Liệt Hàn cười quỷ dị.

"Lãnh Liệt Hàn. Không cho nói lung tung." Hạ Du Huyền chu miệng nhỏ nói.

"Được rồi được rồi, hai cái đứa nhỏ này đừng trêu nhau nữa. Đi thôi, chúng ta còn có nơi phải đi." Tạ Mẫn cười khẽ, ánh mắt lóe lên một tia nghiêm túc.

"Hả? Đi đâu?" Hạ Du Huyền ngoan ngoãn ngồi trong ngực Lãnh Liệt Hàn, nhìn anh hỏi.

"Một lúc Huyền Huyền sẽ biết thôi." Ngã Lệ cố ý nói mập mờ giống Lãnh Liệt Hàn.

"A? Cái gì." Hạ Du Huyền bắt mắt nghiêng đầu.

Tạ Mẫn nhìn cô con gái bướng bỉnh của mình: Có lẽ, tính tình quật cường của bảo bối Huyền Huyền là giống cha của con bé.

Dọc đường đi, mọi người đều trầm mặc, hại Hạ Du Huyền cũng không dám nói lời nào, ở trong lòng ngực Lãnh Liệt Hàn cũng không dám động đậy.

Bốn người xuống xe, đi đến một bữa tiệc đứng ngoài trời.

Hạ Du Huyền kinh ngạc. Bên ngoài giống như một pháo đài pha lê cực kỳ tinh xảo. Rõ ràng là pha lê, nhưng lại không nhìn thấy một chút đồ vật nào ở bên trong.

Đi vào bên trong, tài năng của người thiết kế nên nơi này lại càng làm cho người ta phải kinh ngạc. Pháo đài ngoài trời, mặt trên là bầu trời sao loá mắt, xem ra đúng như suy đoán, mọi thứ bên trong toàn bộ đều là pha lê giống như bên ngoài, có điều không giống ở chỗ từ bên trong ta lại có thể nhìn thấy mọi thứ bên ngoài.

Tất cả mọi người ở bên trong đều tỏ ra kinh ngạc khi nhìn thấy bốn người.

Càng thêm nhiều ánh mắt nghi hoặc phóng về phía Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền trời sinh thần kinh mẫn cảm nói cho cô biết, những người này tuyệt đối không đơn giản.

Vốn hội trường còn ồn ào, nhưng khi bốn người đi vào thì im lặng đáng sợ.

"Hàn." Trái tim Hạ Du Huyền khẽ run, trong lòng ngực Lãnh Liệt Hàn hơi co lại.

Lãnh Liệt Hàn sùng nịch nở nụ cười "Bảo bối, đừng sợ."

Điều này làm cho người xung quanh càng kinh ngạc không ngậm mồm vào được, cái này, là Lãnh đương gia rung chuyển trời đất trong xã hội đen sao? Cưng nhiên lại có thể cười. . . bành bao đối với cô gái kia như vậy.

Chỉ thấy Tạ Mẫn cao quý như một nữ vương, đi về phía khán đài, ánh mắt lạnh lùng nhìn xung quanh một vòng "Ngày hôm nay triệu tập mọi người đến, là vì con gái bảo bối của tôi."

Lãnh Liệt Hàn ôm Hạ Du Huyền lên trên khán đài, không có nhìn về nơi khác, vẫn là sừng nịch nhìn bảo bối trong lòng ngực. Chỉ lo cô sẽ chịu đến một chút xúu tổn thương.

Hạ Du Huyền tuy rằng không biết đến cùng xảy ra chuyện gì, hơn nữa bộ dáng nghiêm túc này của mẹ cô chưa từng nhìn thấy. . . Trần ngập sát khí.

Thế nhưng cô biết, Nữ Vương đại nhân tuyệt đối không có đơn giản như vậy.

"Giống như mọi người suy nghĩ, người này chính là con gái tôi, Hạ Du Huyền." Tạ Mẫn nhếch môi, nhìn về phía Hạ Du Huyền.

Lãnh Liệt Hàn nhẹ nhàng thả Hạ Du Huyền xuống, Hạ Du Huyền sau khi đứng vững, nắm thật chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Dưới khán đài tiếng bàn luận dồn dập "Cái gì. . . Hoá ra đại mẫu hắc đạo quả thật có con gái, hơn nữa còn lớn như vậy."

"Đúng vậy, hoá ra lời đồn đại là thật sự."

"Vậy, trong hắc đạo đã có quy định rõ ràng, đại mẫu hắc đạo cùng lão đại tuyệt đối không được yêu nhau, hiện tại lại xuất hiện một cô con gái. Đại mẫu, tôi nghĩ ngài hiểu, tiếp theo nên làm như thế nào?" Không biết ở đâu truyền đến một âm thanh trào phúng, làm người ở dưới khán đài không dám thở mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Không giống Hạ Du Huyền

"Vậy, trong hắc đạo đã có quy định rõ ràng, đại mẫu hắc đạo cùng lão đại tuyệt đối không được yêu nhau, hiện tại lại xuất hiện một cô con gái. Đại mẫu, tôi nghĩ ngài hiểu, tiếp theo nên làm như thế nào?" Không biết ở đâu truyền đến một âm thanh trào phúng, làm người ở dưới khán đài không dám thở mạnh.

Đúng lúc mọi người đang im lặng đến đáng sợ. Hạ Du Huyền nói:

"Ai nói lão đại và đại mẫu hắc đạo không thể có tình yêu?"

"Tôi." Một người thanh niên tuổi còn trẻ đứng ra, xem thường nhìn về phía Hạ Du Huyền, nói cho cùng, đó chỉ là một cô bé thôi, sợ gì? Cho dù đại mẫu hắc đạo là mẹ của cô, nơi này nhiều người trong giới hắc đạo như vậy, ai không muốn vị trí lão đại và đại mẫu hắc đạo?

Hiện tại đại mẫu hắc đạo có một đứa con gái, thì càng dễ dàng đem vị trí đại mẫu hắc đạo kéo xuống.

"Thật không?" Hạ Du Huyền lười biếng nở nụ cười.

"Đúng vậy. Trong xã hội đen có quy định, lão đại và đại mẫu hắc đạo tuyệt đối không thể có tình yêu."

"Ồ. Nếu là quy định. . . ." Hạ Du Huyền liếc mắt nhìn Lãnh Liệt Hàn, Lãnh Liệt Hàn vẫn sừng nịch như cũ.

Kỳ thực, Lãnh Liệt Hàn so với lão đại và đại mẫu hắc đạo còn là nhân vật đáng sợ hơn. Xem ra người thanh niên này không biết Lãnh Liệt Hàn đi. Nếu không hẳn tuyệt đối không dám nói ra mấy câu như thế.

"Quy định do anh định đi." Hạ Du Huyền cố ý nghi ngờ hỏi Lãnh Liệt Hàn.

Lãnh Liệt Hàn gật đầu "Ừm."

"Như vậy, nếu quy định là do anh đặt, vậy cũng có thể sửa nha." Hạ Du Huyền nhàn nhạt nói ra một câu.

Thanh niên chăm chú cau mày, không nghĩ tới cái cô nhóc này lại to gan như vậy.

"Được. Thế nhưng. . ." Thanh niên còn muốn nói điều gì, lại bị Hạ Du Huyền cắt ngang.

"Không có thể nhưng. Trong xã hội đen người có quyền so với anh nhiều hơn nhiều, người khác còn chưa mở miệng, anh có tư cách gì?" Hạ Du Huyền cau mày, con ngươi tím hồng lạnh lẽo bắn về phía người thanh niên.

"Cô. . . Vậy cô có tư cách gì?" Thanh niên tức đến xanh mét cả mặt mày.

"Chỉ bằng tôi là. . ." Hạ Du Huyền bị Lãnh Liệt Hàn cắt ngang.

"Chỉ bằng cô ấy là cô gái của Lãnh Liệt Hàn tôi, không có tư cách sao?" Lãnh Liệt Hàn ánh mắt sắc bén như kiếm, truyền về phía người thanh niên.

Người xung quanh càng bị hàn khí cảm hoá, sợ sệt run lên mấy lần.

"Anh. . ." Người thanh niên không cam lòng đi khỏi phòng khách.

Chân còn chưa bước ra cửa, liền ngã xuống. Tất cả mọi người đều không hiểu đã xảy ra chuyện gì, trên khán đài người đàn ông ánh mắt vẫn sừng sững nhìn về phía cô nhóc mặt lạnh lạnh bên cạnh.

Người đàn ông ra tay lúc nào mọi người còn không thấy rõ, đúng là so với ác ma còn đáng sợ hơn.

Trong góc, một người đàn ông toả ra hơi thở lạnh như băng. Con mắt màu mực chăm chú khóa chặt trên người Hạ Du Huyền "A, lại để cho tôi ngạc nhiên đây. Hạ, Du, Huyền."

Chờ tất cả mọi người rời đi.

Trong đại sảnh xuất hiện anh em sinh đôi.

Người đàn ông tóc ngắn màu bạc và mũi cong cong khỏe miệng, trong mắt là nồng đậm cân nhắc. So sánh người đàn ông bên dưới gầy yếu mái tóc dài màu bạc, bắt mắt liếc mắt nhìn Liệt Diễm.

"Anh, anh thế nhưng lại liên tục nhìn chăm chăm vào cô gái Hạ Du Huyền nha." Liệt Hỏa bắt mắt quát.

"Hỏa nhi, mùi vị thật là chua." Liệt Diễm nhíu mày, ôm lấy Liệt Hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Hai người **

(Tác giả: Không thích nhảy đến đoạn này, nhưng vì đoạn sau cần.)

"Anh, anh thế nhưng lại liên tục nhìn chăm chăm vào cô gái Hạ Du Huyền đó."

Liệt Hỏa bắt mắt quát lên. "Hỏa nhi, mùi vị thật là chua." Liệt Diễm nhíu mày, ôm Liệt Hỏa vào lòng.

"Hừ, anh rõ ràng đã nói chỉ yêu mình em." Liệt Hỏa chu môi, giống như vô cùng uất ức.

Liệt Diễm nắm lấy cằm Liệt Hỏa, hung hăng hôn xuống hai phiến môi.

Hai cánh tay Liệt Hỏa vòng qua cổ Liệt Diễm, đầu lưỡi hai người quấn chặt lấy nhau, kéo ra vài sợi bạc trắng.

Liệt Diễm một tay ôm eo Liệt Hỏa, tay còn lại thăm dò vào nơi to lớn sớm đã dựng đứng cao ngất của Liệt Hỏa, xoa nắn nhiều lần.

"Ừm. . ." men theo âm thanh ngậm nga của Liệt Hỏa, hai người quỳ rạp xuống đất.

Liệt Diễm nhanh chóng đứng lên cởi bỏ quần áo của hai người, ngậm chặt đến tận gốc lửa dục của Liệt Hỏa.

"Ừm. . . Anh, em. . . sắp không nhịn được rồi." Liệt Hỏa cảm thấy thân thể của mình đang nóng muốn chết.

"Hừ? Hỏa nhi, không nhịn được thì bắn ra đi." Liệt Diễm vẫn ngáp chặt lửa dục của Liệt Hỏa như cũ.

"Umm a. . ." Chất lỏng dính dính bắn ra quá nhiều khiến Liệt Diễm phải nuốt xuống họng.

Liệt Hỏa thở hổn hển "Anh, em muốn. . ."

Liệt Diễm ngẩng đầu, nâng đôi chân thon dài của Liệt Hỏa lên, đem vật to lớn của mình chuẩn xác cắm vào mông anh ta, sau đó cứ như vậy vận động ra vào.

"A. . .Umm. . . A. . ."

Liệt Diễm không thể ngừng được tiếp tục vận động mãnh liệt. Đem toàn bộ bắn vào trong cơ thể Liệt Hỏa.

"Anh. . ." Liệt Hỏa khẽ mở đôi môi.

Liệt Diễm tiếp tục hôn môi Liệt Hỏa, đầu lưỡi điên cuồng càn quấy bên trong. Một bàn tay không ngừng khiêu khích hạt đậu nhỏ hồng hồng, bàn tay kia lại ra sức vuốt ve vật to lớn của Liệt Hỏa.

"Umm. . ." Thân thể hai người quấn chặt lấy nhau.

Nhưng không ngờ rằng, đúng lúc này Phác Cận Huệ bước vào, toàn bộ mọi thứ đã bị cô ta nhìn thấy.

"A. . ." Tiếng thét chói tai của Phác Cận Huệ đã lôi kéo thần trí của hai người quay trở lại.

Liệt Diễm không vui nhìn về phía Phác Cận Huệ. Liệt Hỏa lại càng bất mãn khi có người quấy rầy mình cùng anh trai thân mật.

"Chủ nhân Liệt Diễm. . . Người. . ." Phác Cận Huệ thề nhưng lại không sợ chết đi qua.

Liệt Diễm cúi đầu nói nhỏ vào tai Liệt Hỏa "Hóa nhi, có muốn chơi đùa phụ nữ không?"

Liệt Hỏa nhú mày, lắc đầu, anh ta vẫn cho rằng đàn ông cùng phụ nữ xxx là chuyện rất ghê tởm.

Liệt Diễm hôn xuống đôi môi Liệt Hỏa, đứng dậy, kéo Phác Cận Huệ vào trong ngực mình.

Phác Cận Huệ lập tức đỏ mặt, nhìn hai người đàn ông lửa thể như vậy, khiến cho toàn thân cô ta bắt đầu cảm thấy khô nóng.

"Hừ. . ." Liệt Diễm khinh thường cười lạnh, chỉ trong chốc lát đã cởi hết quần áo trên người Phác Cận Huệ xuống, không một mảnh vải che thân.

Không có báo trước, cứ như thế đâm mạnh vào cửa động phía trước của Phác Cận Huệ. "Umm a. . ."

Liệt Diễm nhìn về phía Liệt Hỏa, ý bảo anh ta tiến vào từ phía sau cô ta. Liệt Hỏa tuy cảm thấy rất ghê tởm, thế nhưng, nếu là mệnh lệnh của anh trai, anh ta chỉ đành. . .

Đi đến phía sau Phác Cận Huệ, dùng vật to lớn của bản thân phát tiết con tức giận, mạnh mẽ đâm vào.

Hai nguồn lực đồng thời tiến vào từ hai phía, khiến cho Phác Cận Huệ cảm thấy vừa đau đớn lại vừa sung sướng, thế nhưng phần lớn là cảm giác đau đớn.

Liệt Diễm dường như rất vừa lòng với biểu hiện của Liệt Hỏa. Lúc này, vẻ mặt Liệt Hỏa vô cùng hưởng thụ.

Giống như tìm thấy vật báu của thế gian, vật to lớn sớm đã chết ngất không ngừng xô xuyên từ phía sau Phác Cận Huệ.

Liệt Diễm nhếch môi, coi Phác Cận Huệ như một con rối trước mặt, không ngừng ra vào.

Cố tình làm ngơ như không thấy hạ thân của Phác Cận Huệ đang không ngừng chảy máu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Nhà họ Đường

Nhà họ Đường

Đường Sâm lôi kéo Mộc Y Sương bước vào cửa chính của nhà họ Đường.

"Hoan nghênh Đường thiếu trở về." Những nữ giúp việc đã đứng ở cửa từ sớm để chào đón Đường Sâm quay về.

Thanh âm nhức óc như vậy quả thật như muốn nhắc tung mái nhà lên. Mộc Y Sương bị dọa giật cả mình.

Người đàn ông trước mặt lại không tỏ ra kinh ngạc chút nào, giống như đã sớm thành thói quen.

Đường Sâm lôi kéo Mộc Y Sương đến phía trước ghế sofa ngồi xuống, sau đó bản thân đứng dậy, nói với quản gia đang đứng bên cạnh "Quản gia, lão già đi đâu rồi?"

"Dạ. . . Thiếu gia, Đường lão gia đang tưới hoa trong nhà kính." Quản gia len lén lau đi giọt mồ hôi hai bên thái dương. Mỗi lần thiếu gia về nhà, câu đầu tiên đều là như vậy. Thiếu gia vẫn luôn không biết trên biết dưới gọi ông nội của mình như thế.

"Hừ. Sương Sương. . . Ôi ôi ôi, sao em giận anh." Đường Sâm ôm lấy bắp chân của mình, nhăn nhó ngã mông xuống ghế sofa.

"Ai cho phép anh không biết lớn biết nhỏ như vậy, ông nội của mình thì không gọi, lại gọi là lão già?" Mộc Y Sương giống như đang giảng đạo cho Đường Sâm, đứng dậy chống nạnh.

"Mộc Y Sương em nổi điên cái gì vậy, không phải gọi lão già sao? có cần phải giận anh không?" Đường Sâm bắt mẫn kêu to.

"Cháu. . . Cái đồ tiểu tử thú này." Âm thanh già nua nhưng oai hùng từ phía sau hai người vang lên.

Đường lão gia một tay chống cây gậy trượng, tay còn lại run rẩy chỉ vào tên tiểu tử thú kiêu ngạo đến không coi ai ra gì ở trước mặt.

"Thì sao, lão già, rốt cuộc cũng chịu đi ra." Đường Sâm vẫn ăn nói không biết sống chết như cũ.

Một ly nước thủy tinh bỗng nhiên bị ném đến trước mặt. Thế nhưng Đường Sâm đã được trải qua huấn luyện, liền nhanh tay bắt lấy, nhú mày nhìn về phía Mộc Y Sương.

"Này, anh mới là ông xã của em đó. Tại sao em lại giúp đỡ ông nội? Chẳng lẽ, em gả cho ông nội anh sao?" Đường Sâm nói đùa.

"Cháu cái tên hỗn đản này, nói linh tinh cái gì vậy. Cháu. . . thật là tức chết tôi mà." Đường lão gia tuy tức giận nhưng cũng không làm ầm ỹ lên.

Mộc Y Sương hung hăng chùng mắt liếc nhìn Đường Sâm, đi đến trước mặt Đường lão gia giúp ông đứng vững "Ông nội, ông đừng nóng giận. Đừng chấp nhặt với kẻ không có văn hóa này."

"Em. . . Mộc Y Sương, em nói anh không có văn hóa?" Đường Sâm chỉ tay về phía Mộc Y Sương.

"Em chỉ nói người nào đó không có văn hóa, cũng không nói rõ là Đường thiếu a. . . Đừng có tự nhận như vậy. Thế nhưng tự mình biết mình như thế cũng là chuyện tốt." Mộc Y Sương cười tươi sáng lạn.

"Mộc Y Sương, em có dũng khí thì nói lại lần nữa xem." Giọng nói Đường Sâm vô cùng u ám.

"Nếu như không có dũng khí, em cũng đã không nói như vậy a." Mộc Y Sương nhú mày, nhìn thấy đáng vẻ nổi trận lôi đình của Đường Sâm, tâm tình dường như rất tốt.

"Em. . . Chết tiệt." Đường Sâm nói xong, xoay người đi lên lầu.

"Thôi đi." Mộc Y Sương bĩu môi khinh thường.

"Sương nhi a, tối nay có buổi yến hội do nhà họ Hạ tổ chức, cháu lên lầu chuẩn bị một chút đi. Buổi tối đi cùng tên nhóc kia." Đường lão gia nói.

"Dạ, cháu biết rồi. Ông nội." Mộc Y Sương nhu thuận gật đầu, đỡ Đường lão gia đi về phía sofa ngồi xuống. Sau đó mới xoay người lên lầu.

Đường lão gia hài lòng nhìn vào cô cháu dâu "Ừm, thằng nhóc kia thật có phúc khí, lấy được cô vợ tốt như vậy."

Thế nhưng, chuyện về sau, ai biết được. . .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Yến hội 1

Biệt thự nhà họ Hạ

"Mẹ, người còn chưa chịu thẳng thắn với con hay sao?" Hạ Du Huyền đứng trên ghế sofa, trừng mắt nhìn mẹ mình.

"Hixx. . . Được rồi được rồi, con xuống trước đi, tí nữa chẳng may bị thương thì làm sao?" Tạ Mẫn cau mày. Con bé này thật đúng là không sợ trời

không sợ đất.

"Hừ. Vậy mẹ nói đi." Cuối cùng Hạ Du Huyền vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Vừa rồi con cũng đã biết mẹ là đại mẫu hắc đạo đó thôi." Tạ Mẫn từ từ nói.

Hạ Du Huyền gật gật đầu.

"Như vậy, cha con chính là lão đại hắc đạo —— Hạ Tu."

"Cha của con, từ khi con mới sinh ra, đã biến mất không rõ tung tích. Đến giờ vẫn không biết cha con đang ở đâu. Có người nói ông ấy đã chết, lại có người nói ông ấy cố tình trốn đi. Có rất nhiều lời đồn đại không giống nhau. Thế nhưng mẹ vẫn tin chắc, cha của con, là do ông ấy vẫn còn việc chưa giải quyết xong. Ông ấy muốn giấu tất cả mọi người, cho nên mọi người không ai tìm thấy ông ấy."

Tạ Mẫn nhìn thấy Hạ Du Huyền không có phản ứng, tiếp tục nói "Chuyện của mẹ và cha con, ngoại trừ dì Lệ ra, thì không một ai biết. Thế nhưng. . . Lãnh Liệt Hàn cái tên nhóc này, thật đúng là thâm tàng bất lộ, chỉ sợ đã sớm biết chuyện này rồi."

"Làm sao Hàn lại biết?" Hạ Du Huyền nhíu mày.

"Ha ha, Huyền Huyền con không biết rồi. Lão đại và đại mẫu hắc đạo tuy là đại ca trong giới hắc đạo. Thế nhưng, bây giờ chỉ e là thực lực của Hàn đã mạnh hơn mẹ và cha con mất rồi. Hàn cái tên nhóc này a, cũng không biết thực lực của nó rốt cuộc là sâu rộng đến mức nào. Có lẽ, để cho nó đi tìm cha con, cũng không phải là một chuyện khó."

"Huyền Huyền, nếu con muốn gặp cha. . ." Tạ Mẫn còn chưa nói xong, đã bị Hạ Du Huyền lạnh lùng cắt ngang.

"Không cần, không phải mẹ đã nói, ông ấy sẽ không xuất hiện, ai cũng không tìm được hay sao? Cho dù Hàn có thể tìm thấy, con cũng không cần. Để cho ông ấy tự mình xuất hiện thì tốt hơn." Hạ Du Huyền nói xong, Trong câu nói của cô không hề có từ 'cha' hay những kiểu xưng hô khác về 'cha'. Mà chỉ dùng một từ xa lạ 'ông ấy'.

Tạ Mẫn cười khổ "Ừm, được rồi."

"Đúng rồi, mẹ. Không phải mẹ đã nói tối nay mẹ tổ chức một buổi yến hội hay sao? Tại sao lại đột ngột như vậy? Tổ chức yến hội gì?" Hạ Du Huyền nói sang chuyện khác, cô thật sự không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề miễn cảm này nữa.

"Ừ. Đúng vậy a, mọi người trong giới hắc đạo đều đã biết con gái của mẹ là ai. Làm sao có thể không tổ chức một buổi yến hội ra mắt con đây?"

"Hừ. . . Con cũng không muốn làm nhân vật chính của yến hội." Hạ Du Huyền bĩu môi, những thứ này trong yến hội nhằm chán muốn chết, toàn những gương mặt đối trá, mới nghĩ đến thôi đã thấy ghê tởm.

"Con yên tâm, đây chỉ là một thứ tiêu khiển thôi, con không cần ứng phó với bất kỳ người nào cả, con chỉ cần ngoan ngoãn chơi đùa với Hàn là được rồi."

"Ừm, tốt nhất là như vậy." Hạ Du Huyền chu chu cái miệng nhỏ nhắn.

"Bây giờ nhanh đi thay quần áo, buổi tối Hàn qua đón con." Tạ Mẫn nhìn theo bóng lưng rời đi của con gái mình, hơi hơi thở dài.

"Con biết rồi." Hạ Du Huyền khuất tay đi về đằng sau, bước nhanh về phòng: Yến hội? hay là một đám mặt người dạ thú trong giới hắc đạo? Ha ha, vậy cô có thể vui vẻ chơi đùa rồi.

"Ài, hi vọng về sau con có thể ứng phó thật tốt với mọi chuyện trong giới hắc đạo." Tạ Mẫn lo lắng nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Yến hội 2

Buổi tối, Tạ Mẫn đi đến hội trường tổ chức yến hội từ rất sớm.

Khi Tạ Mẫn vừa mới rời đi, chiếc xe thể thao của Lãnh Liệt Hàn cũng ngay lập tức phóng đến. Dừng lại trước cửa biệt thự nhà họ Hạ.

Người đàn ông nhẹ nhàng dựa vào bên cạnh cửa xe, một tay đút vào túi quần.

Dưới ánh trăng dịu nhẹ, đường cong gương mặt của người đàn ông tuấn mỹ tựa như khuôn mặt mềm mại của anh chàng đẹp trai Narcissus trong thần

thoại Hy Lạp cổ. Hai hàng lông mi dài dài tạo thành hình bóng mờ mờ dưới đôi mắt lam, tóc mái rối loạn hơi nghiêng nghiêng che đi đôi lông mày như ẩn như hiện, dưới sống mũi cao thẳng là một đôi môi tinh tế, hơi hồng hồng tựa như những cánh hoa hải đường. Ngoài ra, làn da của anh cũng cực kỳ trắng, dưới mái tóc màu tím bạc chột hiện lên một đôi mắt lấp lánh khác người, dung mạo tinh tế kết hợp với dáng người hoàng kim cao khoảng 1m87. Khóe miệng mang theo một nụ cười tà mị, khiến cho người ta cảm thấy vừa tà ác lại vừa nguy hiểm.

Ánh mắt tà mị của người đàn ông chột hiện lên một tia kinh diễm khi nhìn thấy Hạ Du Huyền xuất hiện.

Mái tóc màu rượu đỏ dài thướt tha tùy ý khoác lên vai, tóc mái hơi nghiêng nghiêng vừa vắn phủ xuống mí mắt, hàng lông mi khê chớp, ánh mắt mông lung như có điều muốn nói, cánh mũi xinh xắn cao thẳng vừa phải, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi phiến hồng, cánh môi ướt át khiến cho người ta thật muốn cắn xuống một cái. Trên người mặc một chiếc váy trắng liền thân, không mang theo bất kỳ một món đồ trang sức nào, nhưng khi chúng được mặc trên người cô lại không có một chút cảm giác tầm thường nào.

Chỉ là một chiếc váy liền thân bình thường, nhưng khi mặc trên người Hạ Du Huyền lại lộ ra một loại hàm xúc đặc biệt như vậy. Đẹp đến mức khiến cho người ta tưởng rằng cô là tiên nữ giáng trần, không, tiên nữ có lẽ cũng không sánh bằng cô.

"Hàn." Hạ Du Huyền bước nhanh về phía Lãnh Liệt Hàn.

Lãnh Liệt Hàn ngay lập tức ôm chặt eo cô, sau đó chặn lại đôi môi anh đào phấn nộn kia, đầu lưỡi ấm nóng nhanh chóng tiến vào.

Hai cánh tay Hạ Du Huyền vòng qua cổ Lãnh Liệt Hàn, khép hai mắt lại, lông mi hơi run run nhẹ.

"Ừm. . ." Nụ hôn tựa như dài một thế kỷ, một lúc lâu sau Lãnh Liệt Hàn mới miễn cưỡng buông lỏng bảo bối ra.

"Nhóc con, anh cực kỳ hài lòng với cách ăn mặc của em." Lãnh Liệt Hàn khẽ cắn vành tai Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền biết rõ sự bá đạo của người đàn ông này. Hôm nay, chỉ cần cô mặc lộ một chút ở những nơi không nên lộ thôi, thì buổi tối anh nhất định sẽ không cho cô ngủ yên.

Hạ Du Huyền sợ nhột né tránh "Hàn, chúng ta có cần tham gia yến hội do mẹ tổ chức nữa không."

Lãnh Liệt Hàn nhún mày, ôm lấy Hạ Du Huyền ngồi vào vị trí lái xe, Hạ Du Huyền ngồi trên đùi anh, tư thế hai người cứ như vậy mà khởi động xe.

Trong bóng đêm, một chiếc xe thể thao màu đỏ chói mắt chạy băng băng trên đường, bởi vì tốc độ của xe, mái tóc đỏ rượu của cô gái xinh đẹp cứ như vậy phiêu dạt trong gió, người đàn ông một tay ôm lấy eo cô gái, tay còn lại tùy ý cầm tay lái.

Hôn xuống bên má cô gái. Hạ Du Huyền giật mình ngậy ra một lúc "Hàn, chuyên tâm lái xe. Em không muốn chết sớm a. . ."

Lãnh Liệt Hàn khẽ cười một tiếng "Nhóc con, đã đến rồi."

Lãnh Liệt Hàn ôm lấy Hạ Du Huyền, từ từ đi vào yến hội.

Vào đến nơi, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía đôi nam nữ luôn làm cho người ta phải ghen ghét đố kỵ.

Ngay cả từ 'đẹp đôi' cũng không đủ để hình dung về họ.

Tạ Mẫn hài lòng nhìn hai người, sau đó tiếp tục nói chuyện cùng người khác.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Yến hội 3

Vào đến nơi, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía đôi nam nữ luôn làm cho người ta phải ghen ghét đố kỵ.

Ngay cả từ 'đẹp đôi' cũng không đủ để hình dung về họ.

Tạ Mẫn hài lòng nhìn hai người, sau đó tiếp tục nói chuyện cùng người khác.

Lãnh Liệt Hàn ôm Hạ Du Huyền đi đến khu bánh ngọt "Bảo bối, ngoan ngoan đứng đây ăn điểm tâm, tí nữa sẽ quay lại tìm em."

Hạ Du Huyền chân vừa chạm đất liền túm lấy cánh tay Lãnh Liệt Hàn "Đi đâu?"

Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, nâng lên nụ cười quý dị "Bảo bối, em không cần ứng phó những người đối trá kia, không có nghĩa là chồng em không cần a."

"Ha, Huyền Huyền, Hàn."

"Huyền Huyền, Hàn. Hai người tới rồi." Mộc Y Sương kéo Đường Sâm lại gần.

"Ủm Sâm, Sương Sương." Chỉ có Hạ Du Huyền hỏi thăm một chút, trong mắt người đàn ông nào đó trước sau như một chỉ sững nhìn Hạ Du Huyền.

"Ngoan ngoãn ở lại đây đừng có chạy lung tung." Lãnh Liệt Hàn hôn môi Hạ Du Huyền, xoay người cùng Đường Sâm rời đi.

"Huyền Huyền, đến đây. Chúng ta ăn đi, thật đói nha." Mộc Y Sương thấy hai người đàn ông đi khỏi, liền kéo Hạ Du Huyền chạy khắp nơi trong khu đồ ăn.

"Ồi, Hàn. Cái này không giống anh nha. Ứng phó với đám đối trá?" Đường Sâm nhủ mày, nhìn người đàn ông thâm tàng bất lộ này. Lãnh Liệt Hàn luôn xem thường việc giao tiếp với người khác, huống chi là đi chúc rượu, vậy mà bây giờ...?

"Lãnh đương gia, đến đây, tôi mời cậu một chén." Một người đàn ông trung niên đánh bạo lại gần.

Lãnh Liệt Hàn không nói gì, thoáng nâng cao ly rượu, uống một chén vào bụng. Đường Sâm rất hứng thú nhìn.

Theo người thứ nhất đánh bạo, những người khác thấy thế, cũng dồn lại đây chúc rượu.

Hạ Du Huyền nắm ly cao cổ trong tay "Nhất định phải uống nhiều như vậy sao?"

Lãnh Liệt Hàn nhân cơ hội tới gần Hạ Du Huyền, để đầu lên trên vai Hạ Du Huyền, hơi hơi nhắm hờ đôi mắt màu lam "Bảo bối, em hẳn phải biết, xã giao là như vậy. . ."

Hạ Du Huyền nhíu mày càng sâu "Lãnh đương gia. Hay là uống ít chút đi, em sợ anh sẽ xảy ra chuyện a."

"Hả? xảy ra chuyện?" Lãnh Liệt Hàn không nghiêm túc nhăn mày.

"Đúng đấy, anh say rồi, những cô gái kia nhào tới, em trốn đi đâu?" Hạ Du Huyền chỉ chỉ vào những cô gái mê trai chảy nước miếng.

Lãnh Liệt Hàn rõ ràng sững sốt một lúc, sau đó mới phản ứng lại, ôm cô vào trong ngực "Em trốn cái gì? Em phải bảo vệ anh."

"Nếu như anh bị các cô gái tha đi, nhất định sẽ say rượu giống như người chết."

"Người chết?" Lãnh Liệt Hàn giả vờ suy nghĩ.

"Đúng đấy, anh không biết. Trên TV có rất nhiều kênh đưa tin có rất nhiều chàng trai bị đùa bỡn. Lãnh đương gia, lòng người sâu như biển a." Hạ Du Huyền 'khẩu thị tâm phi' nói.

"Lòng người sâu như biển?" Lãnh Liệt Hàn khước miệng khẽ run một hồi, cô nhóc này. . .

Hạ Du Huyền tròn to hai mắt, nhìn chăm chăm Lãnh Liệt Hàn "Miễn cưỡng uống nhiều như vậy, phải nhớ kỹ, khi uống rượu, phải 'đạo quang dưỡng hối, hậu tích bạc phát'(*). Đây là chân lý."

(*) đạo quang dưỡng hối, hậu tích bạc phát:

Đạo quang dưỡng hối: có xuất xứ từ Tuyên Tông ký trong Đường Thư cũ. Ý chỉ che dấu tài năng không để lộ ra ngoài.

Hậu tích bạc phát: Ý chỉ tích lũy thì nhiều nhưng tiêu hao thì ít; cũng có đôi khi mang nghĩa chỉ có chuẩn bị chu đáo mọi thứ mới có kết quả tốt.

Ý của Huyền Huyền là: Phải che giấu trữ lượng thật sự của mình, chúc rượu người khác thì nhiều mà bản thân uống rượu thì ít.

Hạ Du Huyền nói xong, cảm ly cao cổ của mình đi tới khu đồ ăn cùng Mộc Y Sương ăn bánh gatô. Lãnh Liệt Hàn nhìn bóng lưng Hạ Du Huyền, trong mắt nồng đậm sững nhìn.

Đường Sâm ở một bên bung ly rượu lên, vỗ vai Lãnh Liệt Hàn "Ha ha, Hàn, phương thức mời rượu của bảo bối nhà anh cũng thật là đặc biệt. Cô cũng rất đau lòng vì anh đấy."

Khước miệng Lãnh Liệt Hàn không ngừng nâng lên ý cười sùng nich.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về*, *Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Yên hội 4

Đường Sâm ở một bên bung ly rượu lên, vỗ vai Lãnh Liệt Hàn "Ha ha, Hàn, phương thức mời rượu của bảo bối nhà anh cũng thật là đặc biệt. Cô cũng rất đau lòng vì anh đấy."

Khóe miệng Lãnh Liệt Hàn không ngừng nâng lên ý cười sùng nịch.

Rất nhanh, nâng ly rượu lên chúc rượu mọi người, một đám người tiếp tục vây quanh Lãnh Liệt Hàn.

Bên này Hạ Du Huyền ăn bánh gatô thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lại một đám người chúc rượu, thỉnh thoảng nháu mày.

"Oa, Huyền Huyền. Hàn nhà cậu thực sự rất lợi hại, nhiều người đi tới chúc rượu như vậy, sẽ không say chứ?" Mộc Y Sương ăn rất nhiều.

"Đến đến đến, Lãnh đương gia, tôi mời cậu." Lại một người đàn ông giơ ly rượu cười ha ha đến không ngậm miệng lại được.

Lãnh Liệt Hàn ngoắc ngoắc khóe miệng, ánh mắt có hơi mập mờ, giơ ly rượu lên, đang định uống vào, cánh tay mới vừa giơ lên liền bị người ngăn lại.

Hạ Du Huyền không nói gì nhìn người đàn ông trên mặt đã xuất hiện men say, ghé vào lỗ tai anh gầm nhẹ "Đạo quang đường hỡi, hậu tích bạc phát. Chân ngôn bất tự, ngậm lại chân ngôn bất tự a."

Gầm Lãnh Liệt Hàn xong, cười yếu ớt nắm lấy ly rượu trong tay Lãnh Liệt Hàn, quay về người đàn ông chúc rượu giơ lên đáp lễ, nhấp một ngụm nhỏ.

Hắn ta sừng sốt một chút, cười ha ha cũng nâng cốc uống sạch.

Một bên Đường Sâm rảnh rồi không chịu nổi, kéo Lãnh Liệt Hàn muốn anh uống "Hàn, đến, tôi mời cậu."

Hạ Du Huyền đánh vào tay Đường Sâm một cái, trừng mắt nhìn Đường Sâm.

"A, đau quá. Huyền Huyền, cô làm gì thế." Đường Sâm ai oán liếc mắt nhìn Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền sừng sốt một chút, cười ha ha một hồi "Không có gì, tôi nghĩ muốn cùng anh uống rượu thôi."

Đường Sâm liếc nhìn Lãnh Liệt Hàn vui đầu vào cần cổ Hạ Du Huyền, trong mắt chợt lóe lên ý cười. Nâng ly lên, cùng Hạ Du Huyền chạm ly.

Mấy lần nâng ly rồi hạ xuống, hai gò má Hạ Du Huyền nhiễm lên một tầng đỏ ửng, có điều tư lượng cũng không tệ lắm, đối lại những cô gái khác có thể một chén đã say rồi.

Hạ Du Huyền giống như nghiện rượu, lời kéo Đường Sâm chơi oản tù tì.

"Ha ha, cô thua rồi." Đường Sâm cười to, đem rượu tới.

Hạ Du Huyền vừa định uống, Lãnh Liệt Hàn hất khuôn mặt đỏ bừng lên "Bảo bối, anh đến uống giúp em."

"Anh vẫn là ngủ đi, Lãnh đương gia, nơi này không có ai cần con mà men như anh tới cứu a."

"Nhưng mà, anh không thể để cho bọn họ chuốc say em a." Lãnh Liệt Hàn ôn nhu lên tiếng.

"Không có chuyện gì." khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền càng thêm ửng đỏ.

Lãnh Liệt Hàn nở nụ cười câu hồn "Bảo bối thật tốt."

Hạ Du Huyền kích động phun máu, người đàn ông này không có chuyện gì cười như vậy làm gì, vạn nhất những cô gái kia thật sự nhào lên, cô đánh không lại làm sao bây giờ?

Trái tim nhỏ của Hạ Du Huyền điên cuồng rầm rầm nhảy lên, có một đồng người tới chúc rượu.

Hạ Du Huyền không nghĩ tới, chính mình cũng sẽ có lúc quên mình vì tình thân người vì quốc gia chủ nghĩa. Quên mình vì người a! !

Hạ Du Huyền nâng ly lên, quay về phía những người chúc rượu kia từng chén từng chén vào bụng.

"Này, Hàn. Bảo bối nhà cậu thật sự say rồi." Đường Sâm quay đầu nhìn Hạ Du Huyền.

"Tôi nhìn thấy." Người đàn ông mắt phượng quét qua, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vỗ về cô gái có dung mạo tuyệt sắc.

Đường Sâm nghe thấy âm thanh của Lãnh Liệt Hàn giống như có chút không vui, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lãnh Liệt Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Say rượu 1

"Này, Hàn. Bảo bối nhà anh dường như đã say rượu rồi." Đường Sâm quay đầu nhìn Hạ Du Huyền.

"Tôi nhìn thấy rồi." Đôi mắt phượng của người đàn ông đảo qua, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vỗ về cô gái có dung mạo tuyệt sắc.

Đường Sâm nghe thấy thanh âm của Lãnh Liệt Hàn dường như có chút không vui, ngẩng đầu lên, nhìn Lãnh Liệt Hàn.

Trong ánh mắt của Lãnh Liệt Hàn dường như hiện lên một tia lửa giận "Sâm, tại sao cậu chuốc say cô ấy thành cái bộ dạng này?" Lãnh Liệt Hàn ôm thân thể mềm mại như không xương của cô vào lòng, rõ ràng đã say đến không biết trời đất là gì.

Khóe miệng Đường Sâm giật giật vài cái "Rõ ràng anh muốn cô ấy say mà. Em chỉ là có lòng tốt muốn giúp anh mà thôi, anh còn trách cái gì? Cũng không phải chỉ có một mình em chuốc rượu."

"Tôi đúng là muốn như vậy, nhưng cũng không nhờ cậu làm." Lãnh Liệt Hàn âm trầm liếc nhìn Đường Sâm.

"Mẹ nó, lão tử giúp anh, anh còn muốn tính sổ?" Đường Sâm buồn bực trợn mắt nhìn anh.

Lại một đám người nữa bắt đầu đi đến mời rượu "Lãnh. . ." Nhưng bị ánh mắt của người đàn ông làm cho sợ hãi, cuống quýt lui về phía sau, sau đó, lập tức giải tán.

"Ừm, Hàn." Hạ Du Huyền ngà ngà say, mông lung lẩm bẫm một câu.

"Ừ, anh đây." Lãnh Liệt Hàn thu lại ánh mắt nguy hiểm, sừng nịnh nhìn bảo bối trong lòng, rồi sải bước đi ra ngoài.

Nhìn thấy hai người rời đi, Mộc Y Sương lúc này mới bùng bánh ngọt qua "Đường Sâm, bọn họ làm sao vậy?"

"Không có việc gì, hừ, tên hỗn đản này." Đường Sâm rống xong, cũng xoay người kéo Mộc Y Sương rời đi.

Trên đường đi, Lãnh Liệt Hàn ôm theo con thình nộ quay về căn biệt thự bên bờ biển.

Về đến nơi, Lãnh Liệt Hàn ôm Hạ Du Huyền đi vào phòng ngủ trên lầu hai.

Nhẹ nhàng đặt cô lên giường, nâng tay xoa nhẹ khuôn mặt cô. Hơi thở nóng bỏng của cô mang theo một chút hơi rượu, thật dễ làm cho người ta phạm tội mà. Ngón tay Lãnh Liệt Hàn miêu tả đường cong hoàn mỹ trên bờ môi cô.

"Nhóc con, làm sao bây giờ? Anh giống như không bao giờ ăn đủ." Lãnh Liệt Hàn nhìn cô, tinh tế quan sát một lượt.

Ngón tay thon dài chậm rãi rời xuống, phác họa xương quai xanh của cô. Hai ngón tay thư thái di chuyển, từng chút từng chút một đi thẳng xuống dưới.

"Hàn." Hạ Du Huyền umm một tiếng, xoay xoay đầu.

"Ừm." Lãnh Liệt Hàn cười nhìn cô. Âm thanh gọi cảm trầm thấp bay toán loạn trong bầu không khí.

Bàn tay to lớn bị ngăn cách bởi một lớp vải, nhẹ nhàng chêu chọc nơi đầy đặn cao vút của cô.

"Bảo bối, anh muốn ăn em a. . ." Lãnh Liệt Hàn sấp vào, hơi thở nóng rực nhẹ nhàng thổi vào tai cô.

"ha ha. . . rất ngứa a. . ." Có lẽ do Hạ Du Huyền say rượu, nên âm thanh cười cười không dừng lại được.

Lãnh Liệt Hàn nhìn cô, khóe miệng nhếch lên một nụ cười mê hoặc "Bảo bối, em nói anh nên làm thế nào đây? Tại sao lại ăn mãi không đủ, làm thế nào cũng không ăn đủ, giống như bị nghiện mất rồi."

Có người nói, đàn ông 'làm' không nhất định vì yêu, mà yêu rồi thì nhất định muốn 'làm'.

"Tiểu yêu tinh, em nói xem, anh muốn làm với em như vậy, có phải xong đời rồi không?"

"Umm. . .Hàn, rất ngứa a. . ." Hạ Du Huyền vẫn cười khanh khách như cũ.

Đôi mắt phượng của Lãnh Liệt Hàn nguy hiểm nheo lại, dục vọng mãnh liệt đang quay cuồng bên trong cơ thể trong nháy mắt nổ tung. Mạnh mẽ cúi xuống hôn cô.

Hạ Du Huyền xoay vặn cơ thể, cái đầu nhỏ nhỏ không ngừng lắc qua lắc lại. Làm hại Lãnh Liệt Hàn bị hôn hụt.

"Không muốn sao?" Lãnh Liệt Hàn nâng mặt lên cười quý dị.

"Hàn, em rất không thoải mái. . ." Hạ Du Huyền nhú nhú lông mày, biểu cảm trên khuôn mặt dường như rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Say rượu 2

"Không muốn sao?" Lãnh Liệt Hàn nâng mặt lên cười quý dị.

"Hàn, em rất không thoải mái. . ." Hạ Du Huyền nhú nhú lông mày, biểu cảm trên khuôn mặt dường như rất khó chịu.

"Không thoải mái? Không thoải mái ở đâu?" Lừa dục trong mắt Lãnh Liệt Hàn nhất thời bị nghẹn lại. Nhú mày, dò xét nhiệt độ trên cơ thể cô, nghĩ lại có phải do cô uống quá nhiều rượu hay không, sau đó xuống giường, thò tay ra muốn gọi điện thoại.

Thế nhưng ngay trong lúc Lãnh Liệt Hàn đang lo lắng nhú mày, Hạ Du Huyền lại mở miệng "Umm. . . bộ, bộ váy này rất không thoải mái."

Lãnh Liệt Hàn sùng sốt, ném điện thoại xuống, cười cực kỳ quý dị, một lần nữa cúi người xuống, giọng nói mang theo một chút thiện ý, hỏi "Không thoải mái? Anh giúp bảo bối còi ra có được hay không?"

Hạ Du Huyền chu chu cái miệng nhỏ lên, lăm bằm "Quần áo của em tại sao phải là anh còi."

Nói xong, bàn tay theo bản năng bắt đầu thò ra phía sau kéo khóa.

Thế nhưng tại sao lại không với tới? Cái miệng nhỏ nhắn chu ra càng thêm lợi hại. Suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng không tiếp tục kéo xuống nữa.

Cũng bởi vì đáng vẻ nửa kín nửa hở muốn lộ mà không lộ ra như vậy, cộng với hình ảnh đôi chân thon dài không ngừng cọ tới cọ lui trên tấm ga trải giường. Nhìn thấy cảnh tượng đó, Lãnh Liệt Hàn nghĩ: muốn không cảm thú cũng rất khó a.

Nhìn thấy cô biến mọi thứ trên giường thành một mớ lộn xộn, trên đầu lại đầy mồ hôi, Lãnh Liệt Hàn lập tức cúi người xuống "Có muốn anh giúp em không?"

Thần trí Hạ Du Huyền mơ mơ hồ hồ, nâng lên khuôn mặt tươi cười "Được a. . ."

Lãnh Liệt Hàn gần như ngay lập tức động tay, một giây cũng không do dự.

Hạ Du Huyền còn rất cảm kích nói một câu "Cảm ơn anh a. . ."

Lãnh Liệt Hàn cười tà mị "Không có việc gì, giúp em là niềm vui của anh."

Hạ Du Huyền không nhận được cười ha ha. Ôi ôi ôi, đứa trẻ này a, đúng là tự đem mình bán cho sói xám mà.

Lãnh Liệt Hàn trực tiếp xé nát chiếc váy của cô, vứt ra ngoài.

Ánh mắt nóng bỏng quét qua quét lại trên người Hạ Du Huyền mấy lần. Trên làn da trắng nõn không một chút tì vết, phản bóng tinh tế như một đứa trẻ sơ sinh.

Bỗng chốc, hô hấp của Lãnh Liệt Hàn trở nên dồn dập, ngón tay không nhận được mà chạm vào cô, dọc theo đường cong cơ thể một đường đi xuống, tham luyến lần mò, hữu ý như vô tình ma sát qua lại.

Lãnh Liệt Hàn cúi đầu, hôn lên từng tấc một trên cơ thể cô, dùng môi lưỡi từng ngậm từng ngậm chiếm giữ lấy cô.

Hạ Du Huyền ở bên dưới giống như có chút không chịu nổi.

Bỗng nhiên mở miệng nhỏ ra hét lên một tiếng "Lãnh Liệt Hàn. . ."

Lãnh Liệt Hàn bị sừng sốt giật mình "Hử? sao vậy?"

Cô gái lại không thoải mái đập đập chân nhỏ "Có người cần em . ."

Lãnh Liệt Hàn cười quỷ dị hôn cô một cái "Hắn ta cần em có thấy thoải mái không?"

Hạ Du Huyền bị khi dễ dường như cực kỳ ủy khuất "Ừm, Mặc kệ, anh cần lại hẳn giúp em."

Lãnh Liệt Hàn sừng nịnh nở nụ cười "Được, anh giúp em cần hẳn."

Anh chưa bao giờ được nếm thử cái gì gọi là tư vị mê luyến, thế nhưng hôm nay đã được thử qua, mà một khi đã nếm thử lại không thể ngừng lại được nữa.

Anh cúi đầu, ánh mắt nóng rực nhìn cô, hôn xuống từng cánh môi hồng nhuận.

Bàn tay to lớn nâng cao hông cô lên, vật lớn cực đại từng chút từng chút một chen vào. Âm thanh khăn khăn mang theo hơi thở dồn dập vang lên "Nhóc con, nếu như sau này có một ngày, anh và em trở thành kẻ địch, Lãnh Liệt Hàn anh chỉ sợ sẽ không thắng nổi em . ."

Hạ Du Huyền dường như không nghe thấy anh nói gì, lại bị anh mãnh liệt va chạm, khiến cho bàn tay nhỏ bé của cô gắt gao nắn chặt lấy cánh tay anh, ngẩng đầu lên nghẹn ngào rên rỉ.

"Thế nhưng . . Anh sẽ không cho em cơ hội này."

Lãnh Liệt Hàn cấp tốc thở dốc, ánh mắt bá đạo lập tức tối sầm lại, kéo cô vào trong lòng, đẩy mạnh một cái, đem toàn bộ đưa sâu vào bên trong.

Đồng thời há miệng cắn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, hung hăng hôn cô. . .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Trả nhân tình 1

Sau khi Hạ Du Huyền tỉnh lại, đã là chuyện của ngày hôm sau rồi.

Ánh nắng mặt trời đã sớm ủa vào trong phòng, Hạ Du Huyền lúc này mới lười biếng từ trên giường bò xuống.

Người con gái đang đứng trước gương, xinh đẹp đến mức khiến người ta hít thở không thông, trên làn da trắng mịn chứa đầy những dấu hôn đỏ ửng. Đây là ấn ký đặc biệt của riêng người đàn ông đó.

Sau khi Hạ Du Huyền mặc xong quần áo, Lãnh Liệt Hàn mới gọi điện về. Nói rằng hôm nay anh phải ở ngoài xử lý chút chuyện, đến tối muộn mới về nhà được, bảo cô ngoan ngoãn ở nhà đợi anh.

Hạ Du Huyền cười nhẹ, thuận tay cầm một ly sữa từ trong tủ lạnh lên uống.

Còn chưa có uống xong, đã nhận được điện thoại từ một số lạ.

Hạ Du Huyền nghi hoặc ấn nút nghe, từ bên trong truyền đến một giọng nói nam tính dễ nghe "Hey, Hạ tiểu thư, còn nhớ tôi không?"

Hạ Du Huyền trầm mặc hồi lâu cũng không trả lời lại, âm thanh này có chút quen quen, giống như đã nghe qua ở đâu đó.

"Ôi, thật đau lòng mà, lần đầu tiên bị một cô gái lãng quên hoàn toàn như vậy." Âm thanh hơi mang theo một chút thương cảm của người đàn ông tiếp tục vang lên.

"Ồ, anh là. . ." Hạ Du Huyền sần nảo hỏi.

"Tôi là Liệt Diễm, chính là người ngày hôm đó cứu cô." Liệt Diễm bất đắc dĩ nói.

"A. . . là anh sao." Lúc này Hạ Du Huyền mới nhớ tới, xấu hổ 'A' lên một tiếng.

"Đúng vậy, chính là tôi. Không biết Hạ tiểu thư bây giờ có rảnh không?"

"Anh có chuyện gì sao?"

"Ừm . . Không có gì, Hạ tiểu thư không phải vẫn còn thiếu tôi một lần nhân tình sao? Vậy thì hôm nay mời tôi ăn cơm đi."

"Hìxx. . ." Hạ Du Huyền do dự một chút, không biết có nên đáp ứng hay không a. Nếu như bị người đàn ông vừa bá đạo lại vừa keo kiệt kia biết mình đi ăn cùng người đàn ông khác, không biết sẽ như thế nào?

"Không được sao? Vậy không bằng để lần sau đi." Liệt Diễm giống như nhận ra sự khó xử của Hạ Du Huyền.

"Không có không có, vậy thì hôm nay đi." Hạ Du Huyền lập tức đáp ứng, dù nói thế nào đi nữa thì nợ nhân tình người khác cũng là chuyện không tốt. Sớm hay muộn cũng phải trả lại, hơn nữa người đàn ông kia hôm nay có việc không ở nhà, chỉ cần mình về sớm một chút thì chắc không có chuyện gì đâu?

"Được, vậy chúng ta gặp nhau ở sơn trang Cầu Phúc." Liệt Diễm giống như rất vui vẻ.

"Ừm."

.....

Sơn trang Cầu Phúc

Khi Hạ Du Huyền chạy tới nơi, Liệt Diễm đã ngồi ở vị trí gần cửa sổ đợi cô.

Thấy Hạ Du Huyền đến, Liệt Diễm vội vàng đứng dậy.

Hôm nay, toàn thân Liệt Diễm mặc một bộ tây trang màu lam, mái tóc ngắn màu bạc vô cùng chói mắt, khuôn mặt đẹp trai nở nụ cười hết sức mê người, hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của các cô gái đang có mặt trong phòng.

Mà Hạ Du Huyền lại chỉ mặc một chiếc váy liền thân dài màu hồng đơn giản, bởi vì vội vàng chạy đến, trên cái trán trắng ngần có dính một vài giọt mồ hôi. Thế nhưng vẫn không ảnh hưởng đến tướng mạo và khí chất của bản thân. Vẫn xinh đẹp động lòng người như thế.

Liệt Diễm thân sĩ kéo ghế ngồi giúp Hạ Du Huyền, sau đó ngồi vào vị trí đối diện.

"Ồ. . .Tôi không biết anh sẽ ăn mặc lịch sự như vậy." Ý của Hạ Du Huyền là: Có phải cô đã ăn mặc quá tùy tiện rồi hay không?

"Không sao, tôi thích người không làm bộ làm tịch." Liệt Diễm ôn nhu cười.

"Ha ha, vậy bây giờ gọi đồ ăn đi." Hạ Du Huyền xấu hổ cười cười.

Liệt Diễm gật đầu, mở thực đơn ra, chăm chú nhìn vào đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Trả nhân tình 2

"Hai vị muốn ăn gì?" Một cô gái mang theo vẻ mặt si mê trai đẹp đi đến.

"Ừmm. . . Ưu tiên phụ nữ." Liệt Diễm lễ độ mở miệng.

Cô gái lại càng thêm si ngốc, người đàn ông vừa đẹp trai lại vừa thân sĩ như vậy a. . .Trong miệng thì hỏi Hạ Du Huyền, nhưng ngoài mắt vẫn nhìn chăm chăm Liệt Diễm.

"Tiểu thư muốn ăn gì?"

"Một phần sandwich, một ly cà phê Cappuccino." Hạ Du Huyền nhàn nhạt nói.

"Tiên sinh muốn ăn gì a?"

"Giống như vậy đi." Liệt Diễm khép thực đơn lại, nói.

"Được, xin hai vị chờ chút." Cô gái không ngừng liếc mắt đưa tình với Liệt Diễm, thế nhưng Liệt Diễm lại coi như không nhìn thấy gì. Điều này khiến cho cô gái phục vụ rất không cam lòng, trừng mắt nhìn Hạ Du Huyền, sau đó cầm thực đơn rời đi.

“Nhân khí của Liệt tiên sinh thật mạnh a, toàn bộ các cô gái trong này đều đang nhìn anh kia.” Hạ Du Huyền nhú mày, trêu đùa cười nói.

“Không phải còn có một cô gái không nhìn tôi sao?” Liệt Diễm nhếch môi, mở miệng nói.

“Ha ha.” Hạ Du Huyền biết anh ta đang nói mình, con người màu tím hồng cổ tình nhìn ra ngoài cửa sổ, thưởng thức phong cảnh bên ngoài.

Bởi vì Hạ Du Huyền quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cho nên không có nhìn thấy trong ánh mắt Liệt Diễm xuất hiện một tia âm hiểm cùng nghiền ngẫm, nhưng rất nhanh đã biến mất.

Cô gái vừa rời lại bụng ra hai phần sandwich cùng hai ly Cappuccino, trong lúc đặt đồ xuống, còn không quên liếc mắt đưa tình thêm mấy lần với Liệt Diễm, nhưng anh ta vẫn coi như không nhìn thấy.

Dạo này, có trai đẹp là có thể ăn cơm?

Hạ Du Huyền tao nhã ăn phần của mình, Liệt Diễm theo thói quen nhìn Hạ Du Huyền: Chắc chắn, không hổ là người phụ nữ của Lãnh đương gia, ngay cả khí chất cũng phi phàm như vậy.

Hạ Du Huyền biết Liệt Diễm đang nhìn chăm chăm vào mình, thế nhưng lại không biết trong mắt anh ta có ý gì.

Đột nhiên, trong phòng ăn nổi lên một trận xôn xao.

Chỉ thấy ở cửa nhà ăn, xuất hiện một người đàn ông còn đẹp trai hơn cả người đàn ông đang ngồi bên trong.

Toàn thân người đàn ông này mặc một bộ quần áo màu đen. Mái tóc màu tím bạc hơi hơi rối loạn, phía trước trán có vài sợi tóc mái rơi xuống, khiến cho khuôn mặt yêu nghiệt như ẩn như hiện. Hai hàng lông mi rất dài, so với con gái còn dài hơn rất nhiều, cánh mũi cao thẳng hoàn mỹ, đôi môi anh đào gọi cảm nhẹ nhàng nhếch lên, mang theo nụ cười tà mị như có như không. Trên khuôn mặt không tìm thấy một chút tí vết nào, làn da trắng nõn mịn màng, thân hình yêu nghiệt cao thẳng, đẹp đến mức không thể soi mói. Bên tai phải có khảm một viên bông tai màu tím, kết hợp cùng với chiếc vòng hình chữ thập màu tím trên cổ, thay nhau phát sáng lấp lánh, trên khóe miệng luôn mang theo nụ cười của ác ma, vô cùng hoàn mỹ, vô cùng thần bí.

Hạ Du Huyền hơi kinh ngạc đứng dậy, lo lắng đưa mắt nhìn Liệt Diễm. Cô hiểu quá rõ sự bá đạo cùng khát máu của người đàn ông này. Hơn nữa cô còn không báo với người đàn ông này mình ra ngoài ăn cơm cùng người khác, xem ra lần này xong rồi, người đàn ông này lại tự tìm đến đây.

Lãnh Liệt Hàn vốn đang xử lý công chuyện ở công ty, lại nhận được điện thoại của người vệ sĩ, trong nháy mắt đứng dậy rời khỏi công ty, tìm đến son trang Cầu Phúc này, cô nhóc này. . .

Lãnh Liệt Hàn không thèm để ý đến ánh mắt của những người đang ở bên trong, bộ dạng cuồng ngạo giống như một quân vương, đi đến trước mặt Hạ Du Huyền, hoàn toàn coi Liệt Diễm như không tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Người đàn ông này. . .

Lãnh Liệt Hàn vốn đang xử lý công chuyện ở công ty, lại nhận được điện thoại của người vệ sĩ, trong nháy mắt đứng dậy rời khỏi công ty, tìm đến son trang Cầu Phúc, cô nhóc này thật là. . .

Lãnh Liệt Hàn không thèm để ý đến ánh mắt của những người đang ở bên trong, bộ dạng cuồng ngạo giống như một quân vương, đi đến trước mặt Hạ Du Huyền, hoàn toàn coi Liệt Diễm như không tồn tại.

Hạ Du Huyền nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của người đàn ông đang đi về phía mình, giống như khúc dạo đầu êm đẹp trước một trận sóng lớn.

Vì vậy chủ động đứng dậy nghênh đón, ngọt ngào mở miệng "Hàn, sao anh lại tới đây?"

"Bảo bối của anh ở sau lưng anh đi ăn cơm với người đàn ông khác, anh có thể không tới sao?" Người đàn ông bá đạo trước sau như một, cứ như vậy trước mặt mọi người hôn môi Hạ Du Huyền.

Mấy phút sau, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền đỏ bừng. Người đàn ông hài lòng ôm cô vào lòng, nhanh chóng rời khỏi son trang Cầu Phúc, từ đầu đến cuối đều không thèm liếc nhìn Liệt Diễm đến một cái.

Thanh Long và Ngân Long thì ngược lại, hai người vừa mới bước vào đã để ý đến Liệt Diễm, cảm thấy người đàn ông này có cái gì đó không thích hợp, nhưng lại không biết không thích hợp ở chỗ nào.

Liệt Diễm nhìn theo bóng lưng của đám người mới rời đi, độ cong khóe môi càng ngày càng lớn.

Biệt thự bên bờ biển

Lãnh Liệt Hàn mặt mày không đổi ôm Hạ Du Huyền ngồi lên ghế sofa trong phòng khách.

Hạ Du Huyền hơi chau mày, bàn tay nhỏ nhắn nghịch nghịch bàn tay to lớn của Lãnh Liệt Hàn. Bởi vì quanh năm cầm súng mà bàn tay anh không hề mịn màng, so với bàn tay non mềm của cô, có vẻ như thô ráp hơn rất nhiều.

"Hàn, anh không hỏi gì em sao?" Hạ Du Huyền giống như lơ đãng hỏi, nhưng trong lòng đã rất căng thẳng.

"Hử? Hai người có cái gì sao?" Lãnh Liệt Hàn hỏi ngược lại.

"Ha ha, không có. Anh ta chính là người lần trước cứu em mà em đã nói với anh đó." Hạ Du Huyền vui vẻ cười nói.

"Ừm" Lãnh Liệt Hàn nhẹ nhàng đáp một tiếng.

"Oa a. . . , hai người làm sao vậy?" Đường Sâm mang theo vẻ mặt đùa giỡn xông vào.

"Huyền Huyền, tối qua sao hai người về sớm vậy?" Mộc Y Surong vô tâm hỏi một câu.

"Không, không có gì." Người nào đó mặt đã đỏ lên.

Mộc Y Surong lại giống như nhìn thấy gì đó rất hiếm lạ, kêu to "Oa. . .Huyền Huyền, cậu có thể đỏ mặt sao?"

"Khụ. . ." Hạ Du Huyền then thùng trốn vào trong lòng Lãnh Liệt Hàn, vừa nghĩ đến tối hôm qua. . .

Lãnh Liệt Hàn nhếch mày, tâm tình rất tốt ôm chặt Hạ Du Huyền, độ cong bên khóe miệng hiện lên rõ ràng.

Đường Sâm huyết sáo "Ôi, coi đôi vợ chồng trẻ này xem. . ."

Mộc Y Surong dường như còn chưa hiểu có ý tứ gì, cô nhóc này không chỉ có chỉ số IQ thấp, mà ngay cả chỉ số EQ cũng đạt giá trị âm.

Hạ Du Huyền tức giận nhéo nhéo eo Lãnh Liệt Hàn.

Ý cười bên khóe miệng Lãnh Liệt Hàn càng thêm rõ ràng, không ẩn dấu nổi những tia cung chiều hiện lên trong mắt, nhưng lại lạnh lùng nói với Đường Sâm "Sâm, cậu rất rảnh rỗi sao?"

Tia cung chiều trong mắt người đàn ông này đã biến mất không thấy tung tích, âm hiểm liếc nhìn Đường Sâm.

Đường Sâm lập tức im miệng, liếc nhìn người đàn ông âm lãnh nào đó, xoay người lôi kéo Mộc Y Surong vẫn đang ngơ ngác ra khỏi biệt thự.

Trước khi rời đi vẫn không quên nói một câu "Lãnh Liệt Hàn, anh chính là người đàn ông keo kiệt."

Mộc Y Surong lại nghiêng nghiêng đầu nói tiếp một câu "A? em thấy anh ấy rất hào phóng với Huyền Huyền a. Nhiều tiền như vậy, làm sao có thể keo kiệt được?"

Toát mồ hôi. . .

Cô nhóc này cái gì cũng đạt giá trị âm như vậy sao, hơn nữa giá trị âm còn không ngừng tăng cấp!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Biển

"Bảo bối, ngoan. Ngẩng đầu lên." Lãnh Liệt Hàn dụ dỗ bảo bối đang then thùng ở trong lòng mình.

"Ừm. . . Không muốn." Hạ Du Huyền nhắm mắt lại, vùi người vào trong ngực Lãnh Liệt Hàn, hai cánh tay trắng nõn vòng qua eo người đàn ông.

"Hử? Xác định không ngẩng đầu?" Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, hôn lên tóc Hạ Du Huyền.

Cái đầu nhỏ nhỏ của cô nhóc ở trong lòng vẫn lắc lắc như cũ, không có một chút ý muốn nào ngẩng lên.

"Bảo bối, vậy anh đành phải dùng lực rồi." Lãnh Liệt Hàn nắm chặt eo Hạ Du Huyền, nhẹ nhàng nhấc lên.

Cô vốn ngồi nghiêng trên đùi anh, bây giờ lại biến thành hai chân tách ra hai bên ngồi giữa đùi anh, đối mặt với anh.

Hạ Du Huyền sợ hãi kêu lên một tiếng, vừa mới ngẩng đầu lên, hai cánh môi đã bị anh chặn lại.

Lãnh Liệt Hàn giống như đang trừng phạt, khế cắn môi cô.

Trong nháy mắt, nhiệt độ trong phòng khách nhanh chóng tăng cao, trần ngập không khí ái muội.

Mộc Y Suong bị Đường Sâm ép kéo ra ngoài.

Đường Sâm kéo cô ra bờ biển. Tâm tình Mộc Y Suong vốn vô cùng tồi tệ vì không hiểu tại sao mình bị kéo ra ngoài. Thế nhưng bây giờ vừa nhìn thấy bãi biển đẹp và rộng như vậy, nghe thấy âm thanh của sóng biển, tâm tình bỗng dừng lại trở lên rất tốt.

Mộc Y Suong rất không thực nữ ném giày ra khỏi chân, đi chân trần trên nền cát trắng mềm mại.

Đường Sâm nhìn vào gương mặt hồn nhiên rực rỡ của cô gái xinh đẹp đáng yêu này, sâu trong ánh mắt lóe lên tia sáng sùng nịnh.

Mộc Y Suong chồm hồm ngồi trên bờ biển, tùy ý sóng biển tạt vào ướt nhẹp chân mình, vui vẻ đùa nghịch với nước biển.

Đường Sâm cũng cởi giày ra, đi đến trước mặt Mộc Y Suong.

Mộc Y Suong ngẩng đầu lên, nhìn vào người đàn ông chói mắt này.

Thân hình anh cao lớn, mái tóc màu mực nằm ngay ngắn trên làn da trắng nõn, đường nét gương mặt ưu mỹ, hàng lông mày tinh tế, vừa dày lại vừa dài, đôi mắt phượng xéch lên, con ngươi màu hổ phách tựa như mặt hồ sâu tĩnh lặng không thấy đáy, đôi môi mỏng hoàn mỹ hàm chứa một tia sùng nịnh khó nhận biết.

Mộc Y Suong ngơ ngác đứng lên.

Mái tóc màu hồng, áo khoác ngắn cũng màu hồng kết hợp cùng chiếc váy dài xếp ly, thoát nhìn vô cùng thực nữ, đôi chân trần đáng yêu ngượng ngịu đứng trên cát. Đôi mắt đen đẹp để nhìn thẳng vào mắt Đường Sâm. Cánh mũi xinh xắn, đôi môi hồng nõn cong cong mê người. Dưới ánh nắng mặt trời, khuôn mặt nhỏ nhắn phát ra ánh sáng rực rỡ.

Đây là lần đầu tiên Mộc Y Suong nhìn thẳng vào Đường Sâm. Nói thật, anh chàng này thật đúng là phong nhã.

Đường Sâm nhếch khóe miệng cười nhẹ, cố ý tiến sát vào người Mộc Y Suong "Vị hôn thê của anh, mặt em thật là đỏ a. . . em làm sao vậy? bị ồm sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Y Suong càng thêm đỏ ửng.

Sau đó, ngây người. . .

Đôi môi mỏng của Đường Sâm gắn chặt vào môi cô.

Anh cứ như vậy duỗi đầu lưỡi tiến vào bên trong. Nhưng tại sao cô lại không thể đẩy ra được? Đường như bản thân cô cũng không muốn đẩy ra. . .

Đường Sâm thấy cô không có phản ứng gì, hai tay ôm chặt eo cô, nụ hôn càng thêm sâu đậm.

Hồi lâu sau, Đường Sâm mới buông cô gái đã sớm xụi lơ trong ngực mình ra, ý cười trong mắt càng không thể dấu diếm nổi "Suong Suong, đây là nụ hôn đầu tiên của em sao?"

Đây đúng là một cách vô cùng tốt để đánh thức cô bé nào đó đang miên man ngẩn người, Mộc Y Suong phục hồi lại tinh thần, phát hiện mình đang đứng trong lòng Đường Sâm, thế nhưng toàn thân lại vô lực.

Cuối cùng Đường Sâm vẫn phải ôm lấy Mộc Y Suong rời khỏi bãi biển xinh đẹp này. . .

Tiếng sóng biển rít gào vang lên, đem dấu giày còn sót lại của hai người nuốt trôi vào trong lòng đại dương. . .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Bữa sáng

Biệt thự ven biển

Ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu vào thân hình lửa thể của hai người đang nằm trên giường.

Hạ Du Huyền từ từ mở to hai mắt, lộ ra một chút thần sắc mộng lung.

Người đàn ông trước mặt vẫn ngủ say như cũ.

Ánh mặt trời chiếu thẳng vào sườn mặt người đàn ông, làm cho mái tóc tím bạc phát ra những tia sáng lấp lánh. Đường cong khuôn mặt nhu hòa đẹp đẽ, làn da trắng nõn khiến con gái cũng phải hâm mộ, sống mũi cao thẳng tựa như vị thần ánh sáng Apollon trong thần thoại Hy Lạp cổ, đôi môi anh đào tuyệt mỹ mê người.

Lúc này Lãnh Liệt Hàn đã không còn vẻ cuồng ngạo tà khí như bình thường. Trái lại giống như một đứa trẻ đang an tĩnh chìm sâu trong giấc ngủ.

Hạ Du Huyền cẩn thận đứng dậy, tiện tay cầm lấy chiếc áo sơ mi nam, cài vào mấy nút thắt, thuận tiện, đặt lên má người đàn ông một nụ hôn nhẹ, dịu dàng nói "Hàn, anh ngủ tiếp đi, em xuống làm bữa sáng cho anh."

Bước nhẹ nhàng ra cửa.

Cùng lúc đó, Lãnh Liệt Hàn mở hai mắt ra, đôi mắt lam mê người chột lóe lên tia sáng sùng nịnh, khóe miệng nâng lên một nụ cười tươi tắn "Được."

Phòng bếp

Bình thường ở nhà Hạ Du Huyền rất ít khi vào bếp, ngay cả mẫu thân đại nhân nhà cô cũng chưa từng được thưởng thức những món ăn do chính tay cô nấu.

Tại sao ư?

Bởi vì mẫu thân đại nhân nhà cô nói rằng tài nghệ nấu nướng của cô rất tuyệt, như thế sẽ khiến bà ấy nghiện mất, hơn nữa Hạ Du Huyền cũng rất lười ! !

Thế nhưng hôm nay cô lại chủ động thức dậy làm bữa sáng cho Lãnh Liệt Hàn.

Thật là không thể tưởng tượng nổi, sức mạnh của tình yêu thật vĩ đại ! !

Toàn thân Lãnh Liệt Hàn mặc tây trang màu đen, bước đến gần bóng dáng xinh đẹp đang thuần thục bận rộn trong bếp.

Hai cánh tay từ phía sau vòng qua ôm lấy eo Hạ Du Huyền, hơi thở ấm muối phả vào bên tai Hạ Du Huyền "Bảo bối, buổi sáng tốt lành."

Hạ Du Huyền kinh ngạc giật mình, xoay người lại, còn chưa kịp đáp lời, đôi môi nhỏ nhắn đã bị chặn lại "Ừm . .Hàn . ."

Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, hai người môi dán môi "Bảo bối, anh đây."

Hạ Du Huyền bình tĩnh đẩy người đàn ông trước mặt ra, xoay người lại, tiếp tục bận rộn tay chân "Hàn, anh đi ra ngoài trước đi, em cũng sắp chuẩn bị xong rồi."

Lãnh Liệt Hàn nheo lại đôi mắt màu lam, cô nhóc này không hề biết rằng, anh chỉ cần nhìn thấy bóng lưng của cô cũng đã cảm thấy có một cỗ lửa dục hừng hực bốc cháy.

Mái tóc màu rượu đỏ của cô dài đến ngang eo, che khuất đi dáng người hoàn mỹ. Thân hình cô cao khoảng 1m73, đối với chiều cao trung bình của phụ nữ thì không hề lùn chút nào, cũng có thể nói là khá cao. Thế nhưng khi cô mặc chiếc áo sơ mi nam màu trắng lên người, chiếc áo đó lại giống như một chiếc váy ngắn.

Vừa vịn dài đến bắp đùi. Để lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn. Cái cô nhóc mê người này. . .

Khả năng tự kiểm chế của người đàn ông này vô cùng tốt, cuối cùng xoay người rời khỏi phòng bếp.

Không lâu sau, Hạ Du Huyền bung ra rất nhiều món ăn.

Ánh mắt Lãnh Liệt Hàn vẫn luôn nhìn theo bóng dáng bận rộn của cô nhóc, điều này khiến anh cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

Hai người giống như đôi vợ chồng già, ân ái ái ái như keo như sơn.

Cuối cùng cũng xong hết tất cả, Hạ Du Huyền còn chưa kịp ngồi xuống ghế đã bị một cổ lực đạo ôm lấy, trong nháy mắt ngã ngối lên trên đùi người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Em châm lửa đương nhiên em phải phụ trách

Hạ Du Huyền nở nụ cười, gấp đồ ăn cẩn thận đút cho Lãnh Liệt Hàn "Hàn, mau nếm thử bữa sáng em làm cho anh đi."

Lãnh Liệt Hàn nheo hai mắt lại, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền, tùy ý để cô đưa đồ ăn vào trong miệng mình.

"Như thế nào? Ăn có ngon không?" Hạ Du Huyền ôm cổ Lãnh Liệt Hàn, tiến sát vào.

Lãnh Liệt Hàn không trả lời, khó có khi cô nhóc này tích cực như vậy, anh làm sao có thể không 'khuyến khích khen thưởng' được đây?

Lãnh Liệt Hàn nhai đồ ăn trong miệng, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền.

Đem đồ ăn từ từ đưa vào miệng cô.

Hạ Du Huyền trừng to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn vào người đàn ông này.

"Ừm, không tồi, ăn rất ngon." Lãnh Liệt Hàn thỏa mãn nhìn biểu hiện của Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền nhận được đáp án khẳng định, nhất thời cao hứng mà hoàn toàn quên đi chuyện bốn thức ăn vừa rồi. Hơn nữa còn chủ động tiến lên hôn môi anh.

Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, đáp lại nụ hôn của cô. Chỉ là nhận được một đáp án, đã khiến cô vui vẻ thành như vậy?

Anh không biết rằng, điều khiến Hạ Du Huyền để ý nhất chính là toàn bộ cách nhìn của anh về cô. Mặc kệ người khác nói gì cô đều không quan tâm, thế nhưng nếu người đàn ông này nói ăn không ngon, vậy thì cô nhất định sẽ vô cùng tức giận.

Người khác đều nói, nếu muốn bắt được trái tim của người đàn ông, thì trước tiên phải nắm được dạ dày của người đàn ông đó!

Bàn tay to lớn của Lãnh Liệt Hàn đã xuyên vào bên trong chiếc áo somi. Tiến lên khu vực đầy đặn.

Vuốt ve.

Hạ Du Huyền nhất thời sững sốt, sau đó đẩy người đàn ông ra "Hàn, không phải anh phải đến công ty sao?" Ăn mặc lịch sự như vậy, khẳng định là đến công ty rồi.

Lừa dục trong mắt Lãnh Liệt Hàn hùng hục bốc lên, điều này đối với Hạ Du Huyền mà nói là quá quen thuộc, thế nhưng. . .

"Khụ khụ. . . Hàn, anh. . . Ừm. . ." Hạ Du Huyền làm bộ ho khan vài tiếng, còn chưa kịp nói xong, đã bị người đàn ông chặn môi lại.

Phía trước ngực cảm thấy lạnh lạnh, không biết từ bao giờ Lãnh Liệt Hàn đã cởi hết cúc áo ra, tùy ý xoa nắn da thịt nhẵn bóng bên trong.

Đôi môi nóng ẩm rơi xuống cần cổ trắng nõn của Hạ Du Huyền, không ngừng in lên trên đó ấn ký của riêng anh.

"Ừm. . . Hàn, dừng tay." Thanh âm Hạ Du Huyền vang lên vô cùng mê người, hơi thở dồn dập gấp gáp.

"Bảo bối, em châm lửa đương nhiên em phải phụ trách." Lãnh Liệt Hàn thản nhiên nói.

Hạ Du Huyền buồn bực, cô đốt lửa khi nào chứ?

Đối với Lãnh Liệt Hàn mà nói, chỉ cần những cái ngoắc tay của Hạ Du Huyền cũng đã là hấp dẫn trí mạng đối với anh.

Bàn tay to lớn kéo khóa quần tây của mình ra, nộ long vĩ đại nhảy lên.

Hạ Du Huyền đột nhiên trừng to hai mắt "Ừm. . ."

Thứ đó lớn như vậy, làm sao có thể đi vào. . .

Lãnh Liệt Hàn nhìn thấu tâm tư của cô, cười quý dị áp sát vào cô, cố ý dùng hỏa nhiệt của mình ẩn ẩn vào nhị hoa của cô "Bảo bối, không cần hoài nghi, nó nhất định có năng lực tiến vào. Nếu không bây giờ thử một chút xem?"

Hạ Du Huyền lắc lắc đầu, thế nhưng người đàn ông này làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy được.

Nắm lấy vòng eo nhỏ bé của cô, hướng vào phía trong bụng, nộ long đâm vào thật sâu, đồng thời lấp kín cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Em là Vương

"Ừm. . ." Lãnh Liệt Hàn rời khỏi môi cô, để cô thoải mái kêu thành tiếng, anh rất thích nghe tiếng kêu kiều diễm của bảo bối.

"Ừm hừ. . ." Hạ Du Huyền thắt chặt vòng eo người đàn ông, chỉ sợ người đàn ông cuồng mãnh này nhất thời 'đánh bay' cô ra ngoài.

"Bảo bối, tiếp tục. . . anh thích nghe em phát ra âm thanh." Âm thanh tà mị du hoặc lòng người của Lãnh Liệt Hàn vang lên.

"Ừm. . . A. . . Hàn, đau, nhẹ chút." Hạ Du Huyền cầu xin tha thứ.

Thế nhưng người đàn ông này vẫn mặc kệ, hạ thân càng ngày càng chuyển động nhanh hơn, mạnh hơn.

"Bảo bối, đau, thì cần anh."

"Ừm. . ." Đôi môi anh đào của Hạ Du Huyền cúi xuống gần bả vai anh, mở miệng ra, hung hăng cắn xuống.

Nhưng cô không biết rằng, điều này lại càng khơi dậy dục vọng của người đàn ông, không ngừng một lần lại một lần muốn cô.

Cho đến khi cô vô lực hét to mới dừng lại, đau lòng hôn xuống khóe mắt ngấn lệ của Hạ Du Huyền.

Ôm lấy cô, đi lên lầu.

Phòng tắm

Lãnh Liệt Hàn lau rửa toàn thân cho cô, Hạ Du Huyền chỉ có thể một mặt tựa vào lồng ngực Lãnh Liệt Hàn, tùy ý anh ăn đậu hũ của mình.

"Hàn, em muốn tới công ty anh chơi." Hạ Du Huyền nhẹ nhàng nói.

"Được." Lãnh Liệt Hàn sáng khoái đáp ứng.

Người đàn ông này tốt như vậy sao? tại sao lại sáng khoái đáp ứng như vậy? Quả nhiên. . .

"Tôi về em phải chủ động." Lãnh Liệt Hàn cười quý dị, hôn lên khóe môi cô.

Cô biết ngay người đàn ông này không có tốt như vậy mà, cơ hội tốt như vậy làm sao có thể không lợi dụng đây?

"Được." Hạ Du Huyền nghiêng răng nghiêng lợi cắn ra một chữ.

Lãnh Liệt Hàn hài lòng nhếch môi, ôm cô dậy, thay cho cô một bộ quần áo rộng rãi màu đen.

Thế nhưng Hạ Du Huyền lại không thuận theo "Em không muốn mặc quần áo rộng thùng thình như vậy."

"Hừ? Bảo bối muốn mặc cái gì?" Lãnh Liệt Hàn nguy hiểm nhíu mày, nếu như cô nhóc này dám chọn bộ quần áo hở hang, anh nhất định sẽ để cho cô ba ngày không xuống được giường.

Hạ Du Huyền khôi phục lại thể lực, chạy về phía tủ quần áo, cuối cùng ánh mắt rơi vào một bộ tây trang nữ.

Gỡ xuống, thần tốc khoác lên người. Sợ hãi nếu không cẩn thận sẽ bị người đàn ông bá đạo nào đó áp đảo lần hai!

Lãnh Liệt Hàn hơi nhíu mày, hai tay chấp sau lưng "Bảo bối, gấp như vậy dễ chạy đi đâu thai sao?"

"Đúng vậy. nếu không sẽ bị đại sói xam ăn tươi nuốt sống mất." Hạ Du Huyền nghiêm túc gật đầu.

"Ha ha ha. . ." Người đàn ông thoải mái cười to, bảo bối nhà anh quá đáng yêu.

"Vậy em chính là con cừu nhỏ?" Lãnh Liệt Hàn đứng dậy, ôm cô đi ra ngoài.

"Mới không phải, con cừu nhỏ mềm yếu như vậy." Hạ Du Huyền bắt mẫn trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

"Ừ. . . cũng đúng." Lãnh Liệt Hàn thuận theo gật đầu.

"Vậy anh cảm thấy em là cái gì?" Đôi mắt tím hồng của Hạ Du Huyền lóe lên ánh sáng chờ mong.

"Em a. . . em chính là tiểu yêu tinh luôn luôn quyến rũ anh."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền đỏ ửng "Mới không phải. Em là sư tử, em chính là Vương."

Lãnh Liệt Hàn cười sùng nịnh "Đúng đúng đúng, bảo bối nhà anh là Vương."

Nói xong, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô. Sau khi đặt cô ngồi lên đùi mình, mới khởi động xe thể thao, chạy về hướng công ty.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Tôi không cố ý

Lãnh Liệt Hàn ôm Hạ Du Huyền đi vào công ty, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của người xung quanh, trực tiếp đi vào thang máy chuyên dụng cho tổng giám đốc.

"Hàn, thả em xuống đi. Rất nhiều người đang nhìn đó." Hạ Du Huyền khẽ nhủ mày, cô thực không thích người khác nhìn chằm chằm vào mình, loại ánh mắt này như muốn xuyên thẳng vào cô để giết chết cô.

Nghĩ lại, tất cả đều do người đàn ông này, không có việc gì thì lớn lên đẹp trai như vậy để làm chi.

"Bảo bối, ngoại hình đẹp trai không phải do anh quyết định. Cái này không thể trách anh, người em nên trách là mẹ anh." Lãnh Liệt Hàn nhàn nhạt lên tiếng, cuối cùng cũng lên đến tầng cao nhất.

"Tổng giám đốc, chào buổi sáng." Phác Cận Huệ nhìn thấy Lãnh Liệt Hàn đi tới, vẻ mặt tràn đầy hưng phấn, nhưng khi tầm mắt dịch chuyển về phía Hạ Du Huyền đang dựa cả người vào lồng ngực người đàn ông, trong phút chốc ánh mắt hiện lên vẻ âm ngoan.

Lãnh Liệt Hàn đương nhiên nhìn thấy, thế nhưng không có nói gì.

Hạ Du Huyền nhủ mày, nhảy xuống, kéo cổ Lãnh Liệt Hàn hôn lên môi anh "Hàn, thật ngọt."

Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, tùy ý Hạ Du Huyền ôm cánh tay mình, đi vào phòng làm việc.

Sau khi bóng lưng hai người biến mất, khuôn mặt Phác Cận Huệ lộ ra vẻ hung ác "Con tiện nhân chết tiệt, mày chờ đấy." (Ừ biết ai mới là tiện nhân hàng thật giá thật http://*****.com/images/smilies/icon_biggrin.gif)

Trong văn phòng

Hạ Du Huyền khó chịu đặt mông ngồi xuống sofa, người đàn ông bị vút bỏ ở cửa tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Đi đến, sùng nịnh vuốt vuốt cánh mũi cô "Bảo bối, làm sao vậy?"

"Nhìn thấy cô ta em rất khó chịu." Rầu rĩ đáp thành tiếng.

"Ai? Anh giúp bảo bối xử lý người đó?" Lãnh Liệt Hàn biết rõ còn cố hỏi.

Hạ Du Huyền biết, Lãnh Liệt Hàn giữ người phụ nữ đó lại đương nhiên là có chỗ hữu dụng, thế nhưng. . . Cô thật sự rất khó chịu khi nhìn thấy Phác Cận Huệ, lần nào cũng cảm thấy giống như cô ta đoạt mất thứ gì đó của cô.

Lãnh Liệt Hàn không phải đồ vật, lại càng không phải của Phác Cận Huệ! Thế nhưng hết lần này đến lần khác cô ta luôn luôn không biết xấu hổ bày ra bộ dáng cao ngạo khinh thường cô?

Hạ Du Huyền tức giận liếc nhìn Lãnh Liệt Hàn, vừa vặn, Phác Cận Huệ cầm tài liệu đi vào.

Khom lưng, làm lộ ra khe rãnh sâu hút, thậm chí là cả. . . . nhũ. . . (◕ ◕) !

Lãnh Liệt Hàn không thèm để ý, anh vẫn luôn sùng nịnh nhìn Hạ Du Huyền, điều này càng làm cho Phác Cận Huệ hận Hạ Du Huyền đến tận xương tủy.

Hạ Du Huyền khẽ cắn môi dưới, nhìn thoáng qua Phác Cận Huệ, đứng dậy. . .

"Ai nha. . ." Cực kỳ 'không cẩn thận' bỏ nhào về phía Phác Cận Huệ.

'Xoẹt' một tiếng, chiếc áo somi của Phác Cận Huệ bị xé rách, làm lộ ra bộ phận no đủ bên dưới bra màu đen.

"A. . ." Phác Cận Huệ thét lên chói tai.

Hạ Du Huyền tỏ ra vô cùng sùng sốt, sau đó che hai mắt Lãnh Liệt Hàn lại "Hàn, anh không thể nhìn a. . . Cái này thiếu nhi không nên xem, nhìn vào sẽ bị đau mắt hột."

Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, nhưng không gỡ bàn tay nhỏ bé đang che mắt mình xuống, bàn tay to lớn dựa theo cảm giác chuẩn xác ôm chặt lấy cô nhóc trước mặt "Bảo bối, anh chỉ nhìn em"

Những lời nói này khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền đỏ bừng, coi như không nhìn thấy sắc mặt xanh mét của Phác Cận Huệ đang đứng bên cạnh "Đáng ghét, làm sao anh có thể nói như vậy trước mặt người ngoài?"

Phác Cận Huệ không biết làm thế nào để che ngực mình lại "Cô. . . Cô. . ."

"Hix. . . thực xin lỗi a, thư ký Phác, tôi thật sự không phải cố ý. Cô cũng biết, nền nhà ở đây rất trơn mà."

Lời Hạ Du Huyền nói quả thật chính xác, nền nhà trong văn phòng của Lãnh Liệt Hàn được làm bằng đá cẩm thạch, cực kỳ nhẵn bóng, bình thường phải đi rất cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Tức giận

"Cô. . ." Phác Cận Huệ càng thêm tức giận, sàn nhà trơn sao? Rõ ràng cô ta cố ý lấy lý do này để khiến mình bị mất mặt mà.

"Ồ. . . Chị, chị đừng tức giận, em thật sự biết sai rồi. Hàn. . ." Hạ Du Huyền thấy Phác Cận Huệ tức giận như vậy, đành phải nhờ sự trợ giúp từ Lãnh Liệt Hàn.

Lãnh Liệt Hàn nhìn Hạ Du Huyền đang dán chặt người vào trong ngực mình, anh biết trong lòng cô nhóc này từ sớm đã vô cùng sáng khoái rồi. Thấy vậy, anh quơ lấy khăn tắm ở gần đó ném cho Phác Cận Huệ.

Phác Cận Huệ cắn môi, không cam lòng từng mắt nhìn Hạ Du Huyền, đem khăn tắm quấn quanh người, vội vàng chạy ra ngoài.

Từ đầu đến cuối, Lãnh Liệt Hàn không thèm liếc mắt nhìn Phác Cận Huệ lấy một lần!

"Ai nha. . . Thực đáng tiếc, anh không nhìn thấy được dáng người của Phác Cận Huệ a. Chắc chắc. . . siêu bự." Hạ Du Huyền cố ý châm chọc Lãnh Liệt Hàn.

Thế nhưng Lãnh Liệt Hàn lại coi như không có gì "Bảo bối, anh thấy dáng người của em cũng rất hợp khẩu vị của anh."

Hạ Du Huyền hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu đi, không thèm nhìn anh nữa.

Lãnh Liệt Hàn mặt dày mày dạn áp sát lại "Bảo bối, làm sao vậy? Còn chưa xả hết giận sao?"

Hạ Du Huyền gật đầu, còn chưa có chơi đã a. Đáng lẽ cô nên mạnh tay hơn nữa, kéo luôn cả bra của cô ta xuống!

"Lần sau anh sẽ chuẩn bị cho em một lọ axit sunfuric, em nhìn thấy ai không thuận mắt thì cứ hắt vào mặt người đó." Lãnh Liệt Hàn thử thăm dò hỏi cô.

Hạ Du Huyền quay đầu lại "Không được, nếu như không cẩn thận

Chết người thì chẳng phải hồng bát sao?”

“Bảo bối, em cảm thấy có anh ở đây, trên thế giới này còn có người dám xúc phạm đến em hay sao?” nghe xem nghe xem, ngửi khí có bao nhiêu cuồng vọng.

“Đúng đúng đúng, Lãnh đương gia anh là người cuồng ngạo nhất rồi. Đúng là không phải người.” Hạ Du Huyền nhàn nhạt mở miệng.

“Hừ?” Lãnh Liệt Hàn nhíu mày, có anh ở đây, cô còn lo lắng cái gì?

“Hàn, em không muốn chỉ làm sủng vật của anh. Điều em muốn là cuộc sống của em.” Hạ Du Huyền ngồi nghiêng trên đùi anh, tựa đầu nhẹ nhàng vào vai anh.

“Em muốn cuộc sống gì? Anh đều có thể cho em.”

Hạ Du Huyền lại lắc đầu “Em không muốn nhận sự bảo vệ che chở của người khác, em muốn tự mình bảo vệ chính mình. Em muốn xứng với anh. Em không muốn dựa vào thế lực của gia tộc.”

Lãnh Liệt Hàn không nói gì, chỉ nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Anh muốn nhìn thấy cô phải chịu bất kỳ tổn thương nào, dù chỉ đựng nhẹ một chút cũng sẽ làm cho anh vô cùng đau lòng.

Hạ Du Huyền lại nhẹ nhàng mở miệng “Hàn, cho em đi đến trường bắn súng được không?”

“Không được.” Lãnh Liệt Hàn không hề nghĩ ngợi đáp lại.

Hạ Du Huyền tức giận đứng lên “Tại sao?”

“Anh nói không được là không được.” Lãnh Liệt Hàn cũng đứng dậy, trực tiếp đi đến bàn làm việc ngồi xuống.

“Lãnh Liệt Hàn. Hừ.” Hạ Du Huyền cắn chặt môi dưới, hung hăng trừng mắt nhìn về mặt lạnh băng của người đàn ông rồi xoay người rời đi.

“Bụp.” Một tiếng động lớn vang lên khiến cho Đường Sâm vừa mới xuất hiện ở cửa thang máy phải giật mình hoảng sợ.

Nhìn thấy Hạ Du Huyền nổi giận đùng đùng chạy ra ngoài “Chao ôi, Huyền Huyền, làm sao vậy?”

Nghi hoặc gỡ gỡ đầu, đi vào văn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Hoàng Ngọc Oánh.

“Hàn, Huyền Huyền làm sao vậy?” Đường Sâm đi về phía sofa ngồi xuống.

Nhìn vào gương mặt tối tăm của Lãnh Liệt Hàn.

“Này, cuối cùng là làm sao? Hai người không phải vẫn luôn ân ái khiến cho người ta phải hâm mộ đổ kị hay sao? Hôm nay lại làm sao vậy?” Đường Sâm không chịu buông ta hỏi.

“Câm miệng.” Lãnh Liệt Hàn u ám lên tiếng.

“Chắc... thật là, không thấy người ta có ý tốt sao.” Đường Sâm khinh thường hừ lạnh.

“Có chuyện gì?” người đàn ông trầm giọng hỏi.

“A... cũng không có gì. Chỉ là muốn hỏi anh, đồng hàng kia của Sở Thiên Ngao nên xử lý như thế nào?”

“Đem tin tức truyền cho Sở Thiên Ngao, tôi muốn bắt sống.” Trong ánh mắt Lãnh Liệt Hàn tràn đầy vẻ cân nhắc.

Đường Sâm nhìn đáng về tự tin của Lãnh Liệt Hàn, chỉ sợ anh ta đã sớm lập xong kế hoạch chờ Sở Thiên Ngao tự mình tìm đến, cho nên mới tìm cách dụ rắn ra khỏi hang, rồi sẽ bắt sống con rắn kia?

“Ok.” Đường Sâm sáng khoái đáp ứng. Đúng là đã lâu lắm rồi chưa gặp chuyện gì thú vị. Thực kì vòn Sở đương gia sẽ đem đến cho bọn hắn sự kinh hi,

cuối cùng mang theo tề binh vạn mã, sau đó đi đến địa chiến thế giới.

Hạ Du Huyền buồn bực, một mình quay quần trên đường phố.

Trong con hẻm nhỏ không ngừng truyền đến tiếng kêu cứu.

Hạ Du Huyền xoay người lại, đi về hướng con hẻm nhỏ hẹp vắng người, thế nhưng lại phát hiện ra bên trong đang trình diễn tiết mục cường gian con gái nhà lãnh?

Với tinh thần trọng nghĩa đang tràn đầy cộng với việc vốn đang tức giận bất bình, Hạ Du Huyền dừng cảm vọt tới “Dừng tay.”

Ba tên côn đồ chợt dừng động tác, Hạ Du Huyền thoáng nhìn lướt qua người con gái đã bị dọa ngất.

Đây, đây không phải là...

Công chúa Anh Quốc – Hoàng Ngọc Oánh!

Cô càng thêm tức giận trừng mắt nhìn bà tên du côn, cư nhiên dám bắt nạt chị em tốt của cô?

“A, cô bé ở đâu ra vậy?” Tên côn đồ cầm đầu mang theo nụ cười thâm tà.

“Oa, đại ca, con nhóc này còn xinh hơn a, dáng người cũng vô cùng đẹp.” Tên đàn em bên tay trái kinh ngạc hô to.

“Ha ha, hai người các người lên cho ta. A đúng rồi, không được làm thương người ta a...” tên cầm đầu cười thâm nói.

Hai tên đàn em nhìn nhau, xoa tay tiến lên, còn chưa đến gần Hạ Du Huyền, đã bị ngã nhào xuống đất.

Hạ Du Huyền cầm trong tay hai cây trâm bạc, khoe miệng gọi lên một nụ cười thềm khác máu tanh.

Cô không phải sát thủ, cũng chưa từng trải qua quá trình huấn luyện sát thủ. Nhưng từ nhỏ đã được mẹ cho đi học Taekwondo, Judo...

Bản thân cô cũng cảm thấy hứng thú với mấy thứ này, vì thế cô đã tự chế cho mình một chút ngân châm độc. Không nghĩ tới hôm nay lại có tác dụng.

Cô chưa bao giờ giết người, cho nên những loại độc tố này không gây hại đến tính mạng con người nhưng có thể làm cho người ta mê man ba ngày ba đêm.

Tên cầm đầu sùng sốt, khăn trương quỳ xuống, “Cô nương, cô đại nhân đại lượng, đừng giết tôi.”

Hạ Du Huyền nhíu mày “còn không mang theo hai tên đàn em của người cút đi.”

Tên đại ca cúi người gạt đầu, cật lực túm lấy hai tên đàn em, lẩn ra thật xa.

Hạ Du Huyền bước nhanh tới gần Hoàng Ngọc Oánh, nắm vào huyệt nhân trung của cô nàng, chỉ chót lát sau, Hoàng Ngọc Oánh liền tỉnh lại, hai mắt đăm lẹ mông lung nhìn Hạ Du Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Bị thương

“Huyền Huyền, hu hu hu...” Hoàng Ngọc Oánh khóc bù lu bù loa.

“Oánh Oánh, không sao rồi, đừng sợ. Những tên khốn nạn kia đã bị mình đánh chạy đi rồi.” Hạ Du Huyền nhẹ nhàng dỗ dài.

“Ừm.” Cũng may, trên người Hoàng Ngọc Oánh không có thương tổn gì nhiều, quần áo cũng không bị tổn hại, xem ra Hạ Du Huyền tới cực kỳ đúng lúc a.

Một giây sau, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Hoàng Ngọc Oánh mang theo một chút sợ hãi, nhìn về phía sau Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền nhíu mày, quay đầu lại.

Khi Phác Cận Huệ thay xong quần áo đi ra, đúng lúc đụng phải Hạ Du Huyền đang tức giận laora ngoài. Ha... Rốt cuộc cũng bị Lãnh thiếu vứt bỏ a, cơ hội tốt như vậy, không tận dụng triệt để làm sao được?

Cho nên cô ta vẫn luôn đi theo sau Hạ Du Huyền. Một mình cô ta, hơn nữa lại còn là sát thủ, thù sức đối phó với con nhóc này.

Trong lòng Hạ Du Huyền mang theo một chút khản trương, chết tiệt, tại sao lại đụng phải loại đàn bà này?

Nếu đề Oánh Oánh bị thương thì phải làm sao bây giờ?

Hạ Du Huyền cố giả bộ bình tĩnh cười lạnh “Thư ký Phác, Lãnh thiếu trả lương cho cô quá ít hay sao? Cứ nhiên trong giờ làm việc lại đi theo dõi tôi?”

Phác Cận Huệ cố gắng đem lửa giận áp xuống, cười lạnh nói “Ha ha, bị Lãnh thiếu vứt bỏ sao? Chắc chắc... Thật thảm thương a.”

“Cho dù tôi có bị vứt bỏ, cũng không tới phiên cô ở bên cạnh anh ấy.” Hạ Du Huyền nhếch môi.

“Vậy sao?” Một giây sau Phác Cận Huệ móc ra một khẩu súng bên hông, là hàng thật!

Hướng vào lòng ngực Hạ Du Huyền “Cô nói xem, tôi phải bắn chết cô, hay là giữ lại mạng cô để từ từ hành hạ đây...?”

Đối diện với họng súng đen ngòm, Hạ Du Huyền không dám hành động thiếu suy nghĩ. Cô biết Phác Cận Huệ là sát thủ, bản thân cô không thể đụng đến cô ta dù chỉ là một chút lông tơ, cho nên, chỉ có thể trốn. Mang theo Oánh Oánh trốn đi.

“Chắc, cô nói cô là một sát thủ, thế nhưng lại dùng súng để đối phó với một người dù chỉ một chút da lông cũng không bằng cô là tôi hay sao? Nếu như bị truyền ra ngoài sẽ thành một câu chuyện cười mất thôi.”

“Cô...” Phác Cận Huệ ngừng lại cũng đứng, dắt lại khẩu súng vào bên hông, cũng vào lúc này, Hạ Du Huyền nhanh chóng ném bình thủy tinh vào người Phác Cận Huệ, một cước đá bay khẩu súng bên hông.

Dù thế nào đi nữa Phác Cận Huệ cũng đã được huấn luyện qua, chỉ dùng một cước, nhanh chóng đá bay Hạ Du Huyền xuống đất, thế nhưng vẫn chưa hả giận, cô ta tiếp tục hung hăng đạp xuống bụng cô mấy cái, còn bàn tay lại ngoan độc vung lên tát vào mặt cô mấy bạt tai vang dội.

Từng tia máu từ khóe miệng Hạ Du Huyền chảy xuống hai tay ôm bụng, mồ hôi lạnh dọc theo vầng trán rùng rùng chảy xuống, hung hăng trừng mắt nhìn Phác Cận Huệ.

“Sao vậy, bộ muốn ăn tươi nuốt sống tôi sao? Ha ha, thực buồn cười.” Phác Cận Huệ lại lấy khẩu súng ra, nhắm đúng Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền bảo vệ Hoàng Ngọc Oánh ở phía trước, không một chút biểu tình.

Hoàng Ngọc Oánh lúc này mới cảm một cục gạch bên cạnh lên, ném thẳng về phía Phác Cận Huệ từ nãy giờ vẫn chưa để ý đến cô, ném trúng vào giữa đầu gối Phác Cận Huệ, khiến cho cô ta chật vật ngã sấp xuống đất.

Thừa dịp lúc này, Hoàng Ngọc Oánh kéo Hạ Du Huyền đứng dậy chạy như điên.

Phác Cận Huệ lại càng thêm tức giận, đứng dậy, cầm súng hướng thẳng về phía bóng lưng đang chạy, nổ súng.

‘Đoàng’ một tiếng....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Khát máu

Hạ Du Huyền sững sờ nhìn Hoàng Ngọc Oánh ngã xuống trước mặt mình, ôm lấy Hoàng Ngọc Oánh khiêng lên lưng, cật lực chạy trốn.

Phác Cận Huệ nhìn thấy mình không bắn trúng Hạ Du Huyền, chân bước càng ngày càng nhanh, vung súng lên bắn loạn xạ.

Hạ Du Huyền lúc này che chắn cho Hoàng Ngọc Oánh, khi phát hiện cô nàng đang dần mất đi ý thức, đúng lúc đó, xuất hiện một chiếc xe thể thao màu bạc.

"Huyền Huyền, lên xe." Liệt Hỏa lo lắng hô lên với Hạ Du Huyền.

bộ dạng Hạ Du Huyền giống như gặp được cứu tinh, quay lưng lại đem Hoàng Ngọc Oánh thả vào trong xe, còn bản thân cũng theo quán tính ngã nhào vào trong chiếc xe thể thao.

Xe thể thao nhanh chóng rời đi, Phác Cận Huệ không cam lòng đậm chân, xoay người thần tốc rời đi.

"Đương, đương gia, Hạ, Hạ tiểu thư đã xảy ra chuyện." Tên vệ sĩ thần tốc chạy về.

Ly rượu để dài trong tay Lãnh Liệt Hàn 'cách' một tiếng, bị anh bóp nát.

"Ồ đâu?" Âm thanh giống như từ địa ngục truyền ra.

Khiến cho Đường Sâm nặng nề sợ hãi, Lãnh Liệt Hàn thật khủng khiếp, từ trước đến giờ chưa từng thấy qua bộ dạng này. . . .

"Bệnh viện Đệ Nhất." Tên vệ sĩ vừa mới nói xong, bóng dáng người đàn ông đã không thấy tăm hơi.

Đường Sâm không thèm để ý đến việc cầm theo áo khoác, thần tốc bước theo Lãnh Liệt Hàn rời đi.

Bệnh viện Đệ Nhất

Nhóm người Lãnh Liệt Hàn khoảng chừng 20 người, hùng hùng hổ hổ khí thế bức người xông vào bệnh viện, khiến cho toàn bộ bệnh nhân và y tá ở xung quanh đều vô cùng sợ hãi, trốn trong phòng bệnh không dám ra ngoài.

Khi Lãnh Liệt Hàn chạy tới phòng cấp cứu, liền nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ đang co rúm người lại thu mình ngồi vào trong góc, ánh mắt không có nửa điểm tiêu cự.

"Bảo bối, anh đến rồi." Lãnh Liệt Hàn đến gần Hạ Du Huyền, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Hạ Du Huyền nghe được âm thanh quen thuộc, hàm răng hung hăng cắn lên bả vai Lãnh Liệt Hàn.

Mãi cho đến khi mùi vị máu tanh xộc vào khoang miệng, mới từ từ buông ra, hai mắt đắm lệ mông lung nhìn Lãnh Liệt Hàn "Hàn, Oánh Oánh, Oánh Oánh cô ấy. . ."

Lãnh Liệt Hàn nhủ mảy, nhìn vào vết thương trên người Hạ Du Huyền, trong ánh mắt tràn đầy những tia đau lòng sâu sắc "Bảo bối, đừng sợ, anh ở đây. Oánh Oánh không có việc gì."

"Ừm." Lúc này trái tim run rẩy của Hạ Du Huyền mới từ từ lắng xuống, ánh mắt dần dần có điểm sáng.

Lãnh Liệt Hàn mặc kệ ở đây có bao nhiêu người, trực tiếp dừng mảnh hôn xuống môi cô.

Chỉ thiếu chút nữa thôi, nếu như không có cái cô Oánh Oánh kia ngăn cản hòng súng cho bảo bối của anh, có lẽ bảo bối của anh đã rời bỏ anh rồi.

Khi anh nghe được mọi chuyện từ tên vệ sĩ, anh lần đầu tiên biết được thế nào là sợ hãi.

Loại cảm giác đó, giống như trái tim anh đang ngừng hoạt động.

Nụ hôn vừa mới trôi qua, Lãnh Liệt Hàn nhẹ nhàng áp đầu cô vào trong ngực mình. Lúc này, Hạ Du Huyền đang vui đầu vào trong ngực anh, không hề nhìn thấy, những tia khát máu đang dần xâm chiếm toàn bộ ánh mắt anh.

Đám huynh đệ đã vào sinh ra tử đi theo Lãnh Liệt Hàn hơn chục năm nay đều bị ánh mắt này của lão đại hù sợ.

Đường Sâm nhủ mảy, Thanh Long, Ngân Long chỉ liếc nhìn ánh mắt Lãnh Liệt Hàn, liền biết phải làm gì. Hai người nhanh chóng rời khỏi bệnh viện.

"Hắc, mèo con bé nhỏ Huyền Huyền không sao chứ?" Đường Sâm trước sau như một, giọng điệu vô cùng xấu xa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Thủ đoạn tàn nhẫn

"Ừm, không sao." Mặc dù giọng nói hơi xấu xa, thế nhưng không khó nhận ra sự quan tâm ẩn bên trong đó.

Lúc này, Lãnh Liệt Hàn lại ôm Hạ Du Huyền đứng dậy.

Hai người đi vào một căn phòng trống, người đàn ông đặt Hạ Du Huyền lên trên giường bệnh, từ từ cởi quần áo cho cô.

Đề đặt cẩn trọng tránh đi những vết thương trên người cô.

Đôi môi ấm nóng dọc theo bờ môi cô, một đường rời xuống.

Hạ Du Huyền kinh ngạc trừng lớn hai mắt, người đàn ông này, lại dùng cách thức như vậy để làm giảm đi một chút cảm giác đau đớn trên miệng vết thương!

"Hàn, anh. . ."

Lãnh Liệt Hàn ngẩng đầu, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền, nụ hôn triền miên kéo dài.

Hạ Du Huyền ôm cổ Lãnh Liệt Hàn, Lãnh Liệt Hàn lại từ từ rời ra, giúp cô thay quần áo từ từ, đắp chăn lên người cô.

Nhẹ nhàng hôn xuống trán cô "Bảo bối, ngoan ngoãn ở đây đợi anh. chờ anh trở lại."

"Không cần, Hàn, cho em đi với." Hạ Du Huyền biết vừa rồi Thanh Long và Ngân Long rời đi để làm gì, bọn họ là đi bắt Phác Cận Huệ!

"Không sợ?" Người đàn ông vô cùng yêu thương sờ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn vì bị tát mạnh mà trở nên sưng đỏ.

"Ừm, không sợ." Có anh ở đây, cô cái gì cũng không sợ

Lãnh Liệt Hàn ôm lấy Hạ Du Huyền, nhẹ nhàng đi đến cửa phòng cấp cứu.

Trên mặt đất, một thân hình cao ráo mặt mũi sừng sững nằm sõng soài trên đó, hai chân thon dài như bị chặt đứt, có thể nói, toàn bộ thân thể từ trên xuống dưới chỉ còn hai cánh tay là vẫn nguyên vẹn.

"Xin lỗi xin lỗi, tôi không nên đụng vào người phụ nữ của Lãnh thiếu, tôi cũng không dám nữa, Lãnh thiếu, xin anh, tha cho tôi." Phác Cận Huệ khóc hét lên.

Phác Cận Huệ kéo lấy ống quần Lãnh Liệt Hàn về phía mình.

Lãnh Liệt Hàn không thèm liếc nhìn Phác Cận Huệ, chân phải giẫm mạnh một cái, hai cánh tay của Phác Cận Huệ đã bị phế đi, toàn thân không khác gì người thực vật. Nhưng so với người thực vật vẫn tốt hơn ở chỗ. . .

Có thể nói, có thể suy nghĩ, có thể ăn và có thể xoay đầu.

"Bảo bối, đừng cử động." Lãnh Liệt Hàn nhìn thấy trên người Hạ Du Huyền có không ít vết thương, vậy mà cô nhóc này vẫn không chịu an phận, không ngừng làm loạn.

"Được rồi, được rồi." Hạ Du Huyền chu miệng lên, có chút không cam lòng nhìn Phác Cận Huệ.

"Sao vậy? mèo con bé nhỏ đang ngập tràn sự đồng tình sao?" Lãnh Liệt Hàn nhú mày, thoáng liếc nhìn Phác Cận Huệ.

"Không có." Cô nhóc miệng cứng lòng mềm

"Thật không? Cho dù có, anh cũng không cho phép." Đây chính là người đã làm tổn thương bảo bối của anh.

Vô luận là ai làm tổn thương đến bảo bối của anh, anh đều phải khiến cho người đó trả một cái giá thật đắt. Cho dù là bản thân anh, cũng không ngoại lệ.

Lãnh Liệt Hàn lạnh giọng hỏi "Thế nào, vẫn còn chưa chịu khai ra người đứng đằng sau chống lưng cho cô?"

Phác Cận Huệ hoảng sợ nhìn Lãnh Liệt Hàn, thì ra, người đàn ông bá đạo này đã biết mọi thứ, chỉ là anh không nói ra, hơn nữa biểu hiện lại vô cùng bình thường, không một chút sơ hở.

Tất cả chỉ vì muốn bức mình chủ động nói ra!

"Ồ. . .? Xem ra, cô là thủ hạ không tồi. Chỉ tiếc. . ." Lãnh Liệt Hàn cười lạnh một tiếng.

Ở một bên, Ngân Long lưu loát đeo gang tay vào, cầm lên một lọ ống nghiệm, ngồi xổm người xuống. Dứt khoát đổ xuống trong mắt bên trái của Phác Cận Huệ.

"A. . . ." Phác Cận Huệ thét lên chói tai, gần như ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Lăn đầu giết người

"A." Hạ Du Huyền hét lên một tiếng, trôn vào trong lòng Lãn Liệt Hàn.

Lãn Liệt Hàn đương nhiên cực kỳ hưởng thụ sự chủ động của Hạ Du Huyền, thế nhưng điều này lại hù sợ đến bảo bối của anh.

Ánh mắt tà ác quay qua liếc nhìn Ngân Long: Dám hù dọa bảo bối nhà tôi sao!

Ngân Long á khẩu không nói nên lời, chỉ có thể ngây ngây ngốc ngốc ngồi vẽ vòng vòng trên nền đất.

Đường Sâm cực kỳ vui sướng khi thấy người khác gặp họa, nheo nheo mắt tìm tìm liếc nhìn Ngân Long.

"Chao ôi, Hàn à, sao anh lại không biết thương hoa tiếc ngọc như vậy. Không biết đối với phái nữ phải thật nhẹ nhàng hay sao?" Anh ta cho rằng, sau khi Hạ Du Huyền ra đây, thủ đoạn của người đàn ông này phải giảm nhẹ đi chút ít, ai ngờ lại vẫn không thay đổi như vậy.

"Nếu không cậu thử làm mẫu đi?" Lãn Liệt Hàn âm trầm mở miệng.

"A. . . cái đó, hay là thôi bỏ đi, vừa tiết kiệm được thời gian của Lãn thiếu anh, lại tiết kiệm được thời gian tán gái của em." Đường Sâm nói xong, liền đi đến một bên ghé tựa ngồi xuống.

"Thế nào, vẫn chưa chịu nói?" Lãn Liệt Hàn nhú mày.

Phác Cận Huệ cực kỳ sợ hãi, sợ đến nỗi người đàn ông này nói gì, cô ta đều không nghe rõ.

"Chắc. . . Thanh Long, kéo đầu lưỡi của cô ta ra." Lãn Liệt Hàn nhàn nhạt mở miệng, giống như đang nói đến chuyện không hề liên quan đến mình.

"Vâng, đương gia." Thanh Long đáp lời.

Lãn Liệt Hàn che lại hai bên tai của cô nhóc Hạ Du Huyền đang vui sâu người trong ngực anh.

Thần sắc của Thanh Long vô cùng bình tĩnh, thoáng cái đã kéo đứt đầu lưỡi Phác Cận Huệ.

Điều này khiến cho cô ta ngất xỉu ngây lập tức, nhưng vẫn chưa chết.

Hạ Du Huyền muốn ngẩng đầu, thế nhưng Lãn Liệt Hàn lại ôm chặt đầu cô "Bảo bối, ngoan, đừng ngẩng đầu."

"Hàn, em muốn xem." Hạ Du Huyền rầu rĩ lên tiếng.

"Bảo bối, em thật sự muốn xem sao?" Lãn Liệt Hàn lo lắng hỏi. Anh không cho phép bảo bối của anh phải chịu bất cứ sự kinh hãi nào.

"Ừm." Hạ Du Huyền khẳng định gật đầu.

"Được." Lãn Liệt Hàn buông Hạ Du Huyền ra.

Hạ Du Huyền quay đầu lại liền nhìn thấy trên mặt đất tràn ngập máu tươi.

Hai mắt trừng lớn nhìn Phác Cận Huệ giống như xác chết.

"Bảo bối, đừng nhìn nữa." Lãn Liệt Hàn đau lòng nhìn khuôn mặt ngây ngốc của Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền đứng dậy, cầm lấy khẩu súng nhỏ vẫn luôn được Lãn Liệt Hàn mang theo bên người.

"Đây là súng giảm thanh, hình dáng nhỏ gọn, thế nhưng uy lực quả thực vô cùng kinh người." Lúc này Hạ Du Huyền lại thưởng thức súng.

Đường Sâm có chút kinh ngạc "Huyền Huyền, em hiểu biết về súng sao? Đây chính là loại súng vừa mới được nhà họ Đường chúng tôi nghiên cứu chế tạo ra, uy lực cực kỳ cường đại, hình dáng lại rất nhỏ gọn. Vừa mới sản xuất được một khẩu đã bị cái tên yêu nghiệt Lãn Liệt Hàn này cướp đi mất rồi."

"Chỉ là cảm thấy hứng thú mà thôi." Hạ Du Huyền cười cười.

Đám đàn em chung quanh không nói gì nhìn bọn họ: Đại ca đại tỷ, bây giờ đang là lúc xử lý phạm nhân nha, trường hợp nghiêm túc như vậy không cần phân tâm có được hay không. Đại xử lý xong việc chính rồi tán gẫu cũng vẫn chưa muộn mà.

"Bảo bối, qua đây." Lãn Liệt Hàn nhú mày, nói với Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền đi đến, cầm súng trên tay, nhắm ngay vào chính giữa đầu Phác Cận Huệ. Bây giờ, cái chết đối với Phác Cận Huệ mà nói, chính là một thứ xa xỉ.

Bàn tay to lớn của người đàn ông nắm chặt lấy đôi tay nhỏ bé đang cầm khẩu súng. Tiếng súng vang lên trong nháy mắt.

'Phụt' một tiếng. Tất cả mọi người đều im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Ở lại

Hạ Du Huyền chợt xoay người lại, lần đầu tiên can tâm tình nguyện hôn lên bờ môi khiêu gợi của người đàn ông.

Quên mất xung quanh còn có đám người đang xem trò vui.

Đường Sâm quay đầu đi, chu môi lên huyết sáo.

Hạ Du Huyền từ từ buông môi Lãnh Liệt Hàn ra, thẹn thùng trốn vào lòng anh.

Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, ôm lấy thân thể mềm mại của Hạ Du Huyền "Bảo bối, làm sao vậy?"

Cái tên chết tiệt này, biết rõ rồi còn hỏi.

Hạ Du Huyền trừng mắt nhìn Lãnh Liệt Hàn, đúng lúc này, bác sĩ đi ra.

Hạ Du Huyền đẩy Lãnh Liệt Hàn ra, chạy tới "Bác sĩ, sao rồi? Oánh Oánh sao rồi?"

"A. . . Vị tiểu thư này, bệnh nhân bên trong đã không sao rồi. May mắn đưa tới kịp thời, máu đã ngừng chảy, ngày mai là có thể tỉnh lại." Bác sĩ nói xong rồi cấp tốc rời đi.

Nhóm người này thật là quá đáng sợ.

Lãnh Liệt Hàn hơi hơi khó chịu nhìn y tá đẩy Hoàng Ngọc Oánh vào trong phòng bệnh.

Từ khi cô gái này xuất hiện, bảo bối liên tục ông xã như anh sang một bên.

"Bảo bối, lại đây." Lãnh Liệt Hàn trầm giọng nói, kéo Hạ Du Huyền vào trong ngực mình.

Đau lòng nhìn sự mệt mỏi hiện lên trên khuôn mặt cô, dấu tay trên mặt vẫn chưa tiêu tan, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn hơi sưng đỏ, nhìn thế nào cũng thấy đau lòng.

"Không sao, Hàn." Hạ Du Huyền nhẹ nhàng đáp lại.

"Không được, ngoan ngoãn theo anh về nhà nghỉ ngơi, nơi này đã có Đường Sâm ở lại trông chừng rồi." Lãnh Liệt Hàn nhìn thoáng qua Đường Sâm.

Đường Sâm có khổ cũng không thể nói nên lời, được được được, ở lại thì ở lại.

"Không được, Đường Sâm gốc gác ghê tởm như vậy làm sao có thể chăm sóc tốt cho Oánh Oánh được a." Hạ Du Huyền vừa nghe xong, sốt ruột nói.

"Bảo bối, em phải nghỉ ngơi." Lãnh Liệt Hàn không cho phép thương lượng.

"Nhưng mà. . ." Hạ Du Huyền ủy khuất chu miệng lên.

"Thanh Long, cậu cũng ở lại." Lãnh Liệt Hàn đưa ra sự nhượng bộ cuối cùng.

"Bảo bối, được chưa? Thanh Long cũng ở lại, hơn nữa ở đây còn có y tá, có được không?"

"Được rồi." Hạ Du Huyền cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp. Người đàn ông bá đạo như vậy cũng đã nhượng bộ, nếu mình còn chưa đồng ý, chỉ sợ người đàn ông này sẽ trực tiếp vác mình lên vai khiêng đi.

"Ng Sloan." Lãnh Liệt Hàn ôm Hạ Du Huyền rời đi.

Đường Sâm rầu rĩ lên tiếng "Này, Thanh Long. Cậu cứ ngoan ngoãn ở lại như vậy sao?"

Thanh Long liếc nhìn Đường Sâm một cái "Đương gia đã nói rồi."

"Rõ là. . . Chủ nhân như nào thì thủ hạ như thế." Đường Sâm bắt mắt liếc nhìn Thanh Long.

Đang chuẩn bị rời khỏi phòng bệnh. Đã thấy Thanh Long cầm di động lên "Đương gia, Đường thiếu cậu ấy. . . ." Còn chưa nói xong, điện thoại đã bị cướp đi.

"Này này, yêu nghiệt, em nói a, là em ra ngoài mua bữa sáng." Đường Sâm nói xong, cảm thấy không đúng lắm, cái điện thoại này rõ ràng đang tắt a. . . .

Lập tức nèm điện thoại lại cho Thanh Long "Được, cậu cái tên nhóc này a. . ."

"Đường thiếu, nhắc nhở một chút, hiện tại đang là buổi tối, bữa sáng ở đâu ra?" Thanh Long nhếch môi, cười nhẹ.

"Cậu. . ." Đường Sâm tức giận quay lại ngồi xuống ghế sofa.

"Đường thiếu, cậu vẫn nên ngoan ngoãn ngồi đợi ở đây đi." Thanh Long cũng ngồi xuống bên cạnh Đường Sâm.

Đường Sâm tức giận hất mặt đi, trong lòng ra sức mắng Lãnh Liệt Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Em lo lắng

Ngày hôm sau, buổi sáng

Biệt thự bên bờ biển

Hạ Du Huyền giống như thường ngày, bị Lãnh Liệt Hàn ôm vào trong ngực, ăn bữa sáng.

Hạ Du Huyền không có một chút tinh thần nào cả, Lãnh Liệt Hàn lo lắng mở miệng "Bảo bối, làm sao vậy? Không hợp khẩu vị sao?"

Hạ Du Huyền lắc đầu "Không phải, em đang lo lắng cho vết thương của Oánh Oánh."

Lãnh Liệt Hàn nhíu mày, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Hạ Du Huyền nhìn thoáng qua Lãnh Liệt Hàn, sau đó nhếch khóe môi, cười nói "Hàn, Oánh Oánh là chị em tốt của em và Surong Surong. Em coi cô ấy như chị gái của mình, hơn nữa cô ấy đã cứu em, em càng phải quan tâm tới cô ấy, có đúng hay không?"

Trông thấy Lãnh Liệt Hàn giống như đang suy nghĩ gì đó, cô tiếp tục nói "Nếu không phải Oánh Oánh thay em ngăn cản một phát súng, chỉ sợ bây giờ anh đã không còn nhìn thấy em nữa rồi."

Vừa mới nói xong, cái miệng nhỏ đã bị Lãnh Liệt Hàn hung hăng bịt kín lại.

"Bảo bối, không cho phép em lại nói những lời như thế nữa, có anh ở đây, không ai có thể làm em tổn thương." Lãnh Liệt Hàn vô cùng nghiêm túc nhìn Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền thoáng sùng sốt, ôm trầm lấy cổ Lãnh Liệt Hàn chủ động hôn lên môi anh "Hàn, em đồng ý với anh, em sẽ không để cho mình phải chịu thương tổn, càng sẽ không làm cho anh lo lắng."

Nói như vậy, sắc mặt Lãnh Liệt Hàn mới tốt hơn một chút.

Lúc này, Đường Sâm gọi điện tới. Hạ Du Huyền túm lấy điện thoại trong tay Lãnh Liệt Hàn "Alo, Đường Sâm. Oánh Oánh sao rồi, đã tỉnh chưa?"

"A. . . Cô ấy tỉnh rồi. Không phải bây giờ tôi đang gọi cho hai người đó sao." Đường Sâm xoa xoa đôi mắt nhập nhèm vì buồn ngủ, bắt đầu kể.

Hạ Du Huyền tắt điện thoại xong, vui mừng ôm cổ Lãnh Liệt Hàn, hôn một cái thật mạnh lên môi Lãnh Liệt Hàn "Hàn, Đường Sâm nói Oánh Oánh tỉnh rồi."

Nhìn Hạ Du Huyền vui mừng như vậy, Lãnh Liệt Hàn cũng hôn xuống môi cô một cái "Ừm, trước tiên phải uống sữa đã, uống xong chúng ta sẽ vào bệnh

viện."

"Được." Hạ Du Huyền nghe lời ngồi trên đùi người đàn ông, cầm cốc sữa lên uống sạch.

Vươn đầu lưỡi ra liếm liếm vết sữa trên khóe môi "Hàn, xong rồi."

Lãnh Liệt Hàn nheo hai mắt lại, kéo Hạ Du Huyền đang không an phận sắp chạy ra ngoài, chặn lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô. Mới sáng sớm đã lo lắng cái này lo lắng cái kia. Cô nhóc này vẫn chưa thèm từ bỏ nhìn mình lấy một lần.

Hung hăng chà đạp cái miệng nhỏ nhắn của cô, bàn tay to lớn đang ôm eo cô càng thêm xiết chặt.

Hạ Du Huyền sửng sốt, thế nhưng rất nhanh đã phản ứng kịp, vội vàng ôm cổ người đàn ông. Người đàn ông này đúng thật là bá đạo, ngay cả Oánh cũng ghen.

Vừa hôn vừa đi.

Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, tâm tình không tồi ôm lấy cô rồi khỏi biệt thự.

Đến phía trước xe thể thao, Hạ Du Huyền nhảy xuống, ôm Lãnh Liệt Hàn nói "Hàn, để em lái xe có được không?"

Hạ Du Huyền đã sớm để ý đến chiếc Bugatti Veyron của Lãnh Liệt Hàn, hơn nữa đây còn là chiếc xe đã được cải biến, vì vậy từ lâu đã muốn lái thử. Từ nhỏ ở nước ngoài Hạ Du Huyền đã được chơi đủ mọi loại xe đua, là nữ vương đua xe nổi tiếng.

Đối với chiếc Bugatti Veyron này của Lãnh Liệt Hàn, cô từ sớm đã muốn chơi đùa với nó. Mỗi lần nhìn thấy Lãnh Liệt Hàn sáng khoái lái xe, tay cô vô cùng ngứa ngáy.

Lãnh Liệt Hàn làm sao không biết tâm tư của Hạ Du Huyền, cười cười hôn lên môi cô "Được." Sau đó đưa chìa khóa cho cô.

Hạ Du Huyền hưng phấn cầm lấy chìa khóa, trực tiếp nhảy lên vị trí lái xe. Lãnh Liệt Hàn ở một bên chậm chạp lên xe, nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang bùng bùng hưng phấn của cô, trong lòng vô cùng thỏa mãn. Giống như giờ đây cái gì cũng không còn quan trọng nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Côn đồ

Hạ Du Huyền điên cuồng phi xe lao đến bệnh viện Đệ Nhất, tiêu sái lái xe vào chỗ trống duy nhất trên bãi đỗ xe. Một chiếc xe Ferrari màu đen ở bên cạnh cũng đang định đỗ vào chỗ đó.

Từ trên chiếc Ferrari bước xuống, là ba tên côn đồ đầu tóc vàng hoe.

"Này, chỗ này là vị trí lão đại tao đã nhìn thấy trước, các người có mau rút đi không?" Tên đàn em số một hung hãn rống lên.

Tên lão đại đám côn đồ thấy đây là chiếc xe Bugatti Veyron duy nhất trên thế giới, vội vàng ngăn tên đàn em lại.

Hạ Du Huyền tháo cặp kính đen to bản trên mắt xuống, bước ra ngoài.

Đôi mắt màu hồng trong suốt sáng ngời, đôi lông mày hơi cong cong, hàng lông mi dài hơi rung động, làn da trắng ngần không tỳ vết thoáng lộ ra một chút phấn hồng, đôi môi mỏng như những cánh hoa hồng mềm mại ướt át. Khóe miệng nâng lên một độ cong hoàn mỹ, lộ ra dáng vẻ tự tin không gì không biết và thiên hạ vô địch, bộ trang phục đen trắng đan xen vô cùng thoải mái tạo cảm giác vô cùng thần bí cũng vô cùng thuần khiết.

Người đi ra tiếp theo là Lãnh Liệt Hàn.

Đó là một người đàn ông lạnh lùng như băng tuyết ngàn năm, mái tóc màu tím bạc, dưới ánh mặt trời tỏa ra một luồng ánh sáng bảo thạch mê người, tuy đường cong nét mặt nhu hòa nhưng cái lạnh thấu xương không ngừng tỏa ra bốn phía, đôi mắt xanh lam tựa như hồ nước đóng băng giữa trời đông lạnh giá. Đôi môi mỏng hơi mím, khóe miệng cong lên như nhiễm một tầng băng tuyết. Anh cung chiều nhìn Hạ Du Huyền, không chút để ý đến ba tên côn đồ kia.

Hạ Du Huyền cũng vậy, tiến lên kéo lấy cánh tay Lãnh Liệt Hàn, chuẩn bị đi vào bệnh viện.

"Chắc chắn. . . Mỹ nữ, nhìn em có tiền như vậy, lại đi bao dưỡng một tên "Tiểu bạch kiểm" xinh đẹp như vậy sao. Đi theo bọn anh một đêm, bọn anh sẽ tha cho hai người, thế nào?"

Hiển nhiên, Hạ Du Huyền không thèm để ý đến bọn chúng, tiếp tục kéo cánh tay Lãnh Liệt Hàn đi về phía trước, đúng lúc Đường Sâm xuất hiện. "Này, hai người đến thật là nhanh. Tôi đang định đi mua bữa sáng đây."

"Gái điểm thúì, già bộ thanh cao cái gì. Còn không mau quay lại cho bản đại gia." Âm thanh chán ghét từ phía sau vang lên.

Lãnh Liệt Hàn toàn thân tản ra khí lạnh bức người, Hạ Du Huyền vỗ vỗ cánh tay Lãnh Liệt Hàn "Loại tiểu nhân này không đáng để anh ra tay, bản."

Nói xong, đạp giày cao gót bước qua.

Đôi con ngươi hồng tím rét lạnh bắn thẳng về phía ba tên côn đồ.

"Oa? Hàn, bảo bối nhà anh càng ngày càng giống anh rồi." Đường Sâm bày ra dáng vẻ đang xem kịch vui.

Trên người Hạ Du Huyền phát ra hàn khí, khiến cho tất cả những người đang có mặt ở đây đều phải sợ hãi, ngoại trừ hai người. Đường Sâm sớm đã tập thành thói quen với hàn khí trên người Lãnh Liệt Hàn, cho nên tự nhiên sẽ không sợ.

Khóe miệng Lãnh Liệt Hàn nhẹ nhàng cong lên.

Hạ Du Huyền nhú mày, một cuoir đá mạnh vào "gốc rễ sinh mệnh" của tên lão đại. Hai tên đàn em vừa nhìn thấy lão đại của mình ngã lặn xuống đất, lập tức xông lên.

Lại bị Hạ Du Huyền dễ dàng đá bay, có thể thấy được bây giờ cô đang tức giận đến nhường nào.

Vẫn chưa hả giận, trực tiếp tiến lên, cời giày cao gót, ra sức đánh vào ba tên côn đồ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Trút giận

"Bà đây ngày nào cũng phải giúp hấn dọn dẹp đám nữ nhân phiền phức, mấy tên đàn ông chúng mày còn đến đây xem náo nhiệt cái gì?"

"Bà đây đang lo tức giận không có chỗ phát tiết, thật đúng lúc, bọn mày lại chủ động tìm tới cửa."

Hạ Du Huyền ra sức đánh, hơn nữa càng đánh lại càng hăng, không hề nghe thấy tiếng cầu xin tha thứ của mấy tên du côn. "A, chị hai à, chúng em sai rồi, sai rồi, cũng sẽ không dám nữa đâu. Chị tha cho bọn em đi."

"Oa, bảo bối nhà anh thể nhưng càng ngày càng bạo lực." Đường Sâm nhìn thấy mà miệng cứng lưỡi đơ. Cô, cô gái này thật đúng là càng ngày càng bạo lực, đánh con nhà người ta thành cái đầu heo, đến cha mẹ chúng cũng không nhận ra.

"Phù. . ." Đã trút giận xong, Hạ Du Huyền nhìn thấy vết máu trên gót giày, nhú mày, dứt khoát ném đôi giày cao gót xuống đất.

Lãnh Liệt Hàn con khóe môi, sùng nịnh đi tới.

Hạ Du Huyền vươn hai tay ra, ý bảo Lãnh Liệt Hàn ôm lấy mình.

Ánh mắt Lãnh Liệt Hàn càng thêm sùng nịnh sâu đậm, ôm ngang bảo bối của lên "Bảo bối, đi thôi."

Hạ Du Huyền gật gật đầu, cũng không thèm nhìn đám côn đồ người bê bết máu ở phía sau.

Đường Sâm chắc chắn lắc đầu "Ai nha, các ngươi thật là xui xẻo, ngay cả 'nữ vương tiểu Miêu' cũng dám trêu chọc." Nói xong, bản thân cũng đi theo hai người vào trong bệnh viện, hoàn toàn quên mất việc mình phải ra ngoài mua bữa sáng.

Trong phòng bệnh

Liệt Hỏa toàn thân áo khoác dài trắng, mặc trên người cậu ta không có một chút cảm giác chán ghét nào, ngược lại còn tăng thêm phần ôn nhu, đẹp trai như ánh mặt trời.

Hạ Du Huyền được Lãnh Liệt Hàn ôm tiến vào liền nhìn thấy Liệt Hỏa đang cẩn thận kiểm tra vết thương cho Hoàng Ngọc Oánh, xác định không còn gì ngại mới nhẹ nhàng thở ra "Hoàng tiểu thư, cô hồi phục không tệ a. Một tuần sau là có thể xuất viện rồi."

"Ừm, cảm ơn bác sĩ." Hoàng Ngọc Oánh lễ phép trả lời.

Liệt Hỏa lắc đầu "Đừng khách khí, cô là bạn của Hạ tiểu thư, vậy cũng là bạn của tôi rồi. Chăm sóc người bị thương vốn là thiên chức của bác sĩ."

Hoàng Ngọc Oánh cười cười, quay đầu lại liền nhìn thấy Hạ Du Huyền đang ở trong lòng Lãnh Liệt Hàn "Huyền Huyền, cậu đã đến rồi. Cậu có sao không?"

Lãnh Liệt Hàn ôm Hạ Du Huyền đến bên giường Hoàng Ngọc Oánh rồi thả cô ngồi xuống, nhìn thoáng qua Liệt Hỏa, dẫn theo Thanh Long đi ra ngoài.

"Không có việc gì. Ngược lại là cậu, tại sao lại thay mình chấn phát súng đó hả? Rõ là. . . ." Hạ Du Huyền đau lòng trách cứ hành động ngốc nghếch đó của Hoàng Ngọc Oánh.

Hoàng Ngọc Oánh lại cười cười "bởi vì cậu là chị em tốt của mình a, làm sao mình có thể mặc kệ khi nhìn thấy cậu gặp chuyện không may được?"

Chính bởi cái bộ dạng này mà Hoàng Ngọc Oánh luôn bị người khác khi dễ, mỗi lần đều cật lực che chở trước mặt mình. Điều này khiến cho Hạ Du Huyền thật rất đau lòng.

Rõ ràng là công chúa trong hoàng thất, lại có biểu hiện yếu đuối như vậy, tính cách không bao giờ kiêu ngạo. Tựa như cô bé lọ lem không có một chút năng lực phản kháng.

Cho dù là công chúa thì như thế nào? Bị người ta khi dễ cũng không dám lên tiếng. Hành vi yếu đuối như vậy lại trái ngược hoàn toàn với tính cách cương liệt, quả quyết của Hạ Du Huyền. Một người dũng mãnh, một người yếu đuối.

Mà Mộc Y Sương chính là đáng yêu, đơn thuần.

Người ta đều nói vật hợp theo loài, người phân theo nhóm, rốt cuộc mấy người các cô làm thế nào lại có thể chơi được với nhau?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Hồi bé thường xuyên đánh nhau

Bên ngoài bệnh viện

Thanh Long liếc nhìn xung quanh, sau khi xác định không có người, mới hướng về phía Lãnh Liệt Hàn nói "Đương gia, chúng tôi đã điều tra qua, Liệt Hỏa quả thật vừa mới từ nước ngoài trở về liền nhận chức làm bác sĩ ở bệnh viện Đệ Nhất, những thứ khác không có gì khác thường, tư liệu rất sạch sẽ."

Lãnh Liệt Hàn nhẹ nhàng cau mày.

"Tiếp tục quan sát hắn." Nói xong, nhanh chóng tiến vào bệnh viện.

Bên trong phòng bệnh

Đường Sâm vừa mới đẩy cửa bước vào, liền nhìn thấy hai cô gái đang cười cười nói nói, Liệt Hỏa bởi vì còn bệnh nhân khác nên đã đi trước rồi.

"Đường thiếu gia, anh đã quay lại rồi." Hoàng Ngọc Oánh nhìn thấy Đường Sâm đi vào, lễ độ chào hỏi.

"Ừm, Huyền Huyền, người đàn ông nhà cô đâu?" Đường Sâm nghi hoặc bước đến.

Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện. Sau khi Lãnh Liệt Hàn tiến vào, Thanh Long cũng đi theo sau.

"Đường thiếu, không phải cậu đi mua bữa sáng sao? Vậy bữa sáng đâu?" Thanh Long quét mắt nhìn khắp phòng bệnh, nhưng không thấy một chút bóng dáng nào của bữa sáng.

"A. . . Tôi quên rồi." Mông Đường Sâm vừa mới chạm ghế sofa, lại 'phật' một phát đứng lên.

Nhìn thấy bộ dạng 'Tôi biết ngay cậu sẽ quên mà' của Thanh Long, Đường Sâm vội vàng đùn đẩy trách nhiệm lên trên người Hạ Du Huyền và Lãnh Liệt Hàn.

"Này, tôi vốn không có quên, còn không phải vừa rồi tại Huyền Huyền đánh nhau bên ngoài bệnh viện, tôi mới quên mất a." Đường Sâm bắt đầu tài ăn nói.

"Đánh nhau? Huyền Huyền cậu lại đánh nhau rồi hả?" Hoàng Ngọc Oánh khẩn trương kiểm tra người Hạ Du Huyền. Trừ việc không có mạng giày, những chỗ khác đều hoàn hảo không có thương tổn gì.

"Ồ. . . Đừng nghe Đường Sâm nói bậy, tớ mới không có đánh nhau." Hạ Du Huyền xấu hổ cười cười, trông mắt liếc trái nhìn phải.

"Còn nói dối sao, mỗi lần cậu nói dối trông mắt đều sẽ chuyển động trái phải." Hoàng Ngọc Oánh cực kỳ hiểu cô, các cô cùng nhau lớn lên ở nước ngoài, từ nhỏ tới lớn, chỉ cần nói dối trông mắt của cô sẽ đều chuyển động trái phải loạn cả lên, bây giờ vẫn là như vậy.

"A. . ? Xem ra lúc nhỏ Huyền Huyền rất hay đánh lộn?" Đường Sâm lập tức cảm thấy hứng thú, ngay cả Lãnh Liệt Hàn cũng nhìn Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền cúi gằm đầu xuống, không nói lời nào.

Thế nhưng không có nghĩa là Hoàng Ngọc Oánh không nói a: "Đúng vậy a, con nhóc này mỗi lần về nhà là người ngọm lại bản thủ dơ đấy, trên mặt còn dính đầy vết máu, vừa nhìn là biết vừa mới đánh nhau về."

"Vì sao phải đánh nhau?" Lãnh Liệt Hàn nhíu mày.

Hoàng Ngọc Oánh dừng lại một chút, đang định nói tiếp lại bị Hạ Du Huyền hét ngừng "A, Đường Sâm, tôi đói bụng rồi, Oánh Oánh cậu cũng đói bụng rồi phải không? Đường Sâm, còn khôn mau đi mua bữa sáng."

Hoàng Ngọc Oánh không nói thêm gì nữa, cô biết Hạ Du Huyền không muốn nói ra, một ngày nào đó, cô ấy sẽ tự mình nói với Lãnh Liệt Hàn. Vậy thì để cho chính cô ấy tự nói ra đi.

"Đúng vậy, Đường thiếu. Tôi đói bụng rồi, anh cũng không định mua bữa sáng cho mình sao?" Hoàng Ngọc Oánh ôn nhu nói.

Đường Sâm đã từng nhìn thấy rất nhiều loại con gái, thế nhưng chưa bao giờ nhìn thấy người con gái nào nhu nhược mềm yếu như vậy, vội vàng gật đầu "Tôi đi mua ngay đây, đi ngay đây." Lúc đi, còn tiện thể lôi kéo cả Thanh Long.

Đôi mắt màu lam của Lãnh Liệt Hàn vẫn luôn tập trung nhìn lên trên người Hạ Du Huyền, tựa hồ muốn xuyên thủng cô.

"A. . . Thật khó chịu a. . . , Hàn anh trước tiên nói chuyện cùng Oánh Oánh một chút đi, em ra ngoài một lát." Hạ Du Huyền giống như chạy trốn lao nhanh ra ngoài.

Trong phòng bệnh an tĩnh đến đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Khi nào em muốn nói anh sẽ chăm chú lắng nghe

Hoàng Ngọc Oánh không chịu được, lúng túng phá vỡ bầu không khí trầm mặc "Lãnh thiếu gia, chuyện của Huyền Huyền, chúng ta không có tư cách nói đến, càng không thể nói về bất kì thứ gì của cô ấy. Tôi chỉ có thể nói, khi nào Huyền Huyền muốn nói, cô ấy sẽ chủ động nói với anh. Dù cho anh có bức cô ấy như thế nào đi nữa, cô ấy cũng sẽ rất ngang ngược, không chịu tiết lộ dù chỉ một chút. Điểm này, hẳn là rất giống với người nào đó.

Lãnh Liệt Hàn nhìn khoe miệng chưa sót của Hoàng Ngọc Oánh, đối với người nào đó từ trong miệng cô ta nói ra, anh không có một chút để ý, điều anh để ý, chỉ có Hạ Du Huyền.

"Cảm ơn Hoàng tiểu thư nhắc nhở, tôi ra ngoài một chút." Lãnh Liệt Hàn đứng dậy.

"Ừm, một mình tôi không sao. Đi tìm cô ấy đi." Hoàng Ngọc Oánh ôn nhu gật đầu. Người đàn ông này cực kỳ sùng Huyền Huyền, là người ai cũng đều nhìn ra điều đó. Giao Huyền Huyền cho anh, hẳn là quyết định đúng đắn.

Bằng không, người kia kiểu gì cũng sẽ ngăn cản. . . .

Hạ Du Huyền ngồi cạnh bể phun nước bên ngoài bệnh viện, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt vuốt mặt nước.

"Hàn." Hạ Du Huyền xoay người, ôm chặt lấy người đàn ông. Cái đầu nhỏ nhỏ chôn sâu trong bộ ngực rắn chắc của anh. Nghe nhịp tim trầm ổn của anh, trong lòng dần dần an tĩnh.

"Ừm, bảo bối. Anh đây." Lãnh Liệt Hàn nhẹ giọng đáp lại, ôm lấy cô, ngồi lên chân mình.

"Hàn, anh nhất định muốn biết nguyên nhân vì sao hồi còn nhỏ em thường đánh nhau hay sao." Hạ Du Huyền đem đầu mình tựa vào vai anh.

"Không. Bảo bối không muốn nói, anh sẽ không hỏi. Ngày nào đó bảo bối muốn nói cho anh biết, anh sẽ chăm chú lắng nghe." Lãnh Liệt Hàn sùng nịnh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền lên, thâm sâu hôn xuống đôi môi cô.

Đầu lưỡi găt gao quăn lấy lưỡi cô.

Hồi lâu sau, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền đỏ bừng, ôm lấy eo Lãnh Liệt Hàn, từ từ nhắm hai mắt lại.

Lãnh Liệt Hàn ôm cô đứng dậy, đi đến bên cạnh chiếc xe thể thao của mình "Bảo bối, chúng ta về nhà có được hay không?"

Người trong lòng không có động tĩnh, xem ra cô nhóc nào đấy đã ngủ say rồi.

Sùng nịnh hôn xuống chiếc trán trơn bóng của cô, cẩn thận ôm chặt lấy cô, rồi đi.

Trong phòng bệnh

Đường Sâm cùng Thanh Long quay trở lại, nhưng không thấy bóng dáng Lãnh Liệt Hàn và Hạ Du Huyền đâu cả.

Thanh Long đem bữa sáng đưa cho Hoàng Ngọc Oánh, hỏi "Hoàng tiểu thư, Lãnh thiếu gia cũng thiếu phu nhân đâu?"

Hoàng Ngọc Oánh biết, thiếu phu nhân chính là Hạ Du Huyền, vì thế mở miệng "Ừm, bọn họ về nhà trước rồi."

"Mẹ kiếp, hai tên phúc hắc đó, lại để bản thiếu gia ở lại." Đường Sâm bất bình cắn cắn chiếc đũa, giống như chiếc đũa này chính là Lãnh Liệt Hàn.

"Đường thiếu, nếu anh có việc gấp thì về trước đi. Thanh Long tiên sinh cũng vậy." Hoàng Ngọc Oánh tiếp tục nói:

"Một mình tôi ở đây cũng được."

"Không được, Lãnh thiếu đã phân phó, nhất định phải ở đây chăm sóc Hoàng tiểu thư, nếu không thiếu phu nhân sẽ lo lắng, sẽ tức giận." Thanh Long cung kính đáp! !

Đường Sâm nghe xong, thật sự là buồn bực muốn chết đi được.

"Ài, con nhóc kia. . ." Hoàng Ngọc Oánh thở dài nói.

"Không sao, tôi sẽ gọi điện cho Huyền Huyền." Hoàng Ngọc Oánh nói xong, lấy điện thoại ra gọi cho Hạ Du Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Cô nhóc này

Đầu bên kia, khi Hạ Du Huyền đang ở trong nhà vui vẻ thì đột nhiên nhận được điện thoại từ Hoàng Ngọc Oánh.

"A lô, Oánh Oánh, làm sao vậy?"

"Này, Huyền Huyền, mình ở lại bệnh viện một mình cũng không sao đâu. Cậu để cho Đường thiếu cùng Thanh Long tiên sinh về trước đi."

"Nhưng mà..."

"Huyền Huyền, bọn họ cũng có việc riêng của mình mà, không thể cả ngày ở bên mình được."

"Vậy... Cậu ở một mình không có việc gì chứ?"

"Không sao đâu, yên tâm đi. Ở đây không phải còn có bác sĩ cùng y tá nữa sao?"

"Ừm... Được rồi." Hạ Du Huyền suy nghĩ một hồi rồi mới đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, Hạ Du Huyền đứng trên sofa hưng hăng chống nạnh, suy nghĩ lại mọi chuyện: Hừ, khẳng định lại là tên Đường Sâm chết tiệt này, xem tôi sau này sẽ chính anh như thế nào.

Đường Sâm đang vui sướng phi ra khỏi bệnh viện, bỗng dừng hắt hơi một cái "Chết tiệt, cái thời tiết quỷ quái gì thế này, làm hại bản thiếu gia bị hắt xì hơi."

Thanh Long liếc mắt nhìn Đường Sâm một cái, hần cảm thấy Đường Sâm sắp gặp xui xẻo lớn rồi.

Biệt thự gần biển.

Lãnh Liệt Hàn vừa mới tắm xong đi ra ngoài liền nhìn thấy Hạ Du Huyền đang nhảy loạn trên ghế sofa, vội vàng đi đến, bế cô ngồi vào trong ngực mình:

“Nhóc con, về sau không cho phép đứng trên sofa nhảy loạn.” Sofa rất mềm, ngộ nhờ không cẩn thận ngã xuống đất rồi bị thương ở đầu đó, chẳng phải sẽ khiến anh đau lòng muốn chết sao.

“Biết rồi.” Hạ Du Huyền nhu thuận hôn lên mặt anh một cái.

Lãnh Liệt Hàn vừa mới tắm xong, tóc vẫn còn ướt, từng giọt nước từ trên tóc chảy xuống.

Hạ Du Huyền đứng dậy, cầm lấy tay người đàn ông kéo vào phòng ngủ trên tầng hai.

Lãnh Liệt Hàn hôn xuống khóe môi cô, cười quý dị: “Bảo bối, anh đang định ôm em đi lên, em đã tự mình chủ động kéo anh lên rồi. Tại sao lại gấp hơn cả anh vậy?”

Hạ Du Huyền trừng mắt nhìn anh: “Phải nhanh chóng lau sạch đầu óc đen tối của anh đi, nếu không ngày mai sẽ bị đau đầu.” Mặc kệ anh nói hươu nói vượn cái gì, nhanh chóng kéo anh ngồi xuống bàn trang điểm.

Cầm lấy máy sấy cẩn thận sấy tóc cho anh: “Anh lần nào cũng để đầu ướt đi ngủ, như vậy rất dễ bị đau đầu có biết không?”

“Thân thể của mình còn không quản tốt, lại đi quản người khác.”

Nghe thấy cô lo lắng oán giận, tâm tình Lãnh Liệt Hàn rất tốt, từ trước đến giờ chưa bao giờ ngửa đầu nhìn người khác, đều là người khác ngửa đầu nhìn mình.

Cô nhóc này...

Lãnh Liệt Hàn cười nhẹ một tiếng, tóc của đàn ông luôn luôn dễ dàng lau khô. Hạ Du Huyền tắt máy sấy đi, hỏi anh: “Cười cái gì?”

Lãnh Liệt Hàn ôm cổ cô, vùi vào trong ngực: “Nhóc con, anh rất muốn em, rất muốn...”

Người đàn ông vùi đầu vào cổ Hạ Du Huyền, tham lam hít hà mùi thơm trên cơ thể cô, còn cố ý hôn xuống cổ cô.

Bị anh trêu chọc khiến cho Hạ Du Huyền run rẩy tay chân: “Hàn.”

“Bảo bối, ngoan.” Lãnh Liệt Hàn nói xong, bế cô ngồi lên bàn trang điểm.

Bàn tay to lớn nhanh chóng cởi bỏ lớp quần áo mỏng manh trên cơ thể hai người.

Môi lưỡi cuồng nhiệt hôn lên từng tấc da thịt của cô. Bàn tay thuận theo đường cong hoàn mỹ một đường trượt xuống, trượt tới nơi đẹp nhất thân bí nhất của người con gái.

Hai ngón tay khiêu khích thăm dò vào trong.

Rất nhanh, chất lỏng màu trắng từ bên trong cơ thể Hạ Du Huyền chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Người đàn ông như mãnh thú

"Bảo bối, em càng ngày càng dễ dàng ẩm ướt." Âm thanh khiêu gợi của người đàn ông vang lên.

"Ừm..." Hạ Du Huyền không thoải mái ôm cổ người đàn ông.

"Bảo bối, rất muốn phải không?" Ngón tay linh hoạt của Lãnh Liệt Hàn ở bên trong không ngừng loạn động.

Kích thích đến từng tế bào thần kinh của Hạ Du Huyền, cô muốn anh, rất muốn rất muốn.

"Bảo bối, gọi anh. Nói Hàn, em muốn anh, em muốn anh, cho em." Âm thanh mỉa mai của Lãnh Liệt Hàn truyền vào bên trong lỗ tai Hạ Du Huyền.

"Hàn, em... em muốn anh. Cho em." Hạ Du Huyền nhu thuận lặp lại lời nói của Lãnh Liệt Hàn.

Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, hạ thân đâm vào thật sâu, bàn tay to lớn nắm lấy chiếc eo nhỏ của Hạ Du Huyền, dùng mảnh ra sức vận động "Bảo bối, nhớ kỹ. Em là của anh, em là của Lãnh Liệt Hàn anh."

"Ừm . . A. . Hàn, nhẹ, nhẹ một chút." Hạ Du Huyền gần như sắp bị người đàn ông giống như mảnh thú này đánh bay ra ngoài, nếu như không phải anh đang gắt gao lấy ôm cô, chỉ sợ đã sớm bay ra ngoài từ lâu rồi.

"Bảo bối, anh yêu em, cực kỳ cực kỳ yêu em." Lãnh Liệt Hàn cúi đầu, ngậm chặt lấy 'tiểu bạch thỏ' cao ngất của cô, bàn tay to lớn nắm bên còn lại, nhào nặn ra đủ hình dạng.

"Ừm . . hừ. . . Hàn, sâu quá." Hạ Du Huyền sắp không chịu nổi nữa rồi.

Lãnh Liệt Hàn từng đột rồi lại từng đột đung vào, cơ hồ như muốn xuyên thủng cô.

"Bảo bối, em thật đẹp." Lại một lần mạnh mẽ tiến vào.

Hai người ở trong phòng ngủ rộng lớn từ trên bàn trang điểm, trên cánh cửa, trên bàn, trên ghế sofa và giường cho đến phòng tắm, tủ quần áo, mỗi một góc ngách đều để lại dấu vết hoan ái.

Mãi cho đến tối muộn, Lãnh Liệt Hàn một tay chống cằm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của Hạ Du Huyền.

Mái tóc màu rượu đỏ giống như những sợi rong biển mềm mại trải dài trên gối. Khuôn mặt trắng nõn có chút ửng hồng, cái miệng nhỏ nhắn bị hôn đến sưng đỏ giờ phút này đang hơi chu lên.

Bảo bối của anh, xinh đẹp như vậy, mê người như vậy, thật khiến người ta say mê.

Cúi đầu, ngậm chặt lấy làn môi anh đào xinh xắn kia, trần trọc qua lại.

Người đang ngủ say bỗng trong vô thức đẩy đẩy vật nặng trên người mình xuống, lẩm bẩm nói ra miệng "Hàn, em mệt lắm, đừng náo loạn nữa. . ."

"Bảo bối, được, anh không náo loạn nữa, bảo bối tiếp tục ngủ đi." Lãnh Liệt Hàn sùng nịnh mở miệng, khẽ đặt một nụ hôn lên trán cô, gắt gao ôm lấy thân thể mảnh mai của cô vào lòng, thỏa mãn chìm vào giấc ngủ.

Sáng ngày hôm sau.

Hạ Du Huyền từ từ mở to hai mắt, đôi mắt màu tím hồng khẽ chuyển động qua lại.

Người đàn ông này đã hành hạ cô cả một buổi chiều. Đến tối muộn mới để cho cô nghỉ ngơi.

Hạ Du Huyền rón ra rón rén đứng dậy, phát hiện người đàn ông vẫn đang ngủ say, khăn trướng khoác lên mình chiếc váy ngủ màu trắng, đôi chân trần cứ thế đi ra ngoài. Chỉ trong chốc lát lại quay trở về phòng ngủ, lẩm bẩm tự nói:

"Quên không mang dép, nếu không người đàn ông bá đạo này lại đòi trừng phạt mình." Nghĩ đến phương pháp Lãnh Liệt Hàn trừng phạt cô đều là ở trên giường, thân thể Hạ Du Huyền không nhịn được khẽ run một cái.

Sau khi mang xong đôi dép xinh xắn đáng yêu, cẩn cẩn thận thận đi ra ngoài, nhanh chân nhanh tay đóng cửa phòng lại.

Người đàn ông đang nằm trên giường, đôi mắt màu xanh lam đột nhiên mở ra.

Tại thời điểm Hạ Du Huyền khẽ động dậy thân mình, anh cũng đã thức dậy rồi. Thế nhưng anh lại giả bộ như vẫn đang ngủ say.

Muốn nhìn xem cô nhóc này rốt cuộc là muốn làm cái gì. Bình thường con mèo nhỏ này chưa đến 12 giờ là chưa rời khỏi giường, hôm nay lại dậy sớm lạ thường, mới 8 giờ a.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Bỏ rơi người đàn ông của mình

Trong phòng bếp, do tâm tình khá tốt, bóng dáng nho nhỏ đang không ngừng bận rộn nấu canh gà.

Lãnh Liệt Hàn lúc này cũng đã thay xong bộ tây trang màu trắng, dựa vào bên cạnh cửa.

"Bảo bối, buổi sáng tốt lành."

Hạ Du Huyền chuẩn bị xong canh gà, cẩn thận bung ra ngoài "Buổi sáng tốt lành. Hàn, mau nắm thử đi. Em tự tay nấu canh gà nha."

Lãnh Liệt Hàn cúi đầu xuống, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, kết quả uống canh gà xuống, còn rất tà mị liếm liếm khóe môi "Rất ngon."

Ai ngờ, cô gái nào đó cao hứng nhảy dựng lên "Oa oa, vậy em có thể đem canh gà cho Oánh Oánh dùng rồi."

Lãnh Liệt Hàn tâm tình vốn vô cùng tốt, nghe thấy lời này của cô, sắc mặt bỗng dưng lạnh xuống, hóa ra cô nhóc này muốn biến anh thành chuột bạch đi thử đồ ăn sao?

"Hử? Bảo bối, thì ra không phải đặc biệt làm cho anh sao." Lãnh Liệt Hàn ghen tị kéo Hạ Du Huyền ôm vào trong lòng.

Hạ Du Huyền chột dạ lại, tại sao cô lại quên mất người đàn ông này vô luận là ai cũng đều ăn dấm chua a.

Hôn lên khóe miệng người đàn ông một cái, lấy lòng nói "Hàn, Oánh Oánh ở bệnh viện không phải không có ai chiếu cố cô ấy hay sao? Em chỉ là lo lắng cho cô ấy mà thôi."

Lãnh Liệt Hàn nhân nhật mở miệng, ôm cô đi về phía bàn ăn "Bảo bối, anh đã sắp xếp 20 người vệ sĩ canh giữ chung quanh bệnh viện rồi, em còn lo lắng cái gì?"

"Nhưng trong phòng bệnh không có ai chăm sóc cho cô ấy a, em chỉ muốn đến đây chăm sóc cô ấy thôi." Hạ Du Huyền giống như làm nũng quàng tay qua cổ người đàn ông.

"Cho nên mới sáng sớm em đã không thèm quan tâm đến anh?" Lãnh Liệt Hàn nhú mày, hiển nhiên giờ phút này tâm tình của anh rất không tốt.

"Không phải a, em vẫn rất quan tâm đến anh mà."

"Vậy trong lòng em, em quan tâm anh hơn hay quan tâm đến người đang ở bên trong bệnh viện kia hơn?"

"Ồ. . ." Người đàn ông này tại sao lại trẻ con đến vậy a?

Thế nhưng lúc này đương nhiên phải chiều theo ý anh "Đương nhiên là người đàn ông của em."

Đường Sâm ở một bên an tĩnh ăn bữa sáng, nghe hai người mới sáng sớm tỉnh mơ đã nói những lời buồn nôn chết người như vậy, run rẩy nói "Này, hai người muốn ăn ái lên đến tận giường luôn sao?"

"Chúng tôi sắp như vậy đó, làm sao, ghen tị à? Đi tìm Sương Sương đi a." Hạ Du Huyền ôm cổ người đàn ông, hôn 'chụt' một cái lên trên mặt của anh.

Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, nhẹ nhàng nắm cằm Hạ Du Huyền, hôn xuống môi cô "Bảo bối, ngoan ngoãn ăn xong bữa sáng, đợi lát nữa anh bảo Thanh Long đưa em đến bệnh viện."

Hạ Du Huyền nhú mày "Ồ? Anh không đi sao?"

"Ừm, hôm nay công ty có việc, buổi chiều anh đến bệnh viện đón em." Lãnh Liệt Hàn chậm rãi nói.

"Sao không sớm nói a." Hạ Du Huyền cầm bình giữ nhiệt đựng canh gà, đang chuẩn bị đứng dậy lại bị người đàn ông ôm vào trong ngực. Hung hăng hôn lên môi cô.

Nụ hôn vừa dứt.

Lãnh Liệt Hàn nhìn chăm chăm vào cô nhóc mới sáng sớm đã bỏ rơi mình, sùng nịnh mở miệng "Bảo bối, ăn sáng xong rồi đi."

Hạ Du Huyền chu miệng, bất mãn trừng mắt liếc nhìn người đàn ông nào đó một cái, ngoan ngoãn ăn bữa sáng.

Lãnh Liệt Hàn hài lòng nhìn cô ăn sáng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Người đàn ông điên cuồng 1

"Em ăn xong rồi, em phải đi đây. . ." Hạ Du Huyền vội vàng đứng dậy, người đàn ông nào đó vội vàng kéo tay cô lại, nhắm trúng miệng cô hôn chụt một

cái, rồi mới buông tay ra.

"Ừm, cẩn thận một chút."

"Biết rồi." Hạ Du Huyền cầm bình giữ nhiệt, hào hứng đi phía sau lưng Thanh Long.

"Ồi. . .Hàn, em phát hiện anh càng ngày càng bị ối rồi." Đường Sâm thoáng nhìn qua bóng lưng Hạ Du Huyền, quay đầu nhìn về phía Lãnh Liệt Hàn nói.

"Ừm, tôi cũng thấy vậy. Cậu thử nói xem, tôi bị ối ở chỗ nào?" Lãnh Liệt Hàn cực kỳ nghiêm túc gật đầu.

"Chỗ nào cũng bị ối, đặc biệt là nụ cười, anh cười lên trông càng bị ối." Đường Sâm cảm giận nói xong, xoay người rời khỏi biệt thự.

Lãnh Liệt Hàn quay đầu, nhìn về phía Ngân Long "Cậu cảm thấy sao?"

Ngân Long không nghĩ tới đương gia sẽ hỏi mình, nhất thời không biết nói gì "Hix. . . Đương gia cảm thấy là cái gì thì chính là cái đó."

"Tôi là hỏi cậu." Lãnh Liệt Hàn nói xong, lưu lại cho Ngân Long một bóng lưng lãnh khốc cuồng ngạo.

Ngân Long ngẩn người, kỳ thật hắn cũng cảm thấy, từ sau khi Hạ Du Huyền tới đây, đương gia hoàn toàn đổi thành người khác, trước khi nụ cười vô cùng lãnh huyết tà khí. Khiến cho người khác vừa thấy đã cảm nhận được cái chết đang đến gần.

Thế nhưng bây giờ, nụ cười tại sao lại bị ối như vậy!

Ngân Long lắc lắc đầu, thần tốc đuổi theo cước bộ của gia chủ.

* * * * *

Bệnh viện Đệ Nhất

Thanh Long nhìn Hạ Du Huyền xuống xe, đang định xuống xe đi theo bảo vệ cô.

"Thanh Long ca ca, anh đi về trước đi. Tôi tự đi được, không sao đâu." Hạ Du Huyền cúi đầu, từ bên ngoài cửa kính ô tô nhìn vào Thanh Long.

"Hix. . . tiểu thư Huyền Huyền, tôi vẫn là nên đi theo cô, chẳng may cô gặp phải chút chuyện gì đó, đương gia chắc chắn sẽ trừng phạt chết tôi." Thanh Long tựa hồ không quá quen với việc Hạ Du Huyền đột ngột gọi tên mình.

"Ừm. . . Tôi gọi điện thoại cho Hàn." Nói xong, liền cầm điện thoại lên gọi cho người đàn ông đang xem văn kiện trong xe.

Lãnh Liệt Hàn ghét nhất bị người khác làm phiền khi mình đang xem văn kiện, đang định tắt máy, lại nhìn thấy dòng chữ 'bảo bối tiểu yêu tinh' nhảy ra, khóe miệng bất giác gọi lên một nụ cười mà theo như Đường Sâm nói là rất bị ối.

Ngân Long đang lái xe, qua gương chiếu hậu nhìn thấy nụ cười đó của đương gia, khẳng định lại là tiểu thư Huyền Huyền gọi tới.

Quả nhiên. . .

"Bảo bối, mới rời xa anh có một chút mà đã nhớ anh rồi hả?"

"Đúng vậy đúng vậy. Em muốn nói chuyện cùng anh." Hạ Du Huyền tức giận phớt lờ theo anh.

"Ừm." Lãnh Liệt Hàn nhẹ nhàng trả lời.

"Anh để cho Thanh Long ca ca đi về giúp anh đi, một mình em có thể chăm sóc cho Oánh Oánh, không sao đâu."

Người đàn ông không nói gì. Hạ Du Huyền lại tiếp tục nói:

"Không phải anh còn âm thầm sắp đặt vệ sĩ bảo vệ em sao? Không cần lo lắng đâu, em sẽ không dễ dàng bị người khác ức hiếp như vậy."

Cuối cùng Lãnh Liệt Hàn đành phải thỏa hiệp "Được rồi, em ngoan ngoãn ở trong bệnh viện, không cho phép chạy loạn. Buổi tối anh sẽ đến bệnh viện đón em."

Hạ Du Huyền vừa nghe thấy liền vội vàng gật đầu, hai người lại tiếp tục ân ái một phen rồi mới tắt điện thoại đi.

"Thanh Long ca ca, nhìn xem, anh hiện tại có thể đi đến công ty rồi." Hạ Du Huyền đắc ý nhìn Thanh Long.

Thanh Long bất đắc dĩ lắc đầu "Ừ. Tiểu thư Huyền Huyền, cô nên cẩn thận một chút."

"Tôi biết rồi."

Sau khi nhìn thấy bóng lưng của Hạ Du Huyền hoàn toàn biến mất sau cửa bệnh viện, Thanh Long mới cất bước rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Người đàn ông điên cuồng 2

Hạ Du Huyền tâm tình rất tốt, vừa đi vừa ngâm nga một ca khúc nào đó, cầm bình giữ nhiệt đi vào phòng bệnh của Hoàng Ngọc Oánh, lại phát hiện, bên trong xuất hiện một người mà cô không hề ngờ đến.

Sở Thiên Ngao!!!!

Hạ Du Huyền nhớ rõ người đàn ông này, đây là người đàn ông có khí chất không hề thua kém Lãnh Liệt Hàn.

Nhìn thấy Hạ Du Huyền đi vào, ánh mắt Sở Thiên Ngao vốn băng lãnh đến cực hạn, lại tăng thêm một tia ôn nhu.

Không ai chú ý tới, ánh mắt ôn nhu kia trong chớp mắt đã biến mất.

"Tôi về trước đây." Ngữ khí lạnh băng của Sở Thiên Ngao khiến cho thân thể Hạ Du Huyền khẽ run một cái. Người đàn ông này rất lạnh.

Nhìn thấy Sở Thiên Ngao rời đi.

Hoàng Ngọc Oánh mới mở miệng: "Huyền Huyền, cậu đã đến rồi." Hoàng Ngọc Oánh nhìn thấy Hạ Du Huyền không nói lời nào, còn tưởng rằng cô bị dọa sợ.

Kỳ thật đối với Sở Thiên Ngao, Hạ Du Huyền có một loại cảm giác rất đặc biệt. Không thể nói rõ đó là cái gì, dù sao cô cũng cảm thấy ở Sở Thiên Ngao có một loại cảm giác rất quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến cho cô mỗi lần nhìn thấy hắn đều giống như nhìn thấy người thân.

"Ừm, người vừa rồi. . ." Hạ Du Huyền đem bình giữ nhiệt đặt lên bàn, cẩn thận múc ra một chén cho Hoàng Ngọc Oánh.

"Anh ấy. . . là vị hôn phu của mình." Hoàng Ngọc Oánh cười khổ.

"Vị hôn phu? Sao mình không nghe thấy cậu nói a." Hạ Du Huyền nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ.

"Ừm, không nói đến anh ấy nữa. Oa, Huyền Huyền cậu tự làm sao? Thơm quá. . ." Hoàng Ngọc Oánh nói sang chuyện khác.

Hạ Du Huyền không nói gì thêm, gật gật đầu "Ừm, thích thì ăn nhiều một chút."

"A. . . Đúng rồi, mình nhớ ra rồi." Hạ Du Huyền đột nhiên nhảy dựng lên, khiến cho Hoàng Ngọc Oánh đang ăn canh gà phải hoảng sợ.

"Nhớ đến cái gì hả? Làm mình sợ muốn chết."

"Hạ Du Huyền xấu hổ vỗ vỗ lưng cho cô "Gần đây có một hiệu thuốc bắc, thuốc ở đó không tồi, mình đi mua cho cậu."

Nói xong, không đợi Hoàng Ngọc Oánh lên tiếng, liền nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh.

Hiệu thuốc bắc

Lần trước Lãnh Liệt Hàn đưa cô đến đây một lần, nơi này còn có phòng bao riêng dành cho khách dùng cơm.

Hạ Du Huyền cầm một bọc thuốc bỏ lên, đang chuẩn bị rời đi, lại nhìn thấy Ngân Long tiến vào.

Hạ Du Huyền lén đi theo sau Ngân Long, đến một góc rẽ, Ngân Long bỗng bắt lấy cánh tay của Hạ Du Huyền. Phát hiện là Hạ Du Huyền, vội vàng buông tay ra "Tiểu thư Huyền Huyền, ngại quá, tôi không biết là cô. . ."

"Không có việc gì, Ngân Long, anh tại sao lại đến đây?" Hạ Du Huyền nghi hoặc hỏi, ánh mắt liếc nhìn về cánh cửa phía sau Ngân Long.

"Hixx. . . Không có gì, tôi chỉ đến đây lấy chút thuốc."

"Vậy sao?" Hạ Du Huyền nghi hoặc, tính định đến căn phòng kia dò xét.

Lại bị Ngân Long ngăn lại "Tiểu thư Huyền Huyền, cô vẫn là nên quay lại bệnh viện đi. Nếu không bị đương gia biết. . ."

Hạ Du Huyền nhún nhún vai, khi Ngân Long cho rằng Hạ Du Huyền sẽ rời đi, không ngờ thân thể nhỏ bé của cô lại linh hoạt lách qua người Ngân Long, mở cửa phòng ra. . . .

Bên trong, là một mỹ nữ tóc đen vô cùng xa lạ, đang quang minh chính đại ngồi trên đùi Lãnh Liệt Hàn chuẩn bị hôn lên môi anh, lúc này Lãnh Liệt Hàn cũng không hề có ý tránh né.

Hạ Du Huyền bình tĩnh nhìn vào bên trong, Ngân Long về mặt xấu hổ.

"Hìxx. . . Vị tiểu thư này. . ." Mỹ nữ tóc đen mở miệng, cô ta biết, đây là Hạ Du Huyền, là cô gái được Lãnh Liệt Hàn sủng đến tận trời.

"Huyền Huyền." Lãnh Liệt Hàn nhàn nhạt mở miệng, thần sắc cũng thập phần bình tĩnh nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Người đàn ông điên cuồng 3

"Lãnh thiếu, thật khéo." Hạ Du Huyền tỏ ra xa cách, bàn tay khăn trương nắm chặt bao thuốc.

"Hìxx. . . Vị tiểu thư này nếu không ngại, thì cùng dùng cơm đi." Mỹ nữ tóc đen yếu điệu nói.

Lãnh Liệt Hàn nhìn thoáng qua mỹ nữ tóc đen. Ánh mắt màu lam liên tục chuyển về hướng Hạ Du Huyền.

"Không quý rầy, tôi đi mua thuốc cho Oánh Oánh, đang cần dùng gấp." Hạ Du Huyền nói xong, lắc lắc bọc thuốc trên tay, xoay người rời đi.

Mỹ nữ tóc đen cũng không nói gì. Dùng đũa gấp một miếng thức ăn đặt vào trong bát Lãnh Liệt Hàn.

"Lãnh thiếu, ăn đi."

Lãnh Liệt Hàn không nói gì, nhếch môi nở một nụ cười. Mỹ nữ tóc đen thỏa mãn cảm bát mình lên, bắt đầu tào nhả ăn cơm.

Ngân Long cẩn thận nhìn đương gia một cái, xác định không có gì không ổn, trái tim thấp thỏm mới bắt đầu yên tĩnh trở lại.

Đối với cô gái bên trong kia, Lâm Mỹ Hàm, hẳn không hề thích cô ta, thậm chí còn cảm thấy rất ghê tởm. Không giống với tiểu thư Huyền Huyền, có biểu tình gì cũng đều hiện rõ trên mặt, không hề giả tạo một chút nào.

Phòng bệnh

Hạ Du Huyền cầm bọc thuốc đứng ở cửa, khuôn mặt đau khổ lúc này ám chỉ cô đang vô cùng thương tâm.

Liệt Diễm từ một nơi bí mật gần đó trông thấy.

Hạ Du Huyền nắm chặt tay nắm cửa, hít thở một hơi thật sâu, khuôn mặt tươi cười ngày thường lại một lần nữa hiện lên.

'Kẹt' một tiếng, cánh cửa mở ra

"Oánh Oánh, mình đã về rồi. . . cậu đợi lâu không." Hạ Du Huyền cười hi hi tiến vào, ngồi xuống bên giường Hoàng Ngọc Oánh.

"Huyền Huyền, thì ra cậu đi mua thuốc a, mình còn tưởng cậu đi làm gì đó." Hoàng Ngọc Oánh cất lên giọng nói ôn nhu trước sau như một.

"Ừm, đúng vậy a. Mình là vì Oánh Oánh cậu nên mới chạy đi khắp nơi lâu như vậy a." Hạ Du Huyền cố ý cau mày, xoa nhẹ đôi chân thon dài.

"Này, hai vị mỹ nữ." Lúc này Liệt Diễm đem theo dụng cụ y tế tiến vào.

"Bác sĩ Liệt, chào buổi sáng a." Hoàng Ngọc Oánh lễ phép chào hỏi.

"Bác sĩ Liệt, chào buổi sáng." Hạ Du Huyền liếc nhìn Liệt Diễm một cái, nhàn nhạt chào hỏi.

Liệt Diễm vừa cẩn thận kiểm tra thân thể cho Hoàng Ngọc Oánh, vừa nói với Hạ Du Huyền "Huyền Huyền, mới vừa rồi nhìn thấy cô lúc tiến vào đường như rất không vui a, làm sao vậy?"

Hoàng Ngọc Oánh nghe thất vậy, vội vàng nhìn Hạ Du Huyền, biểu tình vừa rồi của Hạ Du Huyền rất vui vẻ nha! Thế nhưng. . .

Cô cũng không có cẩn thận quan sát biểu tình của Hạ Du Huyền. Nếu như cô ấy thật sự vui vẻ, ngay cả khóe mắt cũng sẽ bị nụ cười của chính mình hút vào. Hiện tại để ý kỹ mới thấy, mặc dù cười rất vui vẻ, thế nhưng khóe mắt vẫn thủy chung như một, trong ánh mắt biểu hiện sự lạnh nhạt đến lạ thường.

"Huyền Huyền, vừa rồi cậu ra ngoài đã xảy ra chuyện gì?" Hoàng Ngọc Oánh lo lắng hỏi.

"Không có gì, đừng nghe bác sĩ Liệt nói lung tung." Hạ Du Huyền trừng mắt nhìn Liệt Diễm một cái, ngược lại cười hi hi về phía Hoàng Ngọc Oánh.

"Thật sao? Huyền Huyền, cậu thật sự không nói dối mình?" Hoàng Ngọc Oánh nhú mày, đau lòng nhìn cô.

Từ nhỏ đến lớn, Hạ Du Huyền có gì vui vẻ đều sẽ ngay lập tức chia sẻ cùng Hoàng Ngọc Oánh và Mộc Y Sương. Thế nhưng đau thương lại chỉ biết dấu trong lòng một mình.

Khi bị đưa trẻ khác cười nhạo là không có cha, cô sẽ lập tức đánh lộn với người ta, khi trở về lại không hề nói gì, hỏi cô bị làm sao, cũng chỉ nói là bị vấp ngã.

Vấp ngã với đánh nhau, Hoàng Ngọc Oánh và Mộc Y Sương cho dù có gốc đến đâu đi nữa cũng đều có thể phân biệt rõ ràng a.

Lần nào Hoàng Ngọc Oánh và Mộc Y Sương cũng đều yên lặng không vạch trần ra, đau lòng bồi thuốc cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Người đàn ông điên cuồng 4

Liệt Diễm nhún vai "Ừm, Hoàng tiểu thư hồi phục khá nhanh."

"Cảm ơn anh, bác sĩ Liệt." Hoàng Ngọc Oánh nhận nhặt gậy đầu, rồi tiếp tục nhìn về phía Hạ Du Huyền đang bận rộn với bọc thuốc.

Trong phòng bệnh cực kỳ an tĩnh, Hạ Du Huyền bưng bát thuốc lên, phá vỡ bầu không khí trầm mặc "Oánh Oánh, uống thuốc thôi."

Hoàng Ngọc Oánh mỉm cười, tiếp nhận bát thuốc rồi từ từ uống chúng.

Thôi bỏ đi, chuyện Huyền Huyền không muốn nói, cho dù có bỏ ra toàn bộ sức lực cũng không thể hỏi được nửa chữ.

Hạ Du Huyền vẫn ở bên cạnh Hoàng Ngọc Oánh cho đến tối. Liệt Diễm cũng đã nhiều lần qua đây, mỗi lần đều bị chuyện của bệnh nhân khác kéo ra ngoài.

Hạ Du Huyền trông thấy Hoàng Ngọc Oánh đã ngủ say, nhẹ nhàng đóng cửa lại, rời khỏi phòng bệnh.

Đình nhỏ bên ngoài bệnh viện

Bầu trời tối đen như mực, Lãnh Liệt Hàn nói sẽ qua đón mình, vậy mà bây giờ đến một bóng người cũng không có. Khăng định là đi hưởng thụ rồi. Cũng đúng, mối quan hệ giữa mình và anh ấy đến bây giờ là cái gì cũng không rõ ràng.

Người yêu? Vị hôn thê?

A. . . Đều không phải.

Đang mãi suy nghĩ, bỗng trên đầu vai xuất hiện một chiếc áo khoác.

Vui mừng tưởng anh đến, nhanh chóng quay đầu lại.

Thế nhưng khi nhìn thấy Liệt Diễm, tia sáng trong mắt nhanh chóng vụt tắt.

"Sao vậy? Nhìn thấy tôi nên rất thất vọng sao?" Liệt Diễm ngồi xuống bên cạnh Hạ Du Huyền.

"Không phải." Thật ra cũng không cần nói dối a, biểu tình mất mát hiện lên trên mặt rõ ràng như vậy.

"Muộn rồi, gió thổi rất dễ bị cảm lạnh, đặc biệt là con gái." Liệt Diễm thân thiết nói.

"Cảm ơn." Hạ Du Huyền lạnh nhạt mở miệng.

Lúc này, hai người không nói gì thêm nữa, không khí trầm mặc đến đáng sợ.

Ở phía xa xa, một chiếc Bugatti Veyron 'rừ' một tiếng, dừng lại trước cửa bệnh viện.

Người đàn ông xuống xe, ánh trắng vắng lặng chiếu xuống người anh.

Mái tóc màu tím cuồng ngạo, làn da trắng nõn đến đáng ghen tị, đôi mắt màu lam luôn khiến người khác cảm thấy rơi vào vực thẳm, cánh mũi cao thẳng, đôi môi nhẹ nhàng nhếch lên, giống như vĩnh viễn giữ lại nụ cười trên môi, cực kỳ mê người, cũng rất nguy hiểm.

Toàn thân tây trang đen tuyền càng làm tăng thêm đáng sợ như ác ma. Không, phải là so với ác ma còn kinh khủng hơn rất nhiều.

Từ trong con ngườ màu lam phát ra thứ ánh sáng đáng sợ, đi tới gần đình nhỏ nơi Hạ Du Huyền đang đứng.

Nhanh chóng kéo cô vào trong lòng, thô lỗ hất chiếc áo khoác trên vai cô xuống. Mãnh mẽ quăng xuống mặt đất.

"Hạ Du Huyền, nhớ kỹ, em là người phụ nữ của anh." Lãnh Liệt Hàn nói xong, thô lỗ khiêng Hạ Du Huyền lên vai, không thèm liếc nhìn Liệt Diễm, nhanh chóng rời đi.

Liệt Diễm nhìn theo bóng lưng bọn họ rời đi, khóe miệng gọi lên một nụ cười lạnh lẽo.

Lãnh đương gia ơi Lãnh đương gia, Lãnh Liệt Hàn luôn làm người ta vừa nghe đã sợ thì ra cũng có nhược điểm trí mạng a. . .

A. . . .

"Lãnh Liệt Hàn, anh nổi điên cái gì, thả em xuống." Hạ Du Huyền đập mạnh xuống lưng anh.

"Chết tiệt, chó lợn xộn." Lãnh Liệt Hàn gầm thét, ném cô vào trong xe.

Đem cửa xe đóng chặt, cho dù bên ngoài có làm thế nào cũng không thể nhìn được bên trong.

"Rốt cuộc anh muốn làm gì." Hạ Du Huyền sợ hãi lùi thân thể về phía sau.

Thế nhưng cho dù có lùi như thế nào đi nữa, Lãnh Liệt Hàn đều có thể dễ dàng cới sạch quần áo trên người cô xuống, bàn tay to lớn hung hăng chà đạp nơi no đủ của cô.

Thần tốc cới quần mình xuống, nộ long lộ ra, không ngừng căng to.

Không chút báo trước nhanh chóng tiến vào. Đâm vào thật sâu, điều này đối với phụ nữ mà nói là vô cùng thống khổ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Người đàn ông điên cuồng 5

"Đừng, Lãnh Liệt Hàn. . . Không muốn. . . Đau quá." Hạ Du Huyền khóc lên.

"Đau? Đau mới có thể khiến em nhớ kỹ, người nào mới đúng là người đàn ông của em." Lãnh Liệt Hàn nói xong, càng đâm sâu hơn.

Hạ Du Huyền lắc lắc đầu, nước mắt rơi xuống không ngừng "Không. . . Lãnh Liệt Hàn, anh không thể như vậy với em. Không thể."

Cho dù Hạ Du Huyền có khóc mãnh liệt thế nào đi nữa, Lãnh Liệt Hàn đều không thể dừng lại được, chỉ cần nghĩ đến người phụ nữ của anh đi gần một người đàn ông khác như vậy, anh liền vô cùng không thoải mái.

"Không muốn. . .Lãnh Liệt Hàn, dừng lại." Móng tay Hạ Du Huyền cắm sâu vào lưng Lãnh Liệt Hàn, khiến cho người đàn ông này càng thêm điên cuồng.

"Bảo bối, nói, em yêu anh, nói! em là của anh, là người phụ nữ của Lãnh Liệt Hàn anh." Lãnh Liệt Hàn hung hăng ra vào vào.

Thế nhưng người con gái dưới thân tà tình nguyện chịu đựng từng đợt xâm lấn mãnh liệt của người đàn ông, cũng không muốn nói thêm câu nào.

"Hạ Du Huyền, nói cho anh biết, mới vừa rồi em cùng tên chết tiệt đó đã làm gì?" Ánh mắt Lãnh Liệt Hàn vô cùng lạnh lẽo, bàn tay to lớn vẫn không ngừng vôn về nơi đẩy đà.

Cho dù rất đau, Hạ Du Huyền vẫn không lên tiếng như cũ, lạnh nhạt mở miệng "Lãnh Liệt Hàn, anh thật ngây thơ. Vấn đề đơn giản như vậy còn cần trả

lời sao?"

Ánh mắt màu lam của Lãnh Liệt Hàn nhanh chóng co rút, đem người Hạ Du Huyền lật lại, để cô đưa lưng về phía mình, nắm chặt eo cô, nộ long to lớn đặt trên hông cô.

"Bảo bối, ý của em là em muốn cùng hắn . . . trên giường?" Lãnh Liệt Hàn mạnh mẽ tiến vào từ sau lưng cô.

"Ừm . . Đúng vậy, em chính là muốn cùng hắn lên giường thì sao?" Hạ Du Huyền cắn chặt đôi môi, tận lực không cho mình kêu ra tiếng.

"Em, em nói lại lần nữa cho anh?" Trong nháy mắt, Lãnh Liệt Hàn rút vật to lớn của mình ra, lần thứ hai xoay người cô lại, để cô đối mặt với mình.

Ép cô nhìn vào mắt mình "Hạ Du Huyền, em nói lại lần nữa cho anh?"

Hạ Du Huyền nhẹ nhàng cup mi, nhưng ngoài miệng lại lạnh nhạt nói "Lãnh thiếu, anh chơi không nổi sao? Chuyện giữa đàn ông và đàn bà, đều là vì giải quyết nhu cầu của bản thân a, Lãnh thiếu hiểu không?"

"Hạ Du Huyền, em đem Lãnh Liệt Hàn anh trở thành cái gì hả?"

Không cần nhìn cũng biết, lúc này đây sắc mặt của Lãnh Liệt Hàn đen đến không thể đen hơn được nữa "Lãnh thiếu, anh cũng là như thế, hà tất phải vạch trần ra a?"

". . ."

"Anh nên biết, mối quan hệ của chúng ta, giống như là vịt (bao nuôi), cũng giống như là tình nhân a."

"Em nghĩ như vậy sao?" Lãnh Liệt Hàn nắm chặt lấy nơi đầy dẫy.

Cô gái chết tiệt này!! Cưng nhiên coi anh là vịt?

"Lãnh thiếu, anh cảm thấy em nghĩ như thế nào thì chính là như thế." Hạ Du Huyền thùy chung không cầu xin tha thứ.

"Hạ Du Huyền, anh muốn em phải hối hận vì câu nói này." Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, cười lạnh. Ôm lấy cô, đặt cô ngồi trên đùi mình, mặc kệ phía dưới cô đã bị anh hành hạ đến sung đỏ, anh không quan tâm, nhanh chóng đâm thật sâu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Người đàn ông điên cuồng 6

". . . " Hạ Du Huyền cắn chặt răng, không cho đầu lưỡi người đàn ông tiến vào.

Lãnh Liệt Hàn nhú mảy, bàn tay to lớn bóp mạnh nơi đầy dẫy.

"Ừm . " Không nhịn được khẽ rung mình một cái, khóe miệng khẽ mở.

Lãnh Liệt Hàn thừa dịp miệng cô khẽ mở, đầu lưỡi nhanh chóng xâm nhập vào trong, cuốn lấy cái lưỡi làm loạn.

"Hạ Du Huyền, nói. Em là của anh. . . là của anh." Lãnh Liệt Hàn lại tiếp tục động thân, đâm vào thật sâu.

"Lãnh thiếu, nam nữ hoan ái là cực kỳ bình thường. Giống như anh hôm nay cùng với mỹ nhân tóc đen đỏ! Nếu đã như vậy, tại sao anh còn đến tìm em? Không bằng trực tiếp chạy theo cô ta, sung ái cô ta thật tốt." Hạ Du Huyền ê ẩm mở miệng, mặc cho ai đó đã nghe ra vấn đề.

Lãnh Liệt Hàn dừng lại động tác, ngẩng đầu, mây đen trong mắt vơi đi một nửa "Em . . ."

"Lãnh thiếu không nghe rõ sao? Muốn em lặp lại. . . Ừm . . ." Không đợi Hạ Du Huyền nói dứt lời, cái miệng nhỏ nhắn đã bị chặn lại.

Nụ hôn lần này không còn mãnh liệt như trước nữa, nó ôn nhu triền miên hơn rất nhiều.

"Nhóc con, anh có thể hiểu đây là em đang ghen không?" Lãnh Liệt Hàn khẽ nói.

"Hừ, em không có. Đại khái anh có thể đi tìm người phụ nữ khác." Hạ Du Huyền hừ lạnh.

"Nhóc con. . ." Lãnh Liệt Hàn tinh tế hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền.

"Bảo bối, anh cho rằng, em không để ý."

". . ."

"Cô ta là Lâm Mỹ Hàm, vốn hôm nay anh cùng công ty của cha cô ta có hợp đồng muốn bàn bạc, cha cô ta lại có việc bận, cho nên mới để cho cô ta đến đó."

Người đàn ông giải thích "Anh cùng cô ta thật sự không có chuyện gì."

"Hừ, đúng vậy a. Không có chuyện gì, miệng cũng đã sắp dính vào nhau rồi."

"Ồi chua quá. . . Bảo bối, hôm nay em ăn bánh chèo phải không?" Lãnh Liệt Hàn dán sát lại gần, làm bộ lắng nghe.

"Không có, em ghét ăn bánh chèo. Vì sao lại hỏi như vậy?" Hạ Du Huyền nhú mày, nhìn vào người đàn ông đang dần tỉnh táo lại.

"Bởi vì ăn bánh chèo mới chua a. Bảo bối chua như vậy, không ăn bánh chèo cũng đúng. Ăn bánh chèo chỉ hơi hơi chua thôi, khẳng định là uống giấm rồi, hơn nữa còn làm đỏ cả bình giấm ra ngoài." Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, tâm tình cực tốt ôm lấy thân thể mềm mại của cô vào ngực.

"Hừ."

Nhìn bộ dạng đáng yêu của Hạ Du Huyền, Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, hôn lên đôi môi đang chu ra "Làm sao vậy? Vẫn đang giận sao? Là anh không đúng, có được hay không? Em biết mà, anh rất ghét em đứng một mình cùng người đàn ông khác. Thậm chí chỉ cần người khác nhìn em một cái, anh cũng đã không chịu được mà muốn lôi trông mặt của hắn ta ra ngoài."

Từng câu từng chữ rơi vào trong lòng Hạ Du Huyền. Chỉ là, vừa nghĩ đến buổi sáng hôm nay. . .

Cô gái chết tiệt kia thể nhưng lại dám dựa vào người đàn ông của cô gần như vậy, cũng sắp hôn đến nơi rồi.

"Bảo bối, anh cùng Lâm Mỹ Hàm thật sự không có gì." Lãnh Liệt Hàn nhìn chằm chằm vào đôi mắt hồng tím, nghiêm túc nói.

"Đúng a, nếu không phải em xông vào thì môi cũng sắp chạm nhau rồi a." Hạ Du Huyền vẫn chưa chịu bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Mẹ và dì Lệ

Ngày hôm sau

Lãnh Liệt Hàn ôm Hạ Du Huyền xuống lầu, vừa xuống đến nơi liền nhìn thấy Tạ Mẫn cùng Ngải Lệ đang ngồi trên ghế sofa thong thả uống trà.

Nhìn thấy hai người xuống lầu, Tạ Mẫn cùng Ngải Lệ liếc mắt nhìn nhau, nở nụ cười sáng tỏ.

"Mẹ, dì Lệ, hai người tại sao lại ở đây?" Hạ Du Huyền nhất thời kinh ngạc, nhìn vào hai người đang ngồi trên sofa.

"Mẹ, dì Mẫn." Lãnh Liệt Hàn nhàn nhạt chào hỏi.

"Hàn nhi, Huyền Huyền, đến đây." Ngải Lệ cười ôn nhu. Hài lòng nhìn cô con dâu tiêu chuẩn.

"Nha đầu, có đàn ông liền không thèm quay về thăm mẹ rồi hả?" Tạ Mẫn nhú mày, cố ý làm dáng vẻ bất mãn.

Hạ Du Huyền bĩu môi, từ trong ngực Lãnh Liệt Hàn nhảy xuống, đi đến bên cạnh mẹ mình, lấy lòng kéo tay Tạ Mẫn "Mẹ, nữ vương đại nhân. Người không phải rất bận hay sao? hơn nữa, đều do người nào đó, cả ngày khóa chặt con bên người."

Hạ Du Huyền đẩy trách nhiệm sang cho Lãnh Liệt Hàn, Lãnh Liệt Hàn không nói gì, nhếch môi. Cô nhóc này càng ngày càng lớn gan rồi, tuy nhiên nói cũng không sai.

"Ha ha. . . con, nha đầu này." Tạ Mẫn nhẹ nhàng vỗ trán Hạ Du Huyền.

"Mẹ, dì Lệ, vô sự không đăng tam điện báo, nói đi. Tìm chúng con có việc gì?" Hạ Du Huyền giả dạng bề trên, làm bộ làm tịch đứng lên, nghiêm túc nhìn hai người nói.

"A đúng rồi, đi và mẹ con đang chuẩn bị đi du lịch khắp nơi. Vì thế, đến nói cho các con một tiếng." Ngải Lệ cười nhẹ.

"Đi du lịch? Con cũng muốn đi." Hạ Du Huyền kinh hi mở lớn hai mắt.

"Không cho phép."

"Không cho phép."

"Không cho phép." Ba âm thanh đồng thời vang lên.

Hạ Du Huyền nghi hoặc nhìn ba người.

"Mọi người từ khi nào thì ăn ý như vậy?" Hạ Du Huyền cuối cùng đem ánh mắt dừng trên người Lãnh Liệt Hàn.

"Hix. . .Huyền Huyền, đi và mẹ con đều đã hoa tàn ít bướm, nếu như con đi cùng chúng ta, sẽ ngọt ngào chết mất. Chúng ta chỉ là đi đâu đó một chút để giải sầu thôi a." Ngải Lệ nói lung tung.

"Huyền Huyền, ngoan ngoãn ở bên Hàn nhi đi, các con nên cố gắng bồi dưỡng tình cảm thật tốt." Tạ Mẫn nói.

"Bảo bối, lại đây." Lãnh Liệt Hàn nhú mày.

Hạ Du Huyền vẫn chưa hiểu gì, chỉ là đi chơi thôi mà, cho mình đi cùng cũng không có việc gì a.

Nghe lời ngồi xuống bên cạnh Lãnh Liệt Hàn "Tại sao anh cũng không cho em đi?"

"Nhóc con, em không có ở đây. Không sợ anh sẽ đi tìm người phụ nữ khác sao?" Lãnh Liệt Hàn nhú mày.

"Anh dám! Ngày hôm qua anh còn. . ." Hạ Du Huyền lỡ miệng, vội vàng ngậm miệng lại. Lắc đầu, hừ. Người đàn ông này còn nói chỉ có một mình cô, thế mà bây giờ đã nói muốn đi tìm người phụ nữ khác rồi !!!

"Vậy em vẫn đi sao?" Lãnh Liệt Hàn tiếp tục hỏi.

"Hừ." Hạ Du Huyền hừ lạnh một tiếng, xoay người đi lên lầu, 'Bịch' một tiếng đóng cửa phòng lại.

Ngồi ở trên giường ôm gối trút giận.

"Nha đầu này, càng ngày càng không hiểu chuyện rồi." Tạ Mẫn lắc đầu nói.

"Không có chuyện gì, tính cách như vậy tôi rất thích. Hàn nhi con nói có phải không?" Ngải Lệ nhìn về mặt tà mị của con trai mình.

"Dì Mẫn, mẹ. Chỉ sợ hai người lần này không phải là đi du lịch đơn giản như vậy." Lãnh Liệt Hàn không trả lời, nói sang một câu khiến cho hai người không khỏi run lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Tử tinh thạch 2

Đội hai vị phu nhân rời đi, Lãnh Liệt Hàn mới đứng dậy, đi lên lầu hai.

Mở cửa phòng, Hạ Du Huyền vẫn đang ôm gối, vẻ mặt bất mãn.

"Bảo bối, tức giận?" Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, đến gần Hạ Du Huyền, sừng nịnh vuốt vuốt cánh mũi xinh xắn của cô.

"Hừ, em cũng không dám tức giận, nếu không ngày nào đó Lãnh thiếu lại cùng em đại chiến 300 hiệp." Hạ Du Huyền tức giận phồng má, tỏ vẻ cô vợ nhỏ bị ức hiếp.

Lãnh Liệt Hàn cũng không giận. Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên "Nhóc con, em đúng thật là tiểu yêu tinh, tại sao lại dễ dàng trộm mất trái tim của anh như vậy."

Hạ Du Huyền sững sốt, người đàn ông này cũng sẽ nói những lời ngon ngọt?

". . ."

"Bảo bối, em có mệt không?" Lãnh Liệt Hàn đột nhiên mở miệng hỏi.

"Không mệt a, sao vậy?" Hạ Du Huyền nghi hoặc, nhìn Lãnh Liệt Hàn, bản thân mình ăn ngon ngủ ngon, cái gì cũng không phải làm, sao có thể mệt mỏi được?

"Còn nói không mệt. Em cả ngày chạy tới chạy lui trong đầu của anh, làm sao không mệt được đây?"

"Hàn. . ." Hạ Du Huyền bỏ gối đầu xuống, ôm chặt Lãnh Liệt Hàn.

Hành động xảy ra bất ngờ, khiến cho Lãnh Liệt Hàn khá sững sốt. Tại sao hôm nay lại chủ động ôm ấp yêu thương như vậy?

"Bảo bối, làm sao vậy? Có phải đột nhiên phát hiện ra người đàn ông của em rất đẹp trai hay không? " Lãnh Liệt Hàn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, chớp mũi chạm chớp mũi.

"Anh một chút cũng không đẹp trai." Hạ Du Huyền khinh thường hừ lạnh. Trong mắt một mảng sáng trong.

Lãnh Liệt Hàn tưởng rằng cô bị mình làm cho cảm động, nhếch môi làm càn "Bảo bối, làm sao bây giờ? Anh rất muốn hôn em, cùng em yêu yêu."

"Không được, phía dưới em vẫn chưa khá hơn a." Hạ Du Huyền hơi hơi chu miệng, lại chạm phải đôi môi của người đàn ông.

Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, từ từ mê luyến hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, ôn nhu triển miên.

Nước mắt, lặng lẽ rơi xuống, Hạ Du Huyền ôm chặt người đàn ông trước mặt, nếu. . . nếu có một ngày mình không nhìn thấy gì, cô nhất định không muốn mình làm liên lụy đến người đàn ông này.

Sân bay

"Mẫn nhi, tại sao vừa rồi không nói với Hàn nhi, thật ra Huyền Huyền vẫn còn một người anh trai cũng đang ở Anh quốc?" Ngải Lệ khó hiểu.

"Lệ, chuyện này, chỉ có hai chị em chúng ta cùng Tu và Thiên Ngao biết." Tạ Mẫn không muốn Hạ Du Huyền biết chuyện này sớm như vậy.

"Vì sao?"

Tạ Mẫn vẫn lắc đầu như cũ "Em thử nghĩ xem, thân phận của Thiên Ngao cùng Hàn nhi là ngang vai ngang vế, thực lực tương đương. Trong giới hắc đạo, có không ít người muốn mạng của Tu. Đến bây giờ vẫn không ngừng tìm kiếm tung tích của Tu. Nếu để bọn họ biết thân phận thật sự của Thiên Ngao, không phải mọi chuyện sẽ loạn đến gà bay chó sủa hay sao?"

Ngải Lệ cẩn thận suy nghĩ " Cũng có lý. Thế nhưng, chị thật nhẫn tâm, vẫn luôn để cho Huyền Huyền bị người khác nói là không có cha. Ngay cả sự tồn tại của anh trai mình cũng không biết?"

Tạ Mẫn cũng đã từng nghĩ đến, bà làm sao không hy vọng người một nhà có thể đoàn tụ cùng một chỗ đây? Chỉ là, vì sự an toàn của Huyền Huyền, không thể được, ít nhất, hiện tại không thể để Huyền Huyền biết toàn bộ sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Người đàn ông của em 1

Hoàng Ngọc Ánh cười khẽ một tiếng "Nha đầu kia quả thật sắp tiến hành giáo dục lễ nghi thực nữ rồi."

"Tốt, Mộc Y Sương, thế nhưng không nói cho mình biết." Hạ Du Huyền cầm gậy nhớ lại.

"Sương Sương có nói bao giờ thì về không?" Hoàng Ngọc Ánh ôn nhu hỏi.

"Ngắn thì một tháng, dài thì ba tháng." Đường Sâm vừa ăn táo vừa nói.

"A. . . Thật sao." Hai tròng mắt của Hạ Du Huyền đảo tán loạn.

Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, không biết cô nhóc này lại muốn làm gì đây?

Sau khi rời khỏi bệnh viện

Hạ Du Huyền đột nhiên xoay người lại, ôm Lãnh Liệt Hàn "Hàn, chúng ta đi hẹn hò có được không?"

"Hẹn hò?" Lãnh Liệt Hàn nhú mày.

"Đúng vậy đúng vậy. Hẹn hò, lần hẹn hò đầu tiên của chúng ta a. . ."

"Ủm" Lãnh Liệt Hàn gật đầu.

"Em muốn đi Anh quốc hẹn hò." Hạ Du Huyền vui vẻ hô to.

Mọi người xung quanh đều nhìn qua, hẹn hò thì hẹn hò a, còn muốn đi Anh quốc hẹn hò?

Lãnh Liệt Hàn cuối cùng cũng hiểu, cô nhóc này thì ra là muốn đi trêu chọc Mộc Y Sương nhà người ta.

Thế nhưng . .

"Bảo bối, vì sao muốn đi Anh quốc?" Lãnh Liệt Hàn biết rõ còn cố hỏi.

"Bởi vì Sương Sương ở đó. . . Em muốn đi London chơi, nhân tiện mang theo Đường Sâm cùng Oánh Oánh." Hạ Du Huyền cúi đầu, nhỏ giọng nói.

"Ủm . . Có thể." Lãnh Liệt Hàn suy nghĩ một chút, mới từ từ đáp ứng.

"Yê. . . Hàn, anh là người tốt nhất, em yêu anh nhất, a a. . ." Hạ Du Huyền cao hứng đến sắp bay lên trời, đây vẫn là lần đầu tiên người đàn ông này dễ nói chuyện như vậy a.

Ôm lấy đầu của người đàn ông, hôn lên một cái.

Sau đó liên tục nói "Hàn, em đói bụng rồi."

"Được. Anh đưa bảo bối đi ăn." Lãnh Liệt Hàn nói xong, liền ôm lấy Hạ Du Huyền đi về phía chiếc Bugatti Veyron của mình.

"Không muốn, em muốn ăn đồ anh tự làm." Hạ Du Huyền nhếch môi, cười nói.

"Được, chúng ta về nhà." Lãnh Liệt Hàn sáng khoái đáp ứng.

Biệt thự gần biển

Hạ Du Huyền thoải mái ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, cắn hạt dưa, xem ti vi.

Trong phòng bếp, người đàn ông đang không ngừng bận rộn.

Hạ Du Huyền để chân trần, lặng lẽ chạy đến cửa phòng bếp, mê mẩn nhìn bóng lưng cao lớn.

"Bảo bối, vẫn còn muốn để chân trần thêm bao lâu nữa, muốn chịu phạt phải không?" Âm thanh nhẹ nhàng của người đàn ông truyền đến.

Hạ Du Huyền cả kinh, định chạy đi, lại bị Lãnh Liệt Hàn nhanh chóng đi đến ôm vào trong ngực.

"Nhóc con, không phải anh đã nói với em rồi sao, phải mang dép mới được đi xuống đất, nếu như bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ?" Lãnh Liệt Hàn trách mắng cô nhóc nào đó đang cúi thấp đầu.

Hạ Du Huyền tỏ ra ủy khuất "Không phải vì em nôn nóng muốn nhìn thấy dáng vẻ người đàn ông của em làm cơm hay sao?"

Khuôn mặt lạnh băng của Lãnh Liệt Hàn đã vui đi phân nửa. Cách xưng hô 'người đàn ông của em' mới vừa rồi thật là dễ nghe.

"Bảo bối, ngoan, gọi anh một lần nữa."

"Hàn." Hạ Du Huyền nghi hoặc liếc mắt nhìn Lãnh Liệt Hàn, ngoan ngoãn hô lên một tiếng.

"Không phải cái này, cách gọi mới vừa rồi cơ." Lãnh Liệt Hàn mong chờ nhìn cô.

Hạ Du Huyền suy nghĩ một chút, sau đó bình tĩnh đại ngộ "A. . . Người đàn ông của em a."

Vừa mới nói xong, miệng nhỏ đã bị chặn lại.

"Ủm . ."

Hồi lâu sau, Lãnh Liệt Hàn mới buông cô ra "Nhóc con, mang dép vào, chúng ta đi ăn cơm."

Hôn lên trên trán Hạ Du Huyền, đặt cô lên ghế sofa, xoay người đi về phía phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Người đàn ông của em 2

Nhanh chóng đi dép, chạy đến bàn ăn, ngồi xuống.

Không đợi Lãnh Liệt Hàn lấy đĩa ra, liền tự mình dùng tay nhấc một miếng thịt gà cho vào miệng, nhai bèm bẹp, thỉnh thoảng còn than thở "Ôi ôi . . . Ngon quá."

Lãnh Liệt Hàn bắt đầu đi lắc đầu, cô nhóc này thật sự càng ngày càng làm cản rồi. Đến đĩa cũng chưa cầm đã trực tiếp dùng tay bốc lên.

Bàn tay to lớn nâng lên, giúp cô lau đi những vết dầu mỡ dính trên khóe miệng, rồi nhét đôi đũa vào trong tay cô "Bảo bối, cầm đũa ăn. Không ai tranh với em."

"Ừm . . . Hàn, anh làm thật ngon. Tay nghề quá giỏi! Nếu có ngày nào đó anh thất nghiệp, em cảm thấy anh có thể đi làm đầu bếp." Hạ Du Huyền vừa ăn vừa nói.

Thất nghiệp?

Lãnh Liệt Hàn nhún mày, cho dù anh đem toàn bộ tiền bạc ném xuống biển, cũng không thất nghiệp được!

Giá trị của bản thân anh cho đến bây giờ vẫn không có người nào có thể biết được đến tuột cùng là có bao nhiêu. Ngay cả bản thân anh cũng không biết.

"Oa oa. . . Thơm quá." Đường Sâm đột nhiên xuất hiện, khiến Hạ Du Huyền đang ăn phải giật mình.

"Khụ khụ. . . Khụ khụ. . ." Lãnh Liệt Hàn đau lòng nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng Hạ Du Huyền, nhìn cô ho khan.

Trùng mắt với tên đầu sỏ Đường Sâm đã gây ra chuyện.

Tên đầu sỏ vẫn nhìn chăm chăm vào đồ ăn trên bàn "Hàn, anh trở tài sao, giỏi quá."

Đường Sâm không cần được mời, tự tiện cầm lấy đôi đũa Lãnh Liệt Hàn không động đến, gắp một miếng thịt nhét vào miệng "Oa. . . Ngon a."

Nếu như không phải biết rõ Lãnh Liệt Hàn làm nghề gì, Đường Sâm nhất định sẽ giơ ngón tay cái lên tán thưởng, người đàn ông tốt của gia đình!

Lúc này, Hạ Du Huyền uống một ngụm nước, trùng mắt nhìn Đường Sâm "Đường Sâm thối tha, anh muốn chết sao. Đột nhiên xuất hiện làm tôi giật mình."

"Hử?. . . A, ngại quá." Đường Sâm lơ đãng nhìn Hạ Du Huyền. Tiếp tục ăn, ra sức ăn, liều mạng ăn.

Thậm chí còn gọi Ngân Long và Thanh Long vừa mới vào cùng mình "Đây, hai cái cốc gỗ sinh đôi cùng qua đây ăn đi."

Thanh Long và Ngân Long thoáng nhìn nhau, cũng cùng đi qua. Lại nhìn thấy sắc mặt của chủ nhân giống như không có gì, chỉ lo chăm sóc cho Hạ Du Huyền, căn bản không có tâm tư quản bọn họ.

Cho nên, hai người bọn họ cũng không khách khí mang hai cặp bát đĩa ra, ngồi xuống bàn ăn, cùng nhau ăn.

Hạ Du Huyền nhìn bộ dạng tựa như mấy năm không được ăn của Đường Sâm, theo đó đồ ăn trên bàn càng ngày càng ít, ngọn lửa trong mắt cô càng ngày càng lớn.

Một đôi đũa vô cùng tinh chuẩn ném trúng khuôn mặt tuần tú của Đường Sâm "Đường Sâm! Đây chính là đồ ăn người đàn ông của tôi làm cho tôi, anh đều ăn sạch rồi."

Đường Sâm sững sốt một phen, thứ anh xem trọng nhất chính là khuôn mặt của mình "Huyền Huyền, cô làm gì vậy. Nếu như tôi bị hủy dung cô phải bồi thường."

"Bồi thường? Được a, tôi bồi thường cho anh!" Hạ Du Huyền chạy vào phòng bếp, lấy ra một con dao nhỏ.

Cười hi hi nhìn Đường Sâm, lại hướng về phía Lãnh Liệt Hàn nói "Hàn, anh nói xem bây giờ em luyện phi đao thì như thế nào? Không phải có câu nói 'Tiểu lý phi đao trong nháy mắt, Lý Bạch biến thành tiểu thái giám' hay sao?"

Nhìn xuống phía dưới Đường Sâm, vẻ mặt âm hiểm cười "Bây giờ, em thử làm mẫu 'Huyền Huyền phi đao trong nháy mắt, Đường Sâm biến thành tiểu thái giám' nha."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Người đàn ông của em 3

"A. . . Huyền HUYên, cô hẳn không độc ác như vậy đi." Đường Sâm lúc này che che phía dưới.

"Huyền Huyền, tôi nói cho cô a. Nếu cô biến tôi thành thái giám, Sương Sương nhà cô cũng không có tính * * * phúc rồi." Đường Sâm nhìn Hạ Du Huyền đang từng bước tiến gần phía mình, đành phải lờ MỘC Y Sương ra làm lá chắn.

Thế nhưng, tựa như cũng không có tác dụng "Không sao. Sương Sương nhà tôi đáng yêu như vậy, người theo đuổi cô ấy có rất nhiều, còn sợ thiếu một Đường Sâm hay sao?"

"Hơn nữa, nhân phẩm của anh tồi tệ như vậy, suốt ngày bung một khối hoa tâm đi tìm một vài cô gái sắc sỡ, tôi còn không yên tâm giao Sương Sương nhà tôi cho anh."

"Hạ Du Huyền. . . A. . . Cô đừng tới!" Đường Sâm hoảng sợ, đôi mắt nhìn chăm chăm vào con dao có khả năng lấy đi hương khói nhà họ Đường. Đúng lúc này, một luồng ánh sáng bạc xẹt qua chính giữa đống quần.

"mẹ nó, nếu không phải lão tử đã học qua công phu, hương khói nhà họ Đường tôi đã bị cô chặt đứt rồi." Đường Sâm thở hổn hển.

Đáng ghét là phía sau Hạ Du Huyền có tên biến thái yêu nghiệt nào đó làm lá chắn. Anh có tức cũng không dám làm bừa, đành phải lôi kéo Thanh Long và Ngân Long cùng xuống nước "Này song sinh, hai người còn ăn sao? đều đã ăn xong hết rồi."

Ai ngờ, Hạ Du Huyền hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhu thuận hướng Thanh Long và Ngân Long cười nói "Không sao, Thanh Long ca ca, Ngân Long ca ca, hai người cứ từ từ ăn, nhớ lưu lại một chút cho tôi, nếu không còn cũng không sao, lần sau tôi lại bảo người đàn ông của tôi làm tiếp. Cứ từ từ ăn a. . ."

Sau đó quay đầu lại, hung tợn trừng mắt với Đường Sâm "Anh là người ăn nhiều nhất, còn đòi ồn ào cái gì?"

"Cô. . . cô. . . Hàn, quần lót cô gái của anh đi, suốt ngày nhắm vào em." Cuối cùng Đường Sâm không còn cách nào khác, đành phải gằm loạng với Lãnh Liệt Hàn.

"Bảo bối, không cần làm bẩn tay mình, chơi đủ rồi thì qua đây ăn đi." Lãnh Liệt Hàn sùng nịnh nhìn về mặt đắc ý của Hạ Du Huyền.

"Anh. . ." Đường Sâm thật hối hận với câu nói kia của mình, cái gì người đàn ông tốt của gia đình? Hai người đều làm rần chuột một ổ.

Nhìn nhìn về mặt đắc ý của Hạ Du Huyền, nhìn vào vẻ mặt tự nhiên của Thanh Long và Ngân Long, rồi lại nhìn vào nụ cười đắc tiện của Lãnh Liệt Hàn.

Quả nhiên, ngây ngốc đi theo Lãnh Liệt Hàn lâu như vậy, cũng đã bị nhiễm sự biến thái đó rồi. Từ tiểu bạch thỏ biến thành sói đội lột cừu.

Thế nhưng, Đường Sâm đã quên mất rằng, chính mình cũng là người đi theo Lãnh Liệt Hàn, hơn nữa còn là người có thời gian lâu nhất.

Bây giờ, Đường Sâm cũng đã gián tiếp công nhận mình là biến thái!

Đường Sâm vẫn che chắn phía dưới của mình, nhìn Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền lại khoát trá vung trán lên, chạy vội vào lòng Lãnh Liệt Hàn, vẻ mặt lười biếng nhìn Đường Sâm "Thôi, tôi người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của trẻ con. Sâm Sâm yêu quý, lại đây, chúng ta tiếp tục ăn đi."

Đều nói phụ nữ thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn cả lật sách, nhìn đi, Hạ Du Huyền không phải là một ví dụ tuyệt vời hay sao?

Đường Sâm không nói gì, có tên biến thái như Lãnh Liệt Hàn che chở, anh vẫn là không dám ồn ào.

Hạ Du Huyền ru rú trong lòng Lãnh Liệt Hàn, quét mắt liếc nhìn mọi người xung quanh, Ừm, hình ảnh này thật là vui vẻ hòa thuận biết bao.

Nét bi thương trong ánh mắt chợt lóe rồi biến mất rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Buồn nôn

Buổi tối

Hạ Du Huyền cuộn tròn người trên ghế sofa trong phòng ngủ, nhìn vào quyển sách trên tay.

Trong đầu lại nhớ đến chuyện ngày hôm đó

. . .

"Kỳ thật, vào lúc Huyền Huyền ra đời, tử tinh thạch cũng đã tiến nhập vào hai mắt con bé, đó là sự lựa chọn của tử tinh thạch, lựa chọn Huyền Huyền."

"Lần này đi cùng mẹ con đi Anh quốc, chính là vì muốn giúp đỡ Tu, đem tử tinh thạch từ trong mắt Huyền Huyền lấy ra. Nếu không lấy được, đôi mắt của Huyền Huyền, theo thời gian, sẽ vĩnh viễn không nhìn thấy gì."

"Không nhìn thấy? Vĩnh viễn?"

"Đúng vậy, cho nên, con nhất định phải chăm sóc Huyền Huyền cho tốt, hiện tại ở chỗ Tu đã có chút hi vọng, chỉ cần nghiên cứu thành công, tử tinh thạch trong mắt Huyền Huyền có thể sẽ lấy ra được. Đây chính là lý do lần này chúng ta đi Anh quốc."

"Nếu như không thành công?"

. . .

Đúng vậy, nếu không thành công, chẳng lẽ Hàn phải cả đời chăm sóc cho một người mù như mình sao?

Không, không thể, cô tuyệt đối không thể làm liên lụy đến Lãnh Liệt Hàn!

Đang mãi suy nghĩ, các đốt ngón tay chợt trở nên trắng bệch, cảm giác buồn nôn bỗng nhiên xông lên miệng.

Chạy nhanh về phía nhà vệ sinh 'nôn. . .'

Sau khi nôn được một lúc mới dùng nước lạnh lau rửa, vỗ vỗ hai bên má.

Tại sao lại nôn? Chẳng lẽ ăn phải thứ gì đó?

Không có khả năng a. . .

Ngẫm lại, đúng rồi. . . cái đó cũng đã hơn một tháng rồi vẫn chưa tới.

Chẳng lẽ . . .

Bàn tay nhỏ bé phủ lên bụng mình, sắc mặt tái nhợt.

Điều này, đối với mình mà nói, là tin tốt hay tin xấu đây?

Tại sao nó lại đến vào lúc này? Cô còn đang định rời khỏi nơi đây, vĩnh viễn rồi đi. Như vậy, Lãnh Liệt Hàn sẽ không còn bị mình làm liên lụy nữa.

Thế nhưng, nếu như suy đoán của mình là đúng, trong bụng mình thật sự có một sinh mệnh nhỏ bé, làm sao bây giờ?

Đứa bé không thể vừa mới sinh ra đã không có cha a.

Đang lúc trầm tư.

Cánh tay có lực từ phía sau vòng qua ôm lấy cô, cả người rơi vào lòng ngực ấm áp quen thuộc.

Bảo bối, làm sao vậy? Đang suy nghĩ cái gì mà mê mẩn như vậy?" Người đàn ông nhẹ nhàng hôn lên vành tai trắng nõn của Hạ Du Huyền.

"Ừm . . Không có." Hạ Du Huyền xoay người lại, chủ động hôn lên đôi môi của người đàn ông.

Lãnh Liệt Hàn sững sờ một phen, biến bị động thành chủ động, ôn nhu triền miên hôn cô nhóc trước mặt. Tại sao đối với cô nhóc tiểu yêu tinh này, anh luôn luôn ăn mãi mà không thấy đủ là sao?

Bàn tay to lớn ôm chặt eo cô, bắt đầu cời bỏ từng thứ trên người.

Không nghĩ tới đúng lúc này, Hạ Du Huyền đẩy mạnh Lãnh Liệt Hàn ra, xoay người, chạy vào nhà vệ sinh tiếp tục nôn mửa một trận.

Lãnh Liệt Hàn nhũn mảy, đau lòng vỗ vỗ lưng cô "Bảo bối, em làm sao vậy? Không thoải mái sao?"

Hai mắt nhìn thấy Lãnh Liệt Hàn chuẩn bị gọi điện thoại, bàn tay nhỏ bé của Hạ Du Huyền túm lấy cánh tay anh "Không sao."

Nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của cô nhóc trước mặt, cúi đầu, hôn nhẹ lên đôi môi đã trắng bệch "Thật sự không sao?"

"Ừm, có thể do lúc ngủ bị cảm lạnh thôi, ngủ một giấc là tốt rồi." Hạ Du Huyền vô lực dựa vào trong ngực Lãnh Liệt Hàn.

Lãnh Liệt Hàn mím môi, không nói gì thêm, ôm cô nằm lên giường.

"Bảo bối, ngủ đi, ngoan." Lãnh Liệt Hàn dỗ dành cô, chỉ trong chớp lát, Hạ Du Huyền đã ngủ thiếp đi.

Bàn tay to lớn của Lãnh Liệt Hàn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, miêu tả ngũ quan hoàn mỹ của cô. Đôi mắt màu lam tràn đầy lo lắng cùng đau lòng.

Bảo bối, anh sẽ không để cho em không nhìn thấy gì, sẽ không. Đôi mắt linh hoạt như vậy, xinh đẹp như vậy, cho dù phải trả giá bằng bất cứ thứ gì, anh nhất định làm cho em tốt lên.

Càng nghĩ, càng ôm chặt lấy thân thể mềm mại của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Thật sự mang thai?

Ngày hôm sau

Đợi đến khi Hạ Du Huyền tỉnh lại, mặt trời cũng đã lên đến đỉnh. Bàn tay nhỏ bé theo thói quen để sang bên cạnh.

Trống không.

Xem ra đã đi làm rồi.

Khóe miệng gọi lên ý cười, cảm lấy di động ở bên cạnh.

12 : 03

Đã giữa trưa rồi, cô ngủ lâu như vậy sao?

Bắt đầu chậm chạp đứng dậy rửa mặt trái đầu, mặc vào bộ quần áo sạch sẽ thoải mái.

Chuông điện thoại di động vang lên "Bảo bối."

Âm thanh của người đàn ông truyền vào lỗ tai Hạ Du Huyền "Hàn"

"Đã dậy rồi sao? Nhìn thấy em ngủ say như vậy, anh không đành lòng gọi em dậy. Đói bụng chưa? Trong tủ lạnh có đồ ăn đó, chỉ cần đun lại một chút là có thể ăn được. Ở công ty có việc cần xử lý, buổi tối anh mới về nhà." Lúc này, Lãnh Liệt Hàn đang ngồi trong phòng làm việc, cúi đầu xử lý văn kiện, khóe miệng gọi lên ý cười.

Ở một bên, Đường Sâm thâm trầm nhìn Lãnh Liệt Hàn, biểu tình này thật đủ đề tiện!

"Ừm, em biết rồi. Đợi chút nữa em đến bệnh viện thăm Oánh Oánh. Sau đó sẽ về nhà." Hạ Du Huyền nhu thuận trả lời.

"Được. Nhớ cẩn thận một chút." Lãnh Liệt Hàn tặng cho cô một nụ hôn.

Đường Sâm ở một bên không ngừng xoa xoa cánh tay. Mẹ nó, tên yêu nghiệt này càng ngày càng động dục rồi. Đến chỗ nào cũng có thể động dục.

"Ừm, anh cũng không được làm quá sức đó." Hạ Du Huyền cũng hướng về phía điện thoại, tặng cho anh một nụ hôn.

Trò chuyện kết thúc, độ cong khóe miệng của Lãnh Liệt Hàn càng ngày càng lớn.

Đường Sâm nhìn thấy không thể tiếp nhận được "Này, yêu nghiệt, xử lý công việc liên xử lý công việc đi, còn ở đây cười đê tiện như vậy."

"Làm sao? Ghen rồi? cậu tự đi tìm người phụ nữ của mình đi." Lãnh Liệt Hàn nhú mày, đôi mắt phượng hướng về phía Đường Sâm.

"Anh. . . Ai nói em ghen tị? Đợi Oánh Oánh xuất viện, chúng ta cùng đi Anh quốc, lúc đó là có thể nhìn thấy cô gái nhà em. Hừ, em chỉ sợ đến lúc đó người ghen tị lại là anh thôi." Nói cho cùng, Đường Sâm chính là vừa ghen tị vừa hâm mộ.

Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, không nói gì.

Hạ Du Huyền đi tới bệnh viện, nhưng không phải bệnh viện Đệ Nhất.

Bởi vì cô muốn kiểm tra rõ ràng, rốt cuộc có phải mình mang thai hay không. Nếu đến bệnh viện Đệ Nhất kiểm tra, nói không chừng sẽ gặp phải Đường Sâm, Thanh Long hoặc Ngân Long.

Đến lúc đó cũng sẽ bị mọi người biết được, cô không muốn mọi người biết sớm như vậy.

Nói xong, đi đến khoa phụ sản, cầm đơn đăng ký.

"Người tiếp theo, tiểu thư Hạ Du Huyền." Nữ y tá hô lớn.

Trái tim Hạ Du Huyền nhảy lên dữ dội, chậm rì rì bước vào phòng khám.

Mười phút sau, cầm kết quả trên tay.

"Chúc mừng Hạ tiểu thư, cô đã có thai một tháng rồi." Nghe bác sĩ nói, khiến cho Hạ Du Huyền vui vẻ không nổi.

Ra khỏi bệnh viện, đem tờ kết quả nhét vào ba lô.

Mang thai rồi à. Bảo bảo, làm sao bây giờ? Nếu như con vừa mới sinh ra đã không có cha, có phải con sẽ hận mẹ hay không?

Cười khỏ, tiện tay vẫy một chiếc taxi.

"Bệnh viện Đệ Nhất, cảm ơn." Hạ Du Huyền không yên lòng nhìn vào bụng mình, bàn tay nhỏ bé phủ lên trên.

"Được, tiểu thư" Lái xe sáng khoái nói.

Căn bản không chú ý tới, người tài xế này, khóe miệng hiện lên một nụ cười âm hiểm.

Con đường này, căn bản không phải đường đến bệnh viện Đệ Nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về*, *Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Anh em Liệt gia 1

Hạ Du Huyền rốt cuộc cũng hoàn hồn.

Nhìn cảnh vật chung quanh, cau mày lại.

"Tài xế, con đường này không phải con đường đi đến bệnh viện Đệ Nhất."

Tên lái xe không để ý tới, không ngừng gia tăng tốc độ.

"Tài xế, dừng xe. Dừng xe." Hạ Du Huyền càng ngày càng cau chặt mày, đây không phải con đường đi đến bệnh viện Đệ Nhất!

Thế nhưng, tên tài xế phía trước giả bộ như không nghe thấy gì.

Xe đột nhiên xóc nảy lên một cái, Hạ Du Huyền theo bản năng che chở bụng mình.

Không thể để cho bảo bảo gặp chuyện không may!

Cuối cùng, xe cũng dừng lại trên một ngọn núi hoang vu. Nơi đây chính là vách núi Hắc Sơn?

Hạ Du Huyền trừng lớn hai mắt, bị tên tài xế lôi xuống xe.

'Bịch' một tiếng, ngã xuống nền đất của một ngôi nhà gỗ tối om.

Vừa mới bị kéo xuống xe, hai mắt Hạ Du Huyền đã bị bịt kín.

Miếng vải đen lúc này đã được tháo ra, chớp chớp hai mắt, nhìn nhìn hoàn cảnh lạ lẫm xung quanh.

Bên cạnh nhà gỗ nhỏ, truyền đến từng đợt âm thanh vui sướng.

Không phải âm thanh của đàn ông cùng phụ nữ. Mà là. . .

Đàn ông cùng đàn ông! ! !

Hạ Du Huyền tò mò đứng dậy, từng bước từng bước đi qua, nhẹ nhàng kéo cửa ra.

Đập vào mắt, là hình ảnh vận động mãnh liệt của hai người đàn ông.

Nếu không nhìn kỹ, thật sự sẽ không nhìn ra, người có mái tóc bạc đỏ, thế nhưng lại là đàn ông!

Bóng dáng của người đưa lưng về phía Hạ Du Huyền, có phần quen thuộc. Giống như. . .

Liệt Diễm xoay người lại, hai tròng mắt lạnh băng nhìn Hạ Du Huyền.

Kéo chăn che chắn trên người Liệt Hỏa, còn mình lại cảm khăn tắm quấn quanh hông.

Liệt Diễm lúc này, người đàn ông đẹp trai luôn tỏa ra ánh nắng ấm áp trước đây đã biến thành một người có vẻ ngoài vô cùng lạnh lùng, vô cùng xa lạ. Hắn lộ ra một nụ cười nguy hiểm "Chắc chắc. . . Phụ nữ có thai tại sao lại chạy loạn như vậy a. Thật không nghe lời chút nào."

Hạ Du Huyền hít thở sâu một hơi, hai tay nắm chặt.

"Rốt cuộc anh là ai? Có mục đích gì?"

Liệt Diễm nhếch miệng cười quỷ dị. Không giống với nụ cười quỷ dị của Lãnh Liệt Hàn, của Lãnh Liệt Hàn là loại tự tin trời sinh. Mà hắn. . .

Khiến cho Hạ Du Huyền cảm thấy ghê tởm.

"Không phải cô đã sớm biết tôi là ai rồi sao?" Liệt Diễm cầm lấy ly rượu, từ từ nhấp nháp một chút rượu đỏ.

"A. . . Đúng vậy a." Hạ Du Huyền cười lạnh.

"Từ lần đầu tiên anh cứu tôi, tôi đã biết anh không đơn giản. Còn có lần đó, anh đã cứu tôi và Oánh Oánh, cũng không phải trùng hợp đi. Anh luôn tìm cách tiếp cận tôi, là vì Lãnh Liệt Hàn phải không?"

"Chắc, không hổ là người phụ nữ của Lãnh đương gia. Thông minh. Chỉ là. . . cô chỉ đoán đúng một nửa. Tôi vì tiếp cận cô, do đó tiếp cận Lãnh Liệt Hàn."

Liệt Diễm thương thức nhìn người phụ nữ trấn định phía trước, tiếp tục nói "Thứ tôi muốn, là toàn bộ những thứ thuộc về người đàn ông của cô. Đương nhiên, thứ tôi càng muốn, là cô."

Hạ Du Huyền trừng lớn hai mắt, Liệt Diễm hài lòng nhìn biểu hiện chấn kinh của Hạ Du Huyền, chậm rãi nói:

"Thứ tôi muốn, không phải thân thể của cô, mà là. . . đôi mắt của cô!"

"Anh. . ." Hạ Du Huyền không biết nên nói gì, chẳng lẽ, hẳn đã biết trong mắt cô có giấu từ tình thạch?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Anh em Liệt gia 2

"Đừng nóng vội, chúng ta sẽ từ từ chơi đùa." Liệt Diễm nắm chặt cằm Hạ Du Huyền, bế cô lên, thả cô trở lại căn nhà gỗ.

"Ngoan ngoãn ở trong này, đừng nghĩ muốn trốn. Ở gần đây, không ai có thể cứu cô đâu." Liệt Diễm nói xong, đứng dậy, đi đến ngôi nhà bên cạnh nhà gỗ nhỏ.

Hạ Du Huyền nhú mảy, nhìn cánh cửa bị đóng chặt.

Mãi cho đến tối

Bốn người Lãnh Liệt Hàn, Đường Sâm, Thanh Long cùng Ngân Long rút cuộc cũng về đến nhà.

"Oa? Huyền Huyền nhà anh không có ở nhà? Đã muộn như vậy rồi." Đường Sâm nghi hoặc mở đèn phòng khách, nhìn thoáng qua lầu hai. Không có một tia sáng.

Lãnh Liệt Hàn nhú mảy, nhìn ngó xung quanh. Không có dấu vết bị người ngoài xâm nhập.

Đi lên lầu hai. Đồ đạc của Hạ Du Huyền vẫn chỉnh tề ngay ngắn.

Đi đến phòng khách "Thanh Long, lập tức truy tìm tung tích của Huyền Huyền. Ngân Long, cậu đến bệnh viện tìm xem."

"Vâng" Thanh Long.

"Vâng" Ngân Long.

"Này, có phải Huyền Huyền nhà anh đến đâu đó chơi quên cả thời gian rồi hay không?" Đường Sâm trêu đùa.

Lãnh Liệt Hàn tròn mắt nhìn Đường Sâm, ý bảo anh câm miệng.

Đường Sâm nhún nhún vai, được rồi, em câm miệng.

Mấy phút đồng hồ sau

"Đương gia, vị trí của tiểu thư Huyền Huyền. . . truy tìm được một nửa thì bị người khác chặn lại." Thanh Long cúi đầu, không dám nhìn đương gia.

"Đương gia, tiểu thư Oánh Oánh nói, hôm nay không nhìn thấy tiểu thư Huyền Huyền." Ngân Long lúc này cũng vội vàng chạy về.

"Cái gì? Kê nào to gan như vậy? Ngay cả bảo bối của anh cũng dám bắt?" Đường Sâm đứng dậy, rống to.

Tôi cùng là tên chết tiệt nào chán sống?

Lãnh Liệt Hàn nhú chặt mi "Tìm cho tôi, trong mười phút, phải tìm bằng được vị trí cho tôi."

Đường Sâm thấy Lãnh Liệt Hàn nổi giận, khăn trương lấy điện thoại ra, bắt đầu gọi điện.

Mười phút sau, vẫn như cũ không có một chút tin tức.

Lãnh Liệt Hàn giận dữ "Phế vật, toàn bộ con mẹ nó thật vô dụng, nuôi các cậu trở thành phế vật thì có lợi ích gì? Nếu vẫn không tìm thấy, toàn bộ đem đầu đến gặp tôi."

Đường Sâm nhú mảy, trên mặt lúc này không có một chút nào là không chịu đựng được, tràn đầy nghiêm túc, lạnh lùng nghiêm túc, giống như biến thành người khác.

"Hôm nay, Liệt Diễm cũng không xuất hiện." Đường Sâm nói một câu, khiến cho Lãnh Liệt Hàn bình tĩnh hơn một chút.

"Liệt , Diễm?" Đã biết hẳn không hề đơn giản như vậy!

"Tìm cho tôi." Khuôn mặt tuấn tú của Lãnh Liệt Hàn lạnh băng, giống như ác ma tới từ địa ngục.

"Đương, đương gia. Điện thoại." Một tên tiểu đệ cầm theo điện thoại, thở hổn hển chạy đến trước mặt Lãnh Liệt Hàn.

"Không tiếp." Bảo bối của mình còn chưa tìm thấy, làm gì còn tâm tư nghe điện thoại? Cho dù tổng thống có gọi đến cũng không nghe.

"Vâng, là một người tên Liệt Diễm gọi tôi."

Hai mắt Lãnh Liệt Hàn liền ngưng lại, cướp lấy điện thoại "Liệt Diễm, người phụ nữ của tôi đang ở đâu?"

"A a, Lãnh đương gia, tại sao anh lại xao động như vậy, cũng không giống với tính cách bình tĩnh ngày thường của anh a. . ." Một trận âm thanh phóng đăng không kiềm chế được truyền tới.

"Hãy bớt sàm ngôn đi, người phụ nữ của tôi đang ở đâu?"

"Chắc chắn. . . Lãnh đương gia, đừng nóng vội. Người phụ nữ của anh đang ở chỗ tôi a. Nếu không, cho anh nghe thấy âm thanh của cô ta?" Liệt Diễm nói xong, đem điện thoại đưa tới bên tai Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền gắt gao cắn môi dưới, không cho thanh âm của mình phát ra.

"Thật là. . ." Liệt Diễm nhũn mày, không kiên nhẫn tát Hạ Du Huyền một cái.

"A. . ." Hạ Du Huyền kêu rên ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Anh em Liệt gia 3

"Ha ha ha. . . Lãnh đương gia, như thế nào, nghe thấy không?" Liệt Diễm càn rỡ cười to.

"Người rốt cuộc muốn thế nào?" Ánh mắt Lãnh Liệt Hàn càng ngày càng băng lãnh. Đáng chết, cư nhiên dám tát bảo bối của anh?

Lãnh Liệt Hàn gắt gao cau mày, chẳng lẽ hẳn biết trong mắt Hạ Du Huyền có từ tình thạch?

Thấy Lãnh Liệt Hàn không nói lời nào, Liệt Diễm tiếp tục mở miệng "Nếu như một mỹ nhân mất đi đôi mắt xinh đẹp sẽ như thế nào nhỉ? Ha ha ha ha. . ."

"tút tut tut. . ." Điện thoại truyền đến thanh âm cắt đứt lạnh băng.

Lãnh Liệt Hàn đem di động quăng xuống đất, trong nháy mắt, toàn bộ linh kiện đều bị văng ra.

"Đáng chết." Lãnh Liệt Hàn cau chặt mày.

"Hàn, vách núi Hắc Sơn." Đường Sâm bình tĩnh nói.

"Mang theo 100 người tinh anh, đi." Lãnh Liệt Hàn không để lại một câu dư thừa, không lãng phí thêm chút thời gian nào, điên cuồng lái xe.

Từ nơi này đến đó, ít nhất cũng phải mất nửa giờ đồng hồ.

"Anh, đây chính là người phụ nữ của Lãnh Liệt Hàn?" Liệt Hòa lúc này toàn thân quần áo hồng rực, từ một cánh cửa khác tiến vào.

Hạ Du Huyền trừng mắt nhìn Liệt Diễm, nghe thấy âm thanh của Liệt Hòa, khiến cho cô không khỏi hoài nghi.

Bọn hắn là anh em ruột? Thế nhưng. . . *****? Lại là đàn ông với đàn ông?

Ghê tòm! ! !

"Đúng như cô nghĩ, tôi cùng Hòa nhi nhà tôi là anh em ruột, cũng là người tình thân mật nhất." Liệt Diễm nâng cằm Liệt Hòa lên.

Kịch liệt hôn môi, trình diễn ngay trước mặt Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền ghê tòm quay đầu đi.

"Anh, em thấy a, tại sao người phụ nữ của Lãnh đương gia lại ăn hại như vậy? trừ bỏ khuôn mặt hoàn hảo, vóc người xinh đẹp. Em thấy giống như một cái bình hoa." Liệt Hòa chăm chọc nhìn lên người Liệt Diễm.

"Chắc. . . Hòa nhi, tại sao lại có kết luận sớm như vậy? Cô ta a, tính cách vô cùng mạnh mẽ." Liệt Diễm khinh thường nhìn Hạ Du Huyền.

"Có biết tại sao tôi biết trong mắt cô có tử tinh thạch không?" Liệt Diễm nhếch môi.

Hạ Du Huyền chuyển ánh mắt về hướng Liệt Diễm.

"Anh không biết sao? Đôi mắt màu hồng của tôi, sẽ thường biến thành màu tím, lại có thể biến mất trong nháy mắt, khôi phục thành màu hồng. Anh nói xem có gì kỳ quái đâu?"

Liệt Diễm coi thường biểu tình của Hạ Du Huyền, tự nhiên nói "Tử tinh thạch a. . . là thứ tất cả mọi người đều muốn tìm thấy. Cô nói xem, tôi có muốn lấy mắt của cô hay không? Hay là, tôi nên đợi Lãnh đương gia đến đây rồi nói?"

Nếu không ngoài dự đoán, Lãnh Liệt Hân đang trên đường đến đây.

Hạ Du Huyền trừng lớn hai mắt, đứng dậy, rống to "Không cho phép anh làm thương tổn Hân, tôi nói cho anh biết, có cái gì anh cứ nhắm vào tôi."

"A, thật gan dạ a. Không nghĩ tới Lãnh đương gia thế nhưng cần một cô gái nói hộ hân?" Liệt Diễm tỏ vẻ khinh thường, Hạ Du Huyền không phải không nhìn thấy.

"Anh khinh thường phụ nữ? Cũng đúng, anh là một tên Gay cơ mà, hơn nữa còn **** Gay, ngay cả mẹ trong mắt anh, cũng là đàn ông đi." Hạ Du Huyền chăm chọc nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Anh em Liệt gia 4

Cô nói cái gì?" Liệt Diễm không hề tức giận, thế nhưng Liệt Hòa lại vô cùng tức giận.

"Cô nói lại lần nữa xem?" Liệt Hảo hung hăng trừng mắt với Hạ Du Huyền, lại bị Liệt Diễm ôm vào trong ngực, không thể động đậy.

"Thế nào? Tại sao lại nặng tai như vậy? anh em các người, thật không đặc biệt chút nào a." Lời nói của Hạ Du Huyền chứa đầy hàm ý châm chọc.

Liệt Hòa không biết thoát khỏi vòng tay của Liệt Diễm bằng cách nào, chạy tới quãng cho Hạ Du Huyền một cái bạt tai.

Cái tát có lực đạo rất lớn, khoe miệng Hạ Du Huyền tràn ra máu tươi.

Liệt Hòa tựa hồ vẫn chưa hết giận, nhịn không được hung hăng giẫm mắt phát lên bụng Hạ Du Huyền.

Máu, từ đùi Hạ Du Huyền chảy ra, màu sắc thật gai mắt.

Cô hoảng hốt ôm bụng, biểu tình trên mặt cực kỳ thống khổ.

Có trời mới biết cô phải tiêu tốn bao nhiêu sức lực mới có thể chống đỡ thân thể. Ngực khí lạnh băng, hoàn toàn như thể biến đổi thành người khác "Liệt Diễm, Liệt Hòa, tôi tuyệt đối không để cho các người được sống thoải mái."

Liệt Hòa cả ngày bị Liệt Diễm bắt ở trong nhà, đối với thế giới bên ngoài không hề biết gì. Còn tưởng rằng thân thể Hạ Du Huyền rất yếu, không chịu nổi mảy cú đập của mình, mới đổ máu.

"Chắc chắn. . . Nhìn xem, người phụ nữ của Lãnh đương gia tại sao lại yếu đuối như vậy? Đạp có mấy cái đã thổ huyết rồi sao?" Liệt Hòa bĩu môi khinh thường.

Liệt Hỏa không hiểu, không có nghĩ Liệt Diễm cũng không hiểu. Thế nhưng, về thực lực hiện giờ mà nói:

Sở Thiên Ngao, Lãnh Liệt Hàn và hấn, là một hình tam giác, ba người là ba đỉnh tam giác, mỗi người chiếm đóng một phương!

Hạ Du Huyền gọi lên nụ cười quỷ dị, bàn tay nhỏ bé mò vào trong ngực, Lãnh Liệt Hàn đã từng đưa súng cho cô.

Chống đỡ thân thể, run rẩy đứng lên.

Liệt Diễm ngưng mắt, hấn thật muốn nhìn xem, cô gái yếu đuối như vậy, có thể đem đến bất ngờ gì cho hấn.

Trong nháy mắt, 'đoàng' một tiếng.

Liệt Hỏa trừng lớn hai mắt, không thể tin được nhìn vào bóng dáng đang chạy trốn của Hạ Du Huyền, hai tay ôm chặt bụng mình.

Liệt Diễm lại càng kinh ngạc, tiến lên. Ôm lấy Liệt Hỏa, hướng về phía Cảnh Hồng vẫn đang lấp trong bóng tối, ra lệnh:

"Đuổi theo, bắt con tiện nhân đó về, tao muốn hai mắt của nó! Tao muốn nó sống không bằng chết!" Liệt Diễm điên cuồng gào thét.

"Vâng. Liệt Diễm đại nhân. . .Không. Liệt Diễm đương gia." Cảnh Hồng thần tốc chạy ra ngoài.

Đêm khuya

Một chiếc Bugatti Veyron màu hồng chạy điên cuồng trên đường quốc lộ.

Mái tóc màu bạc của Lãnh Liệt Hàn không ngừng bay lượn.

Đáng chết! Tại sao lúc trước anh lại quyết định xây dựng biệt thự ven biển ở chỗ chết tiệt đó chứ! Từ biệt thự gần ven biển đến vách núi Hắc Sơn, ít nhất cũng phải tiêu tốn đến gần nửa giờ đồng hồ!

Nghĩ đến bảo bối tâm can của mình còn đang bị Liệt Diễm khống chế, trái tim liền không nhịn được run rẩy kịch liệt.

"Bảo bối, chờ anh." Vừa nghĩ, xe càng điên cuồng gia tăng tốc độ, đem khoảng cách với nhóm Đường Sâm kéo ra rất xa.

Đường Sâm rủa thầm một tiếng "Shirt. Tên yêu nghiệt này đang liều mạng sao? Đêm khuya trời tối như vậy."

Nói xong, bản thân cũng gia tăng tốc độ, đuổi theo rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Người, đã không thấy nữa 1

Hạ Du Huyền cố nén những vết thương chồng chất trên cơ thể, liều chết chạy trốn, từ phía sau, có một bóng người đang từ từ đuổi theo, là Cảnh Hồng!

Hạ Du Huyền lặng lẽ rút súng trong ống tay áo ra, Cảnh Hồng dường như nhìn thấy điều này.

Khinh thường nhếch môi, lấy khẩu súng lục trong ngực ra, không chút do dự hướng về phía bả vai Hạ Du Huyền, bắn.

"A." Bắn trúng cánh tay đang cầm súng của Hạ Du Huyền !

Thống khổ hừ nhẹ.

Quỳ rạp trên mặt đất, một môi nhìn Cảnh Hồng đang tới gần.

"Tôi sẽ cho anh nếm thử mùi vị, so với thống khổ còn khó chịu hơn gấp bội lần." Hạ Du Huyền quật cường chống đỡ bản thân, lại phát hiện cơ thể hoàn toàn không còn khí lực.

"Thật sao?"

Cảnh Hồng khinh miệt cười "Cô cảm thấy, cô có cơ hội sao?"

"Có cơ hội hay không, không phải do anh định đoạt." Một âm thanh xa lạ không biết từ chỗ nào truyền đến.

Cảnh Hồng cảnh giác giờ súng lên, nhìn ngó xung quanh mình "Là ai? Ra mặt đi!"

Chẳng lẽ... là Lãnh Liệt Hàn?

"Ha ha... " Người xuất hiện, không phải Lãnh Liệt Hàn, mà là... "

Sở Thiên Ngao!

"Sở Thiên Ngao!" Cảnh Hồng kinh hãi.

Sở Thiên Ngao đau lòng ôm Hạ Du Huyền đã ngất vào lòng, ánh mắt khát máu chợt xuất hiện rồi biến mất rất nhanh.

"Người, tôi sẽ mang đi." Sở Thiên Ngao hung hăng nện bước rồi đi, cẩn thận đặt Huyền Huyền vào trong xe mình.

"Độc Xà, cho hắn một châm." Bước vào trong xe, hướng về phía Độc Xà vẫn đang canh giữ bên ngoài nói.

"Vâng, đương gia." Độc Xà nhìn theo bóng dáng ô tô rồi đi.

Tiến đến trước mặt Cảnh Hồng.

Cảnh Hồng cảnh giác nhìn vào người đàn ông tóc đen tràn đầy sát khí ở trước mặt "Anh, anh muốn gì?"

Vừa mới dứt lời, trên cánh tay đã bị một cây ngân châm rất nhỏ đâm vào.

Trong nhất thời, ánh mắt tan rã.

Độc Xà nhếch môi hài lòng, tiến sát lại gần Cảnh Hồng, âm thanh mỉa mai hoặc nhẹ nhàng truyền vào trong tai Cảnh Hồng:

"Hạ Du Huyền nhảy xuống vách núi, không tìm thấy xác." Nói xong, liền xoay người rồi đi

Đây là thuật thôi miên mới nhất được nhà họ Sở nghiên cứu ra, có thể khiến cho người ta quên đi toàn bộ những chuyện vừa mới xảy ra, hơn nữa sẽ hành động dựa theo lời người khác.

Cảnh Hồng gật đầu, chậm chạp vừa đi vừa lẩm bẩm "Hạ Du Huyền nhảy xuống vách núi, không tìm thấy xác... Hạ Du Huyền nhảy xuống vách núi, không tìm thấy xác... Hạ Du Huyền... " lặp đi lặp lại.

Một giờ sau

Trên vách núi Hắc Sơn đã không còn ai.

Lãnh Liệt Hàn mất nửa giờ đồng hồ phi đến đây, nhưng vẫn là chậm chân một bước.

Bảo bối của anh đâu?

"Huyền Huyền... Huyền Huyền... " Lãnh Liệt Hàn suy sụp hô to.

Đường Sâm tới sau, bắt đầu nhìn ngó xung quanh, rõ ràng đã không còn ai, trống trải đến đáng sợ

Hắn nhắc ba lô của Hạ Du Huyền ở một bên lên, đồ đạc rơi loạn xạ trên nền đất. Cúi xuống nhặt từng cái từng cái một.

"Huyền Huyền... "

"Tiểu thư Huyền Huyền... "

"Tiểu thư Huyền Huyền... "

Ba âm thanh khác nhau đồng thời vang lên, cùng hô tên một người.

"Thanh Long, đem toàn bộ người của Lãnh gia gọi đến đây, tìm, nhất định phải tìm bằng được." Lãnh Liệt Hàn điên cuồng gầm thét.

"Vâng, đương gia." Thanh Long vội vàng cầm lấy điện thoại, bắt đầu gọi điện.

Chương 129: Người, đã không thấy nữa 2

Một giờ đồng hồ sau

"Đương gia, đã tìm dưới vách núi, không thấy dấu vết gì." Tên đàn em số 1

"Đương gia, đã tìm phía đông vách núi, không thấy dấu vết gì." Tên đàn em số 2

"Đương gia, phía tây vách núi cũng đã đi tìm, cũng không tìm thấy gì." Tên đàn em số 3

"Đương gia. . ."

"Đương gia. . ."

.

Có rất nhiều người đến báo cáo tình hình.

Đôi mắt Lãnh Liệt Hàn hiện lên tia khát máu "Phế vật, phế vật, tất cả đều là phế vật."

Thanh Long cũng đã chạy tới "Đương gia, có một căn phòng nhỏ được che giấu. Bên trong. . ."

Thấy Thanh Long nói một nửa thì dừng lại, Lãnh Liệt Hàn gầm thét "Nói"

"Bên trong có một vũng máu."

Lãnh Liệt Hàn nhủ mảy, chạy chóng chạy qua.

Máu, bên trong căn nhà gỗ nhỏ, có một vũng máu.

"Liệt, Diễm." Lúc này, Lãnh Liệt Hàn tựa như một tên ác ma, không, là so với ác ma còn khủng khiếp hơn rất nhiều.

"Hàn, đủ rồi. Anh tìm khắp nơi như vậy, nếu có thể thì cũng đã tìm thấy rồi. Không bằng trở về tiếp tục bàn bạc kế hoạch tìm kiếm. Có lẽ, cô ấy đã chạy thoát."

Cầm ba lô của Hạ Du Huyền trong tay, mới vừa rồi, anh nhìn thấy bên trong ba lô, cũng có một chút vết máu. Có lẽ, cô đã chạy thoát?

"Cậu nói cái gì? Đường Sâm, cậu nói lại lần nữa xem?" Lãnh Liệt Hàn đi qua, túm lấy cổ áo Đường Sâm.

"Tự anh xem đi." Đường Sâm hất tay Lãnh Liệt Hàn ra, quăng cho anh một tờ giấy

Đây là tờ giấy kết quả của bệnh viện

Hạ Du Huyền, đã mang thai được một tháng!

Àm! ! !

Lãnh Liệt Hàn kinh ngạc nhìn chằm chằm vào dòng chữ bên trong.

Tối hôm qua, tối hôm qua, biểu hiện của Hạ Du Huyền, đáng nhẽ anh nên biết, cô có chuyện gạt mình.

Nếu, Nếu anh cẩn thận một chút, cẩn thận chú ý đến báo bối một chút. . .

Có phải, có phải bị kịch ngày hôm nay sẽ không xảy ra.

"A! ! ! ! ! " Tiếng gầm vang lên giận dữ, khiến cho tất cả mọi người đều phải hoảng sợ.

Đột nhiên, Lãnh Liệt Hàn cảm thấy cổ mình đau buốt, trước mắt bỗng tối sầm lại, sau đó ngất đi.

Thanh Long đứng bên cạnh, nhanh chóng đi qua đỡ người Lãnh Liệt Hàn, thoáng nhìn về phía Đường Sâm "Làm tốt lắm!"

Đường Sâm giờ cao tay lên, run rẩy nói "Vẫn, Vẫn là nhanh chóng dìu anh ấy lên xe đi."

"Đường thiếu, chúc anh may mắn." Thanh Long thâm sâu liếc nhìn Đường Sâm.

Đường Sâm xấu hổ ho khan vài tiếng, không phải anh cũng vì đại cục hay sao?

Nếu như người đàn ông này vẫn tiếp tục tìm kiếm như vậy, nhà họ Lãnh còn giữ vững được nữa hay không?

Nhìn thoáng qua đám đàn em xung quanh "Khụ khụ. . . Các cậu tiếp tục đi tìm. Không được buông tha bất kỳ một dấu vết nào.

"Vâng, Đường thiếu." Đám đàn em đồng thanh trả lời.

Đội đến khi Lăng Thiếu Bạch chạy đến biệt thự gần biển, đám người Đường Sâm đã sớm không kiên nhẫn nổi, chạy đến cạnh giường Lãnh Liệt Hàn canh giữ.

"Hix. . . Lãnh thiếu làm sao vậy?" Lăng Thiếu Bạch vừa mới chạy đến, toàn bộ ánh mắt giống như giết người đều đồng loạt bắn về phía Lăng Thiếu Bạch.

"Lăng Thiếu Bạch, tại sao cậu lại chậm chạp như vậy, còn không lăn nhanh vào đây." Đường Sâm tức giận đẩy Lăng Thiếu Bạch qua.

Lăng Thiếu Bạch ủy khuất không biết nói gì, trước mắt chỉ có thể kiểm tra xem Lãnh thiếu rốt cuộc là bị làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chó Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Vẫn chưa tỉnh

Lăng Thiếu Bạch nghiêm túc bày ra dụng cụ y tế, cẩn thận kiểm tra thân thể cho Lãnh Liệt Hàn.

"Đương gia không có vấn đề gì, chỉ là bị một thứ gì đó đập vào đầu khiến cho choáng váng." Lăng Thiếu Bạch nghi hoặc nhìn Đường Sâm.

Đường Sâm da đầu run rẩy một trận, xấu hổ cười cười "Ha. . .Ha. . . Đúng a, là bị thứ gì đó đập vào. Lăng Thiếu Bạch, y thuật của cậu thật không tồi."

"Thôi đi." Lăng Thiếu Bạch khinh thường hất mặt.

Hắn biết, Đường Sâm chỉ là tên cáo già đang giả bộ.

"Đúng vậy, Đương gia bị một con chó điên đập a." Thanh Long ở một bên tròng mắt với Đường Sâm.

Cười không có ý tốt: Đường thiếu, chúc may mắn a. . .

"Cậu mới là con mẹ nó chó điên a." Đường Sâm không đánh mà khai.

Hiện giờ, tất cả mọi người đều đang vui sướng khi thấy Đường Sâm gặp họa, nhìn anh thầm nói: Đội Lãnh đương gia tỉnh lại, Đường thiếu, anh tự cầu nhiều phúc đi.

Cứ như vậy, trọn vẹn 20 ngày trôi qua, Lãnh Liệt Hàn vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Thanh Long, Ngân Long và Đường Sâm, còn có Lăng Thiếu Bạch, cả bốn người cùng xúm lại một chỗ, cắn hạt dưa.

Đường Sâm nhíu mày, nhìn Lăng Thiếu Bạch "Này, tôi nói Lăng Thiếu Bạch a, y thuật của cậu rốt cuộc là có cái tác dụng gì?"

"Này, Cậu hoài nghi tôi sao. Là do chính đương gia không muốn tỉnh lại, tôi có biện pháp gì." Lăng Thiếu Bạch hung hăng đáp lời.

"Vậy cậu nhanh nghĩ biện pháp để anh ấy tỉnh lại đi." Đường Sâm nín chặt cổ áo Lăng Thiếu Bạch.

"Đường đại thiếu, tâm bệnh thì phải cần tâm được, cái này cậu có hiểu không." Lăng Thiếu Bạch ra sức hất tay Đường Sâm.

'Cậu. . .' Đường Sâm nói không nên lời.

Ở đầu bậc thang, xuất hiện một bóng người mà bọn họ không hề ngờ đến — Lãnh Liệt Hàn.

"Các cậu ồn ào cái gì?" Lãnh Liệt Hàn xoa xoa huyệt thái dương, đi xuống lầu, thoải mái tự nhiên ngồi xuống ghế sofa.

"Anh. . ." Đường Sâm kinh ngạc hồi lâu mới bắt đầu cười toe toét.

Ngược lại, Thanh Long và Ngân Long lại tiến lên nhận tội "Đương gia, thuộc hạ vô dụng, đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy nơi tiểu thư Huyền Huyền rơi xuống."

"Huyền Huyền? Ai vậy? Ai là Huyền Huyền? Chuyện gì vậy?" Lãnh Liệt Hàn cúi đầu suy nghĩ. Tất cả mọi người đều không nhìn thấy, một tia bi thương trong mắt anh chợt xuất hiện rồi biến mất rất nhanh.

"Hả?" Đường Sâm kinh ngạc trừng lớn hai mắt, miệng lại càng mở to hơn.

"Các cậu đều đang rất rảnh rỗi? ở chỗ này cần hạt dưa?" Lãnh Liệt Hàn nhú mày, lạnh lùng nhìn bọn họ.

"A a. . . , tôi suýt quên mất, tôi còn có việc." Lăng Thiểu Bạch đảo mắt nhìn quanh, khăn trương chạy lên lầu.

Đường Sâm cũng nháy mắt với Thanh Long và Ngân Long "Không không không, bọn em đều đang bề bộn nhiều việc, bề bộn nhiều việc."

Thanh Long và Ngân Long cũng đi theo nói "Đúng đúng đúng, bề bộn nhiều việc, bề bộn nhiều việc." Nói xong, ba người cùng chạy về phía căn phòng của Lăng Thiểu Bạch.

Lãnh Liệt Hàn nhíu mày, đau lòng? Không, đã không còn cảm giác rồi.

"Lăng Thiểu Bạch, đây là chuyện gì? Mất trí nhớ?" Đường Sâm hỏi.

"Cái này. . . Những phần ký ức có chút đau khổ, nếu không muốn nhớ lại, sau khi hôn mê một thời gian dài, quả thật có khả năng sẽ bị quên đi. Mà ngược lại, còn không phải do cậu ra tay quá mạnh hay sao?" Lăng Thiểu Bạch sợ hãi hỏi một câu.

"Bản thân tôi ra tay có mạnh hay không còn không biết sao, lực đạo vừa phải, chỉ đủ khiến anh ấy ngất đi mà thôi." Đường Sâm giậm chân giậm dừ.

"Được rồi được rồi, chúng ta trước nên thăm dò một chút." Thanh Long không kiên nhẫn ngăn lại.

"Tôi đồng ý." Ngân Long gật gù đầu.

"Được, cứ quyết định như vậy đi. Vậy, ai là người đi thử?" Đường Sâm sau khi gật đầu xong, lại phát hiện ba luồng ánh mắt đều bắn về phía mình.

"Hix, các cậu nhìn tôi làm gì." Đường Sâm có một loại dự cảm chẳng lành.

"Này, hẳn không phải là tôi đi." Còn chưa nói xong, đã bị ba người đẩy ra ngoài cửa.

"Đường Sâm, hạnh phúc của đương gia đều trông chờ vào cậu đấy, cố lên a." Từ bên trong phòng truyền ra âm thanh vui sướng khi thấy người gặp họa của Lăng Thiểu Bạch.

"Các cậu. . ." Đường Sâm hừ lạnh một tiếng, trở lại phòng khách.

"Ngồi xuống đối diện Lãnh Liệt Hàn "Hàn, cái đó. . . anh nhớ Huyền Huyền không? Hạ Du Huyền đó."

Trong phòng Lăng Thiểu Bạch

"Mẹ nó, tên Đường Sâm cứ thế nói trắng ra vậy sao?" Lăng Thiểu Bạch không nhịn được chửi thề một câu.

"Ngậm miệng." Thanh Long và Ngân Long đồng thời quát lên.

Lăng Thiểu Bạch nhận lệnh ngậm miệng lại, đeo ống nghe điện thoại tiếp tục nghe lén.

Phòng khách

"Hạ Du Huyền?" Lãnh Liệt Hàn nhíu chặt mày kiểm

"Rốt cuộc là ai? Lần thứ hai nhắc đến tên người này rồi." Lãnh Liệt Hàn khó chịu mở miệng.

"Hix. . . em tùy tiện hỏi vậy thôi. Đừng cho là thật." Đường Sâm xấu hổ cười cười, nhanh chóng bỏ chạy.

Cùng thời gian đó

Tại Anh quốc

Sở Thiên Ngao lo lắng nhìn người trên giường.

"Sương Sương, cũng đã 20 ngày rồi, tại sao Huyền Huyền còn chưa tỉnh?"

"Huyền Huyền không muốn tỉnh lại." Người nói chuyện, chính là người phải tới Anh quốc để tham gia đào tạo thực nữ, Mộc Y Sương.

Kỳ thật, ngày đó cô bị một nhóm người bắt đến Anh quốc, bởi vì cô có khả năng thiên phú về phương diện y thuật, phải giúp Huyền Huyền giải quyết vấn đề của tử tinh thạch, cho nên mới bị Sở Thiên Ngao trói về đây.

Cô đương nhiên đã nhìn thấy Hạ Tu, cha của Hạ Du Huyền. Từ đó mới biết được, thì ra trong mắt Hạ Du Huyền có tử tinh thạch. Sau một thời gian dụng tâm lương khổ nghiên cứu cùng mọi người, cô cũng đã biết Sở Thiên Ngao thật ra là anh trai ruột của Hạ Du Huyền, điều này thật đáng kinh ngạc.

Sở dĩ Sở Thiên Ngao không mang họ Hạ, đều bởi vì sự an toàn của Hạ Du Huyền, không muốn người khác biết được quan hệ của hai người, mới chụp mũ họ Sở.

Người đã ở trên giường hôn mê 20 ngày, rốt cuộc lông mi cũng khẽ rung rung.

"Ừm. . ." Tựa như không thích ứng kịp với luồng ánh sáng đột nhiên xuất hiện.

Sở Thiên Ngao khẩn trương kéo bức rèm lại, Hạ Du Huyền nháy mắt lên tục, mới từ từ mở mắt.

Mắt vừa mới mở, đã nhìn thấy hai mắt sung đỏ của Mộc Y Sương "Huyền Huyền. . . Hu hu hu. . .Huyền Huyền của tớ, cuối cùng cậu đã tỉnh."

"Khụ khụ. . .Nước. . ." Đôi môi của Hạ Du Huyền cũng đã khô nứt ra rồi.

Sở Thiên Ngao đẩy Mộc Y Sương sang một bên, thân thiết giống như nịnh nọt, đem nước đưa đến bên miệng Hạ Du Huyền.

Uống liên tục 3, 4 chén nước, mới từ từ khôi phục ý thức.

Câu nói đầu tiên không phải bởi vì sự xuất hiện của Sở Thiên Ngao mà kinh ngạc, cũng không phải vì Lãnh Liệt Hàn. Mà là:

"Bảo bảo, bảo bảo của tôi đâu?" Hai mắt Hạ Du Huyền trống rỗng, hỏi.

"Huyền Huyền. . ." Mộc Y Sương đau lòng ôm cô vào lòng.

Sự tức giận với Sở Thiên Ngao vì mới bị đẩy ra cũng đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Bảo bảo không còn

Bảo bảo của mình đâu? Bảo bảo vẫn ở trong bụng phải không?" Hạ Du Huyền đẩy Mộc Y Sương ra, hai bàn tay vỗ nhẹ lên bụng của mình.

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống "Bảo bảo. . .Bảo bảo. . ."

"Huyền Huyền." Sở Thiên Ngao đau lòng tiến lên, bàn tay ấm áp lau đi từng giọt nước mắt nóng hổi của cô.

"Không. . . Con của tôi. . ." Hạ Du Huyền gào khóc, hung hăng đâm lên bả vai Sở Thiên Ngao.

"Huyền Huyền, ngoan. Tuy đứa bé không còn, nhưng vẫn có thể mang thai tiếp." Sở Thiên Ngao đau lòng, cực kỳ đau lòng, em gái hân. . .

"Huyền Huyền, đừng khóc. Đứa bé. . . còn có thể có lại." Mộc Y Sương nhìn thấy Huyền Huyền khóc thương tâm như vậy, đều tại tên Liệt Diễm chết tiệt nào đấy. Nếu như lúc trước mình không mê trai đẹp, thì sẽ không cần quen biết cái tên Liệt Diễm biến thái chết tiệt đó.

Vài ngày trôi qua

Tâm tình Hạ Du Huyền vẫn ủ rũ như vậy.

Chỉ là hôm đó. . .

"Sương Sương, mình đã ngủ bao nhiêu ngày?" Hạ Du Huyền nhẹ nhàng hỏi.

Mộc Y Sương có chút kinh ngạc, sau đó nhanh chóng hồi phục tinh thần "A. . . 20 ngày. Trọn vẹn 20 ngày."

"A. . . Thật sao? Vậy anh mình đâu?" Hạ Du Huyền đã biết tất cả mọi chuyện, cô đã biết cha cô ở đâu và cũng đã gặp ông, cả chuyện Sở Thiên Ngao là anh trai ruột của cô.

Người nhà vì cô mà trả giá rất nhiều.

Sương Sương cũng vậy, vì đôi mắt của cô, cơ hồ một ngày phải làm việc cả 24 giờ.

Hạ Du Huyền vừa mới nói xong, Sở Thiên Ngao cũng đã bước vào "Bảo bối Huyền Huyền nhớ anh rồi hả?"

Hạ Du Huyền khẽ cười một tiếng. Mộc Y Sương cũng nhẹ nhàng cười theo "Huyền Huyền, mình đi trước đây, vẫn còn thứ phải nghiên cứu a."

"Được." Hạ Du Huyền gật đầu, nhìn Mộc Y Sương rời đi.

"Huyền Huyền. Có chuyện muốn nói với anh phải không?" Sở Thiên Ngao kéo ghế ra, ngồi xuống.

"Anh, em muốn đến đảo địa ngục." Hạ Du Huyền nhẹ nhàng nói ra một câu.

"Huyền Huyền, em có biết đó là nơi nào không?" Sở Thiên Ngao nhún mày, hẳn không muốn nhìn thấy em gái bảo bối của mình lại phải chịu khổ. Huyền Huyền vừa mới mất đi đứa bé, nếu bây giờ mà đến đảo địa ngục, thân thể sẽ suy sụp mất.

Hạ Du Huyền cười khổ, cô đương nhiên biết đảo địa ngục là nơi nào.

Đó chính là nơi chuyên đào tạo sát thủ, cũng chỉ có rất ít người mới có thể ra khỏi nơi này.

"Huyền Huyền, em có biết, có thể đi ra từ đảo địa ngục, ngoại trừ cha, mẹ, anh còn có Đường Sâm và Lãnh Liệt Hàn, đến bây giờ vẫn chưa một ai có thể thoát ra khỏi đó. Huyền Huyền, nếu đi vào. . ." Sở Thiên Ngao cũng không nói tiếp nữa.

Dù sao hẳn cũng không muốn em gái hẳn phải mạo hiểm như vậy.

"Anh em các con nói chuyện gì vậy?" Đúng lúc này, Tạ Mẫn kéo Hạ Tu đi vào.

Tuy Hạ Tu không còn trẻ tuổi, thể nhưng từ trong ra ngoài vẫn luôn làm cho người ta phải cảm thấy sợ hãi.

Về mặt khí khái hỏi "Huyền Huyền, làm sao vậy?"

"Mẹ, cha. Con muốn đến đảo địa ngục." Hạ Du Huyền nhẹ nhàng mở miệng, cô cho rằng Hạ Tu sẽ phản đối.

"Được." Không nghĩ tới, Hạ Tu đồng ý nhanh như vậy.

"Yê, con biết ngay cha là tốt nhất mà." Hạ Du Huyền hưng phấn hôn lên mặt Hạ Tu một cái.

Tạ Mẫn cùng Sở Thiên Ngao tò mò khó hiểu nhìn Hạ Tu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Tiến vào đảo địa ngục

Một tháng trôi qua

Thân thể Hạ Du Huyền rất nhanh đã khôi phục trở lại.

Cô lẻ loi một mình tiến vào đảo địa ngục.

Trong căn biệt thự nào đó ở Anh quốc

Tạ Mẫn cùng Sở Thiên Ngao ngồi trên chiếc ghế sofa đối diện với Hạ Tu.

"Được rồi được rồi. Tôi không nên để Hạ Du Huyền đi đến đảo địa ngục." Hạ Tu cuối cùng cũng thỏa hiệp, dù sao người cũng đã đi rồi.

"Anh. . . Anh có còn là cha của Huyền Huyền nữa không? Không phải anh không biết đảo địa ngục là nơi như thế nào a. Làm sao anh có thể để Huyền Huyền đi đến đó được? Vạn nhất. . . Vạn nhất. . ." Tạ Mẫn vừa nói vừa khóc.

"Mẹ, yên tâm đi. Cha làm như vậy là có lý của cha." Tuy Sở Thiên Ngao cũng không quá tán thành chuyện Hạ Du Huyền đi đến đảo địa ngục, thế nhưng người cũng đã đi rồi. Còn có thể làm gì bây giờ?

"Mẫn Mẫn, Thiên Ngao cũng đã nói như vậy. Em cứ yên tâm đi. Chẳng lẽ em không tin tưởng Huyền Huyền, không tin tưởng con gái của chúng ta hay sao?" Hạ Tu liếc mắt nhìn Sở Thiên Ngao, quả nhiên là cha con a. . .

"Đương nhiên không phải. Con gái cùng con trai chúng ta là tuyệt vời nhất." Tạ Mẫn nói xong, liền đi vào phòng bếp tìm đồ ăn.

Hai cha con nhìn nhau, nhún nhún vai.

Trung Quốc

Tập đoàn Lãnh Thị

Một tháng qua đi, Đường Sâm cùng Thanh Long và Ngân Long vẫn luôn âm thầm điều tra tung tích Hạ Du Huyền, thế nhưng một chút tin tức cũng không có.

Đột nhiên, từ phía cửa phòng làm việc của Lãnh Liệt Hàn bỗng vang lên tiếng gõ.

Thanh Long đi đến mở cửa.

Lâm Mỹ Hàm từ bên ngoài gõ vào trong "Hàn ca ca."

Lãnh Liệt Hàn đang ngồi trên ghế bồng nhún nhún, sau đó từ từ giãn ra "Cho cô ấy vào."

Thanh Long có chút kinh ngạc, nghiêng người, để cho Lâm Mỹ Hàm đi vào.

"Hàn ca ca, cha em nói tối nay muốn mời anh đến ăn cơm." Âm thanh mềm mại của Lâm Mỹ Hàm vang lên, khiến cho tất cả mọi người đều nổi da gà.

"Cái đó, Lâm tiểu thư, Hàn của chúng tôi. . ." Đường Sâm vốn đã không ưa với cô gái tên Lâm Mỹ Hàm này, đang định cự tuyệt giúp Lãnh Liệt Hàn.

Thế nhưng

Lãnh Liệt Hàn lại nói "Được."

Lâm Mỹ Hàm vui sướng hôn lên gò má Lãnh Liệt Hàn một cái, sau đó khinh thường nhìn ba người còn lại, xoay người rời đi.

"Này, yêu nghiệt. Anh không phải hồ đồ rồi đấy chứ? Cô ta không phải Hạ Du Huyền đâu, là Lâm Mỹ Hàm, là một người phụ nữ vô cùng ghê tởm." Đường Sâm tức giận nói, không hề nhận ra rằng, trong vô thức lại một lần nữa nhắc đến cái tên Hạ Du Huyền.

"Hạ Du Huyền? Cậu lại nhắc đến cái tên này." Lãnh Liệt Hàn khó chịu liếc nhìn Đường Sâm.

"Cái này. . ." Đường Sâm liếc nhìn Thanh Long cùng Ngân Long một cái. Cũng không nói thêm gì.

"Được rồi, tôi còn có chuyện phải xử lý. Các cậu ra ngoài trước đi." Rõ ràng Lãnh Liệt Hàn đã không còn kiên nhẫn.

Ba người còn lại đành phải nhún nhún vai, rời khỏi văn phòng.

"Này, người phụ nữ đó, thừa dịp con mèo nhỏ Huyền Huyền không có ở đây, đã muốn tới quyến rũ Hàn." Đường Sâm càng nói càng tức, tuy anh luôn đầu võ mồm với Hạ Du Huyền, thế nhưng, ở sâu trong lòng, anh đã coi Hạ Du Huyền như em gái của mình.

"Đúng vậy. Tuyệt đối không thể để người phụ nữ đó tiếp cận Đường gia." Thanh Long cũng căm giận nói.

"Không sai, chúng ta phải đợi tiểu thư Huyền Huyền trở về. Tiểu thư Huyền Huyền nhất định sẽ trở về. Chúng ta phải thay tiểu thư Huyền Huyền trông chừng đường gia. Như vậy cũng là vì suy nghĩ cho đường gia." Ngân Long cũng nói.

"Không sai. Chúng ta bây giờ đã ngồi trên cùng một chiếc thuyền." Ba người, ba bàn tay, cùng đặt chung một chỗ, kết thành đồng minh 'bảo vệ hạnh phúc cho tiểu miêu Huyền Huyền và siêu cấp đại yêu nghiệt'.

Đợi ba người rời đi, Lãnh Liệt Hàn cầm ly rượu lên, đi đến bên cửa sổ sát đất "Huyền Huyền. . . Bảo bối, khi nào em mới quay về?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 133: Đảo địa ngục 1

Đảo địa ngục

Mái tóc màu đỏ rượu của cô được cố định bởi một chiếc kẹp tóc màu bạc sáng như trắng rằm, cột thành hình đuôi ngựa đơn giản. Tóc mái trước trán có chút lộn xộn, mang theo một độ cong nhất định, khuôn mặt trái xoan, hai hàng mi cong vút đen tuyền, ánh mắt lấp lánh có hồn, đôi mắt màu hồng mang theo một chút lãnh khí. Cánh mũi thon dài, đôi môi anh đào đỏ mọng khẽ nhếch.

Toàn thân quân trang đen tuyền, mang theo khí thế lão luyện.

Đứng trước lối vào của đảo địa ngục rậm rạp u tối, khoe miệng Hạ Du Huyền mang theo một độ cong nhất định. Dưới sự chiếu rọi của vầng trăng sáng, nụ cười ấy dường như vô cùng ác nghiệt.

"Đảo địa ngục. Liệt Diễm, Liệt Hóa, tôi sẽ khiến cho hai người sống không bằng chết." Tính cách hồn nhiên ngày nào của Hạ Du Huyền giờ đã không còn.

Biểu tình trên mặt vô cùng lãnh khốc, giống như một nữ ác ma.

Từng bước từng bước tiến vào đảo địa ngục.

Nghênh đón cô là một đàn quạ đen đông nghịt.

"Cạc cạc cạc." Toàn bộ đều muốn bay ra ngoài, số lượng vô cùng nhiều, có không ít con trực tiếp bay thẳng về hướng Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền không tránh khỏi hoảng sợ. Trên cánh tay đều đã bị đàn quạ mổ lên đầy những vết máu.

Cô khẽ nhíu mày. Mặc kệ đi, cứ tiếp tục đi sâu vào bên trong.

'Cạch cạch' 'Cạch cạch'

Bàn chân dẫm lên những cành cây khô, phát ra âm thanh.

'Oa oa ~ ~'

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền bỗng giật mình: Sói? !

Hạ Du Huyền đi đến gần một thân cây, bên cạnh bàn chân xuất hiện một con rắn nhỏ yếu ớt.

Thân rắn rất đẹp, tựa như san hô.

Hạ Du Huyền tiến lại gần, cho dù con rắn này khá yếu ớt, thế nhưng trên thân nó vẫn thoát ra luồng khí thế vô cùng oai hùng.

"Mọi người đều nói, cái gì càng đẹp thì càng độc, tựa như cây thuốc phiện." Hạ Du Huyền không hề sợ hãi chút nào, đem con rắn ôm vào trong ngực.

"Được rồi, nhóc con, chị gọi em là Su Su nhé, thấy thế nào?" Hạ Du Huyền giống như đang hỏi ý kiến con rắn.

Con rắn nhỏ cuộn mình trong lòng Hạ Du Huyền, tựa hồ rất thích tiếp xúc với cô.

"Ừm, nhìn bộ dạng em cũng khá hài lòng. Được rồi, về sau, em chính là bạn chị. . ." Từ khi gặp chuyện không may, Hạ Du Huyền khó có được một nụ cười chân thật như giờ này.

'xoẹt xoẹt' Su Su nhẹ nhàng khạc ra lưỡi rắn.

Hạ Du Huyền lấy gói thuốc ra, giúp Su Su cầm máu.

"Su Su, ai làm tổn thương em nghiêm trọng như vậy a." Hạ Du Huyền than thở, đau lòng nhìn Su Su.

"Xong rồi, thuốc anh trai đưa cho thật hữu dụng. Nhóc con, nhìn xem, vết thương trên người em đều đã khá hơn rồi đó." Hạ Du Huyền hài lòng nhìn qua từng vết ngưng kết trên miệng vết thương.

Su Su nhẹ nhàng khạc ra lưỡi rắn: Ân Ân, chủ nhân giỏi quá!

"Trời cũng đã muộn như vậy rồi, chúng ta trước ngủ một lát đã." Nói xong, Su Su từ trong lòng nhảy xuống mặt đất, dẫn Hạ Du Huyền tiếp tục đi về phía trước.

Su Su bò lên một thân cây cao lớn, hướng về phía Hạ Du Huyền đang đứng dưới mặt đất, khắc ra lưỡi rắn: Chủ nhân, mau lên đây đi.

Mặc dù vừa mới quen nhau, thế nhưng lại giống như một đôi bạn thân vô cùng ăn ý.

Hạ Du Huyền nhếch môi, cười nhẹ "Em muốn chị chèo lên đó?"

Su Su lắc lắc thân rắn.

"Được rồi, chị lên đây." Đúng vào lúc Hạ Du Huyền muốn chèo lên cây, lại phát hiện không khí xung quanh có chút khác thường.

Xoay người lại, cảnh giác nhìn ngó khắp nơi.

Trong màn đêm đen kịt, lại xuất hiện từng cặp rồi từng cặp con người đỏ au.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Đảo địa ngục 2

Trên tàng cây cao, đôi mắt tím rực của Su Su cảnh giác trừng mắt nhìn những điểm sáng đỏ như máu.

Hạ Du Huyền cắn chặt răng, chỉ một chút không cẩn thận thôi cánh tay đang bị thương lại ma sát với cành cây khô thô ráp.

Máu, lại tràn ra ngoài.

Một đàn sói lớn hung dữ hiện ra trước mặt.

Hạ Du Huyền khẽ nhủ mảy, cầm chặt khẩu súng trong tay.

Hướng về phía đàn sói bắn từng phát đạn một.

Thật bất đắc dĩ, đàn sói càng ngày càng nhiều, có lẽ, do máu của mình đã dẫn đàn sói tới đây.

Hạ Du Huyền nhìn cây súng trong tay đã bắn hết đạn, lại nhìn về phía cây đại thụ to lớn.

Thân thể linh hoạt nhảy lên, bắt lấy một cành cây rắn chắc leo lên trên. Ai ngờ, đúng lúc này, Su Su thể nhưng lại đi xuống.

"Su Su, leo lên đi. Những con sói này không phải là cừu non đâu." Hạ Du Huyền vừa mới leo lên đến nơi, lại lên tiếng hô to.

Thế nhưng, Su Su vẫn không nghe lời, Hạ Du Huyền đành phải nhảy xuống.

Cô khom lưng, đem Su Su ôm vào trong ngực "Su Su, em không thể chạy loạn a"

Xoay người, cảnh giác nhìn bầy sói. Ai ngờ, bầy sói vốn đang khí thế hùng hục, trong nháy mắt đã bị . . . Su Su ở trong ngực Hạ Du Huyền làm cho yếu đi.

Thế nhưng, ý vào số đông, khí thế ấy lại một lần nữa nổi lên, chỉ là không còn hùng tráng như vừa rồi nữa

Hạ Du Huyền nhìn thoáng qua bầy sói, đem Su Su một lần nữa thả lên trên cây.

"Su Su, không cho phép xuống dưới. Còn xuống lần nữa chị liền không quan tâm đến em." Hạ Du Huyền vừa cường bức vừa dụ dỗ, Su Su ủy khuất lắc lắc thân rắn, cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn nghe lời.

So với trước đó, bầy sói đã ít hơn rất nhiều. Ước chừng chỉ còn dưới 10 con ở hai bên trái phải.

Hạ Du Huyền lấy ngón chân ra, thật chăm chú nhìn vào bầy sói. Mặc dù không biết vì sao bầy sói đột nhiên lại ít đi nhiều như vậy, thế nhưng trong lòng vẫn thầm than may mắn: Thật tốt, có lẽ mẹ bọn chúng đã gọi về ăn cơm rồi.

Chỉ có thể nói, đại tiểu thư Huyền Huyền, sức tương tượng của cô quá giỏi rồi!

Hạ Du Huyền nhắm mắt con sói, hung hăng phi ngân châm. Những cây châm này đều là độc châm trí mạng do cô tự nghiên cứu ra.

Cho dù là người hay là cái gì đi chăng nữa, chỉ cần chạm tới những cây châm này, trong nháy mắt đều sẽ chết đi.

Điều này so với cái chết từ từ như cắt cổ tay hay uống thuốc ngủ tự tử thì thống khoái hơn không biết bao nhiêu lần.

Thế nhưng, vẫn còn lại ba con sói, là sao bây giờ? Chỉ có thể dùng tay thôi!

Ba con sói nhìn ngó những con sói đã chết ở xung quanh, trong ánh mắt lộ ra chút hoảng sợ.

"Ai nha. . . Ngại quá, đã đem đám bạn của các người miếu sát hết rồi." Hạ Du Huyền khoát tay, ngoài mặt thì không sao cả, trong lòng lại khẩn trương muốn chết.

"Oa Hú" Ba con sói đồng loạt gầm rú.

Rồi lại đồng loạt nhìn về phía Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền thần tốc lấy ra con dao nhỏ, đâm trúng một con sói, rồi nhanh chóng rút ra, lại đâm vào một con sói khác, rồi trong nháy mắt cũng rút dao ra.

Chỉ là, cánh tay đã bị con sói thứ ba cắn lên.

"A." Hạ Du Huyền cắn răng nhịn đau, hung hăng đập một cước thật mạnh vào con sói.

"Chết tiệt." Hạ Du Huyền bắt chợt vung con dao lên nhanh chóng đâm vào mắt con sói.

"Oa Hú" Con sói lập tức nhảy ra.

Có lẽ do mùi máu trên cánh tay Hạ Du Huyền, cũng có lẽ do mùi máu của đồng loại, đã khơi dậy thú tính của hai con sói khác.

Đột nhiên cùng chạy về phía Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền cắn chặt răng, lại rút một cây ngân châm ra, cầm con dao găm trực tiếp đâm vào con sói ở gần mình nhất, một cước hung hăng đá ra xa.

Dùng toàn bộ khí lực trong cơ thể, chạy về phía con sói thứ hai. Kỳ quái là, cây ngân châm trực tiếp đâm thủng con sói thứ hai, bay đến đâm vào con sói thứ ba.

"Giỏi quá." Âm thanh vui sướng vang lên, giờ đây Hạ Du Huyền cũng đã quên mất trên cánh tay mình vẫn đang bị thương.

Su Su lúc này mới nhảy xuống đất, khạc ra lưỡi rắn, nhẹ nhàng leo lên bả vai Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền bất đắc dĩ cười nhẹ. Mây cũng không nhăn chút nào, tự xử lý vết thương của mình.

Về sau, những loài động vật hung ác hơn thế sẽ càng xuất hiện nhiều hơn a! Chút khó khăn này còn không vượt qua được, làm sao có thể báo thù?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chớ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Ba năm sau

Ba năm sau

Trung Quốc

"Oa!! nguy hiểm thật nguy hiểm thật." Đường Sâm nhìn chăm chăm vào tư liệu trong máy tính.

"Đường đại thiếu, lại làm sao vậy?" Thanh Long không kiên nhẫn hỏi.

"Ai nha, hai người mau tới đây xem, binh đoàn Nữ Tử mới xuất hiện này thật kinh khủng a." Nghe Đường Sâm gầm rú, hai người Thanh Long và Ngân Long cũng tò mò đi qua.

"Binh đoàn Nữ Tử đó chỉ dùng thời gian hai năm ngắn ngủi đã đem toàn bộ những bang phái nhỏ xung quanh mình cắn nuốt vào bụng. Bây giờ trên giới

hắc đạo cũng đã là binh đoàn người gặp người sợ a."

"Binh đoàn Nữ Tử đó a, để tra được chút tư liệu này, tôi đã phải dùng tới vô số mối quan hệ mới có thể biết được. Binh đoàn này tổng cộng chỉ có năm người, tất cả đều là nữ! Thế nhưng dùng hết mọi cách cũng không tra được thông tin của năm người này." Đường Sâm kinh ngạc nói.

"Dùng công cụ tìm kiếm của Lãnh gia cũng không được?" Thanh Long nhú mày, đối với bang phái này, bọn họ có nên phòng bị hay không?

"Hàn ca ca." Cái thanh âm này, giống như sợi dây đã quấn quanh bọn họ suốt ba năm trời.

"Lâm tiểu thư, tại sao cô lại tới đây nữa?" Thanh Long không kiên nhẫn nói.

"Hừ, ai cần anh lo." Lâm Mỹ Hàm khinh thường liếc nhìn Thanh Long. Trực tiếp chạy về phía Lãnh Liệt Hàn, thân mật ôm lấy cánh tay anh.

"Hàn ca ca. Anh xem, Thanh Long bắt nạt em." Ba năm nay, Lãnh Liệt Hàn đối với Lâm Mỹ Hàm khá ôn hòa.

"Hàn ca ca. . ." Lâm Mỹ Hàm chu miệng lên.

Ba năm qua, Lãnh Liệt Hàn cũng không nói câu gì, cứ như vậy tùy ý cho mình ra ra vào vào.

Cô ta cho rằng, chỉ cần Hạ Du Huyền biến mất, người đàn ông này sớm hay muộn cũng sẽ là của mình. Chỉ là cô ta quá sai lầm rồi.

Thế nhưng. . .

"Hàn ca ca, cha em muốn bàn chuyện đính hôn với anh." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Mỹ Hàm khẽ đỏ ửng.

"Phụt" Đường Sâm trực tiếp phun toàn bộ cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cái gì? ! Hàn, anh cũng không thể để cô ta tùy ý làm càn như vậy." Đường Sâm trừng lớn hai mắt.

Lãnh Liệt Hàn vẫn như cũ không nói lời nào, tùy ý bọn hắn hò hét.

"Cái gì làm càn? Người ta là thật sự. Hàn ca ca, anh biết mà, Mỹ Hàm yêu anh a. Từ cái nhìn đầu tiên em đã yêu anh rồi." Lời của Lâm Mỹ Hàm quả thật là lời thật lòng. Cô ta yêu Lãnh Liệt Hàn, thế nhưng Lãnh Liệt Hàn có yêu cô ta không?

"Hừ. Đường Sâm, anh không thể với tới tôi đâu." Lâm Mỹ Hàm khinh thường nhìn Đường Sâm, căn bản không thèm để đại thiếu gia nhà họ Đường vào mắt.

Một trận chiến nước miếng chuẩn bị văng ra, ruột cuộc lúc này Lãnh Liệt Hàn cũng mở miệng "Được."

Đáp án này, khiến cho Đường Sâm, Thanh Long và Ngân Long kinh hãi "Cái gì?!"

Lâm Mỹ Hàm cao hứng nhảy cẫng lên "Yê. . . Em sẽ về nói chuyện này cho cha mẹ biết." Nói xong, khinh thường nhìn lướt qua ba người. Đi ra khỏi văn phòng.

"Lãnh Liệt Hàn, anh không sao đấy chứ?" Đường Sâm vô cùng giận dữ. Nếu như Hạ Du Huyền đột nhiên trở về, vậy Huyền Huyền phải làm sao bây giờ?

Thanh Long và Ngân Long cũng nhú chặt mày kiếm. Đương gia. . .

Bọn hắn không thể nói gì, chỉ có thể để cho đương gia trầm tư một mình. Ba năm nay, thật sự không đoán nổi đương gia đang suy nghĩ cái gì, đối với sự nhiệt tình của Lâm Mỹ Hàm, không đáp ứng, cũng không phản đối.

Thanh Long và Ngân Long lôi kéo Đường Sâm sắp nổi cơn cuồng bạo rồi đi.

Lúc này, Lãnh Liệt Hàn mới ngẩng đầu lên, nhếch môi "Bảo bối, anh đợi không nổi rồi. Tại sao vẫn chưa xuất hiện?"

"Ba năm, còn chưa chơi đủ sao?"

Nổi nhớ Hạ Du Huyền, chỉ có anh tự biết, có bao nhiêu sâu đậm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 136: Binh đoàn Nữ Tử

Quán bar

Trong không khí hỗn tạp tràn ngập mùi rượu cùng thuốc lá, âm nhạc mở tới mức tối đa, cơ hồ muốn phá hủy lỗ tai người khác. Trên sàn nhảy, cả nam lẫn nữ đều đang điên cuồng nhảy múa, vận vận vòng eo, lắc lắc cái mông. Đám con gái thì ăn mặc vô cùng mát mẻ, cười hi hi ha ha, dùng giọng điệu ngả ngón khiêu khích dục hỏa đàn ông. Còn đám đàn ông lại vừa uống rượu vừa cùng nhóm con gái ăn chơi trác táng.

Trong quầy bar

Có một cô gái với mái tóc đỏ rượu hơi xoắn xoắn dài tới ngang eo, trên người tràn đầy khí chất nữ vương. Hai hàng mi vừa dài vừa tinh tế, đôi mắt to màu hồng vô cùng xinh đẹp, cánh mũi cao thẳng xinh xắn, đôi môi hồng nộn như cánh hoa anh đào. Da thịt trắng nõn mịn màng, gương mặt tinh xảo đến cực điểm. Đáng người cao gầy hoàn mỹ.

Trên người là một chiếc áo màu đen hở vai, bên dưới là một chiếc quần soóc ngắn màu trắng, đi kèm với dây đai màu xanh bằng da mịn màng cùng đôi giày cao gót thủy tinh màu hồng cao đến bảy phân.

Trên bờ vai trần trắng nõn, có một con rắn mỹ lệ tựa như san hô, thân hình cực nhỏ, nằm gọn trên đầu vai không hề nhúc nhích. Chỉ đến khi phun ra lưỡi rắn, người khác mới biết đó là rắn thật, là một con rắn sống!!

Bên cạnh, là bốn cô gái với bốn phong cách khác nhau, nhưng cũng cùng mặc một loại quần áo, vô cùng cao ngạo, kẻ đứng người ngồi xung quanh cô gái tóc đỏ.

Năm người là năm loại mỹ nhân hiếm thấy. Chỉ là cô gái có mái tóc màu đỏ ngồi ở giữa dường như mỹ lệ hơn một chút.

"Đầu, Khi nào thì chúng ta bắt đầu hành động a." Hề Linh với mái tóc đen thẳng, đáng yêu chu miệng lên.

"Ngu ngốc, Đầu có suy tính của riêng mình, ai cần cậu lo a." Mộc Nhĩ với mái tóc quăn màu lam, gõ một phát lên đầu Hề Linh.

"Vội như vậy làm cái gì?" Lạc Tinh cũng với mái tóc quăn màu lam, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh uống cocktail.

"Được rồi, đừng ầm ĩ nữa." Hồng Nguyệt với mái tóc đen thẳng là người tinh táo nhất, im lặng nhất, nhẹ nhàng nhún nhún mày.

"Nhìn thấy bên kia không?" Hạ Du Huyền nhếch môi, ngón tay thon dài di chuyển, chỉ vào một góc sáng sủa, nơi Cảnh Hồng đang không ngừng ôm từng cô gái một.

Mấy năm nay, bọn họ nắm giữ trong tay toàn bộ tư liệu về nhà họ Liệt. Bao gồm toàn bộ tư liệu về tất cả các nhân vật ở trong đó.

Mà Cảnh Hồng này, là một tên ham mê sắc đẹp. Tuy cũng tính là đẹp trai, chỉ là tính cách này của hắn, khiến cho người ta chán ghét đến cực điểm.

"Ừm. Đó chính là Cảnh Hồng, một trong những kẻ Đầu muốn tự tay xử lý." Hề Linh bĩu môi.

"Ừm. Đúng vậy a, ta chỉ muốn một cánh tay của hắn, những cái khác tùy mọi người chơi đùa." Hạ Du Huyền đứng dậy, từ từ bước về phía Cảnh Hồng.

Bốn cô gái còn lại đứng tại chỗ, nhìn về phía bóng dáng yêu mỹ, nhếch môi cười nhẹ.

"Đại ca, đại ca, mau nhìn kìa, vị mỹ nữ đó, vị mỹ nữ đẹp nhất đó đang đi về phía chúng ta." Tên tiểu đệ bên cạnh Cảnh Hồng vô cùng kinh hi, ra sức lôi kéo người đàn ông đang không ngừng vận động.

"Hử?" Cảnh Hồng nhếch môi, buông cô gái dưới thân ra.

"Ừm. . . Cảnh Hồng đại nhân. . . Người ta vẫn còn muốn." Cô gái kia không thèm để ý tới toàn thân trống trơn bị người khác nhìn thấy, càng thêm không biết xấu hổ tiến sát lại gần Cảnh Hồng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Cô trở lại 1

"Cút" Cảnh Hồng cười vô cùng dâm đãng nhìn Hạ Du Huyền đang đi về phía mình.

Có lẽ do ánh đèn quá mờ mà hắn vẫn chưa nhận ra Hạ Du Huyền chính là cô gái năm đó mình đã bán thương.

"Cánh Hồng đại nhân." Hạ Du Huyền cố ý lắc lắc mông tròn, ngồi xuống đối diện Cánh Hồng.

Cánh Hồng nhú nhú mày, âm thanh này. . .

Không đúng, cô ta đã nhảy xuống vách núi và chết lâu rồi. Sợ cái gì chứ?

Sau đó, lông mày khẽ dần ra.

Vừa mới đứng dậy, chỉ trong tích tắc đến thân không biết quý không hay, một cánh tay đã bị bắn thương, đau đớn ngã nhào xuống ghế sofa.

"Mày. . .Mày là ai?!"

Hạ Du Huyền đùa nghịch với khẩu súng bạc giấu thanh ở trong tay mình "Xem ra mày là người hay quên a, đến cả tao mày cũng quên rồi hả?"

"Không phải vì tao, mày mới có được vị trí như ngày hôm nay hay sao?" Hạ Du Huyền khinh thường nhìn Cánh Hồng.

"Mày. . .Mày là. . . con đàn bà năm đó?!" Cánh Hồng trừng lớn hai mắt, không thể tin được nhìn vào cô gái giống như ma quỷ ở trước mặt!

"Hừ, coi như mày còn có chút trí nhớ." Hạ Du Huyền vẫn như cũ nghịch nghịch khẩu súng trong tay mình, tiến từng bước một đến gần Cánh Hồng.

"Chúng mày đang làm cái con mẹ gì vậy? Không nhanh đi lên bắt con đàn bà kia cho tao." Cánh Hồng rống to.

Đám tiểu đệ xung quanh muốn rút súng ra, lại phát hiện. . .

"Chúng mày muốn tìm những cái này sao?" Hề Linh, Hồng Nguyệt, Mộc Nhĩ, Lạc Tinh, Đem đủ loại kiểu dáng súng ống vớt trên mặt đất.

Trên tay mỗi người cầm một khẩu súng trường AK47.

"Mày. . ." Cánh Hồng trừng lớn hai mắt. Không, tại sao cô ta lại trở nên cường đại như vậy? !

"Cực kỳ kinh ngạc? Điều này còn phải cảm ơn Cánh Hồng đại nhân lúc trước đã bắn thương một cánh tay của tao, cực kỳ sáng khoái a." Hạ Du Huyền đón lấy khẩu súng AK47 được Hề Linh ném qua, nhẹ nhàng chọc chọc gương mặt hoảng sợ của Cánh Hồng.

"Mày. . ." Ngoài chữ này ra, Cánh Hồng không biết phải nói gì nữa.

'phịch phịch' một tiếng, cánh tay còn lại của Cánh Hồng cũng đã bị bắn thương.

Những tên tiểu đệ còn lại đã sớm bị bốn cô gái giải quyết hết rồi.

Hạ Du Huyền trả lại khẩu súng cho Hề Linh "Hề Linh, Hồng Nguyệt, nơi này giao lại cho mấy người đó."

"A. . . Đúng rồi, không cần giết chết Cánh Hồng đại nhân nha. Cứ để cho ngài ấy hưởng thụ cảm giác sống-không-bằng-chết đi, cảm giác tuyệt vời nhất của cuộc sống a." Những chữ cuối cùng Hạ Du Huyền nói vô cùng nhẹ nhàng.

Thế nhưng, đối với những người xung quanh, nó tựa như âm thanh của thiên thần nơi địa ngục.

Binh đoàn Nữ Tử:

Hạ Du Huyền: Đầu Đầu. Gần như toàn năng. Trải qua một năm kinh nghiệm trên đảo Địa Ngục, thành công biến thành đại ma nữ với công lực nhanh, chuẩn, độc. Có một người bạn vô cùng thân thiết, chú rắn nhỏ Su Su.

Hồng Nguyệt + Hề Linh: Phụ trách toàn bộ mảng thông tin, lắp ráp máy tính, súng ống đạn dược. Hơn nữa, đối với công lực giày vò hành hạ người khác, thật sự là cao thủ số một.

Lạc Tinh + Mộc Nhĩ: Phụ trách công việc đi theo Hạ Du Huyền đánh nhau, thu thập các bang phái nhỏ cùng nhiều nhiệm vụ nguy hiểm khác.

Su Su: Sủng vật của Hạ Du Huyền. Đối với Hạ Du Huyền mà nói, nó cũng là một người bạn vô cùng thân thiết! Chỉ duy nhất nghe theo mệnh lệnh của Hạ Du Huyền, khả năng trao đổi giữa Hạ Du Huyền và Su Su vô cùng tốt, tựa như Su Su không phải là rắn, mà là một người bình thường. Đồng thời, cũng là lão đại trong đảo địa ngục.

Trước đây, vào thời điểm Hạ Du Huyền gặp phải bầy sói, vốn dĩ bầy sói càng ngày càng đông, cuối cùng chỉ còn lại 10 con, nguyên do đều vì sự xuất hiện của Su Su. Nhưng vì bị thương, nên đàn sói mới không sợ hãi, không có đảo thoát hết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Cô trở lại 2

Một tuần sau

"Đầu, tối nay có lễ kỷ niệm ngày thành lập ba đời nhà họ Liệt." Hề Linh khép máy tính lại, nhìn Hạ Du Huyền.

"Ừm."

"Bọn chúng tổ chức tiệc tại nhà của gia chủ Liệt gia, cần phải có thiệp mời mới được vào trong."

"Cậu cảm thấy chúng ta cần thiệp mời sao?" Hạ Du Huyền nhún mày, ánh mắt cao ngạo không ai bì nổi.

"Cũng đúng a. . . Đối với nhà họ Liệt, chúng ta đã không thể thân thuộc hơn được nữa rồi a." Lạc Tinh uống một ngụm nước, nói.

"Ừm." Hồng Nguyệt đậm mặt gật đầu một cái.

"Hồng Nguyệt, cậu không thể nhiệt tình hơn một chút sao." Hề Linh chu chu miệng, bắt mắt nhìn Hồng Nguyệt.

Hồng Nguyệt vẫn nhàn nhạt gật đầu như cũ, không nói gì.

Hạ Du Huyền nhếch môi, buông ly rượu đỏ trong tay xuống "Minh lên lầu trước, đến tối gọi mình a."

Bốn người nhìn theo bóng lưng Hạ Du Huyền đang khuất dần nơi cầu thang.

"Ài, mọi người nói xem, rốt cuộc người đàn ông của Đầu trông như thế nào a?" Hề Linh tỏ vẻ chờ mong.

"Minh cũng rất muốn biết a. . ." Mộc Nhi cũng đứng bên cạnh Hề Nhi, vẻ mặt chờ mong.

"Nhất định là siêu cấp đẹp trai." Lạc Tinh bày ra vẻ mặt háo sắc.

"Cậu cả ngày chỉ biết mê trai." Hồng Nguyệt trừng mắt liếc nhìn Lạc Tinh.

"Cái gì a, vậy cậu thử nói xem là người đàn ông như thế nào đi." Lạc Tinh bắt mắt nhìn Hồng Nguyệt.

"Dù sao mình cũng tin tưởng ánh mắt của Đầu tuyệt đối không kém." Hồng Nguyệt liếc nhìn ba người còn lại, xoay người đi lên lầu.

"Cậu, hừ." Lạc Tinh tức giận đến trừng mắt dựng lông, nổi giận đùng đùng chạy lên lầu.

"Ài, chúng ta cũng đi thôi. Chuẩn bị thật tốt để đêm nay chơi cho đã." Mộc Nhi bắt lác đỉ lác đầu, lôi kéo Hề Nhi đi lên cùng.

Phòng ngủ Hạ Du Huyền

Hạ Du Huyền lấy điện thoại ra, trên màn hình nho nhỏ, là hình ảnh hai người đang hôn nhau.

Ngón tay thon dài tinh tế vuốt ve gương mặt hoàn mỹ của Lãnh Liệt Hàn, đi đến gần cửa sổ, nói khẽ "Hàn, chờ em. Qua đêm nay, chúng ta có thể gặp nhau rồi."

Cùng thời gian đó

Biệt thự gần biển

"Này, yêu nghiệt. Anh định thật sự đính hôn cùng cái cô gì gì Lâm gì gì Hàm đó sao?" Đường Sâm chất vấn Lãnh Liệt Hàn.

"Có ý kiến?" Ai biết, người đàn ông bày ra đáng vẻ không liên quan.

"Anh. . . Vậy Huyền Huyền phải làm sao bây giờ?" Đường Sâm chỉ là buột miệng nói ra tên của Hạ Du Huyền.

"Hạ Du Huyền?" Lãnh Liệt Hàn nhún mày, nhẹ nhàng phun ra ba chữ.

Đường Sâm nghe thấy Lãnh Liệt Hàn kêu tên đầy đủ, còn tưởng anh đã nhớ ra "Anh. . . Anh nhớ rồi sao?"

"Nhớ cái gì?" Lãnh Liệt Hàn liếc mắt nhìn Đường Sâm, tiếp tục nhắm nháp ly rượu.

"Mới vừa rồi không phải anh đã gọi được đầy đủ tên của Huyền Huyền hay sao?"

"Cậu cả ngày ở trước mắt tôi lại nhài cái tên này, tôi có thể không nhớ sao?" Lãnh Liệt Hàn nhú mày.

Đường Sâm đang khí thế hùng hục chọt tui nguỉ hần đi, thật sự là vui mừng hựt rồi.

"Đúng rồi, hôm nay nhà họ Liệt có tổ chức tiệc, tại nhà của gia chủ, anh có đi không?" Đường Sâm hỏi.

Nhà họ Liệt này, hôm nay Đường Sâm anh muốn tiêu diệt toàn bộ bọn chúng. Tất cả đều do anh em bọn chúng đã hãm hại Huyền Huyền mất tích ba năm, đến giờ vẫn chưa có tin tức! Còn khiến anh phải đau khổ ba năm trời.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Cô trở về 3

"Không đi." Lãnh Liệt Hàn suy nghĩ một chút, nói.

"Được. Em sẽ đi với Thanh Long và Ngân Long." Đường Sâm nói xong, vẫy vẫy tay rồi đi.

Lãnh Liệt Hàn nhìn bóng lưng Đường Sâm dần khuất, khoe miệng gọi lên một nụ cười bí hiểm.

Buổi tối

Sau khi năm cô gái ăn mặc hoàn chỉnh xong, lúc chuẩn bị rời cửa lại phải nghênh đón cô nàng bác sĩ riêng của năm người họ - Mộc Y Sương.

"Huyền Huyền, Linh Linh, Nguyệt Nguyệt, tiểu Mộc Nhĩ, Tinh Tinh, mình tới a. Ha ha. . .Hôm nay mọi người muốn đi phá hủy nhà họ Liệt sao? Mang mình đi với." Mộc Y Sương đem hành lý tùy tiện vứt sang một bên, kéo tay Hạ Du Huyền nói.

"Ừm." Hạ Du Huyền thật sự không chịu nổi cái cô gái này, cả ngày chỉ biết nghiên cứu những thứ được liệu quái gở, hơn nữa còn đòi đem Su Su của cô đi chơi trốn tìm!

"Ây za, tuyệt quá! Huyền Huyền, mình yêu cậu chết đi được." Mộc Y Sương cao hứng hôn bẹp một cái lên mặt Hạ Du Huyền.

Đồng thời nhanh chóng chống đỡ pháo công kích của bốn người còn lại.

Mộc Y Sương ủy khuất ôm đầu "Không phải chỉ hôn Đầu Đầu của mấy người có một cái thôi sao? Có cần gõ đầu người ta như vậy hay không?"

Ai ngờ, năm người đã đi được một đoạn.

Mộc Y Sương than thở một tiếng, chạy đuổi theo Hạ Du Huyền.

Nhà họ Liệt

Liệt Diễm đứng trên bục cao, ánh đèn flash không ngừng chiếu vào mặt hắn. Người đứng bên cạnh, không phải bạn gái của hắn, mà lại là em trai hắn - Liệt Hỏa.

"Hoan nghênh các vị đã tới tham dự lễ kỷ niệm của nhà họ Liệt chúng tôi." Liệt Diễm mở miệng, dưới đài vốn đang xôn xao ầm ỹ, lúc này tất cả đều im lặng trở lại.

"Hôm nay. . ." Liệt Diễm còn chưa nói hết, đã bị âm thanh huyền ảo ở một góc thu hút sự chú ý.

Rốt cuộc ai dám lớn mật như vậy, cư nhiên dám ầm ỹ vào thời khắc nghiêm túc như vậy?

Toàn bộ mọi người đều tự động tránh ra một lối, ở góc đó, có sáu cô gái mang cho mình sáu chiếc mặt nạ khác nhau. Trong số đó, bốn người đang cãi nhau. Hai người còn lại, một người đứng một bên nghịch nghịch di động. Cô gái đeo mặt nạ hồ ly màu đỏ còn lại đứng bên cạnh thưởng thức rượu vang.

Hồng mâu lóe sáng hàn quang, khiến cho mọi người đều phải run lên.

Liệt Diễm nhìn thấy cô gái này có chút quen thuộc, chẳng lẽ là Hạ Du Huyền? Không thể nào, Cảnh Hồng đã nói với mình, cô ta đã nhảy xuống vách núi

và chết rồi.

Nếu cô ta còn sống, hẳn nhất định sẽ hành hạ cô ta đến chết đi sống lại mới thôi, dám khiến cho Hòa nhi của hắn phải nằm bệnh viện một năm.

Sắp phải trả giá ! ! !

Tiêu điểm của toàn hội trường đều tụ tập trên người sáu cô gái này. Đặc biệt là trên người cô gái có mái tóc đỏ rượu kia.

Cô gái đó có mái tóc đỏ hơi xoắn xoắn thả nhẹ xuống dưới, trông đáng yêu có chút lười biếng nhưng cũng có chút nghịch ngợm. Ánh sáng của đôi bông tai phát ra khiến mọi người chói mắt. Trên cổ có đeo một chiếc vòng hình chữ thập màu đen trắng. Ánh mắt lạnh băng cao ngạo nhìn mọi người, khoe miệng gọi lên một nụ cười lạnh băng, tựa như đóa hoa anh túc nở rộ, khiến cho người ta vừa sợ hãi lại vừa không tự chủ bị cuốn hút vào trong. Đôi mắt màu hồng ám muội tỏa ra ánh sáng vô cùng quyến rũ.

Trên người là bộ quần áo màu đỏ thoải mái. Tựa như yêu tinh trên chóc người. Lúc này, ánh mắt lạnh băng đó làm người ta liên tưởng đến cây anh túc, cực đẹp nhưng cũng cực độc.

"Các cô là ai? Dám đến nhà họ Liệt tôi làm càn." Con người màu xanh của Liệt Diễm lạnh lùng nhìn Hạ Du Huyền.

Nhìn vào đôi mắt dưới lớp mặt nạ hồ ly đó, thật khiến người ta muốn lật tung lớp mặt nạ ra để nhìn rõ dung nhan.

Toàn bộ hội trường im ắng trở lại, lạnh ngắt như tờ, ngay cả Đường Sâm, Thanh Long và Ngân Long ở một góc khác trong ngôi nhà cũng không thể tin được nhìn chằm chằm vào bóng dáng màu đỏ ấy.

Giống, giống quá.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, tiếp tục quan sát.

"A. . ? Mới ba năm không gặp, Liệt Diễm đại nhân đã quên tiểu nữ nhanh như vậy sao?" Hạ Du Huyền nói không chút hoang mang, bàn tay nhỏ bé phủ lên gương mặt của mình, làm bộ dáng muốn lấy mặt nạ xuống nhưng lại không lấy.

"Cô. . ." Liệt Diễm trừng lớn hai mắt, Liệt Hòa lại càng tức giận hơn, trực tiếp nổi trận lôi đình. Ba năm trước, chính cô ta làm mình bị thương, làm hại mình phải nằm viện một năm.

"Cô là Hạ Du Huyền! Con tiện nhân kia." Liệt Hòa không kìm được, rống lên.

"Phụt" "Phụt" hai tiếng liên tiếp, Liệt Hòa ngã nhào trên đất, hai chân đều bị bắn thương.

Tất cả mọi người đều trở nên cuồng cuồng, hoảng sợ nhìn vào thân hình mảnh mai phía trước, lại là một cô gái có khí thế bất phàm khác.

"Thật là, tại sao lại không lễ phép như vậy?" Mộc Nhĩ cầm cây súng trên tay, vẻ mặt khinh thường nhìn Liệt Hòa.

"Chắc. . . Tiểu Mộc Nhĩ, cậu phải biết rằng, ***gay chính là như vậy a." Lạc Tinh cũng giơ khẩu súng lên, khinh thường nhìn hai anh em họ.

"A. . . Bọn họ chính là binh đoàn Nữ Tử." Mọi người xung quanh bắt đầu kinh hô, thảo luận qua lại.

"Ai nha, làm sao vậy? Nhìn đánh về đó thật thống khổ a." Hề Linh nhẹ nhàng cắn cắn ngón trỏ, làm bộ dáng ngây thơ khờ khạo.

"Vậy lại cho hắn một phát súng nữa đi." Hồng Nguyệt lãnh khốc nói xong, liền bắn một phát vào cánh tay trái của Liệt Hòa.

"Các người đừng có quá phận." Liệt Diễm phân phó người mang Liệt Hòa xuống dưới chữa thương.

Khuôn mặt lạnh băng "Quá phận? ! Có thể so sánh với Liệt gia ngài phải dựa vào phụ nữ để uy hiếp người khác mới có được địa vị như ngày hôm nay hay không?" Hạ Du Huyền nói.

"Những thứ này a, chỉ là trò trẻ con mà thôi." Hề Linh không sao cả khoát tay.

"Cô. . . Các cô, các cô cho rằng, nhà họ Liệt chúng ta dễ đối phó vậy sao?" Liệt Diễm nhớ đến trong ba năm qua, lực lượng của bản thân không ngừng lớn mạnh, vừa thấy sợ hãi liền bình ổn trở lại.

"Ừm. . . Quả thật rất lớn mạnh." Hạ Du Huyền có vẻ đam chiêu gật đầu.

"Nhà họ Liệt chia làm ba bộ phận, tổng số có 138 nhà. Bộ phận thứ nhất, chủ trạch - 38 nhà; bộ phận thứ hai, bộ phận súng ống - 50 nhà; bộ phận thứ ba, dùng để ở - 50 nhà." Lạc Tinh nhắm mắt lại, dựa người vào tường, chậm rãi nói.

"Cô. . . Tại sao các cô biết?!" Liệt Diễm không thể tin nhìn bọn họ.

"Bốp bốp" hai tiếng, trên đại sảnh vốn tụ tập gần trăm người, trong nháy mắt có gần 70 phần trăm người trong số đó đứng dậy.

Liệt Diễm bắt đầu run rẩy chỉ vào từng tên phản đồ "Các người. . . các người cứ nhiên dám phản bội ta? !"

70 phần trăm số người đó không thèm để ý đến Liệt Diễm, cung kính hướng tới Hạ Du Huyền cúi đầu "Chủ nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Cô trở lại 4

"Các người. . ." Liệt Diễm trừng mắt nhìn Hạ Du Huyền.

"A, thuận tiện nhắc nhở một chút, chúng tôi vừa khéo đặt đủ 138 quả bom, phân bố đồng đều trong 138 căn nhà của Liệt gia. Mỗi một quả bom a, đều có thể nổ bay cả một vùng đất nha." Hề Linh luôn cắn ngón tay tỏ ra đáng yêu.

"Cái gì?!" Liệt Diễm không thể tin được, sự cố gắng của hắn trong suốt ba năm qua, tất cả sẽ bị hủy hoại chỉ trong chớp lát.

Nếu như bom phát nổ, vậy thì nhà họ Liệt chỉ còn lại nhất căn biệt thự này thôi sao?

"Những người còn lại, là muốn chết hay muốn sống đây?" Mộc Nhĩ nhàn nhạt chơi đùa cái nút bấm trên tay.

30 phần trăm số người còn lại liếc mắt nhìn nhau, đồng loạt lựa chọn. . .

Quý gối xuống, dập đầu "Thề sống chết nguyện trung thành với chủ nhân."

Hạ Du Huyền hài lòng nhếch môi "Liệt Diễm đại nhân, anh còn lời gì muốn nói hay không?"

Con người xanh biếc của Liệt Diễm hiện đầy tia máu, cảm lấy con dao dài bên cạnh, xông về phía Hạ Du Huyền.

Thanh Long, Ngân Long thấy vậy, đang định xông lên bảo vệ Hạ Du Huyền, lại bị Đường Sâm ngăn lại "Các cậu cho rằng, Huyền Huyền bây giờ vẫn là Huyền Huyền của trước đây hay sao?"

Thanh Long và Ngân Long liếc mắt nhìn nhau, đứng lại tại chỗ.

Đúng vậy a, bây giờ, Hạ Du Huyền giống như một nữ vương thâm sâu khó lường. Khiến cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Hạ Du Huyền nhếch môi, nhìn con dao chỉ còn cách vài centimet là đâm trúng ngực mình, một cây châm bạc không biết từ khi nào xuất hiện trên tay, nhanh chóng đâm trúng đùi Liệt Diễm.

Trong nháy mắt, con dao rơi xuống, Liệt Diễm toàn thân vô lực ngã quỵ xuống đất.

"Ồ? Cây châm này không tồi nha." Hạ Du Huyền hài lòng nhìn Liệt Diễm ngã trên mặt đất.

"Đương nhiên rồi, đây là nghiên cứu mới nhất của mình mà, chỉ cần đụng vào một chút, toàn thân sẽ vô lực, hiệu lực của thuốc sẽ kéo dài liên tục trong ba ngày a." Thanh âm của Mộc Y Sương, trong trẻo như vậy, đáng yêu như vậy.

Thanh Long và Ngân Long cùng túm chặt Đường Sâm "Mẹ nó, cô gái của cậu cứ nhiên dám đi theo người khác làm loạn, nghiên cứu cái gì cơ?"

"Đường đại thiếu, cậu vẫn cho rằng Mộc Y Sương của hiện tại vẫn là Mộc Y Sương của trước đây hay sao?" Thanh Long dùng chính câu nói lúc trước Đường Sâm nói với mình.

Đường Sâm tức giận nhìn thoáng qua Thanh Long, sau đó quay đầu lại, giận dữ trừng mắt nhìn bóng lưng Mộc Y Sương.

Mộc Y Sương chỉ cảm thấy sau lưng như có một trận gió mạnh thổi qua 'vù vù vù', lui lui bả vai lại, nhìn về phía sau vài lần, xác định không có gì đáng nghi, mới xoay người lại. Có thể do mình thiếu ngủ mới nghi thần nghi quỷ.

"Nơi này giao lại cho bốn người các cậu, làm phiền rồi." Hạ Du Huyền hướng bốn người phía sau gật đầu, kéo Mộc Y Sương rời đi.

"Được, Đầu. Không phiền chút nào." Cả bốn người cùng lúc nói ra, nhìn theo bóng lưng Hạ Du Huyền.

Ra khỏi cửa nhà họ Liệt, Đường Sâm đợi ba người rời đi mới xuất hiện.

Đường Sâm tức giận kéo Mộc y Sương về phía mình, nói với Hạ Du Huyền "Huyền Huyền, trở về cũng không nói với chúng tôi một tiếng. Thật không có chút thành ý nào cả."

Hạ Du Huyền cười nhẹ, liếc mắt nhìn ba người, ánh mắt áp bức nhìn bốn phía xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Anh chỉ quên Hạ Du Huyền

"Đừng nhìn nữa, anh ta không tới đâu." Đường Sâm nhíu mày, hay là vẫn không nên nói đi?

"A, mình về trước đây. Sương Sương cậu đi chơi cùng người đàn ông nhà cậu đi." Hạ Du Huyền cười khẽ một tiếng, nét bi thống chợt lóe rồi biến mất rất nhanh.

Không đến sao? Là không chịu tha thứ cho cô vì ba năm qua đã không gọi lấy một cú điện thoại, thậm chí cả một tin nhắn cũng không gửi?

Đường Sâm nhìn bóng lưng rời đi của Hạ Du Huyền.

Mộc Y Sương giật tay Đường Sâm đang lôi kéo mình ra "Này, tên Đường Sâm chết tiệt này, anh làm cái gì vậy? Nam nữ thụ thụ bất thân."

"Nam, nam nữ thụ thụ bất thân? !" Đường Sâm bốc hỏa nhìn Mộc Y Sương.

Nhìn vào trang phục của cô lúc này "Mẹ nó, em thật không coi anh là đàn ông hay sao hả? Dám ăn mặc hở hang như vậy?"

"Làm sao không? Không phải chỉ là lộ lưng thôi sao? Có gì đáng ngại chứ. Mọi người thử nhìn Huyền Huyền xem, còn bốc hỏa hơn nhiều a." Mộc Y Sương khó chịu kêu to.

"Em còn nói. Nếu không phải Lãnh Liệt Hàn đã quên Huyền Huyền thì Huyền Huyền bây giờ còn có thể tự do rồi đi như vậy sao?" Đường Sâm phát hiện mình đã làm lộ chuyện, vội vàng bịt miệng lại.

Thanh Long và Ngân Long tỏ vẻ bất đắc dĩ. Cái mồm rộng này.

"Anh. . . Anh nói cái gì? Cái gì đã quên Huyền Huyền?" Mộc Y Sương nhíu mày, gắt gao túm chặt bả vai Đường Sâm.

Ra sức lay động "Anh nói đi, câu vừa rồi là có ý gì?"

Đường Sâm để mặc Mộc Y Sương lay lay bản thân, phía sau, đám người Hề Linh đã đi tới. Nghi hoặc nhìn Mộc Y Sương.

Hồng Nguyệt nhíu mày, tiến lên hỏi "Sương Sương, làm sao vậy?"

"Anh nói đi." Mộc Y Sương không để ý đến Hồng Nguyệt, tiếp tục hỏi Đường Sâm.

Đường Sâm nhìn thoáng qua năm cô gái, rồi nhìn Thanh Long và Ngân Long.

"Mộc tiểu thư, cô trước buông Đường thiếu ra đã, có gì từ từ nói." Thanh Long tiến lên, dùng sức ngăn Mộc Y Sương lại.

Hề Linh trừng to hai mắt, quan sát nhìn Đường Sâm "Sương Sương, người đàn ông này hẳn không phải là người đàn ông của Đầu đi."

Mộc Y Sương nhíu mày "Không phải."

"Hô, thật là may." Lạc Tinh vỗ vỗ ngực.

"Làm mình sợ muốn chết, mình còn tưởng ánh mắt của Đầu kém như vậy, nhìn người đàn ông này ngốc chết đi được." Mộc Nhĩ cố ý cười trêu.

"Cái gì? ! Ngốc? Tôi không phải người đàn ông của Hạ Du Huyền, tôi là người đàn ông của cô gái này." Đường Sâm chỉ vào Mộc Y Sương.

Đám người Hề Linh nhìn thoáng qua Mộc Y Sương, rồi quay ra nhìn Đường Sâm.

Mộc Y Sương mặt đầy hắc tuyến "Đừng nói sang chuyện khác, nói cho tôi biết, lời vừa rồi là có ý gì?"

"Có nghĩa anh là người đàn ông của Mộc Y Sương, em là người phụ nữ của Đường Sâm anh!" Đường Sâm mới không nói.

"Anh không chịu nói, được, tôi đi tìm Lãnh Liệt Hàn." Mộc Y Sương tức giận, định rời đi thì bị Đường Sâm giữ chặt.

Đường Sâm nhận mệnh nói "Từ sau khi Huyền Huyền gặp chuyện không may, Hàn liền chỉ quên một mình Huyền Huyền, hơn nữa. . ."

Mộc Y Sương sốt ruột hỏi "Hơn nữa cái gì? Mau nói đi."

"Đương gia chuẩn bị đính hôn cùng thiên kim Lâm thị." Thanh Long tiếp tục nói.

"Thời gian dự định là tối mai." Tuy Ngân Long cực kỳ không muốn nói ra, thế nhưng vẫn phải nói.

Có lẽ, các cô ấy sẽ có biện pháp ngăn tiệc đính hôn ngày mai lại!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Chuẩn bị đính hôn sao?

Ở trong bóng tối, Hạ Du Huyền vẫn chưa rời đi.

Hè Linh kinh ngạc nhìn bóng dáng Hạ Du Huyền cách đó không xa.

Tất cả mọi người đều nhìn theo tầm mắt của cô.

"Huyền Huyền. . ."

"Đầu. . ." Mọi người tỏ ra kinh ngạc, bọn họ còn tưởng sẽ được chứng kiến cảnh tượng làm loạn một khóc hai nháo ba thất cổ.

Ai ngờ, cô lại vô cùng bình tĩnh, cười nói "Làm sao vậy?"

Mọi người lắc đầu.

"Các cậu muốn nhìn thấy mình một khóc hai nháo ba thất cổ hay sao?"

Mọi người tiếp tục lắc đầu.

"Mình không sao, tối mai, hãy chuẩn bị đầy đủ súng ống của mình, chuẩn bị cướp người." Sau khi Hạ Du Huyền bình tĩnh nói xong, xoay người rời đi.

"Đầu, nói. . ." Hè Linh.

"Tối mai. . ." Mộc Nhĩ.

"Chuẩn bị đầy đủ súng. . ." Lạc Tình.

"Chuẩn bị. . ." Đường Sâm.

"Cướp người!" cuối cùng, Thanh Long, Ngân Long và Hồng Nguyệt kinh ngạc thốt lên.

"Oa, ba năm không thấy, mèo con Huyền Huyền đã nhanh chóng biến thành nữ vương rồi a." Đường Sâm hưng phấn nói.

"Thế nhưng, bây giờ đương gia đã quên tiểu thư Huyền Huyền mất rồi." Thanh Long có lòng tốt nhắc nhở.

". . ." Hè Linh hung hăng trừng mắt nhìn đám người Thanh Long.

"Có lẽ sau khi nhìn thấy Huyền Huyền sẽ nhớ ra a." Mộc Y Sương gật đầu, nói.

"Ừm. . . Cũng đúng." Ngân Long cũng gật đầu theo.

'Chúng ta nhanh chóng trở về chuẩn bị thôi. Nếu ngày mai Lãnh Liệt Hàn không đi theo chúng ta, chúng ta liền liều mạng a.' Câu trước của Đường Sâm còn khiến mọi người khen ngợi, thì câu sau lại khiến mọi người không thể nghe nổi.

Liều mạng? tôi thấy chúng ta còn chưa có liều mạng, đã bị treo lên rồi a. Mọi người khách sáo liếc mắt nhìn Đường Sâm, sau đó bắt đầu xoay người rời đi.

Còn lại một mình Đường Sâm đứng đó rống to "Ha ha ha. . . ngày mai lại có trò hay để xem rồi!"

Ngày hôm sau

hôm nay là ngày Lãnh đương gia đình hôn cùng thiên kim Lâm thị.

Các nhà truyền thông lớn đều điên cuồng đưa tin.

Hạ Du Huyền bình tĩnh nhìn dòng chữ to đùng đến chói mắt trên màn hình "Tám giờ tối nay, Lãnh đương gia sẽ tổ chức đình hôn cùng thiên kim Lâm thị."

"Đình hôn sao? Ha ha. . ." Hạ Du Huyền cười quý dị.

Thân thể năm người ngồi trong phòng khách run rẩy kịch liệt: Biểu hiện của Đầu quả bình thường rồi.

Nụ cười kia quá khủng bố rồi.

Biệt thự gần biển

"Hàn, tiệc đình hôn tối nay, huynh đệ bọn em nhất định sẽ tặng anh một phần đại lễ." Đường Sâm vỗ vỗ bả vai Lãnh Liệt Hàn, hào khí nói.

"A?" Lãnh Liệt Hàn nhíu mày, bình thường không phải tên tiểu tử này luôn ra sức ngăn cản mình đình hôn hay sao?"

"Đương gia, tất cả đã chuẩn bị xong rồi." Thanh Long, Ngân Long mặc tây trang màu đen lịch lãm.

Lãnh Liệt Hàn đứng dậy, khoe miệng gọi lên một độ cong khiến người ta khiếp sợ, thâm sâu nhìn thoáng qua Đường Sâm "Tôi mong chờ lễ vật của cậu."

Đường Sâm bất giác rung mình một cái: Em không tặng anh một quả bom đã tốt lắm rồi.

Thanh Long, Ngân Long thở dài một tiếng "Đường đại thiếu, tối nay phải trông cậy vào cậu rồi, bom của cậu nhất định phải dùng được a."

"Đường Sâm đặc ý hát mặt "Các cậu yên tâm, Đường Sâm tôi làm việc còn cần phải lo lắng hay sao?"

Thanh Long và Ngân Long liếc mắt nhìn nhau, cười nói "chính vì là Đường Sâm cậu, chúng tôi mới lo lắng."

Đường Sâm tức giận thở hắt hắt "Các cậu, các cậu cứ chờ đó cho tôi." Thanh Long và Ngân Long đã sớm rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Cướp người 1

Buổi tối

Hội trường đình hôn

Từng luồng ánh sáng chiếu rọi xuống khuôn mặt hoàn mỹ tựa như Narcissus trong thần thoại Hy Lạp cổ. Hai hàng mi vừa dài vừa rậm che khuất đôi mắt chim ưng vô cùng sắc bén, gió thổi bay bay từng lọn tóc mái khiến chúng chạm vào hàng mi dày rậm đó. Dưới sống mũi cao thẳng là đôi môi quyến rũ, tựa như cánh hoa hải đường.

Da anh cũng cực kỳ trắng, mái tóc màu bạc, dáng người cao gầy khoảng 1m87. Là người đàn ông có vẻ đẹp vô cùng yêu mỹ, cũng vô cùng tàn ác.

Trên cơ thể cao gầy hoàn mỹ là bộ tây trang đuôi tôm màu trắng cắt may vừa người.

Cô gái tóc đen đứng bên cạnh anh cũng vô cùng mỹ lệ.

Mái tóc dài óng ả tinh tế nhẹ nhàng khoác lên đầu vai, lộ ra một chút ôn nhu dịu dàng, khiến cho người khác sinh ra tâm tình yêu thích, làn da trắng nõn như trứng gà bóc, đôi mắt to tròn luôn nhấp nháy si mê với người đàn ông tuấn mỹ bên cạnh, đôi môi đỏ mọng hiện lên trên làn da trắng nõn, mang theo một nụ cười nhẹ nhàng, cử chỉ ôn nhu, thanh nhã.

Toàn thân bộ váy trắng dài, càng tôn thêm vóc dáng cao gầy của cô.

Hôm nay, Đường Sâm diện cho mình một bộ tây trang màu lam, mái tóc màu mực. Dưới hàng mi tinh xảo là một đôi mắt phượng xếch lên, con ngươi màu hổ phách, tựa như mặt hồ tĩnh lặng sâu không thấy đáy. Đôi môi mỏng hoàn mỹ gọi lên một độ cong nhất định, mang theo một chút tâm tình sốt ruột.

Mộc Y Suong cũng mặc trên mình bộ váy màu lam. Tóc mái hơi cong cong xõa ngang trước trán. Trên từng lọn tóc mềm mại có dính một con bướm

thủy tinh màu hoa anh đào vô cùng xinh xắn. Từ trong đôi mắt màu đen chứa đựng đầy sự lo lắng bất an.

"Sâm, nghi thức đính hôn cũng sắp bắt đầu rồi, tại sao Huyền Huyền còn chưa đến a." Mộc Y Sương sốt ruột đến mức chỉ muốn chạy nhanh đi tìm Hạ Du Huyền, tóm cô lôi đến ngay lập tức.

"Được rồi được rồi, bọn họ nhất định sẽ đến." Trong lòng Đường Sâm cũng vô cùng sốt ruột, thế nhưng anh tin tưởng Hạ Du Huyền.

"Các vị khách quý, hoan nghênh mọi người đến với. . ." Xem ra, nghi thức đính hôn đã bắt đầu rồi, người chủ trì cũng đã đứng trên bục bắt đầu phun nước bọt.

"Xin mời hai nhân vật chính của chúng ta bước lên trên đài." Tại thời điểm mọi người sắp ngủ quên, người chủ trì ruột cuộc cũng nói một câu kích động lòng người.

Lâm Mỹ Hàm đáng vẻ thẹn thùng kéo Lãnh Liệt Hàn mặt không biểu cảm bước lên trên đài.

Mọi người bên dưới vốn đang buồn ngủ bỗng như được sống lại. Tiếng vỗ tay vang lên ầm ầm.

"Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, bọn học cũng sắp lên đến nơi rồi mà sao Huyền Huyền vẫn không thấy đâu vậy a." Mộc Y Sương sốt ruột đi tới đi lui.

Về mặt Đường Sâm cũng vô cùng bất đắc dĩ "Điện thoại cũng không liên lạc được."

Hai người lúc này cũng chỉ biết lo lắng suông, nếu Huyền Huyền không đến, bọn họ nhất định sẽ xông hết lên.

Thanh âm của người chủ trì cũng đã vang lên.

"Oa, hai vị thật là xứng đôi a." Người chủ trì hâm mộ nhìn Lâm Mỹ Hàm. Người đàn ông bên cạnh vẫn luôn không có biểu cảm gì.

"Cảm ơn." Lâm Mỹ Hàm nhẹ nhàng đáp lại.

Nhưng trong lòng lại đang không ngừng mắng nhiếc người chủ trì: Tại sao lại nói nhiều lời vô nghĩa như vậy.

"Được rồi, kế tiếp, mời hai vị trao nhẫn đính hôn cho nhau." Người chủ trì vừa mới nói xong.

Cửa chính đã bị đá văng ra ngoài, phát lên âm thanh to lớn, khiến cho tất cả mọi người đều hướng ánh mắt của mình về phía cửa chính.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Cướp người 2

Tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc nhìn vào đoàn người vừa mới xuất hiện.

Một cô gái có mái tóc xinh đẹp màu đỏ rượu nhẹ nhàng đứng đưa trong gió, đôi mắt tinh tế màu hồng hơi nheo nheo lại, lạnh lùng nhìn về phía trước. Đôi mắt đó tựa như dòng nước cuộn cuộn, khiến cho người khác không kim được bị cuốn sâu vào trong. Dưới cánh mũi duyên dáng là đôi môi màu đỏ nhạt, khóe miệng khẽ nhếch lên, làm cho người ta vừa mới nhìn thấy đã giật mình hoảng sợ, trên một bên tai là chiếc bông tai thủy tinh phát ra thứ ánh sáng vô cùng chói mắt.

Cô mặc chiếc váy ngắn đen tuyền, khiến cho đôi chân vốn thon dài càng trở nên mỹ lệ, làm lộ ra xương quai xanh xinh đẹp. Chiếc váy đen tuyền đó ôm sát cơ thể hoàn mỹ càng tôn lên làn da mê người. Phần eo thon chưa đầy một nắm tay, đáng người vô cùng tuyệt hảo, khiến người ta mê man bất định.

Hạ Du Huyền quàng tay một người đàn ông vô cùng lãnh khốc.

Anh có đôi mắt màu mực, mang theo ánh nhìn khó đoán, sắc bén như đao. Mái tóc màu nâu vàng bị gió đêm thổi bay lất phất. Khuôn mặt lãnh khốc, đẹp trai mê người, cằm nhỏ gọn gàng, là người đàn ông vừa khiến cho người ta sợ hãi, lại vừa khiến cho người ta mê đắm không thôi.

Toàn thân là bộ tây trang đuôi tôm màu đen, khí chất lạnh lùng phát ra từ trên người khiến cho người ta không dám đến gần, thậm chí còn cảm thấy lạnh đến thấu xương. Đây là người đàn ông lạnh lùng đến cỡ nào a!

Anh tùy ý quét mắt nhìn xung quanh hội trường, khóe miệng nhếch lên, khẽ nở một nụ cười vô cùng yếu ớt, nhưng cũng vô cùng kinh người.

Phía sau, là bốn cô gái cũng không kém phần xinh đẹp.

Thế nhưng, so với Hạ Du Huyền vẫn kém hơn một chút.

Từ trên người Hạ Du Huyền phát ra một loại khí chất nguy hiểm đến cực điểm, tuyệt sắc dung nhan, hoàn toàn đem khí chất của Lâm Mỹ Hàm đạp đổ xuống đất.

Lâm Mỹ Hàm nhú chặt chân mày, trừng mắt nhìn cô gái vừa mới xuất hiện.

Tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc nhìn đoàn người mới đến.

Đôi con ngươi màu lam của Lãnh Liệt Hàn chợt lạnh xuống, hiện lên một tia lửa giận.

Ánh mắt Hạ Du Huyền chuẩn xác vây quanh một chỗ, xem người đàn ông này còn giả bộ được bao lâu!

Hạ Du Huyền kéo cánh tay Sở Thiên Ngao, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, từ từ đi lên trên đài, bước đến trước mặt Lãnh Liệt Hàn.

Đường Sâm trợn mắt há hốc mồm, Thanh Long, Ngân Long lại càng thêm kinh ngạc.

Tại sao Huyền Huyền lại có thể đi cùng Sở đương gia?

Chỉ có Mộc Y Sương là khẽ nhếch khóe miệng, chuẩn bị xem kịch vui nha!

Đám người Hề Linh đi đến bên cạnh Mộc Y Sương.

"Oa, đó chính là anh trai Huyền Huyền mà lần trước mình đã thấy nha." Hề Linh hưng phấn kêu to.

"Đúng vậy đúng vậy. Rất đẹp trai." Lạc Tinh lại tỏ ra háo sắc.

"Còn có thể dùng cái đẹp để hình dung sao?" Mộc Nhi kinh ngạc.

"Hơn nữa còn rất nguy hiểm." Trục giác Hồng Nguyệt mách bảo.

"Đợi chút, mọi người nói anh trai à?" Đường Sâm đặc biệt chú ý hai chữ này.

Thanh Long và Ngân Long cũng ngẩng đầu, nhìn mọi người.

"Đúng vậy. Kỳ thật Sở đương gia chính là anh trai Đầu." Hề Linh gật gật đầu, nói.

"Anh trai ruột? !" Đường Sâm kinh ngạc hô lên.

"Ài, các người thật ngốc." Mộc Y Sương thở dài, ở một bên vừa xem diễn trò, vừa giải thích cho ba người còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Cướp người 3

Những người xung quanh thảo luận vô cùng kịch liệt

Tổng giám đốc cùng phu nhân Lâm Thị đứng trên lầu hai, khuôn mặt vốn hồng nhuận, do sự xuất hiện của một số người mà khuôn mặt trở nên tái mét.

Là tới quấy rối???

Hạ Du Huyền đứng trên khán đài, quét mắt nhìn xuống rồi nở một nụ cười câu hồn.

"Hạ tiểu thư, hôm nay là buổi lễ đính hôn của tôi và Hàn, mọi người đừng đột đến đây như vậy, không biết là có chuyện gì quan trọng?" Không hổ là thiên kim tiểu thư, gặp chuyện cũng không nóng vội. Bộ dáng bình tĩnh đó khiến cho Hạ Du Huyền càng thêm thương thức.

"A. . . Không có gì. Tôi chỉ là muốn đến nhìn xem một chút, người đàn ông mà cô đang kéo tay đây, không biết có phải là người đàn ông của tôi hay không mà thôi."

Hạ Du Huyền dừng lại, khẽ nhú mày, rồi tiếp tục nói "Xem ra, anh ta không phải a."

Cô nhếch môi, đang định kéo Sở Thiên Ngao đi xuống phía dưới.

Bỗng dung bị một lực đạo kéo mạnh người lại, trực tiếp rơi vào một vòng tay ấm áp "Cô gái, em nói không phải thì là không phải hay sao? Hử?"

Lãnh Liệt Hàn trừng mắt nhìn cô gái trong lòng.

Kỳ thật anh không có quên Hạ Du Huyền, lúc anh mới tỉnh lại, Sở Thiên Ngạo cũng đã gọi điện cho anh, kể lại toàn bộ sự việc.

Tuy biết Sở Thiên Ngạo là anh trai cô, hơn nữa còn là anh ruột. Thế nhưng, chỉ cần nhìn thấy cô gái của mình lôi kéo tay của người đàn ông khác, cho dù là anh trai ruột, cũng khiến cho Lãnh Liệt Hàn anh cảm thấy khó chịu, vô cùng khó chịu.

Ba năm không thấy, vừa mới gặp mặt đã kéo tay người đàn ông khác.

Giỏi! Giỏi lắm! Quá giỏi rồi!

Bên dưới khán đài được chứng kiến một màn thú vị như vậy, mọi người lại bắt đầu xôn xao ầm ĩ.

"Oa? Đây là chuyện gì vậy a?"

"Đúng vậy a, cô gái này là ai?"

". . ." Vô số những cuộc thảo luận đang nổi lên mãnh liệt.

"Cô gái, anh sẽ khiến cho em phải khắc cốt ghi tâm, người đàn ông của em tới tốt cùng là ai? !" Trong mắt Lãnh Liệt Hàn bắt đầu nổi lên những đốm lửa nhỏ, trực tiếp nhắc nhở cô gái không biết tốt xấu là gì này lên, nhanh chóng bước ra ngoài.

Lâm Mỹ Hàm vẫn không nhúc nhích, đứng chết lặng trên khán đài hội trường. Cười khổ. . .

Hạ Du Huyền sao?? Mắt tích ba năm trời, chính mình là người đã ở bên cạnh Lãnh Liệt Hàn suốt ba năm đó. Vậy mà vẫn không thể nào thay thế được vị trí của cô ta hay sao?

Không, cô không cam lòng! Nếu như cô không chiếm được, người khác cũng đừng hòng cướp mất.

Xoay người lại, nhanh chóng biến mất khỏi hội trường.

Sở Thiên Ngạo hí mắt nhìn theo bóng lưng rời đi của Lâm Mỹ Hàm. Cô gái này, tâm cơ quá nặng!

Biệt thự gần biển

Lãnh Liệt Hàn nhanh như bão táp, ôm Hạ Du Huyền hướng về phía phòng ngủ.

"Không phải anh đã quên rồi sao? Tại sao anh còn ôm một người phụ nữ mà chính bản thân anh cũng không biết là ai làm cái gì?" Hạ Du Huyền vòng tay qua cổ người đàn ông, nhíu nhíu mày, đôi mắt đỏ hồng chợt lóe lên một tia giảo hoạt.

"Không cho nói." Lãnh Liệt Hàn trừng mắt nhìn cô, thật sự là càng ngày càng lớn mật mà, giám khiêu khích cả anh??

Được, giỏi lắm!

'Bụp' một tiếng, cánh cửa phòng ngủ bị đóng lại một cách thô lỗ. Nụ hôn điên cuồng cũng theo đó mà rơi xuống theo.

Hạ Du Huyền dựa lưng trên ván cửa, miệng tròn bị bàn tay to lớn của người đàn ông nâng lên cao. Hai chân vòng qua quần chặt lấy hông người đàn ông.

"Ừm. . ." Hạ Du Huyền không biết mình đã bị hôn trong bao lâu, mãi cho đến khi cô hồi phục lại tinh thần thì quần áo trên người đã biến đâu mất tiêu.

Hai người không một mảnh vải che thân quần chặt lấy nhau.

"Bảo bối, ba năm, em có biết không, anh đã đợi em ba năm rồi."

Vật nhỏ không có lương tâm, trong suốt ba năm qua, em không quay trở lại dù chỉ một lần thì không nói, ngay cả điện thoại cũng không gọi thì thôi cũng cho qua, thậm chí ngay cả một tin nhắn cũng không gửi cũng xem như xong.

"Vậy mà em có vài người bạn từ Anh trở về Trung Quốc cũng không nhờ người ta nhắn cho anh lấy một câu."

Lãnh Liệt Hàn cúi đầu, chôn chặt trước ngực Hạ Du Huyền, tham lam hít hà mùi hương mê người từ lâu đã không được ngửi.

"Bảo bối, em nói xem, có phải em đã quên anh rồi hay không? Hử?"

"Nói cho anh biết, em có nhớ anh hay không?" Lãnh Liệt Hàn đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn đã trở nên đỏ rực của

Hạ Du Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Cô gái của anh đã trưởng thành rồi

Anh bế cô lên ghế sofa, đề cô xuống phía dưới, bàn tay to lớn bắt đầu mon chón đùa nghịch nụ hoa hồng hồng, chà đạp chúng thành muôn hình muôn vẻ.

"Um . ." Hạ Du Huyền bắt đầu động tình, cô nâng bàn tay nhỏ bé của mình lên miêu tả từng góc cạnh gương mặt tinh tế hoàn mỹ của người đàn ông.

"Muốn, rất muốn rất muốn." Âm thanh yêu kiều bắt đầu vang lên.

Người đàn ông không chút do dự, hạ thân hung hăng đâm xuống. Nắm chặt eo nhỏ của cô, ra ra vào vào, động tác càng ngày càng nhanh.

"Um . . . Đồ hư hỏng, anh còn chưa nói cho . . . Um . . . nói cho em biết, anh . . . Um . . . Có hay không. . . nhớ em?" Hạ Du Huyền cực kỳ khó khăn mới nói hết câu.

Lãnh Liệt Hàn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, bế cô đặt lên trên đùi mình "Bảo bối, anh nhớ em muốn chết. Nếu em còn không chịu xuất hiện, anh liền cho nổ tung toàn bộ Anh quốc."

"Ha ha ha. . ." Hạ Du Huyền nâng mặt người đàn ông lên.

Cô biết, Lãnh Liệt Hàn vẫn luôn âm thầm giúp đỡ cô, nếu không có anh ở trong bóng tối giúp cô thu thập những bang phái nhỏ kia, chưa chắc giờ này cô đã báo thù thành công, càng không thể có địa vị như ngày hôm nay.

Hạ Du Huyền nâng mặt anh lên, nhẹ nhàng đặt từng nụ hôn lên đó "Hàn, trong ba năm qua, em rất nhớ anh, rất rất nhớ, mỗi thời mỗi khắc em đều nhớ anh."

"Mỗi lần gặp phải khó khăn, em chỉ sợ mình sẽ không thể vượt qua."

"Nhưng em biết, ở Trung Quốc, vẫn luôn có một người đàn ông, người đàn ông mà em yêu sâu sắc vẫn đang chờ em, vì thế em nhất định phải hoàn thành hết toàn bộ nhiệm vụ, để nhanh chóng quay về tìm anh."

"Hàn, vào những buổi đêm khuya, em luôn luôn bị mất ngủ, bởi vì anh."

"Không có anh bên cạnh, không có âm thanh bá đạo của anh vang lên, cũng không có vòng tay ấm áp ôm em mỗi đêm."

"Em phát hiện ra, mình căn bản không thể rời khỏi anh. Từ lần đầu gặp anh, em không hề nghĩ rằng mình sẽ yêu anh sâu đậm như vậy."

"Thế nhưng ai biết, hình bóng của anh đã khắc sâu vào trong tim em mất rồi."

"Người đàn ông của em, em yêu anh, cực kỳ cực kỳ yêu anh, yêu đến mức dù cho trời sập xuống em cũng không sợ."

"Bởi vì có anh." Hạ DU Huyền thâm tình nhìn người đàn ông trước mắt.

Lãnh Liệt Hàn sững sốt, cô gái này, là đang thổ lộ với anh phải không?

Hạ Du Huyền nhếch môi, hôn lên đôi môi đầy nam tính của anh.

Mỗi khi màn đêm buông xuống, em đều sẽ nhớ đến anh.

Có lẽ anh không phải người đàn ông tốt nhất

Cũng không phải người đàn ông thích hợp với em nhất.

Thế nhưng, từ khi gặp anh, em đã bắt đầu thích anh, yêu anh và nhận định anh là người đàn ông duy nhất của em.

Không một ai khác ngoài anh, chỉ có mình anh.

Đây cũng là sự kiên trì một cách cố chấp em dành cho anh.

Anh không cần trả lời em bất cứ điều gì

Chỉ mong anh hiểu rằng, em yêu anh không bao giờ hối tiếc

Chỉ muốn anh biết rằng, em sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh, không bao giờ chia lìa.

Chỉ muốn anh hiểu rằng, em không thể không có anh trên đời.

Tất cả chỉ vì yêu anh, cực kỳ yêu anh.

Lãnh Liệt Hàn ngây ngẩn cả người, thật sự ngây ngẩn cả người. Cô gái của anh, bảo bối của anh, thật sự đã trưởng thành rồi, đã biết thế nào là yêu rồi.

Lãnh Liệt Hàn anh không biết dùng ngôn ngữ để biểu đạt tình cảm của mình, anh chỉ có thể dùng phương thức của riêng mình, để biểu đạt, để giữ lấy. Tính cách bá đạo như thế, nụ cười tà mị như thế, thật câu hồn người.

Người đàn ông này, là tình cảm chân thành của Hạ Du Huyền

Người phụ nữ này, là bảo vật trân quý của Lãnh Liệt Hàn

Tất cả đều không quan trọng, cô so với sinh mệnh còn quan trọng hơn.

Không cần biết theo thời gian tình yêu sẽ phai nhạt dần.

Không cần biết đó là tình yêu thật sự hay chỉ là trách nhiệm để duy trì mối quan hệ giữa hai người.

Nếu không thoải mái về đối phương cũng hãy nói ra một cách chân thật nhất.

Cho dù cảm giác đã không còn mới mẻ cũng không nên che giấu chỉ vì hai chữ tương lai.

Bạn chưa có thử qua cảm giác sau một thời gian dài tình cảm sẽ đứt đoạn, nên vẫn luôn cho rằng nó như một miếng thịt, sẽ dễ dàng bị rơi xuống từ trên người mình.

Bạn có biết chính loại cảm giác này đã khiến cho tình cảm giữa hai người càng trở nên dễ đứt đoạn, theo thời gian, bạn sẽ cảm thấy đối phương càng ngày càng phiền chán, rồi đến một ngày hai người sẽ xa nhau.

Kỳ thật mỗi cặp tình nhân ở trên đời này đều biết rằng nếu có kiên trì thì sẽ không có kết thúc. Nhưng mấy ai làm được?

Thử nghĩ một chút xem, trước đây khi họ đối tốt với bạn, bạn đã bao giờ bao dung với họ?

Cho dù họ chỉ là một thằng bé chưa trưởng thành nhưng chung quy vẫn là tốt đẹp.

Thời gian có thể khép lại tất cả đau buồn hối hận, theo thời gian tất cả hồi ức đều trở nên tốt đẹp.

Tình cảm của mỗi đôi tình nhân đều là một vở hài kịch, cho nên người khác không thể tham gia cũng không thể bình luận.

Chỉ có hai người mới có thể hiểu rõ ràng nhất tất cả mọi chuyện.

Lãnh Liệt Hàn không giống Đường Sâm, có thể hoa ngôn xảo ngữ, lời ngon tiếng ngọt hớp hồn nữ nhân.

Anh không thể biểu đạt bằng lời, cũng không giỏi giải bày tâm sự. Anh chỉ biết dùng chính phương thức của riêng mình để giữ lấy cô.

"Bảo bối, em đang thổ lộ với anh, phải không?" Lãnh Liệt Hàn hỏi.

Thế nhưng Hạ Du Huyền đã sớm bị anh hôn đến thất điên bát đảo, hai mắt mờ mịt, căn bản không biết anh đang nói gì. Chỉ có thể nhìn khẩu hình miệng của anh đang mấp máy một câu gì đó

"Bảo bối, em muốn nghe ba chữ kia, phải không?" Lãnh Liệt Hàn tiếp tục hỏi, cho dù bảo bối không có nghe thấy.

Hạ thân vẫn như cũ điên cuồng vận động. Rất lâu sau, mới dừng lại. Thế nhưng vật to lớn kia vẫn như cũ giấu trong cơ thể của cô, cảm thụ sự ám áp của cô, vô cùng khít khao.

Lãnh Liệt Hàn nâng mông cô lên, tùy ý cho vật to lớn trong cơ thể cô đang dần trở nên to lớn, cố ý từng bước từng bước vững vàng ôm cô về giường.

Vật to lớn trong cơ thể cô chợt kích động, khiến cho cô phát ra một những ngâm khẽ.

Thâm thể mềm mại của Hạ Du Huyền vừa mới tiếp xúc với ga giường, người đàn ông liền nặng nề đè cô xuống dưới.

Vật to lớn trong cơ thể cô cũng theo đó mà điên cuồng vận động.

"Ha. . . Bảo bối của anh, Huyền Huyền của anh, yêu tinh của anh."

"Vật nhỏ, em cả đời này cũng đừng hòng trốn thoát." Người đàn ông nói xong, thờ gấp nạng nề, tiếp tục làm việc không biết mệt mỏi.

"Úm. . .Úm. . ."

"Hàn. Úm. . ." Bên trong căn phòng, âm thanh động tĩnh vang vọng bốn phía.

Đêm, rất khuya.

Trong phòng là một mảng sắc xuân, ái muội không ngừng.

Mọi người đều nói, yêu là phải làm. Nếu thật sự là tình yêu, thì nhất định sẽ muốn làm.

Thời thời khắc khắc đều muốn.

Bảo bối, em nói xem

Tại sao anh ăn em mãi mà không biết no? Phải làm sao bây giờ?

Em như đóa hoa anh túc, vừa xinh đẹp lại vừa mê người, là một bông hoa chứa chất kịch độc, khiến cho người ta trở thành con nghiện, mê luyến không thôi.

Nếu có một ngày em trở thành kẻ địch của anh, Lãnh Liệt Hàn anh chỉ sợ sẽ không thắng nổi em.

Thế nhưng

Anh sẽ không cho em cơ hội đó.

Nhìn tiểu yêu tinh đang ngủ say dưới thân mình, những nét mệt mỏi còn hiện rõ trên khuôn mặt cô, vật lớn vĩ đại vẫn còn ở trong cơ thể..

Hài lòng nhếch môi, ôm lấy thân thể mềm mại vào trong ngực.

Trong ba năm qua, đây là lần đầu tiên anh có một giấc ngủ an ổn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Đem ba năm bù lại

Sáng sớm

Từng tia nắng mặt trời xuyên qua ô cửa sổ chiếu vào căn phòng

Trên chiếc giường lớn, hai cơ thể hoàn mỹ đang ôm chặt lấy nhau chìm trong mộng đẹp.

Hạ Du Huyền từ từ mở to đôi mắt vẫn còn mông lung vì ngái ngủ, giật giật cơ thể.

Đau quá. Cảm giác đầu tiên chính là toàn thân đau nhức. Có trời mới biết, tối hôm qua người đàn ông kia chiến đấu kịch liệt như thế nào.

Cảm thấy bụng dưới dần dần căng cứng, không chút do dự cúi đầu xuống. Trong nháy mắt liền ngẩng đầu lên, trừng mắt chống lại đôi con ngươi màu lam chứa đầy sùng nịnh của người đàn ông nào đó.

Chiết tiết, người đàn ông này thế nhưng vẫn để cái thứ đó ở trong người mình.

"Bảo bối, chào buổi sáng." Người đàn ông xoay người một cái, nhanh chóng áp sát cơ thể Hạ Du Huyền xuống phía dưới mình.

"Úm. . .Hàn, ra ngoài đi." Hai tay Hạ Du Huyền chống trước ngực người đàn ông, nhưng thật bất đắc dĩ, toàn bộ cơ thể cô không còn chút khí lực nào.

Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, thỏa mãn hôn lê cái miệng nhỏ nhắn, không thèm để ý đến sự vùng vẫy vô ích của người nào đó.

Hạ thân tiếp tục vận động.

Hạ Du Huyền cảm thấy thân thể sắp hỏng rồi, chỉ có thể buông tha vùng vẫy, tùy ý cho người đàn ông này mãnh liệt đụng vào.

"Ừm . ." Bất đắc dĩ phát ra những âm thanh yếu ớt.

"Ừm . .Hàn, đủ rồi." Hạ Du Huyền bất đắc dĩ ôm cổ Lãnh Liệt Hàn, phòng ngừa bị anh đụng bay ra ngoài.

"Không đủ, bảo bối, em biết mà, không đủ." Lãnh Liệt Hàn túm chặt eo cô, tinh lực đưa thừa tiếp tục vận động.

"Ba năm, anh cấm dục ba năm. Vì em, anh đã cấm dục ba năm."

"Tiểu yêu tinh, nếu anh không đem ba năm này bù lại, không phải anh sẽ bị thiệt hay sao? Hử?" Nói xong, hạ thân càng thêm gia sức vận động.

"Ừm . .Ừm . ." Hạ Du Huyền râm râm rì rì, cũng không nói thêm gì nữa.

Cô còn biết nói gì đây?

Vừa dứt lời, người đàn ông càng thêm gia tăng tốc độ, mạnh mẽ va chạm cơ thể.

Lãnh Liệt Hàn bế cô lên, để cho cô mở rộng hai chân ngồi lên gốc rễ của mình.

Dùng vật to lớn của mình đè vào bên ngoài lỗ nhỏ.

"Bảo bối. . ." Lúc này Lãnh Liệt Hàn cũng không tiến vào, ngược lại từng chút từng chút một khiêu khích mẫn cảm của cô.

Bàn tay to lớn vuốt ve xoa nắn nụ hoa, kích thích mật dịch của cô.

Rõ ràng thân thể Hạ Du Huyền đã đau nhức đến không còn cảm giác, thế nhưng tại sao lại có phản ứng?

Lãnh Liệt Hàn hài lòng nhếch môi, như có như không gặm cắn vành tai trắng nõn của cô.

Âm thanh khàn khàn vang lên "Bảo bối, em cũng muốn, phải không?"

"Ừm . ." Chết tiệt, cứ nhiên lại phát ra tiếng.

Hạ Du Huyền ảo não, ai ngờ, người đàn ông này lại nắm lấy tay cô mò xuống vật nam tính to lớn kia.

Cảm giác nóng bỏng khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền không khỏi đỏ bừng lên vì xấu hổ.

Bảo bối tốt không có gì sánh nổi!!

Lãnh Liệt Hàn tà mị nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang vô cùng e lệ "Nếu muốn, thì tự mình tới đi."

Hạ Du Huyền ủy khuất lườm anh một cái, Lãnh Liệt Hàn sừng sốt một phen, ngược lại trực tiếp cầm lấy tay cô, dạy cô cách làm từng bước một.

"Lại đây, bảo bối, như vậy. . .Đúng rồi." Không thể không nói, Lãnh Liệt Hàn là một giáo viên giỏi, hơn nữa Hạ Du Huyền cũng là một cô học trò thông minh.

Chỉ một lát sau, đã làm được rồi.

"Oh. . .Bảo bối, thoải mái không?" Lãnh Liệt Hàn bắt lấy eo nhỏ của Hạ Du Huyền, mang cô đi chu du thiên hạ.

"Ừm . . .Hàn" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền đỏ bừng lên, hôn xuống đôi môi của người đàn ông.

Lãnh Liệt Hàn biết, bảo bối của anh đang thẹn thùng à.

Đào mắt một cái đã đến buổi tối. . .

Tựa như câu nói của Lãnh Liệt Hàn, đem toàn bộ ba năm này bù đắp lại hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Anh thực mạnh

Nằm trên giường tròn vẹn một tuần

Hạ Du Huyền trừng mắt nhìn người đàn ông đang mặc quần áo cho mình, hơn nữa người đàn ông chết tiệt này còn không ngừng ăn đậu hũ của cô.

"Bảo bối, nhìn anh như vậy, có phải lại muốn rồi phải không?" Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, quần áo vốn đã rất vất vả mới mặc xong nay lại bị người đàn ông xé nát ra.

Trực tiếp bỏ nhào xuống người Hạ Du Huyền.

"Hàn, anh rốt cuộc đã đủ hay chưa?" Hạ Du Huyền gào khóc trong lòng, người đàn ông này mỗi ngày mỗi đêm đều muốn mình liên tục không ngừng, anh không mệt nhưng cô mệt chết đi rồi.

Người đàn ông tinh lực dư thừa như mãnh thú, lúc này khuôn mặt bày ra vẻ tà mị, nhẹ nhàng cắn xé trước ngực của cô.

"Ừm. . ." Hạ Du Huyền chỉ cảm thấy một trận tê dại như dòng điện lưu truyền, nhanh chóng truyền đến mỗi dây thần kinh trên cơ thể.

"Bảo bối, lần cuối cùng, một lần cuối cùng có được không?" Thanh âm của Lãnh Liệt Hàn bắt đầu trở nên khàn khàn, vật to lớn của anh cũng đã sớm để bên ngoài sẵn sàng chờ phát động.

Cô còn cơ hội để phản đối hay sao?

"Ừm. . ." Hạ Du Huyền bị người đàn ông nâng eo lên, lại bắt đầu một vòng chiến đấu kịch liệt mới.

Hạ Du Huyền cảm nhận vô cùng sâu sắc thời gian đang trôi qua từng giây từng phút. Theo như lời Đường Sâm mà nói thì Lãnh Liệt Hàn chính là cảm thú, một tên cảm thú ăn tươi nuốt sống người ta.

Lãnh Liệt Hàn đã nói, đây chính là lần cuối cùng.

Thế nhưng vật to lớn vẫn không chịu rút ra, tự hào nhìn xuống cô nhóc tiểu yêu tinh đang nằm xụi lơ trên giường, cúi xuống lưu lại ấn ký của chính mình lên người cô.

"Bảo bối, ngoan. Chúng ta đi tắm trước, sau đó xuống lầu ăn cơm." Lãnh Liệt Hàn nhẹ nhàng nói xong, ôm lấy cơ thể mềm nhũn của Hạ Du Huyền đi vào phòng tắm.

Lại bị người đàn ông này hành hạ đến tận buổi tối.

Sau một tuần lễ không được bước chân ra khỏi phòng, đến tận bây giờ cô mới được anh ôm xuống phòng khách.

Nhìn những khuôn mặt quen thuộc đang ngồi trong phòng, Hạ Du Huyền chỉ cảm thấy khuôn mặt mình bắt đầu phát hỏa, chỉ đành đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi sâu vào trong ngực người đàn ông.

Đường Sâm nháy nháy mắt, vừa nhìn thấy bọn họ bước xuống lầu liền huyết sáo "Oa . . . , Hàn, tinh lực của anh thật là dư thừa a. . . thế nhưng vẫn còn tinh thần."

Mọi người đều hiểu ý Đường Sâm đang nói là gì, không khỏi nhìn vào hai người.

Hạ Du Huyền vẫn như cũ không dám ngẩng đầu, làm tổ ở trong lòng người đàn ông, tựa như một con mèo con.

"Bảo bối, ngẩng đầu." Lãnh Liệt Hàn cười nghiền ngẫm, âm lãnh liếc nhìn Đường Sâm một cái.

Đường Sâm chỉ cảm thấy gió lạnh từ đâu thổi tới vù vù, vội vàng kéo Mặc Y Sương đang muốn xem kịch vui rồi đi "Ai nha, em suy thì quên. Lão già nhà em muốn em mang vợ trở về a. Ha ha ha. . . Đi trước nhé."

Thanh Long và Ngân Long khinh thường liếc mắt nhìn Đường Sâm.

Lãnh Liệt Hàn nhìn quanh một vòng, người nên đến thì đã đến rồi, còn người không nên đến cũng đang chễm chệ ngồi ở đây.

Tà mị nhếch môi "Sở đương gia, không biết anh tới nhà tôi là có việc gì a?"

"Tôi đến là muốn gặp bảo bối Huyền Huyền nhà tôi, thuận tiện nhắc nhở cậu một câu, đồng hàng lần trước cậu cướp của tôi, đã bị tôi lấy lại rồi." Sở Thiên Ngạc nhìn thoáng qua Lãnh Liệt Hàn, ánh mắt ôn nhu chuyển tới trên người Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền vừa nghe thấy âm thanh của anh trai mình, vội vàng ngẩng đầu lên, nhưng không biết bởi vì lực đạo sau lưng quá lớn, không thể thoát khỏi người anh, đành phải cười hi hi với Sở Thiên Ngạc "Anh, anh đến rồi."

"Ừm." Sở Thiên Ngao nhẹ nhàng gật đầu, sùng nịnh nhìn em gái mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Mua đồ ăn?

Khi thấy hai anh em đang nhìn nhau, Lãnh Liệt Hàn cảm thấy vô cùng khó chịu, gắt gao ôm chặt lấy bảo bối "A, vậy sao? Nếu Sở đương gia không còn gì nói nữa, vậy xin mời ngài về trước. Không tiễn."

Hạ Du Huyền nghe thấy, khẽ nhú mày, âm thầm néo néo phần eo Lãnh Liệt Hàn, sau đó khuôn mặt tươi cười nhìn Sở Thiên Ngao "Anh, ở lại ăn cơm đi. Vừa lúc chị dâu cũng ở lại luôn."

Hoàng Ngọc Oánh đột nhiên bị gọi tên, vèo một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn ngay lập tức đỏ ửng lên, e lệ nhìn thoáng qua Sở Thiên Ngao, sau đó mới quay đầu ra nói với Hạ Du Huyền "Huyền Huyền, cậu nói cái gì vậy a?"

"Nếu như vậy, Sở đương gia cũng ở lại đi." Lãnh Liệt Hàn chậm rãi nói. Bàn tay giờ lên nghịch nghịch sợi tóc Hạ Du Huyền.

"Được." Sở Thiên Ngao gật đầu, kéo tay Hoàng Ngọc Oánh đứng dậy.

"Huyền Huyền, ở chỗ này của em có phòng ngủ dành cho khách không? Anh mới xuống máy bay nên hơi mệt mỏi." Sở Thiên Ngao không thèm để ý đến Hoàng Ngọc Oánh đang vùng vẫy, nhanh chóng ôm cô lên.

Hạ Du Huyền không có ý tốt cười xấu xa "Có có có, lâu ba, tất đều dành cho khách, anh cứ tùy tiện chọn đi."

Sở Thiên Ngao gật gật đầu, ôm Hoàng Ngọc Oánh đi lên lầu.

Đường Sâm lúc này lại xông vào "Oa, Sở đương gia lại có thể bình tĩnh nói chuyện phiếm với tên yêu nghiệt như anh a."

"Đường Sâm, anh không phải về nhà sao?" Hạ Du Huyền liếc nhìn Đường Sâm.

"Thôi đi, anh ta nào có quay về, chỉ biết trốn đi nghe lén mà thôi." Mộc Y Sương chọc thủng lời nói dối của Đường Sâm.

Đường Sâm trừng mắt nhìn Mộc Y Sương "Tôi cũng mệt rồi, lên trước đây." Nói xong, dùng lực bế Mộc Y Sương rồi đi.

"Đầu, đã thu phục xong Liệt gia và đổi tên thành Hạ gia rồi." Hề Linh nói.

"Hai anh em nhà họ liệt cũng đã bị Lãnh đương gia nhốt lại cho cá sấu chơi đùa." Mộc Nhĩ nói.

Chơi đùa? !

Hai chữ này. . .

Dùng thật chuẩn!

Hạ Du Huyền dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Mộc Nhĩ.

Sau đó, quay ra liếc nhìn bốn người Hắc Xà, Độc Xà, Thanh Long và Ngân Long một cách thâm thúy.

Thanh Long và Ngân Long ít nhiều cũng hiểu đôi chút về tiểu ác ma vô cùng bướng bỉnh này, đang chuẩn bị chạy trốn. . .

Mà Hắc Xà và Độc Xà không được tiếp xúc nhiều với Hạ Du Huyền, chỉ có thể cảm thấy có gì đó rất xui xẻo. Vào thời điểm hai người chuẩn bị chạy trốn cùng Thanh Long và Ngân Long.

Lại bị Hạ Du Huyền gọi lại "A, mấy người chờ đó đi."

Lãnh Liệt Hàn nhìn thoáng qua Hạ Du Huyền, liền biết cô muốn làm gì.

"Hàn, em muốn. . ."

"Bốn vị cô nương nhà em vô lực cần được nâng cao thêm, anh xem, anh và anh trai em huấn luyện ra nhiều người lợi hại như vậy. Không bằng để cho bọn họ mỗi người dạy một người đi." Hạ Du Huyền ôm cổ Lãnh Liệt Hàn, cười nói.

Se tỏ rõ ràng như vậy, nếu còn không nhìn ra thì thật uổng phí công làm người.

Bốn người đàn ông cùng lau mồ hôi, mà bốn cô gái tựa như không có việc gì đứng ở một bên.

"Ừm." Lãnh Liệt Hàn giọng mũi hừ nhẹ.

"Ha ha, lại đây lại đây lại đây, bốn bảo bối lại đây. Tùy ý chọn a." Hạ Du Huyền đứng dậy, giống như chợ bán thức ăn hô to gọi khách.

"Ừm. . . Vậy. . . Minh chọn người này." Hê Linh chỉ ngón tay vào khuôn mặt hắc tuyến của Thanh Long.

"Người này. Minh thích sinh đôi a." Mộc Nhĩ khờ dại chỉ vào khuôn mặt đỏ ửng của Ngân Long.

"Người này đi, người đàn ông còn lại có khuôn mặt lạnh lùng hết như Hồng Nguyệt, để lại cho cô ấy đi." Lạc Tinh kéo tay Hắc Xà, cao hứng nhìn vào khuôn mặt khôi ngô tuấn tú.

Hồng Nguyệt tự giác tiêu sái bước đến bên cạnh người đàn ông lạnh lùng nhất trong bốn người.

Độc Xà nhìn thoáng qua Hồng Nguyệt, cô gái này thật an tĩnh, hẳn là không tồi đi.

Trông thấy mọi người đều đã sắp xếp ổn thỏa. Hạ Du Huyền hài lòng quay trở lại trong lòng Lãnh Liệt Hàn.

"A. . . Thật đói bụng, Hàn, chúng ta đi ăn cơm đi." Hạ Du Huyền nhếch môi.

Lãnh Liệt Hàn nhú mồm, hôn một cái lên miệng của cô "Được."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Đại gia đình hòa thuận

Một giờ sau

Xung quanh bàn ăn lớn, tất cả mọi người đều đã có đôi có cặp.

Bên này là một đôi oan gia đang đấu võ mồm, bên kia lại là chàng chàng thiếp thiếp. . .

Khoa trương nhất, chính là Lãnh Liệt Hàn cùng Hạ Du Huyền đang ngồi ở giữa.

Hai người ăn cơm mà mọi người xung quanh đều nổi hết da gà.

"Bảo bối, há mồm, a. . ." Lãnh Liệt Hàn cẩn thận đem một miếng thịt gà đã được xé nhỏ bón cho Hạ Du Huyền.

"Ừm, ăn ngon." Hạ Du Huyền cũng từ từ ăn.

Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, hôn lên môi cô một cái, đầu lưỡi nhanh chóng chui vào, mùi vị thịt gà lan tràn trong miệng hai người.

"Ừm, quả thật rất ngon." Lãnh Liệt Hàn gật đầu, nhìn cái miệng nhỏ của Hạ Du Huyền đã bị chính mình hôn đến sưng đỏ.

"Oa. . . Muốn động dục thì quay về phòng đi." Đường Sâm xoa xoa lớp da gà trên người.

"Khụ khụ. . ."

"Khụ khụ khụ. . ." Đám người Thanh Long cùng Hê Linh đều đồng loạt ho khan.

Khi riêng Sở Thiên Ngao lại tỏ ra rất bình thường, giống như cái gì cũng không nhìn thấy, bình tĩnh ăn cơm.

Vết ửng hồng khả nghi hiện lên trên mặt Hoàng Ngọc Oánh, khiến cho tất cả mọi người đều biết rằng mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

"Bảo bối, ăn no rồi sao?" Lãnh Liệt Hàn nhìn thoáng qua một vòng, tiếp tục coi như không có gì.

"Ừm." Hạ Du Huyền gật gật đầu.

Lãnh Liệt Hàn ôm lấy Hạ Du Huyền, đi lên lầu hai "Mọi người cứ từ từ ăn."

Đội hai người siêu cấp động dục rời khỏi bàn ăn, mọi người mới quay ra nhìn nhau, rồi tiếp tục ăn cơm. Hai người đó no rồi, nhưng bọn họ còn chưa no nhà.

Mới vừa rồi còn mãi xem diễn trò nên chưa ăn được gì, vì vậy bọn họ vẫn chưa ăn no a. Hiện tại 'Diễn viên' đã rời đi, kịch hay miễn phí cũng không còn, đương nhiên họ phải tập trung vào ăn uống rồi.

Trong phòng ngủ

Lãnh Liệt Hàn ôm Hạ Du Huyền đặt lên trước bệ cửa sổ "Bảo bối, em sao vậy?"

Vừa rồi anh cũng đã nhìn ra, tuy trên mặt Hạ Du Huyền vẫn giữ nguyên nụ cười, nhưng ẩn sâu bên trong vẫn chứa nét bi thương, khiến cho người ta cảm thấy thương tiếc.

Hạ Du Huyền lắc đầu, Lãnh Liệt Hàn nhú mày, không nói sao?

Cho dù không nói, anh cũng biết.

Ba năm trước, khi mới biết trong bụng xuất hiện một tiểu sinh mệnh vừa tròn 1 tháng thì vui mừng như vậy.

Thế nhưng, cuối cùng vẫn khiến cho tiểu sinh mệnh chưa thành hình kia biến mất.

Đau khổ như vậy, nhưng lúc đấy anh lại không thể ở bên chăm sóc cô.

Cô không nói, anh cũng sẽ không nói.

"Bảo bối, chúng ta tiếp tục công việc tạo người đi." Lãnh Liệt Hàn nhẹ nhàng nói xong.

Cuối cùng, vẫn là không nhận được nói ra miệng.

Thân thể Hạ Du Huyền bỗng run lên, cánh tay người đàn ông vòng qua thắt lưng càng tăng thêm lực.

Cô đang sợ.

"Hàn, em . . ."

"Anh biết." Lãnh Liệt Hàn cắt ngang lời cô nói.

"Bảo bối, đó không phải là lỗi của em, là lỗi của bọn chúng. Anh sẽ không để cho chúng chết một cách dễ dàng, để cho chúng biết sống không bằng chết là như thế nào." Lãnh Liệt Hàn nhẹ nhàng nói xong, ấn đầu cô vào vị trí tim mình.

Ánh mắt người đàn ông nổi lên tia khát máu, cô không hề nhìn thấy. Chỉ cảm nhận thấy toàn thân bị lãnh khí bao vây, đôi tay kia, đang ôm cô rất chặt.

Cô tham luyến cái ôm áp ầm áp như vậy, nó khiến cô cảm thấy an tâm, giống như có anh ở đây, còn có gì phải sợ?

Cảm thấy có chút mất mát là nhất định, không có mất đi thì làm sao có lại? Cô muốn đặt mọi thứ xuống, buông bỏ toàn bộ đau thương ba năm trước đây.

Cô muốn tiến về phía trước!

"Được." Cuối cùng, đôi mắt mông lung đắm lệ của Hạ Du Huyền ngược lên, nhẹ nhàng nói một chữ. .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: 5 năm sau

Biệt thực gần biển

Bên trong là 7 cặp tình nhân khiến cho người ta phải ghen ghét đố kỵ. Không phải nói là 7 cặp vợ chồng mới đúng.

Còn có một tên nhóc vô cùng đáng yêu, đó chính là Lãnh Dạ Tước.

Trở lại 5 năm trước. . .

5 năm trước, Lãnh Liệt Hàn không tiếc bất cứ thứ gì, đem từ tinh thạch từ trong mắt Hạ Du Huyền lấy ra một cách an toàn. Hơn nữa, ở nhà nghỉ dưỡng nửa năm. Đôi mắt màu hồng xinh đẹp đã khôi phục trở lại.

Vào một ngày sau đó, thật vui mừng khi phát hiện ra Hạ Du Huyền đã mang thai ba tháng.

Thừa dịp này, Hạ Du Huyền đã đem chuyện bỏ nhà ra uy hiếp Lãnh Liệt Hàn:

"Lãnh Liệt Hàn, em không muốn cái gì mà hôn lễ thế kỷ. Em chỉ cần quyền sở hữu nhỏ màu đỏ là được." Hạ Du Huyền tuy đã mang thai ba tháng, nhưng vẫn nhảy chồm chồm trên ghế sofa.

Lãnh Liệt Hàn tỏ ra lo lắng nói "Bảo bối, ngoan, trước xuống dưới đã, bảo bối còn đang ở trong bụng em đó."

"Hừ. Anh không đáp ứng, em liền bỏ nhà đi." Cô gái nào đó hừ lạnh một tiếng, càng nói càng nhảy tới nhảy lui.

Đôi mắt màu lam của Lãnh Liệt Hàn bỗng ngưng lại, nhanh chóng tiến lên, cẩn thận ôm lấy cô gái nào đó đang nhảy loạn xạ vào trong ngực mình.

"Được được được, anh đáp ứng em." Lãnh Liệt Hàn bất đắc dĩ nói, trấn an cảm xúc của cô nhóc.

Mọi người đều nói phụ nữ mang thai rất khó hầu hạ.

Thế nhưng, cô gái này là trân bảo của Lãnh Liệt Hàn anh.

Bảo bối so với tính mạng của anh còn quan trọng hơn, huống chi, hiện giờ ở trong bụng cô còn có một tiểu bảo bối a?

Lãnh Liệt Hàn nói lời giữ lời, ngày hôm sau, hai người trực tiếp đi lấy cuốn sổ màu đỏ, vung vẩy lác lư khoe khoang trước mặt người khác.

"Nhìn xe, nhìn xem, ở trên chính là ảnh của tôi và người đàn ông nhà tôi chụp chung đó!" Khuôn mặt Hạ Du Huyền rất có thần sắc, 'phịch' một tiếng, quăng cuốn sổ màu đỏ lên trên bàn trà.

Sở Thiên Ngao nhíu mày, cầm lấy cuốn sổ nhìn kỹ lại "Lãnh Liệt Hàn, cậu không cần keo kiệt thế chứ? Chuyện cả đời của em gái tôi lại chỉ đơn giản như vậy sao?"

Nhà họ Lãnh và nhà họ Sở luôn luôn đối đầu nhau, tuy biết Sở Thiên Ngao là anh trai Hạ Du Huyền, thế nhưng hai nhà vẫn không ngừng độ sức với nhau.

Đường Sâm cùng Lãnh Liệt Hàn ở chung một phe, tự nhiên cũng sẽ bất hòa với nhà họ Sở. Thế nhưng bây giờ, anh ta lại theo phe Sở Thiên Ngao "Đúng vậy, chuyện của Huyền Huyền anh định cứ qua đơn giản như vậy sao? Không được không được, nói như thế nào cũng phải buộc tên yêu nghiệt này chi một khoản lớn." Để cho anh hung hăng ăn tươi nuốt sống tên yêu nghiệt này.

"Em thấy là anh muốn ăn sạch tiền của Lãnh thiếu a." Mộc Y Sương không chút do dự lật tẩy Đường Sâm.

"Cho dù anh có ăn như thế nào đi nữa thì Lãnh thiếu cũng không hết tiền được đâu." Mộc Nhĩ ru rú trong lòng Ngân Long, sửa sửa móng tay.

"Chắc chắn. . .Đường Sâm anh phải đồ mất rồi." Hề Linh cùng Thanh Long liếc mắt nhìn nhau. Bỏ đá xuống giếng sao? Đây là chuyện hai người thích nhất.

"Ài, Đường đại thiếu, anh cam chịu đi." Lạc Tinh thở dài một tiếng, Hắc Xà thập phần phối hợp lác đầu phụ họa.

"Cũng đúng a, anh cứ đồ mất mong chờ đi." Đường Sâm nhìn chăm chăm vào Mộc Y Sương, người vừa nói ra câu này.

Mộc Y Sương không thèm để ý tới ánh mắt giết người của Đường Sâm, tiếp tục nói "Đường Sâm anh muốn mặt mũi không có mặt mũi, muốn đáng người cũng không có đáng người. Muốn cái gì cũng không có. Ài, Em thật là khờ mà, không hiểu lúc trước tại sao lại chọn người đàn ông như vậy a?"

"Mộc, Y, Sương." Ánh mắt Đường Sâm tựa như sắp phun ra lửa.

Mộc Y Sương trầm kêu một tiếng: Không xong rồi! Đùa quá mức rồi.

Nhìn thoáng qua xung quanh, trước đây Huyền Huyền còn bảo vệ được mình, hiện tại. . .

Đám người Hề Linh chắc chắn cũng không được. Vậy chỉ còn. . .

"Oánh Oánh, cứu mình với." Mộc Y Sương khẩn trương kéo Hoàng Ngọc Oánh qua làm lá chắn.

Ha ha, Oánh Oánh có Sở Thiên Ngao làm hậu thuẫn, không có chuyện gì rồi!

Hoàng Ngọc Oánh không hổ là chị cả ôn nhu hiền thực, nhẹ nhàng xoa xoa đầu Mộc Y Sương, nói với Đường Sâm "Đường thiếu, Sương Sương còn

nhỏ, không hiểu chuyện. Anh là người đàn ông của cô ấy, phải rộng lượng một chút."

Đường Sâm gầm thét "Không hiểu chuyện? Không hiểu chuyện thì có thể đem người đàn ông của mình ra tổn hại nhiều lần như vậy sao?"

Hoàng Ngọc Ánh ngẫm nghĩ, cũng đúng a. . . Hai người này ngày nào cũng đấu võ mồm, nếu như có một ngày hai người họ không còn âm ỉ nữa, như vậy mọi người mới thấy không quen thuộc a.

Rất nhanh sau đó, không khí lại trở về bình thường.

Mộc Y Sương tiếp tục đấu khẩu cùng Đường Sâm, đám người Hề Linh thỉnh thoảng cũng sẽ nói vài câu làm tổn hại Đường Sâm. Đám người Thanh Long ở một bên xem trò vui cùng người phụ nữ của mình.

Sở Thiên Ngao cùng Hoàng Ngọc Ánh yên lặng ngồi trên sofa xem tivi.

Còn Lãnh Liệt Hàn và Hạ Du Huyền a.

Hai người này thì lại càng kỳ quái hơn, mỗi thời mỗi khác đều ân ái ái.

Tình huống như vậy, thực sự cực kỳ bình thường!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152

Sáu tháng sau

Hạ Du Huyền đã mang thai đến tháng thứ chín.

Bệnh viện nhà họ Lãnh, nơi đây là bệnh viện chuyên thuộc của Lãnh Liệt Hàn.

Lúc này, Hạ Du Huyền đang nằm trong một căn phòng rộng như sân bóng rổ, bên trong cái gì cũng có.

Lãnh Liệt Hàn đang lột vỏ từng quả nho một nhét vào miệng Hạ Du Huyền "Bảo bối, a. . ."

"A. . ." Hạ Du Huyền nghe lời há miệng.

Vừa ăn vừa hỏi "Đúng rồi. Cái vị thiên kim Lâm Thị kia đâu?"

Ai ngờ, Lãnh Liệt Hàn nhú mày "Cái gì là thiên kim Lâm Thị?"

". . . Chính là cô gái thiếu chút nữa sẽ đính hôn cùng anh đó." Đường Sâm trả lời.

"Anh đã quên?" Mộc y Sương trừng mắt, mọi người cũng quay ra nhìn Lãnh Liệt Hàn. Quên nhanh như vậy sao?

"A. . . Cái đó a. Không biết. Làm sao vậy?" Lãnh Liệt Hàn không thèm để ý nói. Những người không quan trọng, tùy tiện liếc nhìn một cái rồi thôi. Nhớ kỹ như vậy để làm gì?

"Trong hồ cá sấu." Sở Thiên Ngao lạnh lùng nói.

"Hử? Cô ta đắc tội với anh sao? Hay cô ta đã khi dễ Ánh Ánh?" Hạ Du Huyền nghi hoặc hỏi.

Khó trách đã lâu không thấy Lâm Mỹ Hàm, thì ra đang chơi đùa với cá sấu a. Khó trách không thấy tới quấy rầy bọn họ.

"Không có. Anh nhìn thấy cô ta ngửa mặt." Sở Thiên Ngao vô cùng bình tĩnh nói.

Mọi người ghen lời a. Không vừa mắt? Không vừa mắt là có thể đưa người ta vào nơi sống không bằng chết như vậy?

"Ồi. . . A a a a. . ." Đột nhiên, Hạ Du Huyền ôm bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên thống khổ.

"Làm sao vậy? Bảo bối, làm sao vậy?" Lãnh Liệt Hàn sợ hãi đến tột độ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hiện lên sự thống khổ như vậy, hận không thể chuyển sự thống khổ đó qua cho mình.

"Sắp, sắp sinh, sắp sinh rồi. . . Mọi người mau ra ngoài. Lập tức chuyển sang khoa phụ sản." Mộc Y Sương là người duy nhất ở đây biết y thuật, hô to.

"Không, không được. . . .Nước ối, nước ối vỡ rồi." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền trở nên trắng bệch.

Chất lỏng trong suốt dọc theo hạ thân cô chảy xuống.

"Nữ ở lại, nam toàn bộ ra ngoài." Mộc Y Sương định ở lại phòng trực tiếp đỡ đẻ!

Có một vài người vẫn không chịu đi, Mộc Y Sương trầm mặt rống to "Còn không nhanh ra ngoài, muốn Huyền Huyền đau chết hay sao?"

"Ra ngoài. Đứng đứng, đi." Mấy người đàn ông đều tự giác đi ra ngoài, chỉ có Lãnh Liệt Hàn là bị Thanh Long, Ngân Long và Đường Sâm dùng sức lôi ra.

Cửa phòng bệnh hung hăng đóng lại.

"Nhanh, Oánh Oánh cậu chuẩn bị nước ấm, Hề Linh chuẩn bị khăn mặt sạch sẽ, còn Lạc Tinh chuẩn bị kéo, những người khác trông chừng bên người Huyền Huyền khích lệ cô ấy. . ." Mộc Y Sương lúc này vô cùng bình tĩnh an bài cho mọi người, một chút cũng không khẩn trương, bộ dạng lúc này so với khi cãi nhau với Đường Sâm khác xa một trời một vực.

"Huyền Huyền, hít sâu, làm theo tót. . . nào."

"Hít vào. . ." Hạ Du Huyền làm theo mệnh lệnh hít vào theo.

"Thở ra. . ."

"Đứng rồi, rất tốt, làm lại nào. . ." Trong lúc Mộc Y Sương chỉ đạo, Hạ Du Huyền gian nan làm theo mệnh lệnh hít vào thở ra.

Bên ngoài phòng bệnh

Lãnh Liệt Hàn sốt ruột đến mức hung hăng đập một quyền vào vách tường trắng tuyết. Vách tường vốn phẳng lì bóng loáng, bởi vì cú đập của Lãnh Liệt Hàn mà lõm xuống một đoạn.

"Sao lại thế này? Đã qua lâu như vậy còn chưa có ra là sao?" Lãnh Liệt Hàn rống to, chỉ thiếu chút nữa là phá cửa xông vào.

"Ai ai, anh đừng đập loạn nữa. Bệnh viện nhà anh cũng bị chính anh phá hỏng rồi." Đường Sâm bắt đắc dĩ nâng trán.

"Đương gia, sinh em bé quả thực rất cần sự nhẫn nại." Thanh Long mở miệng.

"Hỗn đản, nếu tên tiểu tử hỗn đản kia còn không chịu ra, tôi sẽ ném nó đi." Có thể do những lời này, bên trong truyền tới một tràng tiếng khóc đinh tai nhức óc.

"Oa oa oa. . ."

Lãnh Liệt Hàn vui vẻ, trực tiếp đá bay cửa phòng bệnh xông vào trong, nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn đã trở nên trắng bệch của người đang nằm trên giường, đau lòng hôn lên trán cô "Bảo bối, vất vả rồi."

Hạ Du Huyền thờ hồng hộc "Hàn, em muốn nhìn con một chút."

Lúc này, đứa bé đã được quấn khăn trắng quanh mình. Sở Thiên Ngao nhìn xuống khuôn mặt đẹp trai phiên bản thu nhỏ, đưa tới trước mặt Hạ Du Huyền "Huyền Huyền, con trai."

Hạ Du Huyền ôm bé, rúc vào trong lòng Lãnh Liệt Hàn, hài lòng nhếch miệng, trong ánh mắt tràn ngập tình thương của mẹ "Con trai, con trai của mẹ."

"Hàn, con của chúng ta." Ai ngờ, người đàn ông này lại chỉ nhìn thoáng qua, sau đó tiếp tục đau lòng vỗ về cô.

Hừ, giám khiến cho bảo bối của anh đau đớn nhiều như vậy, tên tiểu tử này.

Hạ Du Huyền khẽ cười một tiếng, bắt đắc dĩ đưa con cho Sở Thiên Ngao.

"Chúng tôi ôm thẳng bé ra ngoài trước, nhớ chăm sóc cẩn thận cho Huyền Huyền." Mộc Y Sương nói xong, đi theo mọi người ra ngoài, để lại không gian riêng cho Hạ Du Huyền và Lãnh Liệt Hàn.

"Bảo bối, rất đau phải không?" Lãnh Liệt Hàn đau lòng hôn lên từng giọt mồ hôi trên mặt cô.

Hạ Du Huyền không có trả lời "Hàn, đó là con của chúng ta."

Lãnh Liệt Hàn gật đầu "Ừm, anh biết." Chính vì là con bọn họ, anh mới dễ yên cho tên nhóc chết tiệt đó làm bảo bối của anh đau đớn như vậy.

Xem ra, phải tổng thằng nhóc này đi mới được.

"Ông xã. . ." Hạ Du Huyền dường như hiểu được suy nghĩ của Lãnh Liệt Hàn, vì vậy ngọt ngào kêu lên một tiếng.

Một tiếng ông xã này, khiến cho Lãnh Liệt Hàn cảm thấy ngọt ngào đến tận xương tủy.

Khuôn mặt người đàn ông dần dần nhu hòa xuống, ôn nhu sùng nịnh nhìn Hạ Du Huyền "Bà xã, làm sao vậy?"

"Ông xã, con trai còn nhỏ, để nó bên cạnh chúng ta đi."

". . ."

Thấy người đàn ông không nói lời nào, Hạ Du Huyền đành ôm cổ anh, vô cùng thân thiết cọ cọ lên khuôn mặt anh "Ông xã, anh đáp ứng em đi."

"Ông xã. . Ông xã. . Ông xã ông xã ông xã."

Cực kỳ rõ ràng, Lãnh Liệt Hàn được cô nhóc này gọi thân mật như vậy, tâm tình cũng mềm nhũn theo, gật gật đầu "Được."

"Ừm, vậy tên của con. . ." Hạ Du Huyền cẩn thận hỏi.

"Bảo bối, anh phát hiện thấy, từ khi tên tiểu tử kia được sinh ra, em luôn chỉ nghĩ đến nó?" Người đàn ông tỏ ra ghen tị.

Hạ Du Huyền hôn lên khóe miệng của anh, lại bị anh chế trụ sau ót, cánh môi gât gao quấn lấy nhau.

Một hồi lâu sau, Lãnh Liệt Hàn mới buông cô gái trong lòng ra "Không phải em đã sớm nghĩ xong rồi sao?"

Anh biết, Hạ Du Huyền đã sớm quyết định xong tên cho con, còn cần hỏi ý kiến của anh làm gì?

Hạ Du Huyền le lưỡi "Lãnh Dạ Tước, như thế nào?"

"Ừm." Người đàn ông gật đầu, coi như đã đồng ý.

Hạ Du Huyền nhếch môi, tiếp tục hôn lên môi người đàn ông.

Bản thân mang thai mười tháng, phụ nữ khi mang thai tính tình luôn rất không tốt. Nhưng người đàn ông này vẫn luôn bao dung cô, mặc kệ cô có tình gây sự như thế nào, anh đều không có trách cứ nửa câu.

Người đàn ông như vậy, làm sao cô có thể không thích? làm sao có thể không đau lòng?

Không chỉ có anh đau lòng cho cô, mà chính cô cũng sẽ đau lòng cho anh.

Vì cô, Lãnh Liệt Hàn đã vô cùng nhẫn nại và bao dung, dành toàn bộ sự sùng ái cho cô.

Vì lẽ đó, cô chỉ có thể ở bên cạnh anh, trân trọng anh và yêu anh mãi mãi.

Người đàn ông bá đạo này rất thích ăn dấm chua. Điều này. . .

Khẳng định anh là người đàn ông yêu cô sâu đậm đến tận xương tủy.

Cô rất thích một câu nói của Chu Sùng Quang trong Tiểu thời đại (Tên 1 bộ tiểu thuyết và đã được chuyển thể thành phim):

Tôi tin trên thế giới này nhất định sẽ có người mà bạn yêu, anh ta sẽ xuyên qua đám người chật trội trên thế gian, đi qua từng người trong số họ, giữ trong mình một trái tim đập rộn ràng chứa đựng sự yêu thương sâu sắc, hướng về bạn, giữ lấy bạn, anh ta nhất định sẽ tìm thấy bạn, vì vậy bạn nhất định phải đợi anh ta.

Mà bây giờ, Hạ Du Huyền đã đợi được rồi.

Cô nhìn vào người đàn ông trước mặt, lại một lần nữa bị mê đắm vào trong sự sùng nịnh.

"Bà xã." Lãnh Liệt Hàn cũng nhìn Hạ Du Huyền, thâm tình gọi một tiếng.

"Ông xã." Hạ Du Huyền nhếch môi, mỉm cười ngọt ngào. . .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Đại kết cục: Mở đầu hôn lễ đại thế kỷ

Một tháng sau

Dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của Lãnh Liệt Hàn, thân thể Hạ Du Huyền càng ngày càng khỏe lên

Hạ Du Huyền sinh em bé xong, dáng người không những không bị biến dạng, ngược lại càng thêm lồi lõm rõ ràng.

Vốn đã rất quyến rũ, giờ phút này lại càng tăng thêm ý vị thành thực.

Người không biết còn không tin cô đã là bà mẹ một con, còn tưởng rằng cô là thiếu nữ mới trưởng thành!

Vào một ngày, tất cả mọi người đều tự nhiên biến mất.

Hạ Du Huyền xoa xoa đôi mắt mơ hồ, đi đến phòng ngủ Lãnh Dạ Tước, ai ngờ, không thấy Dạ Tước đâu nữa?

Hạ Du Huyền sốt ruột đi qua đi lại. Cha mẹ nói muốn ôm cháu trai, cho nên cô mang Dạ Tước đến Anh quốc, một tuần sau thì quay về. Thuận tiện tham gia một buổi dạ tiệc, Lãnh Liệt Hàn nói tối nay có tiệc vũ hội, muốn cô đi cùng. Còn nhắc cô nhớ phải ăn mặc thật đẹp. Buổi chiều Oánh Oánh sẽ tới đây giúp cô chỉnh trang.

Sở Thiên Ngao sẽ giúp cô trông con.

Hạ Du Huyền thở phào nhẹ nhõm, may quá, may là Dạ Tước không bị Lãnh Liệt Hàn mang đi.

Vũ hội sao? Cái gì vậy a.

Cũng không nghĩ ngợi nhiều, cô nhanh chóng rửa mặt thay quần áo xong, bắt đầu nhàm chán ngồi nghịch máy tính và xem ti vi để giết thời gian.

Buổi chiều, Hoàng Ngọc Oánh quả nhiên đến đây.

Cầm trên tay một bộ váy dài màu trắng, Hạ Du Huyền cũng không nhìn kỹ, chỉ đại khái nhìn lướt qua rồi tiếp tục cắn hạt dưa.

"Oánh Oánh, tới thật đúng lúc." Hạ Du Huyền chẳng hề để ý nói.

"Lại còn đúng lúc sao? Nhanh, theo mình lên lầu thay quần áo đi." Hoàng Ngọc Oánh lúc này làm gì còn dáng vẻ thực nữ nữa? Quả thực là một người phụ nữ chanh chua.

"Ai nha ai nha, biết rồi. Có phải anh mình vừa đi thi bản tính của cậu liền bộc lộ hay không? Tại sao lại thô bạo như vậy a." Hạ Du Huyền than thở.

Không tình nguyện đứng dậy, tùy ý Hoàng Ngọc Oánh kéo cô đi.

Trực tiếp trang điểm, mặc quần áo, làm tóc. Tự mình làm lấy mọi việc.

Trọn vẹn ba tiếng đồng hồ, sau khi làm xong tất cả. Hoàng Ngọc Oánh hết lần này đến lần khác ngắm đi ngắm lại, xác thực hoàn hảo, mới nhẹ nhàng gọi Hạ Du Huyền tỉnh dậy.

Không cho cô soi gương, nhanh chóng kéo ra khỏi biệt thự.

"A. . . Mình còn chưa soi gương a." Hạ Du Huyền bất đắc dĩ nói.

"Không cần soi, rất đẹp. Thực sự!" Hoàng Ngọc Oánh kinh diễm nhìn Hạ Du Huyền, thật sự rất đẹp. Đẹp đến không thể tưởng tượng nổi.

Hạ Du Huyền nhìn Hoàng Ngọc Oánh vội vàng lôi kéo mình đi, cũng không nói gì, bán tín bán nghi đi theo cô ấy.

Nhưng mà người nào nói cho cô biết

Tại sao chiếc váy trên người cô lại dài đến tám mét!! Trọn vẹn tám mét a!!

Nếu không phải phía sau còn có mấy cô gái kéo váy cho mình, cô khẳng định chắc chắn mình sẽ bị ngã xuống đất.

Hơn nữa, ai tới giải thích cho cô, tối cùng là chuyện gì vậy? Đó là cái vũ hội gì?

Mà phải mặc váy dài tám mét, đi giày cao gót màu đỏ cao đến 10 phân?

Hạ Du Huyền muốn hỏi, thế nhưng Hoàng Ngọc Oánh căn bản không cho cô thời gian để hỏi, trực tiếp nhét cô vào trong xe.

người lái xe gật gật đầu, anh ta không phải ai khác, chính là Hắc Xà.

Hắc Xà lúc này cũng toàn thân tây trang màu trắng lịch sự "Hix. . . Hắc Xà ca ca, từ khi nào anh lại làm tài xế rồi hả?"

Đổi mặt với câu hỏi của Hạ Du Huyền, không có người trả lời, đây là một bí mật! !

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Đại kết cục: Hôn lễ đại thế kỷ

Xe dừng trước một tòa thành.

Không sai, quả thật là một tòa thành! !

Bước đến gần cửa lớn, mẹ nó! thế nhưng so với ba cái sân bóng còn rộng lớn hơn! ! Người nào lại xa xỉ như vậy??

"Oánh Oánh, ở đây. . ." Hạ Du Huyền đang muốn hỏi có phải đến nhầm địa điểm rồi hay không, bên trong không có lấy một bóng người a, thế nhưng, Hoàng Ngọc Oánh và Hắc Xà vốn vẫn đi phía sau bỗng biến mất không thấy đâu.

Hạ Du Huyền chỉ có thể kiên trì, đi vào.

Bên trong có một lối đi rất dài. xung quanh đó, những cánh hoa anh đào vô cùng xinh đẹp liên tục rơi xuống.

Cô từ từ bước trên con đường, từng mảng từng mảng lớn hoa anh đào nối đuôi nhau rơi xuống, nở rộ trên mặt đất.

Đẹp đến mê hồn.

Hạ Du Huyền không biết mình đã đi được bao lâu, cuối cùng, ngay trước mắt cô, hiện lên một cánh cửa màu đỏ rất lớn. Đứng hai bên cửa là Thanh Long và Ngân Long.

Hạ Du Huyền nhếch môi, đi tới, còn chưa kịp nói gì, Thanh Long và Ngân Long liền trực tiếp mở cửa ra:

Thế giới vô biên, biển người mênh mông, toàn bộ người bên trong đều kinh diễm nhìn Hạ Du Huyền.

Hạ Du Huyền lại càng kinh ngạc không nói nên lời. Cái cô nhìn thấy là cái gì vậy? Ở chính giữa, là người đàn ông cô yêu, anh đứng đó sừng sững nhìn cô.

Một nụ cười sừng sững đến cực điểm, ngay cả hai hàng lông mày cũng hiện lên độ cong ôn nhu, tựa như vẫn luôn mang theo ý cười, như vàng trắng lưỡi liềm cong cong trong đêm sáng. Làn da trắng nõn càng tỏ thêm đôi môi hồng nhạt, ngũ quan tuấn mỹ, khuôn mặt hoàn hảo, đặc biệt là chiếc bóng tai kim cương bên tai trái phát ra thứ ánh sáng vô cùng chói mắt, khiến cho tà khí yêu nghiệt bùng nổ không kim chế được. . .

Lãnh Liệt Hàn toàn thân tây trang bạc trắng chỉnh tề. Cả người phát ra tà khí yêu nghiệt, đẹp trai hoàn mỹ không ai bì nổi.

Đứng bên cạnh là Đường Sâm, Mộc Y Sương, Sở Thiên Ngạo cùng Hoàng Ngọc Oánh, còn có đám người Hề Linh sầm đôi sầm cặp đứng chung một chỗ.

"Con gái ngọc của ta, còn ngây ngọc đứng đó làm gì a." Hạ Tu đi qua, từ ái cong cánh tay mình lên. Hạ Du Huyền biết, người đàn ông này, tới cùng là dành cho mình bao nhiêu kính hi!

Đưa tay lên, khoác qua tay cha mình, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, từng bước từng bước một đi về phía Lãnh Liệt Hàn, vương tử của cô!

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào cô gái đẹp đến nỗi khiến cho người ta hít thở không thông.

Mi thanh mục tú, thanh lệ như tiên, có vẻ đẹp tự nhiên tươi mát như thiên thần, nhất là khóe môi tươi hồng, lịch sự tao nhã lại dịu dàng, nhìn qua vô cùng thân thiết, biểu tình ấm áp lộ ra vài phần nhân nhật yên lặng. Con người màu hồng như những bông hoa anh túc nở rộ trong đêm, mái tóc đỏ rượu bay bay theo gió càng lộ ra vẻ mỹ hoặc dị thường.

Bộ váy cưới kéo dài quét đất, làn váy dài đến tám mét được khảm thủ công hơn mười nghìn viên trân châu, vương miện trên đầu còn khảm thêm một trăm viên kim cương lấp lánh như sao đêm. Đôi giày cao gót đỏ tươi bước đi từng bước, kéo lấy tay Hạ Tu, hướng về phía người đàn ông ở phía trước.

"Hân, tôi giao con gái bảo bối của tôi cho cậu, nếu cậu dám khi dễ con bé, tôi liền mạng con bé đi." Hạ Tu từ ái nhìn hai người.

"Ba, người yên tâm. Con sẽ mãi mãi yêu thương cô ấy." Lãnh Liệt Hân tiếp nhận đôi tay trắng nõn ngọc ngà của Hạ Du Huyền, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Hạ Du Huyền hai mắt mờ mịt, kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt.

Tân khách xung quanh đã ngồi chặt kín lễ đường, chứng kiến giờ khắc thiêng liêng của hai người.

Lúc này, cô dâu xinh đẹp đến mức khiến cho người ta nghẹt thở kéo tay chú rể đẹp trai yêu nghiệt đến câu hôn người bước tới trước mặt cha sứ.

Cha sứ tuyên đọc:

Thưa chúa, chúng con đến trước mặt ngài để mong ngài chúc phúc cho đôi bạn trẻ bắt đầu bước vào thiên đường của cuộc hôn nhân thần thánh. Chiếu theo chủ ý, hai người sẽ hợp thành một thể, mãi mãi gắn liền đến bách niên giao lão, địa cửu thiên trường, yêu thương hỗ trợ và tin tưởng lẫn nhau. . . .

Bây giờ, nếu như có bất kỳ ai có ý kiến về việc kết thành của đôi vợ chồng trẻ, xin mời hãy nêu ý kiến, nếu không hãy vĩnh viễn duy trì sự im lặng.

Cha sứ nhìn ngó xung quanh, xác định không có si nam si nữ nào ra trận, mới tiếp tục nói:

Ta lệnh cho hai con hãy đứng trước mặt chúa, thẳng thắn bày tỏ mọi lý do cản trở việc hai người kết duyên.

Lãnh Liệt Hân không kiên nhẫn liếc mắt nhìn cha sứ một cái, cha sứ tựa như bị hù sợ, khẩn trương hỏi:

"Con có nguyện ý để người đàn ông này trở thành phu quân của con, cùng anh ta gắn kết hôn ước? Cho dù bệnh tật hay hay khỏe mạnh, hoặc mọi. . . .
.lý do khác, vẫn luôn yêu anh ta, chăm sóc anh ta, tôn trọng anh ta, tiếp nhận anh ta, vĩnh viễn trung trinh một lòng một dạ không bao giờ thay đổi cho đến tận cuối đời?"

Hạ Du Huyền hồi phục lại tinh thần, thâm tình nhìn Lãnh Liệt Hân "Con nguyện ý."

"Con có nguyện ý để người phụ nữ này trở thành thê tử của con, cùng cô ấy gắn kết hôn ước? Cho dù bệnh tật hay hay khỏe mạnh, . . . , vẫn luôn yêu cô ấy, chăm sóc cô ấy, tôn trọng cô ấy, tiếp nhận cô ấy, vĩnh viễn trung trinh một lòng một dạ không bao giờ thay đổi cho đến tận cuối đời?"

"Tôi nguyện ý, đời đời kiếp kiếp, bảo vệ cô ấy, yêu thương cô ấy." Lãnh Liệt Hân nhếch môi.

Cha sứ nhìn về phía mọi người "Các con đều nguyện ý làm chứng trước lời thề của hai người họ chứ?"

Lãnh Liệt Hân muốn trực tiếp đá bay cái tên cha sứ này đi.

Mọi người nhất trí trả lời "Nguyện ý"

"Bây giờ, mời cô dâu và chú rể cùng tuyên thệ." Cha sứ âm thầm lau mồ hôi.

Một giây sau, Lãnh Liệt Hân khẽ mở đôi môi "Anh lấy danh nghĩa của Thượng Đế, trịnh trọng tuyên thệ: Tiếp nhận em trở thành thê tử của anh, kể từ nay trở đi, cho dù họa hay phúc, phú quý hay bần cùng, bệnh tật hay khỏe mạnh, đều sẽ yêu em, quý trọng em, cho đến chết cũng không thể tách rời hai ta."

Mọi người hâm mộ nhìn Hạ Du Huyền, bao nhiêu người đàn ông bá đạo bỏ mạng cũng không thể tách rời hai người.

Hạ Du Huyền khẩn trương nhìn Lãnh Liệt Hân "Em lấy danh nghĩa Thượng Đế, trịnh trọng tuyên thệ: Tiếp nhận anh trở thành thê tử của em, kể từ nay trở đi, cho dù họa hay phúc, phú quý hay bần cùng, bệnh tật hay khỏe mạnh, đều sẽ yêu anh, quý trọng anh, cho đến chết cũng không thể tách rời hai ta."

Cha sứ cũng không dám kéo dài thời gian, thần tốc nói "Bây giờ mời cô dâu chú rể trao nhẫn cho nhau."

Hạ Du Huyền ngừng lại, làm gì có nhẫn. Nhìn Lãnh Liệt Hân. Lãnh Liệt Hân ngoái đầu nhìn lại, giống như đang nói: Đừng sợ, tất cả đã có anh ở đây.

Giống như toàn bộ thế giới đều không quan trọng, chỉ cần có Lãnh Liệt Hân ở bên, như vậy là đủ rồi.

Tựa như một màn ảo thuật, một đôi nhẫn cưới cực kỳ mỹ lệ bỗng dưng xuất hiện trong lòng bàn tay của Lãnh Liệt Hân .

Ánh sáng tím kỳ lạ phát ra chói mắt, Hạ Du Huyền biết, đó là tử tinh thạch!

Dùng tử tinh thạch để tạo nên nhẫn cưới, xung quanh còn khảm thêm mười viên kim cương vô cùng tinh tế. Tay nghề vô cùng khéo léo. Khiến cho người xem than thở không thôi.

Nhẫn cưới được đeo ngay ngắn trên ngón tay áp út thon dài của hai người.

"Bây giờ, chú rể có thể hôn cô dâu." Cha sứ nói.

Lãnh Liệt Hàn đã sớm không còn kiên nhẫn ôm chầm lấy Hạ Du Huyền, gắt gao ôm hôn mãnh liệt.

nghi lễ hoàn tất, cha sứ vội vàng rời khỏi lễ đường, đâu dám ở lại lâu?

Đột nhiên, Đường Sâm dẫn đầu cười to.

Chung quanh cũng bắt đầu cười theo, ngay cả khuôn mặt lãnh khốc nghìn năm không đổi của Sở Thiên Ngao cũng khó nín được cười.

"Bọn họ làm sao vậy?" Hạ Du Huyền tỏ ra nghi hoặc.

Lãnh Liệt Hàn ôm Hạ Du Huyền, vờ ngớ ngẩn lắc đầu "Không biết."

"Ha ha ha. . . Lãnh Liệt Hàn, thì ra cậu muốn đến nhà họ Hạ chúng tôi ở rể, ha ha. . . Sao không sớm nói ra." Sở Thiên Ngao cười lớn.

Khuôn mặt Lãnh Liệt Hàn đen đi một nửa, vừa rồi do quá kích động, không có chú ý Hạ Du Huyền nói gì, hiện tại ngẫm lại. . . Chết tiệt, xem anh trở về trừng phạt cô thế nào.

Hạ Du Huyền toàn thân run rẩy, vô tội nhìn Lãnh Liệt Hàn, cô thật sự đã quên việc phải nói rằng "Tiếp nhận anh làm phu quân của em" mà lại nói thành "Tiếp nhận anh làm thê tử của em" rồi.

Đều do Đường Sâm.

Trùng mắt với Đường Sâm "Anh định cứ cười như vậy sao? Hử?"

Đường Sâm cười đến mức nước mắt chảy ra ngoài, khoát khoát tay, cười nói không ra lời. Cái này thật sự không thể trách anh a.

Ha ha ha. . .

"Thật sự không phải em cố ý, ông xã. . ." Hạ Du Huyền ủy khuất lắc lắc cánh tay Lãnh Liệt Hàn.

"Làm sao bây giờ?" Hạ Du Huyền ôm đầu, cẩn thận nhìn về mặt đầy hắc tuyến của người đàn ông.

Lãnh Liệt Hàn khẽ cắn môi, ôm lấy cô, vẻ mặt buồn bực rời khỏi giáo đường.

Hạ Du Huyền nhu thuận ru rú trong lòng Lãnh Liệt Hàn, điều này làm cho Lãnh Liệt Hàn vô cùng thụ thái.

Rời khỏi giáo đường

Có vô số những kinh khí cầu nhiều màu sắc đang lơ lửng trong không trung, bay về phía bầu trời, rất nhiều những chùm pháo hoa bắn lên tỏa ra những tia sáng chói. . .

Lãnh Liệt Hàn ôm Hạ Du Huyền đi thẳng về phía sâu nhất của tòa thành.

Trước mắt, hiện lên một tòa thủy tinh cung rộng bằng hai cái sân bóng.

Không sai, đó chính là thủy tinh cung! !

Từ trong ra ngoài, tất cả đều là thủy tinh tím đúc thành.

Cửa lớn, cũng như vậy, Lãnh Liệt Hàn ôm lấy Hạ Du Huyền, cửa lớn bằng thủy tinh tự động mở ra.

Một âm thanh máy móc từ bên trong truyền ra "Hoan nghênh Lãnh đương gia, chủ mẫu đương gia"

Hạ Du Huyền bị thứ âm thanh đột ngột phát ra làm cho hoảng sợ.

Lãnh Liệt Hàn nhíu mày "Bảo bối, Hù em sao? Lát nữa anh sẽ bảo Thanh Long hủy nó đi."

"Há? Đừng a, rất thú vị." Sau này không có việc gì làm có thể đi tới đi lui đùa giỡn nha.

"Nó vừa mới dọa em sợ." Lãnh Liệt Hàn ôm cô vào nhà.

Hạ Du Huyền vẫn còn muốn nói gì đó, thế nhưng thiết kế bên trong khiến cho cô nói không nên lời.

Phía trên đỉnh của thủy tinh cung là một bầu trời nhân tạo đầy sao. Lốm đốm những vì sao nhỏ như ảo như mộng. Phía cửa sổ là ánh đèn huỳnh quang màu xanh, toàn bộ quanh cảnh chung quanh độc đáo đến mức khiến cho người ta thần phục không thôi.

Từ dụng cụ pha trà, cốc, chén, bàn trà, bàn ăn hay những đồ vật khác, tất cả đều ánh lên tia sáng màu tím do thủy tinh đúc thành. Thỉnh thoảng cũng sẽ

ánh lên những đường vân màu hồng tinh tế.

Ngoại trừ bộ ghế sofa và giường ngủ được làm từ da thật, tất cả những thứ khác đều là thủy tinh.

Có trời mới biết, để làm được như vậy cần bao nhiêu tinh lực, bao nhiêu mồ hôi công sức.

Hạ Du Huyền hít hít cái mũi nhỏ, ôm lấy người đàn ông, hôn lên miệng anh.

Lúc này, cô không nói gì, cô không biết mình nên nói gì.

Em yêu anh sao?

Đã nói nhiều rồi, hơn nữa có nói cũng trở nên vô dụng. Một nụ hôn mãnh liệt dường như cũng không biểu đạt được hết tình yêu giữa hai người bọn họ.

Không biết bao lâu sau, khi hai người hôn nhau đến mệt mỏi cũng không nguyện buông ra.

Hạ Du Huyền không biết, cô quay về phòng ngủ từ khi nào.

Từ ngoài nhìn vào, phòng ngủ tựa như được làm từ thủy tinh, nhưng người bên ngoài không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì từ bên trong.

Cho dù trong phòng ngủ náo loạn lớn như thế nào đi nữa, người bên ngoài cũng không hề hay biết.

Hiệu quả cách âm thật sự tốt đến kinh người.

Lãnh Liệt Hàn ôm cô vào lòng, hung hăng giãy vò.

"Nhóc con. . ." Lúc này, Lãnh Liệt Hàn nhìn chăm chăm cô gái diễm lệ đến khiến cho người ta hít thở không thông.

Cô là người phụ nữ còn xinh đẹp hơn cả yêu tinh.

Đôi mắt lam của người đàn ông bắt đầu hừng hực lửa cháy.

Hạ Du Huyền tuyệt đối không biết, chính mình lúc này có bao nhiêu xinh đẹp.

Đôi mắt cô mộng lung ngập nước, cái miệng nhỏ nhắn bị hôn đến sưng đỏ, lúc này lộ ra âm thanh vô cùng hấp dẫn.

"Ừm. . ." Lãnh Liệt Hàn bắt lấy eo nhỏ của cô, hung hăng ôm chặt vào trong lòng.

Hạ thân gát gao dính chặt lấy nhau, không một khe hở, không ngừng kết hợp.

"Ừm. . . Ông xã." Hạ Du Huyền than thở, miệng nhỏ hôn lung tung lên môi người đàn ông.

"Bảo bối, bảo bối của anh." Lãnh Liệt Hàn không hề biết, trong một buổi tối anh đã muốn cô bao nhiêu lần. . . .

Trong phòng ngủ, tràn ngập khúc nhạc hoan ái giữa nam và nữ. . . .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Ngoại truyện: Hôm nay, ngày của 5 năm sau

5 năm sau

'Bóp' một tiếng, Đường Sâm hài lòng tắt màn hình chiếc tivi LCD tinh thể lỏng cỡ lớn đi.

"Nhìn xem, đây chính là phim phóng sự tôi quay đó, như thế nào?" Sắc mặt Đường Sâm vô cùng hơn hớn (Đương nhiên, trong bộ phim phóng sự của Đường Sâm không có cảnh Lãnh Liệt Hàn và Hạ Du Huyền ân ái ái ái. Bởi vì khi anh bấm đũa đến trước cửa thủy tinh cũng đã bị chặn lại rồi.)

"Đường Sâm, đây là việc làm đầu tiên của anh khiến tôi phải tán thưởng đó nha." Hề Linh giờ ngón tay cái lên.

"Lần đầu tiên mới thấy cậu làm được việc có tính nhân đạo như vậy." Thanh Long gật gù đầu, nói.

"Rốt cuộc cũng có chút hình người rồi a." Ngân Long vui mừng nói.

Đường Sâm càng nghe, sắc mặt càng u ám. Nói cứ như trước đây anh là cảm thú không bằng.

"A. Đường thiếu, đừng nóng giận a. Bọn tôi là đang khen anh mà." Mộc Nhĩ che miệng cười trộm.

"Hừ. Có ai khen ngợi như mấy người không?" Đường Sâm tức giận hừ lạnh.

Lãnh Liệt Hàn ôm Hạ Du Huyền, nhân nhả ăn trái cây.

"Bảo bối, ăn ngon không?" Lãnh Liệt Hàn hỏi.

Hạ Du Huyền gật đầu "Ừm, ăn ngon a."

"Anh ném thử không?" Hạ Du Huyền cầm lấy một quả bồ đào, định đưa đến trước miệng anh.

Lãnh Liệt Hàn cười quý dị, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, môi liền đè ép lên.

Lưỡi dài cuốn vào bên trong miệng Hạ Du Huyền cắn miếng bồ đào vào trong miệng mình, liếm liếm khoe miệng "Quả thật ăn ngon."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền trở nên đỏ ửng.

Khi Lãnh Liệt Hàn vẫn muốn diễn tiếp hình ảnh tình cảm mãnh liệt thì bên ngoài tòa thành đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Đường Sâm lắc lắc đầu, thở dài nói "Ài, khẳng định là Dạ Dạ nhà hai người lại ném bom loạn lên rồi."

Hạ Du Huyền nhếch môi, tình huống như vậy, mọi người đã coi như không thấy gì.

Nhớ lại, khi Lãnh Dạ Tước vừa mới sinh ra, Mộc Y Surong cũng phát hiện ra mình đã có thai ba tháng.

Lãnh Dạ Tước hiện tại 4 tuổi, Đường Thiếu Ngôn bây giờ cũng là 4 tuổi, chỉ là nhỏ hơn Lãnh Dạ Tước bảy tháng. (Đường Thiếu Ngôn, con trai của Đường Sâm và Mộc Y Surong)

Lúc này, Mộc Y Surong mỗi tay kéo theo một bé trai xinh xắn.

Bên trái là khuôn mặt nhỏ nhắn có bộ dạng giống Đường Sâm đến chín phần, mắt phượng hơi nâng, khoe miệng nhỏ nhắn nở nụ cười vui tươi hơn hờ. Sau khi lớn lên khẳng định cũng sẽ có khuôn mặt hoa hoa công tử.

Bên phải là cậu bé có khuôn mặt còn đẹp hơn gấp bội. Kế thừa hoàn toàn dáng vẻ tà khí yêu nghiệt của Lãnh Liệt Hàn cùng bộ dạng giảo hoạt của Hạ Du Huyền. Còn có, đôi mắt xinh đẹp màu hồng trời sinh cậu hồn người là kế thừa của Hạ Du Huyền

Lãnh Dạ Tước về mặt tà khí, nhưng khi nhìn thấy mẹ của mình lại đột nhiên thay đổi thành bộ dạng khờ khạo, chạy thẳng đến chỗ Hạ Du Huyền, vờn bàn tay bé nhỏ ra "Mẹ mẹ. . ."

Hạ Du Huyền cưng chiều ôm lấy vật nhỏ, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con "Hôm nay lại nổ bom ở đâu rồi hả?"

Lãnh Dạ Tước nhìn thoáng qua cha mình, lại càng thêm dí sát vào thân thể Hạ Du Huyền "Mẹ thật thơm." Còn đặc ý liếc nhìn khuôn mặt nguyên bản của Lãnh Liệt Hàn đang càng ngày càng trở nên u ám.

"Tiểu Dạ Dạ, con thật là." Hạ Du Huyền hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Lãnh Dạ Tước.

Sắc mặt Lãnh Liệt Hàn đen xuống triệt để. Đột lấy vật nhỏ trong lòng cô ném sang một bên cho Thanh Long "Dạ Dạ đã trưởng thành, cũng đến thời điểm đi rèn luyện rồi."

Hạ Du Huyền vừa nghe thấy vậy liền muốn đoạt lại Dạ Dạ, nhưng bị người đàn ông nào đó gắt gao giam chặt vào trong ngực "Không được, Dạ Dạ mới 4 tuổi a."

"Bốn tuổi đã đến . . . lúc rồi" Người đàn ông này thật nhẫn tâm!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Ngoại truyện: IQ cao đến mức không phải người địa cầu 1

"Thế nhưng . . ."

"Không có thế nhưng." Lãnh Liệt Hàn ôm Hạ Du Huyền đi lên thang máy của thủy tinh cung.

Hạ Du Huyền chỉ có thể ngoái nhìn Dạ Dạ đang bị Đường Sâm mang theo về mặt vui sướng khi người gặp họa giữ chặt. Một khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng ủy khuất đang nhìn vào cô.

Giống như đang nói: Mẹ, cứu con. Dạ Dạ không muốn rời xa mẹ. . .

Thế nhưng, Hạ Du Huyền đến bản thân mình còn không cứu được, làm sao có thể cứu Dạ Dạ đây?

Sau khi bóng dáng của Hạ Du Huyền cùng Lãnh Liệt Hàn đi khuất, khuôn mặt ủy khuất mới vừa rời của Lãnh Dạ Tước đã biến mất không thấy đâu. Hơn nữa đáng về lúc này lại giống như một vị đại nhân cao cao tại thượng, không còn vận vẹo kháng nghị.

Đường Sâm nhũn mày, buông Lãnh Dạ Tước trong lòng ra.

"Chú Đường Sâm." Lãnh Dạ Tước hơi hơi cúi đầu, làm cho người ta không nhìn thấy rõ vẻ mặt của cậu. Một tiếng gọi chú Đường Sâm kia là vô cùng ủy khuất a, lại bắt đầu nghẹn ngào rồi.

Đường Sâm lại không có chút mềm lòng nào, cảnh giác nhìn cậu nhóc chỉ mới bốn tuổi này, thế nhưng chỉ số thông minh đó lại kế thừa hoàn toàn từ Lãnh Liệt Hàn và Hạ Du Huyền. Hiện tại có thể nói, với chỉ số thông minh của Lãnh Dạ Tước, tuyệt đối là người ngoài hành tinh.

Nghĩ đến đứa nhỏ của hai người cực phẩm kia, khẳng định không đơn giản.

Tựa như có một lần, Đường Sâm chỉ là không cẩn thận làm rớt bánh ngọt của Dạ Dạ, kết quả trong một tuần anh chỉ có thể ăn cơm trắng, nhiều khi đến cơm trắng cũng không có mà ăn, chỉ có thể uống nước cùng ăn cháo loãng.

"Chú Thanh Long, chú Ngân Long." Lãnh Dạ Tước tiếp tục gọi.

Âm thanh ngọt ngào như đường, Thanh Long và Ngân Long liếc mắt nhìn nhau. Trong mắt hai người cùng dâng lên sự cảnh giác.

Tiểu tổ tông này, lần trước lừa gạt được của bọn anh cây súng, sau đó hướng tung tung về phía bọn anh bắn. Chỉ vì báo cáo tình hình của tiểu thiếu gia cho đương gia biết, đã bị trừng phạt như vậy. . .

Nếu không phải hai người anh là do chính tay Lãnh Liệt Hàn huấn luyện ra, chỉ sợ đã không tránh khỏi những phát súng loạn xạ đó của cậu nhóc.

Mộc Y Sương, Hề Linh cùng Mộc Nhĩ đứng một bên, giống như không hề nhìn thấy những ánh mắt cầu cứu của những người đàn ông của họ.

Tiếp tục nghịch nghịch vật gì đó trong tay.

"Chị Sương Sương, lần trước khi em cùng Thiếu Ngôn chơi đùa bên ngoài tòa thành, nhìn thấy chú Đường Sâm thân cận cùng một chị gái rất xinh đẹp a. . . Đến cả hôn cũng đã làm qua rồi." Lãnh Dạ Tước bỗng nhiên nói với Mộc Y Sương.

Đường Sâm vẻ mặt hoảng sợ nhìn Lãnh Dạ Tước, này, lời này không thể nói lung tung a. Cái cô gái kia chỉ là hội đường! ! Tuyệt đối không có chuyện tiếp xúc thân mật, thời thời khắc khắc vẫn duy trì khoảng cách 3 mét trở lên a! ! !

"Anh. . ." Đường Sâm còn chưa nói xong.

Mộc Y Sương liền cười đến vui vẻ sáng lạn, đi về phía Đường Sâm "Phải không a. . .?"

Rõ ràng, lời này là đang hỏi Đường Thiếu Ngôn.

Đường Sâm nhìn về phía con trai của mình, ra sức nháy nháy mắt. Nhưng ai biết Đường Thiếu Ngôn đi đến bên cạnh Lãnh Dạ Tước, ngọt ngào nói "Không có hôn a."

Đường Sâm cảm kích chỉ còn thiếu ôm con trai vào lòng hôn một trận. Thế nhưng. . .

"Ba ba chỉ là đuổi đầu lưỡi tiến vào miệng của chị gái xinh đẹp thôi a." Đường Thiếu Ngôn vừa mới nói xong, thủy tinh cung đón nhận những chấn động không dứt.

"Đường Sâm. Anh cái tên hỗn đản này, một tháng không được phép bước vào phòng ngủ. Em cùng Thiếu Ngôn bảo bối sẽ ngủ với nhau. Hừ" Mộc Y Sương tức giận quay đầu bước đi.

Đường Sâm kêu lên ai oán. Gắt gao bám dính đi theo đuôi Mộc Y Sương "Bà xã, anh không có. Thật sự không có a. . ."

Khó lòng giải bày a. Thanh Long và Ngân Long cười trộm

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Ngoại truyện : IQ cao không giống người địa cầu 2

Editor: M. Nyoko

Đường Sâm ai oán kêu lên. Gắt gao đi sát lại, đi theo sau hông Mộc Y Sương "Bà xã, anh không có. Thật không có. . ."

Khó lòng giải bày. Thanh Long, Ngân Long cười trộm

Lãnh Dạ Tước nhìn Thanh Long Ngân Long, gương mặt vô tội "Thanh Long thúc thúc, Ngân Long thúc thúc, các người cười cái gì?"

"Éc. . ." Thanh Long, Ngân Long chỉ cảm thấy một cơn gió lạnh thổi qua sau lưng. . .

Tiểu thiếu gia lại muốn làm cái gì???

"Chị Linh, chị nhớ không lúc đi toilet không có khăn giấy, đi lấy một cuộn khăn giấy đi vào, nhưng bởi vì quên mang điện thoại di động, lại đi ra ngoài, lúc trở lại. Ngồi ở trên bồn cầu chơi điện thoại, nhưng bất ngờ rằng, khăn giấy không có. Cái gì cũng không có. Lúc đi ra không người nào thừa nhận là người đã cầm sao?" Lãnh Dạ Tước cắn ngón trỏ, hỏi.

Hề Linh dĩ nhiên nhớ! Cái người chết tiệt kia, làm cho cô đi hết mà không có khăn giấy lau!!! Tên khốn kia!

"Dạ Tước biết là ai không? Ngoan, nói cho chị." Hề Linh cười nói.

Thanh Long đã biết, mình chết chắc!

"Là chú Thanh Long nha. Sau khi chú ấy thấy chị đi, cầm khăn giấy đi ra ngoài, còn cười thật vui vẻ đấy." Lãnh Dạ Tước nhìn Thanh Long.

"A. . . A. . . bà xã. Không phải như vậy, anh cho là em đã xong rồi, vừa lúc tài liệu bị ướt, anh liền tiện tay cầm khăn giấy." Thanh Long bị Hề Linh kéo lỗ tai lên lâu, vừa đi vừa kêu a a vì đau.

"Chú Ngân Long." Lãnh Dạ Tước khéo léo kêu một câu.

Ngân Long mở hơi lạnh chảy ròng "Tiểu, tiểu thiếu gia có chuyện gì?"

"A, là như vậy. Lần trước chú Ngân Long lấy nước mà chị Linh vừa giặt xong, rót vào cái bình này là làm cái gì?" Lãnh Dạ Tước cầm trong tay một lọ nước hoa.

Mộc Nhĩ trừng trừng mắt, đó không phải là nước hoa mình tốn mấy vạn mua về sao?

"Ngân Long, chúng ta hào hào nói chuyện một chút." Mộc Nhĩ dùng sức kéo Ngân Long vào gian phòng.

Gương mặt tuần tú Ngân Long khóc lóc thảm thiết, chỉ có thể nhận mệnh.

Ngắm lại xem:

Lãnh Dạ Tước một tuổi sẽ đi bộ; hai tuổi sẽ y y nha nha học nói; ba tuổi sẽ đùa bốn vũ khí, hiện tại càng thêm không được, tính tình ác ma bại lộ. Quả thật là một cái khuôn đúc cùng Lãnh Liệt Hàn, phiên bản thu nhỏ của Lãnh Liệt Hàn.

Ở trước mặt Hạ Du Huyền diễn vai con trai ngoan ngoãn, lại cùng ba của mình Lãnh Liệt Hàn âm thầm người tranh ta cướp đoạt mẹ yêu; đám người Mộc Y Sương trông nom xưng là chị, đám người Đường Sâm trông nom liền xưng là chú. Thế nào đều có một loại cảm giác trâu già gặm cỏ non.

Cố tình, người phụ nữ của bọn hắn chỉ thích tiểu thiếu gia này, cưng chiều vị Tiểu Thiếu Gia này.

Bọn họ thật đúng là hâm mộ Hắc Xà, Độc Xà.

Đi theo Sở đương gia cao bay xa chạy đi Anh quốc, cũng là bởi vì nhận hết ‘ hành hạ ’ từ tiểu thiếu gia .

Khi bọn hắn đi Anh quốc, nhân tiện mang theo Hồng Nguyệt cùng Lạc Tinh.

Hắc Xà, Độc Xà cảm giác sâu sắc đồng tình nhìn lại mấy người đàn ông “Người anh em, vĩnh biệt.”

“Bảo trọng, không hẹn gặp lại.”

Nhìn bóng lưng bọn họ tiêu sái vừa đi ra sân bay, vừa lên máy bay.

A! Rốt cuộc thoát khỏi công kích của thiếu gia ác ma.

Tiếp nhận ít lời ‘ công kích ’ của Dạ Tước. Quả thật còn khó khăn hơn so với bọn hắn phải liều mạng!

Ngoại truyện : Không bao giờ

Trên mặt Lãnh Dạ Tước lúc này, khuôn mặt tà mị giống Lãnh Liệt Hàn như đúc.

“Tước, như vậy chúng ta sẽ không có đồ chơi.” Đường thiếu thở dài một tiếng nói, mọi người đi hết, chỉ có hai người bọn họ.

“Đúng vậy, Hắc Xà còn có Độc Xà đều không ở đây.” Lãnh Dạ Tước cũng đi theo thở dài một tiếng.

“Ah? Chiếc moto Hắc Xà cùng Độc Xà bọn họ đã sửa chữa lại vẫn còn chứ?” Đường thiếu phấn khích chân nhỏ nhảy đến trên đất.

“Phải ha. Chúng ta đi vui đùa một chút?” Lãnh Dạ tước đứng dậy, sau khi nhìn Đường thiếu nói gật đầu, hai bóng người bé nhỏ hấp ta hấp tấp chạy đến bên ngoài nhà để xe của Thủy Tinh cung.

Bắt đầu cầm công cụ lên, vôi vàng, một người một chiếc!

Lâu năm

(lâu năm, chỉ có lãnh liệt hàn cùng Hạ Du Huyền một gian phòng, những người khác ở lâu ba; gian phòng của Dạ Dạ cùng Thiếu Ngôn ở lâu bốn;)

Trong phòng ngủ, hai cỗ thân thể đã sớm lẫn lộn với nhau, lúc này vẫn vận động ở chỗ cũ.

“Ừ. . . Hàn. . .” Hạ Du Huyền khẽ rên.

“Bảo bối.” Lãnh Liệt Hàn to lớn đột nhiên đâm mạnh vào, dừng lại ở bên trong, bất động. Mắt màu xanh dương sâu thẳm nhìn người phụ nữ dưới thân.

“Hàn?” Hạ Du Huyền nghi ngờ, tại sao đột nhiên dừng lại?

“Ách. . . Được rồi, em sai lầm rồi, Hàn. . .” Hạ Du Huyền biết, người đàn ông này keo kiệt, ngay cả dấm của con trai mình đều ăn đấy.

“Sai lầm rồi?” người đàn ông nhú mày, ý bảo cô nói tiếp.

“Em không nên ngủ chung cùng Dạ Dạ, không nên thân ái cùng Dạ Dạ.” Hạ Du Huyền uất ức nói.

Lãnh Liệt Hàn vẫn bất động như cũ.

“Em không nên cùng Dạ Dạ cùng nhau tắm rửa.” Thấy anh vẫn bất động, Hạ Du Huyền nóng nảy:

“Ôm Dạ Dạ vẫn có thể đi.”

Lãnh Liệt Hàn trầm tư một hồi, hạ thân mới động.

“Ừ. . .”

“Tiểu gia hỏa, nhớ lời của em nói. Nếu có lần sau nữa, anh để cho em một tháng không ra khỏi phòng.” Lãnh Liệt Hàn hung hăng nói.

“È hèm. . . Hàn. . .”

“Đề Dạ Dạ ở lại đây đi.” Hạ Du Huyền ôm cổ của anh, nhẹ nhàng thổi khí nóng trên cổ hắn.

Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, hôn cái miệng nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền “Bảo bối, xem ra là anh ra sức không đủ, em còn có thể nói chuyện.”

Nói xong, hạ thân Lãnh Liệt Hàn mạnh hơn.

“Ừ. . . Hừ hừ. . .” giờ phút này Hạ Du Huyền, hoàn toàn bị va chạm đến mê muội.

Nhưng trong đầu còn nghĩ “Hàn, anh sẽ để cho Dạ Dạ. . . . A. . .”

Anh ôm lấy Hạ Du Huyền, ngồi ở trên chân mình, hung hăng xô xuyên qua.

“Đau.” Trong mắt Hạ Du Huyền hơi hồng lấp lánh hơi nước, uất ức nhìn Lãnh Liệt Hàn.

“Em còn biết đau? Hả? Chúng ta ân ái em lại phản tâm? Hả?” Lãnh Liệt Hàn nói xong, ngậm nơi đầy đà của Hạ Du Huyền, chọt khe mít.

“Ha. . .” toàn thân Hạ Du Huyền run rẩy, cả người giắt trên người anh.

Lãnh Liệt Hàn kéo cái hông của cô, bóp mấy cái.

Ôm cô lật người, để cho lưng cô đối với mình.

“Bảo bối, chỉ có thể nghĩ tới anh nha.” Lãnh Liệt Hàn nói xong, từ sau lưng nữ nhân xuyên qua mà vào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Ngoại truyện : Xe máy đổi thành xe ba bánh

Editor: M. Nyoko

Ôm cô lật người, để cho lưng cô đối với mình.

“Bảo bối, chỉ có thể nghĩ tới anh nha.” Lãnh Liệt Hàn nói xong, từ sau lưng xuyên vào.

“A. . . Ừ, Lãnh Liệt Hàn!” khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Huyền xấu hổ, không dám ngẩng đầu.

Người đàn ông này, người đàn ông này lại từ phía sau. . .

Lãnh liệt Hàn cười, bàn tay từ phía sau đặt lên nụ hoa của cô.

“Bảo bối, mới vừa gọi anh là cái gì? Hả?” Lãnh Liệt Hàn vừa nguy hiểm vừa nói chuyện.

“Em . . Em . . Hàn, không nên như vậy có được hay không?” Hạ Du Huyền vui khuôn mặt nhỏ nhắn vào gối đầu.

Lãnh Liệt Hàn nghe lời của cô..., chẳng những không đi ra ngoài, vậy mà tùy ý vận động ở bên trong “Tiểu gia hỏa, tại sao? Em có tính dẻo dai rất tốt, tư thế gì cũng có thể a.”

Bàn tay Lãnh Liệt Hàn vuốt ve tròn trịa của cô, lồng ngực cứng rắn tựa vào phần lưng của cô, đầu lưỡi ẩm nóng liếm da thịt bóng loáng như mới sinh của cô.

Dáng vẻ tà mị so với yêu nghiệt còn yêu nghiệt hơn!

“Hít. .” Hạ Du Huyền hít sâu một hơi.

Lúc này cô quỳ gối trên giường, thân thể cúi xuống.

“Hàn, ông xã. Em thật sự biết lỗi rồi. Em không bao giờ thân ái cùng Dạ Dạ, chỉ cùng anh thân ái; không cùng Dạ Dạ tắm rửa, chỉ cùng anh tắm; không bao giờ. . . . A. . .” Hạ Du Huyền chu cái miệng nhỏ nhắn, nói.

Còn chưa nói hết, anh lật người cô lại, hai người mặt đối mặt.

“E hèm . . . Bảo bối, ngoan, nhớ lời của em nói.” Lãnh Liệt Hàn ngược mắt, ở trong đôi mắt màu xanh dương nồng nặc ngọn lửa cháy.

Hạ Du Huyền kinh ngạc nhìn người đàn ông này, gật đầu một cái.

Một lớp kích tình lợi hại hơn, để cho hai người lần nữa triền miên.

Nhà để xe

Xe thể thao đủ loại, xe đua, ở chỗ này chỉ có thể có nhiều hơn, không có nhiều nhất.

Hai thân thể nhỏ nhỏ, lúc này bận rộn, chơi đùa bên cạnh hai chiếc xe ba bánh.

Tại sao có xe ba bánh?

“Oa, Tước. Ngươi xem, hai chiếc xe này thật tốt. Đoán chừng chờ chú Hắc Xà cùng chú Độc Xà trở lại, nhất định sẽ tán dương chúng ta.” hai chân Đường Thiếu Ngôn treó nguẩy, ngồi ở trên một bên ghế, hài lòng nhìn hai cỗ xe vốn là xe máy, bị hai tiểu tử kia đổi thành xe ba bánh!

Lãnh Dạ Tước nhếch môi, trong mắt có sự thành công, lóng lánh trong trẻo ánh sáng lạnh lùng.

Một ngày sau, Sở Thiên Ngao gọi điện thoại cho Hạ Du Huyền nói tối nay sẽ trở về, cho nên Lãnh Liệt Hàn hạ lệnh muốn chuẩn bị tốt, chiều đãi Sở đương gia.

Trong Thủy Tinh cung, bận rộn mấy bóng dáng:

Thanh Long cùng Hề Linh phụ trách phòng bếp, Ngân Long cùng Mộc Nhĩ phụ trách vệ sinh.

“Mẹ, hôm nay con cùng Thiếu Ngôn đi ở nhà bà nội.” Lãnh Dạ Tước khéo léo nói với Hạ Du Huyền.

“Hả? Tại sao?” Hạ Du Huyền vui ở trong ngực Lãnh Liệt Hàn, không hiểu nhìn hai tiểu tử kia.

Lãnh Liệt Hàn nhẹ liếc nhìn Lãnh Dạ Tước, tên tiểu tử này. . . .

“Không có gì, bởi vì hôm nay bà nội cũng trở về, không thể để cho ba lão nhân gia cô độc như vậy.” Lãnh Dạ Tước rõ ràng mạch lạc nói.

“Hả? Phải ha.” Hạ Du Huyền nhịu mày, bình thường Dạ Dạ cũng không thấy ngoan như vậy, cả ngày kề cận mình không nói, vẫn tranh giành cùng Lãnh Liệt Hàn.

Sao lúc này ngoan như vậy?

Ngoại truyện : Thêm dầu thêm mỡ

“Hả? Phải ha.” Hạ Du Huyền nhịu mày, bình thường Dạ Dạ cũng không thấy ngoan như vậy, cả ngày kề cận mình không nói, vẫn tranh giành cùng Lãnh Liệt Hàn.

Sao lúc này ngoan như vậy?

“Mẹ đồng ý rồi hả?” Lãnh Dạ Tước còn không đợi Hạ Du Huyền trả lời, liền tự nhiên vui mừng.

Hạ Du Huyền cùng Lãnh Liệt Hàn liếc mắt nhìn nhau, Lãnh Liệt Hàn nhếch môi, nhìn Hạ Du Huyền, lại nhìn Lãnh Dạ Tước âm lãnh nói:

“Chúng ta có thể ngênh đón bà nội bọn họ lại đây.”

Một câu nói, khiến Lãnh Dạ Tước hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

Liếc mắt nhìn Đường Thiếu Ngôn đồng ý như đưa đám.

Dạ Dạ: nguy rồi, nếu để cho Hắc Xà bọn họ phát hiện chiếc xe máy biến thành xe ba bánh, sẽ giết chúng ta hay không?

Thiếu Ngôn: không có chuyện gì, nói không chừng cha ngươi biết sẽ khen chúng ta?

Dạ Dạ: ngươi tự mình an ủi thật đúng là không ra hồn.

Hạ Du Huyền như có điều suy nghĩ nhìn hai tiểu tử kia đang dùng ánh mắt truyền tin tức.

Buổi tối

“Cậu, mợ, hoan nghênh trở lại.” Lãnh Dạ Tước khéo léo kêu lên.

Cậu thương hẳn nhất rồi.

Đường Thiếu Ngôn cũng đi theo Lãnh Dạ Tước hô tiếng cậu, mợ.

“Hắc, hai tiểu tử kia, lại gây họa?” Sở Thiên Ngao sừng ái ngắt gương mặt của hai tiểu tử kia, mỗi lần bọn họ gây họa, đều là chạy đến sau lưng hắn.

Mình trở về Anh quốc, cái hai tên Tiểu Gia Hỏa này cũng không biết là dựa vào người nào?

Lãnh Dạ Tước cùng Đường Thiếu Ngôn liếc mắt nhìn nhau, bướng bỉnh le lưỡi.

“A!!!” Hắc Xà cùng Độc Xà đồng thời kêu to.

Một nhóm người hấp tấp chạy tới.

“Ếc. . Thế nào?”

“Là đàn ông, kêu la cái gì.” Đường Sâm một tay ôm Mộc Y Sương, một cái tay khác cố ý móc lỗ tai.

“Là ai ? Người nào đổi xe máy của chúng ta thành xe ba bánh rồi hả ?” Hắc Xà cùng Độc Xà cặp mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm. Đây chính là bọn họ bỏ ra tới trăm vạn lắp lại thành xe máy.

“Phốc. . .”

“Ha ha ha. . .” Toàn bộ mọi người cười, Đường Sâm cười kịch liệt nhất, rơi nước mắt rồi.

“Đường thiếu, không phải là nguoi chứ?” Hắc Xà quét mắt một nhóm người, cuối cùng ngừng ở trên người cười lợi hại nhất Đường Sâm.

Đường Sâm rõ ràng cười không thờ nổi “Ha ha. . . Ai, mắc cười quá, ha ha cười chết ta rồi.”

“Không đúng, nếu như là hắn, không thể nào vẫn ở chỗ này.” Độc Xà cau mày.

Cuối cùng mới vừa tới hiện trường một nhà Lãnh Liệt Hàn cộng thêm Đường Thiếu Ngôn.

Hạ Du Huyền khẽ nhếch môi, liếc mắt nhìn hai tiểu tử bên cạnh kia, mới sâu kín nói “Không bằng các người đến chỗ cửa hàng lắp lại, rồi tới hỏi tội sau?”

Hắc Xà cùng Độc Xà sững sờ, đúng vậy, sao bọn họ không nghĩ tới?!

“Đúng vậy, cảm ơn Lãnh gia đương gia chủ mẫu.” Hai kẻ ngu ngốc đi rồi.

Đoàn người vẫn như cũ cười không dứt trở lại phòng khách Thủy Tinh cung. Hồi này, hai tiểu tử kia ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh Lãnh Liệt Hàn cùng Hạ Du Huyền.

Hai tiểu tử kia khác thường như vậy, nếu là bình thường hai người này giỏi nhất thêm dầu thêm mỡ, bỏ đá xuống giếng rồi. Lúc này. . .

Bởi vì tất cả mọi người đang cười, ngược lại không thấy hai người cười.

“Huyền Huyền, nếu là hai người biết bị nguoi đùa rồi, còn không trở lại?” Sở Thiên Ngao đã sớm biết, chuyện này, chính là hai tiểu tử lúc này rất biết điều kia làm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Ngoại truyện : Bỏ đá xuống giếng (kết thúc)

Editor: M. Nyoko

“Huyền Huyền, nếu hai người biết bị nguoi đùa rồi, còn không trở lại?” Sở Thiên Ngao đã sớm biết, chuyện này, chính là hai tiểu tử lúc này rất biết điều

kia làm

“Anh, không phải có người ở đây ư?” Hạ Du Huyền nói xong, ôm người đàn ông keo kiệt của chột hôn hít cái miệng nhỏ nhắn của cô một chút.

“Còn có người đàn ông của em nữa.” Hạ Du Huyền nhốt chặt cổ của hắn, khẽ hôn một cái nơi cánh môi người đàn ông.

Lúc này Lãnh Liệt Hàn mới hừ lạnh một tiếng.

Lúc này, bên ngoài truyền đến hai tiếng giận dữ.

“A!!!”

“Tức chết lão tử.” Hắc Xà cùng Độc Xà trở lại, liền ngồi ở trên ghế sa lon.

Hồng Nguyệt cùng Lạc Tinh liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau hỏi “Thế nào?”

“Chúng ta kéo hai chiếc xe ba bánh, đi đến cửa hàng, để cho bọn họ lắp lại thành xe máy. Bọn họ lại còn nói không đổi được?” Hắc Xà nổi lửa giận, Lạc Tinh vội vàng nhẹ nhàng vuốt theo lưng của hắn.

“Còn chửi chúng ta bệnh thần kinh! Xe máy cũng có thể đổi thành xe ba bánh, thế nào xe ba bánh liền đổi không trở lại? À?” Độc Xà giận đến nghiêng răng.

“Ai nha, đừng nóng giận, các người cầm xe ba bánh đi đổi, người khác dĩ nhiên chửi mắng các người bệnh thần kinh.” Hề Linh còn cố ý châm chọc bọn hắn.

Hồng Nguyệt tròn mắt nhìn Hề Linh “Không có chuyện gì, bọn họ không phân biệt tốt xấu. Chớ cùng những người đó chấp nhặt.”

“Nếu như tên khốn sửa xe lại kia bị ta bắt được, ta không phải là. . . Đường Sâm, nói, đến cùng phải người hay không?!” Hắc Xà nói xong, liền nhìn chăm chăm Đường Sâm.

Lúc này Đường Sâm cười nghiêng trước ngả sau, nơi nào quản được giải thích cái gì.

“Làm sao có thể, Đường Sâm cái đó tên ngốc, đừng cười chết người.” Mộc Y Sương liếc nhìn chồng của mình.

“Này, người phụ nữ này, sao có thể nói chồng mình như vậy?!” Đường Sâm nhìn chăm chăm Mộc Y Sương.

“Tốt lắm, nếu cái này là sự thật, vậy thì chỉ trách xe máy của các người tuổi thọ ngắn.” Mộc Nhĩ lắc đầu một cái.

“Ha ha, không phải ngắn, là dài hơn.” Ngân Long cười nói.

Thanh Long tiếp theo “Đúng, tăng thêm một bánh xe, thẳng bằng hơn. Ha ha ha. . .”

Gương mặt tuần tú của Hắc Xà cùng Độc Xà đen ngòm một mảnh.

Hạ Du Huyền lúc này nói “Ai, đừng nóng giận. Không bằng chúng ta đi ra ngoài hóng gió, buông lỏng một chút?”

“Tốt lắm, đi thôi.” Lãnh Dạ Tước nghe vậy, biết mẹ là muốn mang mình chạy trốn, vội vàng hấp tấp đi theo.

Lãnh Liệt Hàn cũng đứng dậy theo, ôm lấy Hạ Du Huyền lôi kéo tay nhỏ bé của Lãnh Dạ Tước, phụ nữ của ta chỉ có ta có thể nắm! Sau đó đoạt lấy rồi kéo tay nhỏ bé của Hạ Du Huyền

Hạ Du Huyền đi ra, cho Mộc Y Sương một cái ánh mắt, Mộc Y Sương vội vàng ôm lấy Đường Thiếu Ngôn, cũng đi ra ngoài.

Đường Sâm hừ lạnh một tiếng, chạy lên lôi kéo tay Mộc Y Sương.

Sở Thiên Ngạc ôm lấy mặt Hoàng Ngọc Oánh không rõ chân tướng, cũng chỉ có người này nhìn cái gì đều không hiểu thôi. Bất đắc dĩ mà lắc đầu, cũng đi ra ngoài.

Đoàn người lục tục đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại hai người Hắc Xà cùng Độc Xà nhìn trộm mặt nhau.

“Này, dường như trong này chỉ còn chúng ta với hai chiếc xe máy.” Hắc Xà nói.

“Không phải xe máy, là xe ba bánh.” Độc Xà tốt bụng nhắc nhở.

“Vậy, bọn họ tất cả đều đi, chúng ta. . .” Hắc Xà tròn to cặp mắt.

“Chỉ có thể đạp xe ba bánh này?” Độc Xà nói ra sự thật kinh khủng.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, mau mau xông ra ngoài cửa, nhưng . . . Nơi nào còn có bóng dáng những người khác?

Chỉ còn lại một đống bụi đất.

“A a a. . .” Hắc Xà, Độc Xà đồng thời đối diện với bầu trời hô to.

“Ha ha ha. . . Mẹ thật giỏi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãnh Dạ Tước hướng về phía Hạ Du Huyền, liền hôn một cái.

“Hừ.” Lãnh Liệt Hàn rên một tiếng, dừng xe ở một bên.

Đường Sâm nhìn đến bọn họ ngừng, cũng nghi ngờ dừng lại ở một bên, tiếp, thân thể nhỏ nhỏ Lãnh Dạ Tước liền ‘bay’ đến trong lòng ngực mình.

Lãnh Dạ Tước chớp con mắt hồng, trừng mắt liếc chiếc xe Lãnh Liệt Hàn đã biến mất “Hừ, đồ đàn ông keo kiệt.”

Đường Sâm lắc đầu một cái, thả Lãnh Dạ Tước vào chỗ ngồi phía sau, cùng Đường Thiếu Ngôn ngồi chung một chỗ.

Lãnh Liệt Hàn keo kiệt lại ghen! Xem ra, hiện tại cũng không biết đi nơi nào, chơi xa rồi!

Trên xa lộ cao tốc, Lãnh Liệt Hàn cùng Hạ Du Huyền không biết đi nơi nào, mà mấy chiếc xe thể thao dừng lại ở bờ biển, tạo thành một phong cảnh xinh đẹp.

Trên xa lộ cao tốc, còn có hai chiếc xe ba bánh.

Hai nam nhân cao lớn anh tuấn, đang liêu mạng đạp xe ba bánh, khuôn mặt đầy vạch đen, đuổi theo đã sớm không thấy bóng dáng xe thể thao, chậm rãi dừng đưa.

.

Ngày, có lẽ chính là từng ngày từng ngày qua thôi sao.

Cuộc sống tương lai ai nói chính xác !

Chỉ là, tin tưởng mình, ngày mai nhất định sẽ tốt hơn!

Cuối cùng mong ước các bạn có cuộc sống hạnh phúc vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Trở Về, Tổng Giám Đốc Chờ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.